

ÖZNEŞGETİREN

HANNAH
KANER

DÜŞMÜŞ TANRILAR #2
BİR NUMARALI COKSATAN SERİ

MIDDREN

The map of MIDDREN is a richly detailed fantasy landscape. It features a large, dark green body of water in the foreground, with a small, ornate castle labeled 'TRAADA' situated on a rocky outcrop. The land is divided into several regions, each with its own name on a decorative banner. To the left, a large, multi-towered castle is labeled 'SAKRE'. In the center, a smaller castle is labeled 'LESSCIA'. To the right, a large, multi-towered castle is labeled 'GEFYRTON'. Above 'SAKRE' is a banner for 'FELIC FARNE', and above 'LESSCIA' is a banner for 'ENNERTON'. The background is filled with rolling hills, forests, and a range of jagged, snow-capped mountains under a cloudy sky. The overall style is reminiscent of classic fantasy art, with a focus on architectural detail and a sense of grandeur.

FELIC FARNE

ENNERTON

GEFYRTON

SAKRE

LESSCIA

WEILD

IRISIA

TRAADA

TALICIA

PINET

BLENRADEN

RESTISH

TICARET
DENIZI

BELHAVEN

WSIRIN

SICARA

HANNAH KANER
GÜNEŞGETİREN

Düzenleme
Ny.ozlem

Çeviren: Onat Özyılmaz

Ninova

Bana cesareti, metaneti ve gücü öğreten anneme

BİRİNCİ BÖLÜM

Arren

Arren'in kalbi çılgılık atıyordu. Şömineden tökezleyerek uzaklaştı. Göğsündeki tanrı inliyordu: *Hseth! Hseth! Hseth!*★

"Kes artık!" diye haykırdı Arren. Kaburgalarının arasındaki yarığı dolduran dal, yosun ve alevle boğuştu. Parmaklarının yüzeyini yalayan ateş tenini yaktı.

Bir zamanlar kalbinin olduğu yerde yaşayan ocakların tanrısı Hestra'nın sesi pek çıkmazdı ancak artık adını dilinden düşürmediği başka bir tanrı vardı. *Hseth*. Talicia'nın kudretli ateş tanrısı.

"Lütfen," dedi Arren. "Kes şunu!"

Tanrı ona kulak asmadı. Ezizetini daha da arttırarak karından aşağı akıp yere indi. Ardından önünde diz çöktüğü şöminenin ışığıyla parıldayan pamuk benzeri bitkiler, saman, çam kökleri ve küçük kemik parçaları filizlendi. Sürünerek göğsünden kaçıyordu.

Ne olmuştu? *Hseth*'in bütün ihtişamıyla geri dönmesini, dostunun hayatına karşılık Arren'i gelmiş geçmiş en güçlü ateş tanrısının gücüyle doldurmasını bekliyorlardı.

Gerçi artık ona dost diyemezdi.

Fakat *Hseth* ne geri dönmüş ne de sözünü tutmuştu. Arren'in göğsündeki tanrı Hestra, sıcaklığı ve ışığını da beraberinde

götürerek şömineye sürünüp onu kör karanlıkta bıraktı. Kadın ondan uzakta bir bedene bürünürken adam soluk soluğa bir sehpaye yaslandı. Başta bir tomurcuktan, dallardan oluşan bir kozadan ibaretti. Çok geçmeden koza çatlayıp yarıldı, kurumuş ot, yosun ve çalı çırpıdan oluşan uzuvlara dönüştü. Dallardan bir yüz ve alevden gözler belirdi.

“Hestra,” dedi Arren güçlkle. Göğsünü terk etmesiyle karnının gitgide soğuduğunu, nefesinin kesildiğini hissedebiliyordu. Alevlerin uzun zamandır savuşturduğu ölüm onu ağır ağır ele geçiriyordu. “Lütfen.”

Blenraden’da sabah güneşi göğü aydınlatmıştı ancak Sakre’de, Middren’in en batısında, pencerelerin ötesi hâlâ şafağın habercisi olan o griliğe boyalıydı. Yalnızca odasının önündeki muhafızlar ya da mutfak çalışanları uyanık olmalıydı. Onu böyle görmemeliydiler. Kendini daima tanrılardan ölesiye nefret eden bir mabet yıkıcı olarak göstermişti. Yaşamak için bir tanrıya bel bağladığından kimsenin haberi olmamalıydı.

Hestra’nın ona ihtiyacı yoktu. Arren ona uzandı ama tanrı gerileyip şöminenin kızgın alevleri arasında kayboldu.

Elinde hiçbir şey kalmamıştı. Her şeyini kaybetmişti. Hestra onu hayatta tutmaya yemin etmiş, Hseth’le konuşması, bir tanrının iradesini ve potansiyelini anlaması için ona yalvarmıştı. Koyduğu her bir yasayı bizzat çiğnetmişti. Arren göz açıp kapayıncaya kadar hepsini kaybetmişti. Tanrı tek kelime etmeden onu ölüme terk etmişti.

Tanrıların hevesleri sahte bir bahar kadar güvenilmezdi.

Arren hiç böylesine kolay aldatılmamıştı. Hestra’nın yokluğunda dünya daha gürültülü bir hâl almıştı. Kalbinin çıtırtısı, damarlarında dolaşan kanın sıcaklığı gitmiş, geriye yalnızca şöminedeki akkorların çıtırtısını, taşların üzerine sıçrayıp sönen kıvılcımların tıslamasını, gökyüzü aydınlanırken usul usul camları döven yağmurun sesini bırakmıştı. En çok da nefes almaya çalışan ciğerlerinin umutsuz çırpınısını duyuyordu. En büyük

sırrı, utancı Hestra olmadan hepsi nafileydi. O olmazsa güneş doğana dek ölmüş olacaktı. Bütün umutları kaybolup gidecekti.

Yardım et, diye düşündü. Birdenbire aklında dostunun adı belirdi. *Yardım et, Elogast*.

Elogast onu kurtarmaya gelmeyecekti. Doğudaydı. İhanete uğramış ve yaralanmıştı. Ona kendi elleriyle ihanet etmişti.

Arren yapayalnızdı. En yakın dostunu, kardeşini, sevdiği son insanı dünyayı değiştirme gücü uğruna feda etmiş ve karşılığında kilitli bir odada, acınası bir ölüm kazanmıştı.

Kapıdan bir tıkırtı sesi yükseldi. Başta yavaş ve temkinliydi. Arren'dan bir cevap alamayınca vuruşlar şiddetlendi.

“Majesteleri?”

Muhafızlar. Onu duymuş olmalıydılar.

“İçeriden sesler geliyordu. Kralım?”

Sırrını öğrenemezlerdi. Henüz olmazdı. Hazır değillerdi.

Muhafızın kilidi zorlamasıyla kapı menteşelerinden sallandı.

Arren doğrulmaya çalıştı.

“İçeri... gelme,” dedi güçlkle ama zar zor nefes alıyordu. Dengesini kaybettiğinde masayı devirip yere düştü, üzerine bıraktığı pusulalar ve fermanlar yere saçıldı. Görüşü bulanıklaştı. Hseth ona bir söz vermişti, *söz vermişti*. Talica ve Middren birleşerek Ticaret Denizi'ni ele geçirecekti. Mutlak sevgi ve gücün küllerinden doğan bir imparatorluk. Arren onun verdiği sözleri tutmayacağını bilmeliydi.

Kapı parçalara ayrılıp menteşelerinden geriye savruldu ve duvar halılarına birikmiş tozu uçuşturacak kadar sertçe duvara çarptı. Şövalye Komutanı Peta paldır küldür içeri daldı. İnce uzun kılıcını çekti ve içeriye göz gezdirip davetsiz bir misafir aradı. Kimseyi bulamadı. Yalnızca bir dal yığını ve çıtırdayan bir ateş vardı.

“Kralım,” dedi telaşla, yanında dizlerinin üzerine çökerken. Arren nefes almak, kendine gelmek için mücadele ediyordu ancak sırrını daha fazla gizleyemezdi. Ne kan ne de göğsüne

örtebileceği bir şeyi vardı. Açık, içi boş yara izi gün gibi ortadaydı. Peta'nın bakışları göğsündeki yarığı, onu öldürmesi gereken karanlığı buldu.

Savaş tanrısının baltasının zırhını delip geçerek göğüs kafesini parçalamasının üzerinden yıllar geçmişti. Derisini parçalayan metal zırhtan kalan izler, Hestra'nın duman yazısıyla işlenmiş koyu kırmızı renkli yara izlerine dönüşmüştü. Tanrının sözüyse simsiyahtı.

"Lütfen," diye fısıldadı Arren, gerçi ne istediğini o da bilmiyordu.

Peta'nın dehşetten beti benzi atmış, elleri adamın omuzlarının üzerinde asılı kalmıştı. Gözleri ve ağzı zor geçen bir yaşamın ardında bıraktığı çizgilerle doluydu, işini ne kadar ciddiye aldığına kanıtı niteliğindeki kazınmış gri saçları dağınık bulutların arasından süzülen ışıktaki parlıyordu. Metanetli ve cesur bir kadındı, son derece sadıktı. Savaşın en kara günlerinde bile kaçmamış bir avuç yaşlı generalden biriydi ve aralarında kuzeni de bulunan suikastçıları darağacında sallandırırken gözünü bile kırpmamıştı. Craier Hanesi'ni yerle bir etmesi için verdiği emri bile yerine getirmişti. Arren ise ona yalan söylemekten başka bir şey yapmamıştı.

"Kralım, ben... Ne zamandır?" Kadının nasırlı elleri göğsündeki boşluğun üzerinde gezindi. Ne zaman olmuştu? Ne zamandır yalan söylüyordu? Artık çok geçti. Arren bir kez daha ölüyordu ve Elo onu kollarına almak için yanında değildi.

"Savaş," dedi Arren güçlkle. Gözü kararıyordu. Gerçeği bilmelerini önemsemiyordu. Hayatta kalmaya çalışmıştı. Hepsi ona minnettar olmalıydı.

Fakat kadının yüzünde görmeyi beklediği tiksintiden eser yoktu. Yalnızca hayret doluydu.

Arren bu bakışı daha önce de görmüştü. Kraliçeyken anesine ya da tanrılara bakan insanların yüzünde. Komutanı ondan nefret etmiyordu. Ona hayranlık duyuyordu.

Hestra ve Hseth ona bir tanrıyla anlaşma yaptığı öğrenilirse hain damgası yiyip sokaklarda sürükleneceğini, halkı tarafından annesi gibi zayıf, Elo gibi sadakatsiz görüleceğini söylemişti. Arren onlara inanmıştı.

Ölümün kıyısına yaklaştıkça Arren'in zihni dört dönmeye başlamıştı. Elo daima sivri zekâsı ve kararlılığına hayran olduğunu söylerdi. Ya Hseth yanılmışsa? Ya sevmek için onun gücüne ihtiyacı yoksa? Ya halkının sadakatini kazanabileceği bir yol varsa? Tanrılar da böyle hayat bulmuyor muydu?

"Middren için canımı verdim," dedi, parmaklarını göğsündeki yarığa bastırarak. "Yaptığım her şey.... Middren için..."

Peta onu başıyla onayladı. "Biliyorum," dedi.

Diğer şövalyeler de anlıyordu. Arren bir tangırtı duydu, ardından birkaç tane daha. Çok geçmeden bütün muhafızların dizlerinin üzerine çöktüğünü fark etti.

Ancak iş işten geçmişti. Bu son umut ve sevgi kırıntısına uzanmak için çok geçti. Eli yere düştü. Nefesi kesildi. İçerideki kimse ağzını açmaya cesaret edemiyordu.

Bulutların ardında şafak sökerken ateşten bir kıvılcım sıçradı. Kor ahşap zeminde, halıda ilerleyip Arren'in koluna ve bir zamanlar kalbinin olduğu boşluğa koştu. Yarığa yerleşip büyüdü.

Hestra. Tanrı kalbine kök saldı, kanını ısıtıp vücuduna pompalayarak onu bir kez daha gücüyle doldurdu. Çırpınan ciğerleri havayla dolarak bedenine ışık ve hayat getirdi. Arren nefes aldı.

Ani değişimle başı döndüğünde komutanın kolunu kavradı. Güneş hepsini altın rengine boyarken ölümden hayata, karanlıktan aydınlığa döndü.

Ona bir şans daha bahşedilmişti.

Arren sesinin güçlü çıkması için kendini zorladı. "Her şey yolunda," dedi doğrularak. "Bir şeyim yok." Ölüm korkusuyla nefes almakta zorlanıp korkudan boğulacakmış gibi hissederken sesine güç, kudret ve kararlılık katmayı savaş meydanlarında

öğrenmişti. Kendi başına titreyen bacaklarının üzerine kalkarken korkusunu göstermemeye çalışıyordu. Komutanı ona dokunmaya korkuyormuş gibi geri çekildi.

Utandığını belli etmeyecekti; utanç üzerine iyi bir şey inşa edilemeyecek kadar güvenilmez bir temeldi. Sırtını dikleştirip acıyla buruşmuş yüzüne daha nazik bir ifade takındı, ardından titreyen ellerini iki yana açıp çıplak göğsünü herkese gösterdi. Karanlık yarık artık Hestra'nın ateşiyle aydınlanmış, yeşil yosun ve dallarla dolmuştu.

Muhafızlar şaşkınlıkla açılmış ağızları, şüpheli gözleriyle ona bakıyordu. Bu işine yarayabilirdi. Kendini onların gözlelerinden görmeye çalıştı: kulaktan kulağa anlatılacak bir masal, ilmek ilmek işleyeceği bir efsane gibi.

Hseth öldü. Yarattığı karmaşa Hestra'nın umurunda değildi. Arren'in zihnini düşünceleriyle doldurarak canını yakıyordu. Ne yaşananlara dair bir açıklama yapıyor ne de özür diliyordu. *Kudretli ateş tanrısı öldü. Mabedi yıkıldı, gücü uçup gitti.*

Öldü. Arren dişlerini sıktı. Sırayla her karmaşayı çözecekti.

"Sizi yüzüstü bıraktık," diye fısıldadı Peta. Muhafızlardan ikisi önünde daha da eğilirken bir diğeri bu düşünceyle dehşete düşmüş gibi keskin bir nefes verdi.

"Hayır," dedi Arren bir çırpıda. "Hayır, Şövalye Komutanı. Savaş tanrısını öldürmek ve topraklarımızı yıkımdan korumak için canımı kendi rızamla verdim." Sözleri doğru değildi –Arren savaş tanrısını öldürmemişti– ama gerçeğin bir önemi yoktu. Önemli olan tek şey hikâyeydi. Tanrıları yaratan, mabetlerinde onlara hayat veren efsanelerdi. Sevgiyle umudu birleştirip sadakat doğuran öykülerdi.

Peta elini pelerinini omzuna tutturan rozete götürdü. Doğan güneşin önündeki geyik başına, Arren'in hükümdarlığının, galip geldiği savaş tanrısının simgesine. Daha önce sembolü genç bir aslandı ancak zaman içinde bunu Elo'yla paylaşmaya

başlamıştı. İnsanlar dostuna kralın aslanı demişti. Arren başka bir şey olmalıydı.

“Yapmam gerekeni yaptım,” dedi usulca. Hseth bunu ona kaç kez söylemişti? “Fedakârlık bir kayıp değildir. Karanlığın hücumuyla, tanrıların kaosuyla savaşmak zorundaydık. Hâlâ savaşıyoruz, hâlâ savaşmak zorundayız.” Hestra’nın alevi göğsünde kabardığında elini yarığa götürdü.

Bekle, diye düşündü, tanrının onu duyacağını umarak.

“Güneşin bir kez daha Middren’in üzerinde doğması için,” dedi Arren, umudunu dillendirerek, “kendimizi dehşet dolu karanlık gecelerden kurtarmak için her ne kadar bize zarar verse ya da ruhumuza ters düşse de hepimiz canımızı vermeye hazır olmalıyız.”

Hestra sakinleşmişti. Arren güneş ışığının dağılmış kıvırcık saçlarını aydınlatmasına, tanrının alevinin bir mucize gibi kalbinin olması gereken yerde titreşmesine izin verdi. Savunmasızdı. Tek bir briddite kılıcıyla işi şuracıkta bitebilirdi.

“Böyle bir fedakârlığa varsanız,” dedi, “sadakatinizi bana sunun.” Parmaklarını açıp elini kalbindeki yarığın üzerine koydu. Tıpkı güneş ışınları gibi. Tıpkı sembolü gibi. Arren’in hikâyesiydi bu.

Peta dizlerinin üzerine çöktü, onu taklit ederek parmaklarını açıp elini kalbinin üzerine koydu. Diğerleri de birbiri ardına onu takip etti. Hestra’nın alevleri bu kez zevkle titreşti, tıpkı Arren gibi her şeyden çok arzuladığı şeyi o da hissediyordu. İnancı. Bir anlığına şövalyelerin gözünde ikisi de şimdiye dek olduklarından çok daha öte varlıklardı. Arren sadık komutanı artık yanında olmayan savaş kazanmış şanslı bir prens-ten, Hestra’ysa küçücük mabetleri olan unutulmuş önemsiz bir tanrıdan çok daha fazlasıydı. Birlikte et ve kemikten çok daha üstün, bir taçtan çok daha parlaktılar. Arren’in olmak istediği her şeydiler.

“Güneşgetiren,” dedi Peta. Arren zevk ve hezeyanın karışımıyla neredeyse gülecekti. Bu Hseth’le kuracağı bir ittifaktan, onun gücüne bel bağlamaktan çok daha fazlasıydı.

Yalnızca kendine güveniyordu.

Diğerleri de komutanla birlikte mırıldandı. “Güneşgetiren.”

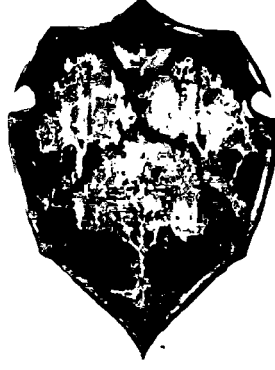
“Güneşgetiren.”

Yeterli değildi. Çok daha fazlasına, bir ulusa ihtiyacı vardı. Arren bir tanrı olmalıydı.

Düzenleme
Ny.ozlem

İKİNCİ BÖLÜM

Skediceth

Metale vuran çekicin çınlaması yolculuklarının sonu olmuştu. Dağ sırtlarında, ormanların ve nehirlerin arasında yaptıkları yirmi üç gün süren yolculuklarının.

Skedi bu günlerde ortalıkta dolanan tek kanun kaçağı değildi. Biricik yoldaşı Inara Craier, evini yakıp kül edenin kral olduğunu ve ölenler arasında kendisinin de olması gerektiğini artık biliyordu. Görünüşe göre hâlâ hayatta olduğu Middren'de bir sır gibi saklanıyordu. Acı ve öfkeyle dolu, kanlı emelleriyle Ticaret Denizi'ni ele geçirmeye çalışan Arren'i durdurmaya kararlı görünen kaçak şövalye Elogast'inki de öyle. Yolculukları boyunca tatlı beyaz yalanlarıyla varlıklarını gizlemesi için Skedi'ye güvenmişlerdi.

Kendini bildi bileli ilk kez ona gerçekten ihtiyaç duyulmuştu. Dahası, artık o kadar da yalnız değildi, saklanmayı umursamıyordu. Unutulmuş tanrıların hayaletleri ve yıkılmış mabetlerle dolu Blenraden'i geride bıraktığına da pişman değildi. Kimsenin yalanlara ihtiyaç duymadığı, ölmekte olan bir şehirde kendine bir yuva bulabileceğini düşünmek aptallık olurdu.

Bu yüzden ufukta, geniş bir nehirde açmış bir çiçek kadar göz alıcı biçimde yükselen Lesscia'yı gördüklerinde içini

dolduran dehşet kanatlarının uçlarını titretti. Yolda sadece “şu âna” odaklanmışlardı. Hayatta kalmaya ve güvende olmaya.

Lessica ise “sıradaki” duraktı. Skedi “sıradakinden” ve hikâyedeki yerinden korkuyordu.

Yine de bataklık arazinin daha güvenli kısımlarını dolduran derme çatma barakaların yanından, etraftaki öğleden sonra kalabalığının ve pazar yerinin içinden geçmelerine yardım ederken yol boyunca ezberlediği yalanları fısıldadı: *sıradan insanlarız, ilginç değiliz, yapılacak işlerin, halletmen gereken sorumlulukların, gitmen gereken yerlerin var.* Küçük gruplarını koruyanın kendi küçük güçleri mi yoksa şehrin telaşı mı olduğunu ayırt edemeyecek kadar yorgundu.

Kapıdaki muhafızların yanından geçtiklerinde akşam çanları henüz çalmamıştı, sokaklar hâlâ insan kaynıyordu. Ulaklar ya da mal getirip götüren hamallar yanlarından hızla geçip gidiyor, parke taşları üzerinde tangırdayan el arabalarının önlerinden çekilmeleri için insanlara yüksek sesle ısıklık çalıyorlardı. Kanalda yan yana ilerleyen, limana girip çıkarken köprülerin altından geçip taş iskelelere çarpan teknelerin kaptanları yük dolu gövdelerin üzerinden birbirlerine bağıırıyordu. Şehrin içi de zanaatkârlarla doluydu; fabrikaların önündeki vitrinlerinin karşısında oturmuş sigara içen çiniciler, kaliteli tavşan tüyle-riyle yapılmış fırçalar satan fırçacılar müşterileriyle pazarlık yapıyordu. Dört bir yanları midelerinin durumlarına göre sıcak çay, şeftalili cin ya da kömürlü su için tartışan araştırmacılar, biyografi yazarları, tüccarlar, gezginlerle doluydu.

Kissen’in evinin yakınlarındaki sessiz ve sakin yollara dönmek onları rahatlatmıştı. Asılı çamaşırlardan damlayan suların ya da sokakta siyah beyaz yavru kedilerle oynayan çocukların arasından yürüdüler. Kissen’in atı Bacak, nereye gittiğini biliyormuş gibi kuyruğunu sabırsızca sallıyordu. Inara’yı Kissen’in onları ilk getirdiği yere, kız kardeşlerinin dönmesini beklediği demirciye doğru sürüklüyordu.

Inara'nın telaşlı adımları işinin başındaki bir demircinin çekiç sesini duymasıyla yavaşlasa da metal rayların üzerindeki büyük kapıya ulaştı. Açık kapının üzerinde yoldan geçenlere ardında ne sakladığını belirten, çarklar ve çekiçlerle süslü, özenle yapıldığı belli olan bir tabela asılıydı. Yatho, yollar tekerlekli sandalyesi için çok dar olduğundan diğer demirci dükkânlarının yakınında çalışmıyordu. Dahası, Skedi'nin öğrendiklerine göre, demircilik bilgi şehri Lesscia'da sık rastlanır bir zanaat değildi. Dolayısıyla bu deneysel, karmaşık çalışmaları için kendine ait bir yer kurmuştu.

Inara hedeflerine ulaştıklarında durdu. Skedi içinde saklandığı çantadan başını çıkarıp ona baktı. Birbiriyle çelişen tonlarla çalkalanan, anlamlandırması zor renklerini, duygularını görebiliyordu. Inara'nın renkleri bir zamanlar mücevherleri andırırdı. Mercan, ametist, sitrin ve zümrüt gibiydi. Çocukluğun dolu dizgin sevinci ve kederiyle doluydu. Artık hepsi gitmişti. Her geçen gün duygularının canlı renkleri kasvetli bir yeşille evini yakıp kül eden ve Kissen'la denize düşen turuncu renkli alevlerin parıltılarıyla bulanıklaşıyordu. Inara yolculuğun etkisinden hâlâ kurtulamamıştı ve yaşadıkları onu bambaşka birine dönüştürmüştü. Bu garipti. Tanrılar insanların aksine bu kadar çabuk değişmezdi.

Fakat bütün bu renklerin ardında bir yerlerde kızın iradesinin gök mavisi rengi saklıydı. Skedi'nin yalanlarını bozan, Elo'nun lanetini kaldıran, kudretli tanrı Hseth'i dizginleyen onun gücüydü. Bir insana ait olmayan o güç.

"Çok iyi bir iş çıkardın, Inara," dedi Elo, yanına gelerek. "Endişelenme. Olanları ben anlatırım." Elo da değişmişti. Daima dimdik duran, sinekkaydı traşlı adam artık yorgunluk ve acının etkisiyle kamburlaşmış, omuzları göğsünü korumak istercesine çökmüştü. Saçları ve sakalları uzamıştı, kuru ve dağınık bukleleri uykusuzluktan morarmış gözlerinin etrafına dökülüyordu. Göğsündeki sararmış bandajların içine sıkıştırılmış otlar hâlâ

iyileşmekte olan derinin kokusunu tam olarak gizleyemese de hiç değilse hafifletmişti.

Skedi başını Inara'nın çantasından tamamen çıkardı. Topladığı çamuru ve yiyecekleri hiç sevmezdi. Bir tanrıya yaraşmazdı.

"Söylemek zorunda mıyız?" diye sordu, bıyıklarını oynatarak. Skedi beyaz yalanlar tanrısıydı ve bu, soğuk, acımasız bir gerçektir. "Bu fikirden hiç hoşlanmadım. Ne olduğunu bilmediğimizi söyleyebiliriz, Kissen'in hâlâ..."

"Lütfen, Skedi," dedi Inara, gergin bir sesle. "Yapma lütfen."

Skedi kızın ses tonu karşısında kulaklarını indirdi. Kissen'in denize düştüğünü hepsi görmüştü. Hseth'in kollarından kurtulsa bile boğulurdu. İnsanların bütün umutlarını yok etmek, böylesi bir acıya neden olacak gerçeği söylemek Skedi'ye yanlış geliyordu.

Inara derin bir nefes aldı. "Ben söyleyeceğim, Elo," dedi. "Beni tanıyorlar. Olanları tanıdıkları birinden duymaları gerek."

Elo haklı olduğuna dair bir şeyler homurdandı. Fakat Bacak'ın daha fazla beklemeye tahammülü kalmamıştı. Huysuzca kişneyip başını savurarak dizginlerini Inara'nın elinden kurtardı ve kapıdan tırıs tırıs geçerek doğruca yalağa ilerledi. Suyun nerede olduğunu en iyi atlar bilirdi. İkinci midillileri Şakayık'ı günler önce biraz merhem ve temiz sargı bezi karşılığında satmış, ancak Bacak'tan vazgeçememişlerdi.

Inara çantasını kavrayıp atı avluya kadar takip ederken Skedi yeniden saklandı. Elo da hemen arkalarındaydı. İçerisi tıpkı Skedi'nin hatırladığı gibiydi: çamur içindeki zemin, süt keçilerinin ulaşamayacağı bahar yeşillikleriyle dolu ahırın yanındaki küçük sebze tarlası dışında, tekerlek izleriyle doluydu. Dükkânın üzeri açıktı ve üç ocaktan biri yanıyordu. Yanında, Yatho'nun çırağı Bae katlanmış, uzun bir metal parçası dövüyordu. Sıcağa rağmen başında yün bir şapka vardı ve kendi kendine usulca mırıldanıyordu. Genç adam fazla gürültüden rahatsız olsa da renkleri sakin ve odaklanmış olduğunu göste-

riyordu. Yatho metal bir düzenek ve eğik bir eyer yardımıyla ayakta durmuş, bir teli sıkıştırma çarkına doluyordu. Etrafta başka kimse olmadığından Skedi başını çantadan çıkardı.

Bacak şapur şapur su içmeye başladığında Yatho başını kaldırdı.

“Döndünüz demek!” dedi, renkleri aydınlanıp limon sarısına dönerken. Inara’yı gördüğünde bir kolu kaldırıp eyeri indirdi, ardından kemeri çözüp tekerlekli sandalyesine yerleşti. “Tanrılara şükür, endişelenmeye başlamıştık.” Yüzünü ovuşturduğunda toz, kor ve çillerini ocaktan gelen is ve terle karıştırdı. Kısa süre önce kulaklarının arkasındaki saçlarını kazıyıp yaprak dövmesini daha çok ortaya çıkarmıştı.

Ardından sessizliği, Kissen’in yerinde duran Elogast ve Skedi’yi fark edip duraksadı. Kissen, Skedi’yi Inara’dan koparmak için yola çıkmış ama başarısız olmuştu.

Sarı solup giderken yerini soğuk metalin, fırtınalı gökyüzünün şüpheli gri rengine bıraktı. “Kissen nerede?” diye sordu.

Değişimi o kadar anı, o kadar kesindi ki Skedi bu korkuyu yanı başında, asla tam olarak veremediği bir nefes gibi sakladığını anladı.

“Kissen...” O sözlerini yarım bırakırken Yatho’nun etrafını saran karanlık koyulaşıp dehşetle yoğunlaştı.

Her şey yoluna girecek, diye fısıldadı Skedi, doğruca Inara’nın zihnine. *Her şey yolunda.*

Bana yalan söyleme, Skedi, dedi Inara, küçük tanrıyı yerine sindirecek kadar sert bir sesle. Kız boğazını temizlerken Elo elini omzuna koydu, şövalyenin renkleri acımayla doluydu.

“Üzgünüm,” dedi Inara boğuk bir sesle. “Yatho... Kissen öldü.”

Skedi kızın Kissen’in denize düşüşünü ya da daha kötüsü, onlara kaçmalarını söylediği ve dediğini yaptıkları ânı kafasında canlandırıldığını biliyordu.

Yatho'nun karanlığı genişleyip çevresini sardı. Bir süre boş gözlerle önüne baktı, sonra bakışlarını ellerine çevirdi. Güçlü, kaslı, boş ellerine.

"Kız kardeşin Blenraden'da can verdi," dedi Elo, Inara'nın ağlamasına dayanamayarak. "Inara'yı, Skedi'yi ve beni korurken. O şimdiye dek gördüğüm en cesur kadındı."

Yatho avuçlarını gözlerine yasladı. Skedi bir fare boyutlarına küçüldü. Yatho'nun renkleri boğucu bir bulut gibi onu tüketirken bu kadar sessiz kalması onu korkutuyordu. Skedi onu bu gerçekten kurtarmak, bir yalanla her şeyi unutturmak istedi. Ancak kadının kederi çok fazla, çok büyük, çok derindi. Böyle bir duyguyu değiştiremezdi. Bunun için yeterince güçlü değildi.

"Nasıl?" diye sordu Yatho, sesi öyle boğuktu ki bir fısıltıdan farksızdı.

"Ateş tanrısı Hseth," dedi Inara. "Kissen bize çocukken başına gelenleri anlattı, Yatho. Birlikte denize düştüler. İntikamını aldı."

Yatho garip bir ses çıkardı – Skedi bu bir hıçkırık mı, kahkaha mı yoksa ikisi birden mi emin olamadı. Bakışlarını Bacak'a çevirdi. Gözleri kuruydu ama Skedi, griliğin tenine tıpkı karışık sarmal dövmeleri gibi kıvrıldığını görebiliyordu. Skedi bakışlarını takip ettiğinde duvarın dibinde yeni bir protezin ince briddite parçaları durduğunu gördü. Kissen'in protezinin.

"Canı yandı mı?" diye sordu.

Inara ve Elo tereddüt etti. İkisi de yanarak can vermenin kolay olmadığını biliyordu. Skedi bu kez iyi bir yalanla araya girdi.

"Hayır," dedi. "Çabuk oldu."

Yatho ona gözlerini kısarak baksa da küçük tanrı sakinleşen renklerini görebiliyordu. "Bu işte bir parmağın var mıydı, yalancı tanrı?"

Skedi kürkünü kabarttı ama kendinde boyutlarını ve onurunu büyütecek gücü bulamadı. Günler süren yalanlar, meraklı gözleri uzaklaştırma ve hepsini koruma çabası etkisini gösteriyordu.

“Hayır,” dedi Elo. “Onun değil, benim suçumdu.” Skedi başını ona çevirdiğinde Elo’nun gergin çenesi ve kararlı yüzünü gördü. Kötü bir fikirdi. Bu söylenmesi değil, saklanması gereken bir gerçektir.

“Kissen, Middren için canını verdi,” dedi Elo, “benim için.”

Yatho’nun renkleri canlandı, öfkesi karanlığın uçlarını yeşile boyadı. “Bunu neden yapsın ki?”

Elo gömleğinin altındaki göğsünü saran bandajları gösterdi. Yarası şimdi bile kanıyor ve Hseth’in kumaşı kora çeviren eli görülebiliyordu.

“Kralı öldürmem için.”

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Kissen

Kissen hayatında ikinci kez gözlerini deniz tanrısının kol-
larında açtı.

Her yeri acıyordu. Omzundaki kesik, yarısı erimiş protezin derisini dağladığı sağ bacağındaki yanıklar. Uzun haftalar boyunca uykusuz geçen gecelerin, vahşi topraklarda peşlerinden gelenlerden kaçmanın beraberinde getirdiği sıyrıklar, çizikler ve ağrılar. Vücudu verdiği savaşların çetelesini tutuyor gibiydi.

Ancak şimdi taşlara çarpan, çakıl taşları ve deniz kabuklarını derinlerine sürükleyen dalgalar dışında her şey sessizdi. Bu sahilin sesini duymayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki.

Bir çıtırtı duyduğunda gözlerini açtı. Üzerinde, çocukluğunun deniz tanrısı gözlerini doğuya dikmiş suyu izliyordu. Hemen ardındaki gökyüzüyse çöken gece ve fırtına ihtimaliyle kararmıştı.

“Siktir,” diye tısladı Kissen, kendini Osidisen’in kollarından kurtarıp hantal bir yığın hâlinde taşlık kıyaya düşerken. Aradan neredeyse on dört yıl geçmesine rağmen her şey hatırladığı gibiydi. Sahil bir imparatorluğun kalıntıları gibi yükselip alçalan, parçalanmış siyah renkli taşlarla doluydu. Etraflarını çevreleyen, karabataklarla dolu uçurumlar yüksek ve karanlıktı.

Osidisen ona döndü. Ateş tanrısı Hseth ailesini katledip Kissen'i mahvolmuş, kimsesiz ve yanmış vaziyette bıraktıktan sonra da onu buraya getirmişti. Kutsal koyu, bütün köyce deniz tanrısının dinlendiği yer olarak bilinirdi. Kissen babasının ona atfettiği dileğini taşıdığı göğsüne dokundu. Onun hayatına karşılık kızınıninki. Yazı aydınlanmış, söz tutulmuş, babasının hayatı solup gitmişti.

"Beni neden buraya getirdin, fare boğan?" dedi çatallı sesiyle. "Senden beni kurtarmanı istedim, hiçliğin ortasına geri sürüklemeni değil." Burası Blenraden'daki mabetten düştüğü Ticaret Denizi'nden kilometrelerce uzaktaydı. Gözleri istemsizce koyun kuzeyindeki siyah uçurumlara kaydı. Çocukken oradan köyündeki evlere dayandırılmış, rüzgâr ve denizden savrulan tuzlu suyla aşınmış payandaları görürdü. Artık hiçbiri yoktu. Uçurum da evler de yerle bir olmuştu. Köy yok olmuştu.

"Bir tanrıya," dedi Osidisen usulca, "kendi topraklarında hakaret etmemeyi ne zaman öğreneceksin?"

"Sen tanrıların umurumda olmadığını ne zaman öğreneceksin?"

Eğri büğrü protezine bakmamaya gayret ederek ayağa kalkmaya çalıştı. Sağ dizinden kesilmiş uzvun hayalet ağrısını hissedebiliyordu. Baldırı, bacağı ve ayak bileği kemiklerini parçalayan bir mengeneye sıkışmış gibiydi. Bu Kissen'i şaşırtmamıştı; bacağı metalden olmasaydı Hseth kemiklerini küle çevirirdi. Fakat henüz yarasına bakamazdı. Kendini protezinin hâlâ etten kemikten olduğuna ve onu ayakta tutacağına inandırmak zorundaydı, yoksa yerden kalkamazdı.

"Beni neden buraya getirdin?" diye sordu bir kez daha. Çocukluk acılarının bu kadar yakınında olmak istemiyordu. Hâlâ hayatta olan seçilmiş ailesi ortadan kaybolması konusunda ne düşünürdü. Ya arkadaşları? Elo ve Inara?

Öldüğünü sanırlardı. Kalbi sıkıştı, ciğerleri yandı. Onlara hayatta olduğunu nasıl haber verebilirdi? Evine yayan dönmek

haftalar sürerdi ve kısa süre önce tanrısını öldürdüğü bir di-yardaydı.

“Seni uyarmak için,” dedi Osidisen. Konuşurken yüzü değişti, su akıntısından ibaret teni ve köpükten sakalı daha insansı bir yüze dönüştü. Derisi sertleşip ete kemiğe bürünürken köpükler yerlerini gri ve beyaz saç tellerine bıraktı ancak vücudu ışığı soğuran dalgalardan bir pelerinmiş gibi kaldı. Bir uyarı mı? Karşısındaki çocukken ilk adımlarını izleyen, ona güzel midye yatakları bulmayı öğreten, fırtınalı sularda yüzmesine yardım eden tanrıydı. Onu ne konuda uyarabilirdi ki? “Bir yükümlülük için,” diye ekledi Osidisen.

Kissen başını iki yana salladı. Ailesi onun yüzünden köylülerin hedefi hâline gelmiş, Hseth’e kurban edilmişti. Ondan hiçbir şey istemiyordu. “Babamın dileğini yerine getirdin,” dedi kaşlarını çatarak. “Bizi birbirimize bağlayan söz sona erdi.”

Osidisen bir kahkaha patlattı, o güldükçe sakalı köpürüp kıvrılarak suya karıştı. Saçları yeşil yosunlara dönüşüp sonra tekrar eski hâline geldi. Batan güneşin altın rengi ışınları köpüren dalgaların üzerinde dans ediyordu fakat çok geçmeden hepsi yaklaşan fırtınanın kara bulutları ardında kayboldu. Kissen bütün gününü burada heba etmişti.

“Babanın uğruna kendini kurban ettiği dileğini yerine getirmeme izin vermek için kısacık hayatının yarısını harcadın,” dedi tanrı. “Sonra da bana başka bir lütuf sundun.”

Kissen yüzünü buruşturdu.

“Ateş tanrısı Hseth,” diye devam etti Osidisen. “Beni bu topraklardan, halkımın kalbinden kovdu. Balıkçıların ve halkın gizli dilekleriyle yaşamaya mecbur bıraktı. “Onu benim için öldürdün–”

“Senin için değildi,” dedi Kissen, sıktığı dişlerinin arasından. Bunu Inara ve Elogast için yapmıştı. Ailesi ve kendisi için.

“Karşılığını bu uyarıyla ödeyeceğim.”

Kissen'in niyeti Osidisen'in umurunda değildi, yalnızca Hseth'in ölmüş olmasını umursuyordu. Kissen alçak sesle bir küfür savurdu. "Beni uyarıp da ne yapacaksın?" diye sordu. "Yine bırakıp gidecek misin? Beni evime götürmek için başka bir bedel mi talep edeceksin? Bu kez ne isteyeceksin? Parmağımı mı? Yoksa gözümü mü?"

"Uyarımı yapar yapmaz seni artık evim dediğin o kıyılara götüreceğime yemin ederim," dedi Osidisen, sanki onu dünyanın öteki ucuna getirmemiş gibi umursamazca. "Vahşi doğada, sularda fısıltılar dolaşıyor. Bunları daha önce de duydun ama anlamadın."

Middren tanrıların eline geçtiğinde ilk önce senin türün ölecek.

Önemsiz tanrının sözleri Kissen'in zihninde yankılandı. Küçük göletiyle yetinemeyen nehir tanrısı son nefesinde bile tehditlerini savurmadan duramamıştı.

"Biliyorum," diye devam etti Osidisen, gözlerini sanki ruhunu arıyormuş gibi onunkilere dikerek, "bir tanrının sözlerine değil, yalnızca kendi gözlerine inanırsın."

Denizin açıklarında bir hareketlilik vardı. Fırtına bulutlarının ve serpiştiren yağmurun altında bazısı güneyden bazısı kuzeyden gelmiş gemiler sürükleniyordu. Osidisen onları görmezden gelip Kissen'a odaklandı. İsterse sesini zihnine fısıldayabilir, iradesini onunkine dayatıp kafasını dehşet ve boğulma hissiyle doldurabilirdi. Eski gücünü kaybetmiş olsa da hâlâ birçok mabedi olan yaşlı, yarı vahşi bir tanrıydı. Kissen dilini altın dişinin üzerinde gezdirip doğrularak temkinli bir tavırla oturur vaziyete geçti. Silahlarından geriye sadece bir pala kalmıştı. Eğer Osidisen onu bir böcek gibi ezmeye karar verirse palanın briddite metalinden kaplanmış ucu tanrının canını yakmaya güç bela yeterdi. Hâlâ giydiği, Hseth'i peşinden suya sürüklerken kullandığı deri eldivenler bile paramparça olmuş, briddite plakaları gitmişti. Kissen dezavantajlı konumdaydı ve bundan hiç hoşlanmıyordu.

“Neymiş şu uyarın, deniz tanrısı?”

“Yaz beraberinde savaş getirecek,” dedi Osidisen, “ve sorumlusu Talicia olacak.”

Kissen gözlerini kırptırıp kaşlarını çatı. “Ben bir tanrıkatiliyim, savaş beni ilgilendirmez. Bu hükümdarların, politikacıların ve açgözlü yağmacıların oyunu. Talicia gemilerini ben doğmadan çok önce Middren kıyılarına götürüp kanla yıkanmış ancak ganimetlerle dolu olarak geri getiren sendin.”

On yıllarca süren baskınların ve batan sayısız geminin ardından Middren, Pinet ve Restish’in oluşturduğu ittifak Talicialı çiftçiler ve yağmacı ailelerden intikam almaya gelmişti. Sahili ve halkını yerle bir edip liderlerinin soyundan gelenleri katletmişlerdi. Kissen kan davaları, yolsuzluklar, küçük savaşlar, kan borçları ve açlıkla boğuşan Talicia’nın kıyısında büyümüştü. Hseth beraberinde bollukla gelene dek ailesi onu her şeyden uzak tutmuştu.

“Bu bir mal mülk savaşı değil,” dedi Osidisen. “Hseth bir istila planlıyor.”

“Hseth öldü.”

“İradesi yaşamaya devam ediyor, onu geri getiren de bu olacak.”

“Hah. Bu yıllar sürer.” Mabetlerine geri dönebilmek için müritlerinin sevgisini kazanmak, onları kurban ve adaklar sunmaya teşvik etmek popüler tanrılar için bile epey zaman alıyordu. Yeniden hayata döndüklerinde önceki yaşamlarına dair hiçbir şey anımsamıyorlardı. Bu yüzden de çoğu tanrı öldükten sonra bir daha asla dirilmiyor, müritleri onların yerine hâlâ yaşayan tanrılara tapmaya başlıyordu.

“Bu kez sürmeyecek,” dedi Osidisen, sakalı bir kez daha göğsüne dökölüp pelerini kumlara karışırken. “Hseth, en kısa gece gelip çatmadan, hatta belki daha bile öncesinde geri dönecek ve tıpkı öldüğü hâliyle yeniden doğacak. Güç ve savaş arzusuyla dolu olarak.”

Kissen dişlerini sıktı. Bu moruk ne saçmalıyordu? Deli ateş tanrısı şansını denemiş ve başarısız olmuştu. “Yalan söylüyorsun, yaşlı tanrı.”

Osidisen sinirlendi. Vücudu büyürken teni öfkeli sulara dönüştü. “Ben o tüylü dostun gibi üçkâğıtçı bir tanrı değilim,” diye homurdandı. “Kuzey denizlerinin, suyun ve fırtınanın tanrısıyım. Neysem oyum, ağzımdan tek bir yalan çıkmaz.”

Tanrının öfkesi karşısında Kissen’in tüyleri diken diken oldu. Beyaz yalanlar tanrısı Skediceth’le yolculuk yaptığını nereden biliyordu? Osidisen’in arkasındaki ufka uzanan denizde ilerleyen gemilere baktı, içten içe aptal gibi yardımına koşmalarını umuyordu. Hepsinde bir tuhaflık vardı.

“Güneyin üç mil kadar ilerisine,” dedi Osidisen, parmağını denize doğrultup suları sakinleştirirken. “Kıyıdan ulaşabileceğim mesafenin ötesine git. Söylediklerimin kanıtını gözlerinle gör.”

Tuhaflık buydu işte. Gemilerden üç tanesi suyun altında, çok altındaydı ve peşlerinden sürükledikleri sallar dalgaların arasından zar zor görünüyordu. Metal ve zincirden oluşan küçük yuvalar gibi görünen garip yükler taşıyorlardı. Tanıdıktı. Tıpkı yanık kokusu kadar tanıdık.

Kissen, Osidisen’in saçmalıklarına kulak vermeyi tamamen bırakmıştı. Gemiler yaklaşıyor, bir diğeri deniz tanrısının işaret ettiği yönden koya giriyordu. Bu şimdiye dek gördüğü en büyük Talicia gemisiydi, ne Blenraden’da gördüğü bakır ticareti yapan gemilere ne de pruvalarında deniz tanrılarını uzak tutmak için briddite metali olanlara benziyordu. Belki de Osidisen bu yüzden onları fark etmemişti. Belki de Kissen onları kıyıya çekebilir, onu daha güneye götürmeleri için yalvarıp evine, ailesine dönebilirdi.

Sallarda bir hareketlilik vardı, mürettebat geminin dört bir yanına dağılıp kafesleri öne eğmek için kocaman direkler kullanıyordu. Bunlar çıpa mıydı? Önce biri, ardından da di-

ğerleri suya düştü, atıldıkları suyun yüzeyinde süzülen kırmızı şamandıralarla işaretlendi.

Osidisen yüzünü buruşturdu. Saçı ve sakalı köpürmeye başladı. Acı çekiyordu. Ne olduğunu görmek için etrafına bakınmaya yeltendi ama tam da o sırada sağ omzu sular saçarak dağıldı. Tanrı haykırdığında Kissen briddite uçlu bir zıpkınla vurulduğunu gördü.

Hızla ayağa kalktı. Kafesler, zincir. Onlar da bridhid cevheri ve demirle dövülmüş, tanrılara zarar veren metalden yapılmış olmalıydı. Hepsini Osidisen'in sularına atarak tanrının geçemeyeceği bir duvar oluşturacaklardı. Hayır, bir hapishane.

Blenraden'dan beri bu kadar çok briddite metali kullanıldığını görmemişti.

Osidisen zıpkını omzundan çıkarıp gemiye doğru fırlattı, yelkenine isabet etse de verdiği hasar bununla sınırlı kaldı. Fırlatılan ikinci zıpkın hızla gerilen bir halatın ucuna bağlıydı. Kissen beyazlar içindeki silüetin bir yandan tanrıyı sırtüstü bir şekilde denize doğru sürüklerken diğer yandan gemidekilere emirler yağdırdığını görebiliyordu.

Bu rastgele bir saldırı değildi, her şey planlıydı. Buraya bir tanrıyı öldürmeye gelmişlerdi.

Çocukluğunun tanrısı bedeni koyun taşlarına çarparken haykırdı, çıkan ses fırtınaya kapılmış bir geminin gıcirtısını andırıyordu. Briddite metalinin tanrılar için oluşturduğu tehlike, herhangi bir metalin insanlara vereceği zarardan çok daha fazlaydı. Osidisen'in içten içe yanan teninden yükselen, eski kurbanların kanının karıştığı kadim denizlerin ve dumanın tuzlu kokusu Kissen'in burnunu yaktı.

Ne yapabilirdi? Ne yapmalıydı? Bu onun işiydi. Tanrılardan, Osidisen'den nefret ediyordu. Yıllardır süregelen bir nefretti. Bir çuval mezgiti gibi dalgaların arasına sürüklenirken yarasından akan tuz kabarcıklarını görmek onu memnun etmeliydi. Söz konusu tanrı babasının aşkı olsa bile. Annesinin ve kardeşleri-

nin koruyucusu, az önce onu kurtaran kişi olsa bile. Ölümüne sürükleniyor olması kimin umurundaydı?

Tanrının koyu gri gözleri Kissen'inkilere kilitlendi. Korkmuş, kapana kısılmış görünüyordu. Tıpkı Skedi ya da Inara gibi savunmasızdı.

Kissen dişlerini sıkıp palasını çekti.

Aradan geçen onca yıla rağmen onu hatırlamış, sözünü tutmuştu. Tanıdığı pek çok insandan çok daha fazlasını yapmıştı.

“Kahretsin,” diye mırıldandı Kissen. Palasını savurmasıyla ip koptu ve tıslayarak suya geri döndü.

Özgür kalan Osidisen zıpkını kavrayıp omzundan çıkardı. Bakışlarını Kissen'a çevirdi, teni karardı, gözleri griden derin, buz gibi denizlerin siyahına büründü. Kızın, istese onu öldürülebileceğinin bilincindeydi.

Tanrı güçlü bir haykırıyla elini kaldırdı ve deniz etraflarında kabarıp sudan tabakalar hâlinde kayalıklara yükseldi. Kissen'ı koruyordu.

“Mağaralarım git!” diye bağırdı tanrı, briddite metaliyle kirletilmiş tuzlu dalgaların arasına atlarken. Tekneler zıpkınlarını suya doğru çevirdi ve içlerinden biri yelkenlerini parçalayan bir dalgayla sular altında kaldı.

Kissen ne yapmıştı?

Pişman olmak için çok geçti. Şimdi tek yapması gereken hayatta kalmaktı. Anılarına güvenerek koyun kuzeyine ilerledi. Her hareketiyle acıyla sarsılan kemikleri bel bağladığı protezinin kurtarılamayacak kadar mahvolduğunu gösteriyordu.

Suyun içinde, tam da hatırladığı yerde, dalgaların neredeyse zirveye ulaştığı kayalıkların arasında gizli bir yarık vardı. Palasını kınına sokup kollarını önüne uzattı ve bacaklarını arkasından sürükleyerek buz gibi suyun içine atladı. Etrafında kabaran dalgalar onu sağa sola savuruyor, burnuna ve ağzına deniz suyu dolduruyordu. Kissen başaramayacağını düşündü.

Ardından arkasından gelen bir akıntı onu bir el gibi ileri iterek kayalıkların arasındaki karanlık, dar girişe soktu. Yüzeye çıktığında oksijene kavuşmanın heyecanı ile derin bir nefes aldı. Deniz hızla geri çekilerek onu karanlıkta bir başına bıraktı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Elogast

İnsan acıdan ölebilirdi. Anneleri Elogast'a böyle söylemişti. Yorgunluk, keder, yaralar, kalp kırıklığı, ihanet. Kalbe batan bir iğne iyileşse de yüzlercesi atmasını durdururdu. Elo her nefesinde Hsest'h'in alev alev yanan elini, Arren'in ihanetini, ona, Inara'ya ve Kissen'a yaptıklarının acısını, bir sonraki hamlesinden duyduğu korkuyu göğsünde hissedebiliyordu.

Şimdi Kissen'in dönmesi gereken evde durmuş, ona bıraktığı boşluğu doldururken kız kardeşlerine yaptıklarını açıklamayı bekliyordu. Hatasını telafi etmek zorundaydı.

Bunu yalnızca Kissen'in hatırası için değil, donuk gözleri ve bitap düşmüş vücuduyla boş ocağa bakan Inara için de yapmalıydı. On iki yaşında olmasına rağmen önce annesiyle evini, şimdi de ona göz kulak olan kadını kaybetmişti. Neredeyse iki haftasını yarasını temizlemek için söğüt kabukları kazıyıp kaynatarak, Elo'nun kirlenmiş sargılarını değiştirip sıkıca sararak, yiyecek toplayıp ağladığında yüzünü ondan gizleyerek geçirmişti.

Arren, Inara'yı ağlatmanın bedelini ödeyecekti.

"Anlayacaklardır," dedi Skedi usulca, Kissen'in mutfağına çökmüş sessizliği bölerek. Kâğıtlar, Elo'nun daha önce hiç görmediği metal teller, büyüleyici yaylar ve çarklarla dolu büyük bir masanın üzerinde duruyordu. Burası ne annelerinin lüks

malikânesine ne Reach'in kalabalığına ne de Sakre'deki Forge'a benziyordu. Gerçi biraz fırını andırıyordu; boş ama bir yuva gibi sıcak.

"Yalan söyleme," diye fısıldadı Inara. Bir zamanlar son derece kaliteli ancak artık çamur içinde kalmış, iplikleri atmış kadife yeleşinin kalan düğmeleriyle oynuyordu. Skedi kulaklarını indirdi. Bu küçük tanrının huzurunu ilk kaçıışı değildi.

"Bazı yalanlar iyi niyetle söylenir, Ina," dedi Elo usulca, Skedi'ye hak vererek. Ona şefkat duymadan edemiyordu. Zaman zaman iğneleyici laflar etse de genel anlamda işe yarar ve kibar bir tanrıydı. Elo daha kötülerini de görmüştü.

"Canımın yanmayacağını söylediğin gibi mi? Ya da anemin öldürülmesiyle sonuçlanan bir isyana liderlik ederken beni eve kilitleyip bir sürü yalan söylemesi gibi mi?" Parlak kahverengi gözlerini Elo'ya çevirdi. "Yoksa Skedi'nin her şeyin yoluna gireceğini söylemesi gibi mi?"

Küçük tanrı masanın üzerinde kıpırdanıp kanatlarını salladı. "Artık bana hiç güvenmiyor musun, Ina?" diye sordu.

Inara gözle görülür şekilde yumuşayıp yutkundu. "H-hayır. Öyle demek is..." Duraksadı. "Bizi buraya Kissen getirdi," dedi en sonunda. Elo, Kissen'ı bu duvarların arasında yorgun ama neşeli, o kaba ama garip bir şekilde sevilesi hâliyle hayal edebiliyordu. "Beni tanımamasına rağmen evini bana açtı. Şimdi de öldü."

İkisi de suçluluk hissiyle dolup taşıyordu. Buraya yaptıkları yolculukla geçen onca gün boyunca, hayatta kalmak için attıkları adımlara dalmışken onları boğan bu duyguyu fark etmemişlerdi. Elo buna alışkındı. Savaşın dehşeti onu, korkusunu, kederini ve ölümü en derinlerine gömmeye, hepsini bir hamur gibi yoğurup yürek burkan parçalar hâline gelene dek vicdan denen fırında pişirmeye zorlamıştı. Şimdi, savaşın üzerinden üç yıl geçmişken bile metalden yansıyan bir ışık, çamur kokusu ya da etrafa sıçrayan su damlaları nefesini hızlandırmaya,

vücudunu sızlatmaya yetiyordu. İyi bir asker olmuş, vücuduna aldığı yaralar iyileşmişti ancak yine de ağır bir bedel ödemişti.

Daha da kötüsü, diğer insanlara da aynısını yapmayı öğretmişti; her şeyi bastırıp kalplerinin en derinlerine gömmeyi, kılıçların parıltısı, yağdırılan emirlerin yankısı ve kanlarının akışından başka hiçbir şeyi görmemelerini öğütlemişti. İnsanları ve tanrıları çaresiz, önemsiz canlılar gibi görmelerini, çığlıklarının gök gürültüsü gibi gelip geçici olduğunu anlamalarını söylemişti.

Şimdiyse, bilerek ya da bilmeyerek, Inara'ya da hislerini saklamayı, dile getirmediği utancının içini usul usul kemirmesine izin vermeyi öğretmişti. Üstelik karşısındaki bir savaşçı değil, çocuktı.

“Olanların hiçbiri senin suçun değildi, Ina,” dedi Elo, kızın kıvrık tutamlarını okşamak için masanın üzerine eğilerek. Saçları öyle dağınık öyle düğüm düğümdü ki ona saçlarını kısaltmayı önermiş ancak küçük kız bunu reddetmişti. “Suçluluk duymanı gerektirecek hiçbir şey yapmadın.” Hepsini Elo yapmıştı. Ateş tanrısını o çağırmış, Arren'a o güvenmişti. “Beni suçlamak, ağlamak ya da çığlık çığlığa bağlamak istersen yapabilirsin.” Elo birinin ona aynı şeyi söylemesini diledi ama hislerini nasıl özgür bırakacağını artık bilmiyordu. “Yapmalısın.”

Inara başını kaldırıp Elogast'a bakarken Skedi masanın üzerine oturdu, kulakları seğiriyordu. Kızın elleri düğmelerini öyle sıkı tutuyordu ki parmak eklemleri bembeyaz kesilmişti.

“Yapamam,” diye fısıldadı, gözleri kupkuruydu. “Başlarsam durabileceğimi sanmıyorum.”

“Durmana gerek yok.”

“Seni de kaybedemem.”

Elo kalbinin bir kez daha kırılıp kırılamayacağından emin değildi. Gözlerini kapadı, ne yapması gerektiğini bilmiyordu. En sonunda küçük bir çocukken annelerinin onu sakinleştirmek, güvende hissetmesini sağlamak için yaptığı gibi alnını Inara'nın-

kine yasladı. “Hayatımı sana borçluyum, Inara,” dedi bütün içtenliğiyle. “Sana olan borcumu asla ödeyemem. Birinin şövalyesi olacaksam artık senin şövalyen olacağım. Koruyucun, kardeşin, amcan, baban, kötü adamın. Neye ihtiyacın varsa o olacağım.”

Kız burnunu çekip hafifçe kıpırdandı. “Komutanım ol,” dedi. “Bana nasıl savaşılacağını öğret.”

Elo geri çekildi.

“Güçlerim var,” dedi kız. “Bunu insanlara yardım etmek için kullanabileceğimden eminim.”

Elo tereddüt etti. Onu garip güçleri için kullanabilir miydi? Tanrılarla bir şekilde iletişim kurabilmesi, güçlerini ve iradelerini etkisiz hâle getirebilmesi son derece faydalı olabilirdi.

Hayır. Ne kadar öfkeli ya güçlü olursa olsun Inara bir çocuktü.

“Ben—”

Koridordan ayak sesleri ve çamura sürtünen tekerleklerin gıcırtısı geldi. Mutfak kapısı hışımla açıldı ve endişeden deliye dönmüş bir kadın içeri daldı. Koyu renk saçları narin, yaralı yüzünü çevreliyordu, üzerinde bir arşivcinin koyu gri cübbesi vardı.

Inara ayağa kalktı, Skedi de korkuyla kanatlarını çırpıp doğruca Elo’nun omzuna kondı. Kadın konuşmadı ancak maharetli, çevik parmaklarıyla birkaç işaret yaptı. Bu Yatho’nun bulmaya gittiği karısı Telle olmalıydı. Inara kadının sakın ve nazik biri olduğunu söylemişti ama el hareketleri bir bıçak kadar keskin, yüzü sessiz bir yalvarışla doluydu.

Inara dönüş yolunda ona öğrettiği işaretlerden birini yaptı. *Üzgünüm, üzgünüm, üzgünüm.*

Elo ayağa kalkıp kızın önüne geçerek ellerini kaldırdı ve titremelerine aldırmadan barış işareti yaptı. Telle önce bakışlarını, ardından da öfkesini ona yöneltti. Elleri Elo’nun yalnızca yüzünden anlayabildiği bir dille hareket ediyordu ve ifadesi yalnızca öfke doluydu.

“Onu anlamıyorsan burada ne işin olduğunu soruyor,” diye fısıldadı Skedi.

Yatho nefes nefese kalmış vaziyette kapıda belirdi, karısının dirseğine dokunarak cümlesini yarım bırakmasına neden oldu. Telle hışımla ona döndü, titriyordu. Birbirlerine öylece baktılar, içeri çöken sessizlik yoğun duygularla ağırlaştı. Ardından Yatho bir eliyle sandalyesinin frenini çekti ve ayağa kalkıp kollarını karısına uzattı. Telle bir an sonra kollarına atladı. Yatho ona sıkıca sarılıp boynuna öpücükler kondurdu, karısı hıçkırıklarla sarsılırken sırtını okşadı. Ina, Elo’nun gömleğinin kolunu sıkıca kavradı.

Geçmek bilmeyen bir sürenin ardından Yatho ve Telle birbirinden ayrıldı. Telle karısının sandalyesine oturmasına yardım ettikten sonra su fıçısına gidip yüzünü ve boynunu serinletti. Sakinleşmek için ellerini fıçının kenarlarına yasladı. Bu kez Inara’nın işaretini o yaptı. *Üzgünüm*. Ardından Yatho’ya dönüp bir şeyler ekledi. Karısı Elo’ya bakıp onaylarcasına başını salladı.

“Lütfen. Olanları yavaşça ve net cümlelerle anlatın. Hepsini ona çevireceğim.”

Elo elinden geldiğince yalın bir dille Arren’in ona yardım etmesi için yalvarmasından Canovan’la karşılaşmasına, Kissen, Inara ve Skedi’yle tanışıp iblislerle savaşmalarına kadar her şeyi anlattı. O konuşurken Yatho küçük bir saat mekanizmasında eliyle ritim tutuyordu ve hareketi karısına yaptığı işaretlerin arasında onu rahatlatıyormuş gibi görünüyordu.

Ardından Blenraden’a, Aan’la aralarında geçen konuşmaya ve Kissen’la kavgalarına geçti, tabii ki seviştikleri kısmı atladı.

“*Sen yaptın*,” dedi Telle yüksek sesle, Elo hikâyesinin sonuna henüz gelemeden. “Onu, bütün ailesini öldüren ateş tanrısını sen çağırdın.”

Yatho, sanki onu ezmekten korkuyormuş gibi mekanizmayı elinden bıraktı. “Çık dışarı,” dedi, kapıyı işaret ederek. “Evimizden defol git.”

Olacakları bilmiyordu, dedi Skedi, sesi kafalarının içine işlerken Inara hariç hepsi yüzünü buruşturdu. *Kissen'in kalıp Hseth'le savaşmasını o istemedi.*

"Kusura bakma ama," diye çıkıştı Yatho, "beyaz yalanlar tanrısının sözüne inanmayacağız."

"Kardeşim gibi gördüğüm birini kurtardığımı sanıyordum," dedi Elo sakince. "Kissen ya da Inara'yı bu işe karıştırmak gibi bir niyetim yoktu. Ölmeyi göze almıştım."

"O zaman neden buradasın?" dedi Telle, dudaklarını okuyarak. "Peşinde hem iblisler hem de bir tanrı vardı ama kız kardeşim ölmüşken sen hâlâ nefes alıyorsun." Duraksayıp boğazını ovuşturdu. Tanrılar aşkına, Elo onu konuşturarak canını yakıyordu. Kissen burada olsa ya ona güler ya da boğazına sarılırdı.

"Lanet kaldırıldı," dedi Elo, yazıyı teninden bir zehir gibi söküp atan Inara'ya bakmadan. Küçük kızın bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu ama Kissen'in ailesi Blenraden'dan gelen veigalardan oluşuyordu, Ina her neyse temkinli olmak zorundaydı. "Kissen kaçabilmemiz için Hseth'i öldürdü."

"Göster o zaman," dedi Yatho. "Lanet kaldırılmışsa yazı beyaza dönmüş olmalı, değil mi?"

Elo tereddüt etti. Kaldırdığı lanet ardında hiçbir iz bırakmamıştı çünkü tanrının iradesi üzerinden çekilip alınmış, kırılmamış ya da tamamlanmamıştı. Inara ne demişti? Renkleri çözmek mi?

"Aan laneti çekip aldı," dedi Skedi, patileriyle Elo'nun omzunu sıkarak. Elo elini uzatıp onu okşama dürtüsüne karşı koydu. Zavallı tanrı, gücüyle işe yarayacak bir şeyler yapmaya çalışıyordu ama Yatho acı bir kahkaha attı.

"Yalan," deyip iç çekti. "Ağzınızdan çıkan her şey yalan. Canovan iblis falan çağıramaz, o eller yalnızca kart oyunlarında işine yarar. Bir gezginle laf dalaşına girerek onu lanetleyemezsin."

Ancak Telle düşünceli görünüyordu.

“Sanırım bir şeyi koruyordu,” dedi Inara. “Annemin de dâhil olduğu isyanı. Ona mektuplar yazdığını düşünüyorum.”

Yatho ve Telle birbirlerine döndü ancak Yatho başını iki yana salladı. “Kissen’a zarar vermeye kalkışmazdı,” deyip iç geçirdi. “İsyancılardan biri de değildi.”

“Yanılıyorsun,” dedi Elo. “Veigalardan, şövalyelerden nefret ediyordu ve masum insanların ölmesine göz yumdu. Küçük bir oğlanın ve yaşlı bir kadının can vermesini izledi. Lanetin sorumlusu oydu.”

“Gittiği her yere ölüm getiren *sensin*,” diye çıkıştı Yatho. “Suçu başkasına atma.”

Bir titreme göğsünü ele geçirip ellerine yayıldığında Elo yüzünü buruşturdu. Gözlerinin önüne bir dizi anı geldi: müritler kaybettikleri tanrıları için çılgınlık atarken aralarından soğukkanlılıkla ilerliyor, vahşi kurt tanrısına kurban edilen altı yaşındaki kızı taşıyor, yaşlı bir adamı şövalyelerin yerle bir ettiği mabetten zorla uzaklaştırıyordu. Savaşın vereceği zararı göze almışken Canovan’ı gerçekten suçlayabilir miydi? Kissen da sırf o yaşayabilsin diye ölmüştü.

Belki de fırınını hiç terk etmemeliydi.

Inara elini tutup hafifçe sıktı. “Lütfen,” dedi, ona daha anlayışlı bakışlar atan Yatho ve Telle’ye. “Her şeyi kanıtlamamıza izin verin. Kral güç için yakacak başka insanlar bulmadan önce bizi şu Canovan’a götürün.”

BEŞİNCİ BÖLÜM

Arren

Önsüz bir hiçsin.

Hestra'nın acı fısıltıları Arren'in zihninden geçenlere rakip olamasa da kafasına kıymık batırıyorlarmış gibi canını yakıyordu. Alnına mürekkep bulaştırmamaya dikkat ederek gözlerini ovuşturdu. Geri dönüşünün üzerinden iki gün geçmişti ve ocak tanrısı uyanık olduğu her ânı sivri diliyle Arren'i cezalandırarak geçiriyordu. Fakat hâlâ gitmemişti, ya kalmasını gerektirecek bir nedeni vardı ya da gidecek hiçbir yeri yoktu.

Arren ellerinin altındaki haritaya odaklanmaya çalıştı. Dehasını konuşturarak ortaya gerçek bir sanat eseri çıkarmış, Middren'in dört bir yanında görev yapan şövalyelerden aldığı bilgileri ilmek ilmek işlemişti. Şövalyelik eğitimi aldığını günlerde haritacılık öğrenmişti; haritalar son derece faydalıydı ve detaylı olanlara ender rastlanırdı. Bu genellikle hükümdarların değil, şövalye ya da generallerin göreviydi. Ancak Arren Blenraden'dayken hem hükümdar hem de haritacı olmuştu, şehrin farklı bölgelerini ve kesimlerini analiz etmişti. Gizli planlarını dairesinden toplantı odasına taşımış, her bir hanedanlığın topraklarını temsil eden parçaları bir araya getirip büyük bir harita oluşturacak alana kavuşmuştu.

Yüz karası, acınası bir insansın, dedi Hestra. Hâline ve Hseth'in ölümüne söylenip duruyordu. Kadim tanrının sesi bir iniltiye dönüştü. Her insan gibi sen de yüz karası olarak doğdun. Onları sayısız kez ocağımdan izledim, ciyak ciyak bağırarak zayıf bedenlerinin dünyaya gelişini, aynı şekilde yaşayıp aynı şekilde ölmelerini gördüm.

"Bunları daha önce de duydum," dedi Arren, "ama hâlâ hayattayım."

Erkek kardeşleri onunla alay etmiş, annesi onu hor görmüş, kız kardeşi bile en sevilmeyen Regna çocuğu olduğunu düşündüğü için ona acımişti. Peki şimdi neredeydiler? Hepsi ölüp gitmişti. Arren hâlâ hayattaydı.

Öne eğilip bir kuşun getirdiği küçük parşömeni okudu ve Virrosk Hanesi'nin doğudaki topraklarında bulunan bir kalenin asker kapasitesini değiştirip Restish'deki Belhaven limanına inşa edilmiş bir başka gemi için model ekledi. O ülke de tanrılar savaşından en az Middren kadar nasibini almıştı ancak Middren'in hazinesi neredeyse boşalmıştı. Ya da Arren'in gemi inşasına hız kazandırdığını fark etmiş, ona denk olmaya çalışıyorlardı. Toprakları hiç olmadığı kadar savunmasızdı ve bütün dünyanın gözleri krallığın ve Arren'in üzerlerindeydi.

Kuzeydeki Talicia'ya dair hiçbir haber yoktu. Bildiği her şeyi Hseth'ten öğrenmişti. Ona tanrılığı, yönetimine sadakati ve Ticaret Denizi'nin hâkimiyetini vadetmiş olsa da Arren hiçbirine kavuşamamıştı. İnananları ya da rahip liderleri ona resmî mektuplarla antlaşmalar göndermiyordu. Bu kadar yeterdi. Artık başkalarından medet ummayacak, ölü bir tanrının sözünü tutmasını beklemeyecekti. Son derece tehlikeli bir pozisyondaydı.

Fırçasıyla Talicia'nın üzerine bir çizik attı, sonra duraksayıp çizdiği öteki siyah işareti düşündü. Middren'in tam göbeğine, Craierlerin kalbine.

Tereddüt ettiğinin sen de farkındasın. Suçluluk duyuyorsun. Yüreğin buna el vermiyor.

Lessa Craier konseye, Middren'in en eski ve en güçlü haneleri ve tüccarları tarafından imzalanmış, tanrıların topraklarına geri döndürülmesini talep eden bir dilekçe sunduğunda çok sinirlenmişti. Hseth ona bütün gücünü ve ikna kabiliyetini nasıl kullanacağını, Lessa Craier'in bir kâğıt parçasıyla onu küçük düşürüp yeniden bir çocuğa dönüştüremeyeceğini anlatmıştı.

Şövalyen çocukların öldürüldüğünü söyledi, dedi Hestra ısrarla.

"İnsanlar oyun taşları gibidir," dedi Arren soğukkanlılıkla. "Tahtadan yuvarlanıp yenilerine yer açarlar. Onlar için üzülüyorum ama yaptıklarımın pişman değilim."

Lessa Craier'in çocuğu yoktu. Kayıtlar ilk evladının savaş sırasında ve sonrasında Middren'e musallat olan kaos ve hastalıklardan öldüğünü söylüyordu. Ölenler hizmetçilerin çocukları olmalıydı. Üzücü olsa da şimdiye dek gördüğü ölü bedenlerden daha kötü değildi. Bunu herkesten çok Elo anlamalıydı.

"Ateş tanrılarının sorunu," diye ekledi Arren, "düşüncele-
rinin mutlak olması."

Ateş tanrısı tısladı, çıtırdayan alevleri Arren'in gömleğini yaktı. Yüzünü buruşturdu ama zarar yalnızca kıyafetinden ibaretti. Toplantı odasını, tüten şöminesi ya da pirinçten büyük balkon kapıları ve kafes şekilli taşların yanındaki ocaklara konmuş tütsüler için değil, büyükbabasının zamanında çıkmış, Reach'i neredeyse kül eden yangından kalan tavandaki siyah lekeler ve ardında kalan koku için seçmişti. Hestra gömleklerini istediği kadar yakabilirdi. Dahası, olduğu yerden şövalyelerin ya da saray mensuplarının ceza olarak diz çöktürüldüğü avluyu görebiliyordu. Onları izlediğini bilmelerinden zarar gelmezdi. Hele de kalbinin yerini alan alev ve krallığı için hayatını feda ettiğine dair söylentiler Blenraden'da hızla yayılırken. Tanrıya dair hiçbir şey söylememeye özen göstermişti. Henüz kimse bunu yüksek sesle konuşamazdı.

Bir hiçsin, diye çıkıştı tanrı, *hiçsin, hiçsin.*

Arren iç geçirdi. Hestra güvenli evler ve dolu sepetler isteyen ailelerin ocaklarında doğmuştu. Hakarete uğradığında alevler püskürtebilir, ekmekleri yakabilir, küçük bir kavgayı öfkeli bir çatışmaya dönüştürebilirdi. En güçlü laneti insanı ömrünün geri kalanı boyunca üşütürdü. Fakat Arren'in annesi kadar sivri dilli ya da kardeşleri kadar acımasız değildi. Arren'in ona ihtiyacı vardı ve hayatı üzerindeki etkisi şimdiye dek hiç tatmadığı kadar güçlüydü.

"Sensiz bir hiç oldurdum, kalbim, ocağım," dedi nazik bir sesle. Alevlerinin titreştiğini hissetti.

Tatlı sözlerle kalbimi çalamazsın.

Çoğu ateş tanrısı gibi iyi bir yalancı değildi.

"Kalbin çalınacak bir şey değil," dedi Arren. "Ölmeme göz yumabilecekken bana geri dönen sendin."

Gidecek başka yerim yoktu. Tanrının alevleri yas ve pişmanlıkla soluklaştı. *Neredeyse hiç mabedim kalmadı.* Tam da Arren'in tahmin ettiği gibi ona sadakatinden geri dönmemişti demek. Onunla kalmasını nasıl sağlayabilirdi?

"Ama buradasın," dedi Arren, "kralın hayatı, göğsüm senin ocağın. Benimle güvendesin."

Hestra bir süre düşündü. Ardından, *Sunduğun güven ne işe yarar. Sevdiğin her şeyi öldürüyorsun.*

Sözleri canını yaktı. Derin bir nefes verdi. Elo'nun yüzü, kırgın ifadesi tekrar zihninde canlandı. Hestra onu dal formunda Blenraden'a götürdüğünde bunu sanki gerçekten de Elo'nun karşısında durmuş, ona ölmesi gerektiğini söylüyormuş gibi net bir şekilde görmüştü. Hestra'nın deyişiyle "şövalyesi" hâlâ yaşıyor ve düşüncelerini işgal etmeye devam ediyordu. "Verdiğim sözleri tutmak için," dedi, "yapmam gerekeni yapıyorum. Hâlâ hayattayken Hseth'e, şimdi de onun yerini alan sana verdiğim sözleri."

Su ve çamurdan ibaret, birbirini yiyen bir ülkeden başka neyin var? Kendi halkını bile güç bela idare ederken Ticaret Denizi'nin

kontrolünü ele geçirmek istiyorsun. Alevler tekrar çıtırdadığında haritaya kıvılcımlar sıçradı. Hseth bana alevler içinde bir dünyanın sözünü verdi. İnsanların yine ocakların etrafında toplanıp onları güvende tutmam için bana dua ettiği bir dünyanın.

Sıçrayan kıvılcımlar bu kez değerli haritasını neredeyse yakacaktı ama Arren üzerlerine vurarak hepsini söndürdü, avuç içleri telaşla hareket ettiği için sızlıyordu. Kaburgalarının arasındaki dalların çıtırtısından tanrının güldüğünü anladı.

“Bana şüpheyle yaklaşan ilk kişi değilsin,” dedi, sıkığı dişlerinin arasından. “İstedğin buysa küçük ocaklarına ve daha da küçük hayallerine geri dön. Ama burada olduğun sürece ben kendiminkileri yaşayacağım.”

Hseth’in cevabı Reach’in en yüksek kulelerindeki saati duyuran çan sesleriyle kesildi. Çok geçmeden Sakre’nin diğer kuleleri –batı kıyısındaki Shield ve güneydeki Forge– ve hemen ardından şehrin kendisi de çınlamalarla uğuldayıp martıların akın akın pembe gökyüzüne uçuşmasına neden oldu. Balkonunun ince kafesleriyle sütunlarının ve Reach’in yemyeşil bahçelerinin ötesinde, Sakre’nin kokuşmuş, inişli çıkışlı, dolambaçlı sokakları neredeyse güzel görüyordu. Olduğu yerden Forge’u göremese de büyük limanın üzerinde dalgalanan Shield bayrakları ona her şeyin yolunda olduğunu söylüyordu.

Zamanı gelmişti. Kulaktan kulağa fısıldanan söylentiler suçlamalara dönüşmeden, körüklenen isyan Craier Hanesi’nin yok oluşunu misilleme olarak kullanmadan evvel halkının inancını test etmeliydi.

Fırçasını masaya bırakıp kıvırcık saçlarını tacının arkasına sıkıştırdı. Hâlâ bir kalbi olsa yerinden çıkacakmış gibi atardı ancak şu an tek hissedebildiği Hseth’in huysuz alevleriydi. Yine de elleri sanki kraliçeyle konuşması gerektiğinde ya da sarayda boy göstermesi gereken büyük bir etkinlik olduğunda içini dolduran dehşeti anımsıyormuş gibi titriyordu.

Kapının önündeki zemine iki kez vuran mızrak sesleri ziyaretçileri olduğunu gösteriyordu.

“Girin,” dedi Arren.

Muhafızların kapıyı açmasıyla ziyaretçisi içeri adım atmadan Arren’in burnuna misk ve sandal ağacı kokusu geldi. Tanrıların Komutanı Risiah. Koyu renkli, kurnaz bakışları daha kapıdan girmeden önce tavan ve şöminede, ardından da haritada gezindi. Kraliyet’in tanrıkatillerinin komutanlığına terfi edilmesiyle sakallarını kesmişti. Boynuna oldukça yakın olan çenesi göze çarpsa da kötü dikilmiş yara izi adama bir nebze olsun otoriter bir hava katıyordu. Risiah, Arren’in komutanlık için ilk tercihi olmadığı hâlde birkaç Middren soylusuyla bağlantısı bilinen veigalardan biriydi. Tanrıkatilleri bir zamanlar bir böcekten bile daha değersiz görülürdü ve kralın onayını almalarına rağmen hâlâ tehlikeli sayılan meslekleri hoş karşılanmazdı. Ancak Risiah kuzeydeki Fellic-Farne yakınlarındaki bir hanenin beşinci oğluydu, bu yüzden de göreve getirilmesi birkaç tebrikle karşılanmış, kimseyi gücendirmemişti.

Fakat hemen arkasındaki Komutan General Antoc, batıdaki zenginliğiyle son derece değerli bir müttefik olan Leydi Tiamh’in yeğeniydi. Arren savaşın ardından onu sıradan halktan oluşan daimî bir ordunun başına geçirdiğinde adam katı ve sinsî bir komutan olduğunu kanıtlamıştı. Arren’in iki katı yaşındaki bu kendini beğenmiş piç, yaşlılığını gururla taşıyordu. Saçlarına aklar düşmüştü ve büyük bir silah taşıyan yerden bitme bir adamın özgüveniyle dolup taşıyordu.

Hiç değilse Peta da yanlarındaydı ve Antoc’a gizlemeye yeltenmediği bir nefretle bakıyordu. Güneydeki Crolle Hanesi’nin liderinin kuzeni olmasaydı bile Arren kadını eğitilmiş şövalyelerinin başına koyardı. İki adaminkini de aşan otoritesi özellikle Antoc’u kızdırıyordu. Adamın içeri girmeden evvel Peta’yı suçlayacak bir şeyler bulduğundan adı gibi emindi.

Üç komutan da onu selamladı. Güneş ışıkları gibi açtıkları parmaklarını göğüslerine götürerek yaptıkları yeni selamlaşmayla. Diğerlerinin bir adım gerisinde duran Antoc'un yüzünde sanki bunu çok eğlenceli buluyormuş gibi belli belirsiz bir gülümseme vardı. Fakat bakışları Arren'in göğsüne, karanlık yarığın içindeki akkorlara kaydığı anda neşesi kaybolup gitti.

Arren başını kaldırdı. Hestra'nın alevlerini artık saklamıyordu.

"Majesteleri." İlk konuşan Peta oldu. İki gün önceki olaydan beri bir kalkan gibi yanından –aslında Elo'nun olması gereken yerden– ayrılmıyordu.

"Teşekkür ederim; komutanlarım," dedi Arren. "İyi olduğunuzu umuyorum."

"Planlarınızı öğrenmek için mi buradayız, kralım?" diye sordu Antoc, küstahlığın kıyısında gezinen sesiyle. Risiah ifadesiz yüzüyle haritayı incelemekle meşguldü. Odanın büyük bir kısmını dolduran haritası bir düzine insana yetecek masanın üzerini kaplıyordu. "Belki de çorak topraklarda aylak aylak gezinen ordunuzun karnını doyurmanın bir yolunu bulmuşsunuzdur," diye ekledi Antoc. "Konseyin hazinesi hâlâ boş mu?"

Sakre kalelerinin çanları durmadan hemen önce, "Son zamanlarda konseye adım attınız mı, Komutan Antoc?" diye sordu Peta usulca.

Antoc kaşlarını çatı. Kralın konseyine yalnızca kudretli hane liderlerinin katılmasına izin verilir, komutanların tavsiyeleri gelenekler gereği ayrıca alınırdı. Gerçi o zamanlar yalnızca tek bir şövalye komutanı vardı.

"Daimî orduya maaş sözü verilmişti," dedi Antoc. "Kralın önceki şövalye komutanı tarafından." Arren'a bir bakış attı. "Gemilerin, pazar yerindeki tezgâhların, komşu topraklarımızdan gelen delegelerin azaldığını görüyorum. Gözlerim ve onları kullanmama yarayan aklım var."

"Gevezeliği seven sivri dilini atladın," dedi Arren. "Dikkat et de ağzını kesmesin."

Sözlerinin ardından içeri çöken sessizlik bir bıçak kadar keskindi. Risiah'nın gözleri neşeyle parlıyordu. Komutanların en genci ve fakiri olarak görmezden geliniyordu.

“Sadece,” dedi Antoc, kısa bir duraksamanın ardından, “parasını alamayan askerlerin öfkeleneneğini söylüyorum, majesteleri. Kızgın ve fakir askerler sadakatlerinin kime olduğunu unutuverir.”

“Sen kime sadık olduğunu hatırlıyor musun?” diye sordu Peta. Onu tehdit ettiğini göstermek için kılını kıpırdatmasına lüzum yoktu. Uçurumun kıyısındaki düşmeye hazır bir kaya gibiydi.

Antoc burnunu çekip boynunu esnetti, ardından başını hafifçe eğdi. “Özür dilerim, majesteleri.”

“Güneşgetiren,” dedi Arren. Ah, bu küçük zafer ona öyle zevk veriyordu ki...

Antoc'un gözü seğirdi ancak dilinin ucuna her ne geldiyse geri yuttu. “Özür dilerim, Güneşgetiren.”

Arren gülümsedi. Sık sık Antoc'a aşağıdaki avluda diz çöktürmenin hayalini kursa da bu küçük teslimiyete şahit olmak bile ona iyi gelmişti.

Fakat bu, adamın haklı olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Aksine Arren'in kâbuslarına musallat olan gerçekleri dillendiriyordu: öfkeli, sıkılmış bir ordu ve suçlanacak tek kişi. Onlara bir sürü vaatte bulunmuş kralları.

Kılıçları ve zihinleri keskinleştirecek, otoritesini güçlendirecek büyük bir şeyler yapması gerekiyordu.

“Dostlarım,” dedi Arren, haritaya doğru ilerleyerek. “Komutanlarım. Gelin de yakından bakın.”

Risiah bu ânı bekliyormuş gibi öne atıldı. Haritaya yakından bakmak için yanıp tutuşuyordu. “Oldukça etkileyici,” dedi, parmaklarını kuzey kıyısında gezdirirken. Peta daha çekingen davranıyordu. Arren şövalyelerden topladığı bilgilere dayanarak oluşturduğu haritanın küçük parçalarını ona göstermişti

ama titizlikle yeniden boyanıp bir araya getirilmiş hâline ilk kez şahit oluyordu. “Middren o kadar detaylı, o kadar güzel renklendirilmiş ki...”

“Bu bir tablo değil,” dedi Arren sinirle. “Bir savaş planı.”

Risiah ve Antoc birbirlerine baktı, ardından Antoc donuk gözlerle onu izleyen Peta’ya döndü. Arren planlarını hazmetmelerine müsaade edip onlara sessizlikten, hatta hiçbir şeyden korkmadığını gösterdi.

“Craier Hanesi’ne olanları anlıyorsunuzdur,” dedi Arren.

Antoc’un dik kadife yakasının içinde solan yüzü neden bahsettiğini bildiğinin tek kanıtıydı. Risiah bir an için öylece kalakaldı, ardından boğazını temizledi. “İsyanı körüklüyorlardı, kralım.”

Demek veiga işin aslını biliyordu ama ağzını kapalı tutmayı akıl edecek kadar zeki değildi. Gerçi bu Arren’in onayını almaya can attığını gösteriyordu. Öte yandan Antoc sessizce sözlerine devam etmesine bekliyordu.

“Evet,” dedi Arren. “Savaşmak için silah topluyorlardı. Konsey hiçbir şey yapmadı. Karşılık verme anlayışları *bizimkinden* çok farklı.” Konseyin –kralın konseyinin– onayı olmadan hanelere karşı çıktığını itiraf ediyordu. Peta’yla sırlarını iki komutana açıyordu. Risiah ve Antoc korkup kaçak mıydı yoksa onlara ne teklif ettiğini anlayacak mıydı? Haneleri bile sokmadığı yakın çevresine girmeyi kabul edecekler miydi?

“Kralımız adaletin yerini hızlıca bulduğundan emin oldu,” dedi Peta. “Ama silahların çoğu bulunamadı. Tehlike henüz geçmiş değil.”

Antoc boğazını temizledi. Arren oyunun bir parçası olacağından emindi ancak bunu sadece kendisi için yapacaktı. “Cüretkâr bir karardı... Güneşgetiren,” dedi. “Ancak Craierlerin bir sürü dostu var.”

“Birçoğu onları ele vermekten geri durmadı,” dedi Arren, haritaya yerleştirdiği dört harfi göstererek. “Vittosk ve Graiis,

Geralfi ve Tulenne.” Antoc gözlerini kırptırdı, Risiah ise rahatlamış görünüyordu ama Arren’in söyleyecekleri bitmemiştir. “Yine de Vittosk ve Tulenne şahsi korumalarını üç katına çıkardı.” Haritanın üzerindeki sancaklara dokundu. “Lesscia propagandalar ve hacılarla boğuşuyor, Geralfi de tanrılara tapıyor.” Risiah kaşlarını kaldırıp öksürdü. Tanrılar onun uzmanlık alanıydı.

“Bunu nereden biliyoruz, Majesteleri?” diye sordu.

“Çünkü,” dedi Arren, “güç güçtür ama bilgi en iyi silahtır.” Bu Elo’nun annelerinden öğrendiği bir sözdü. “Şövalyelerimizi bilgi toplamak için seferlere gönderiyorum.”

“Barış gücü olarak gönderdiğiniz şövalyeler mi?” diye sordu Antoc. “Ben de sadece...”

“Aylak aylak gezindiklerini mi sanıyordun?” diye sordu Arren sözünü keserek. Antoc sus pus oldu. Komutanın bir kez olsun ne diyeceğini bilemediğini görmek onu memnun etmişti. Arren bir satranç oyunu gibi şövalyelerini topraklarının dört bir yanına dağıtmış, Elo’yla savaş zamanında yaptıkları gibi güçlü yanlarını, bağlılıklarını ve zayıflıklarını öğrenmişti.

Elo oynadıkları satranç oyunlarını hep kazanırdı. Fakat o oyunlar bununla kıyaslanamazdı. Bu, Elo’nun aklının almaya-cağı kadar büyük bir hırsı.

Veigan renklerini saklıyor, diye fısıldadı Hestra. *Yaşlı olansa otoriteni sorguluyor.*

Arren derin bir nefes aldı. “Askerlerin ödemeleri konusunda endişelenmekte haklısın,” dedi. “Fakat para hazinede, konsey onu kullanmama izin vermeyecek. Kuzeydeki Spurrisk ve güneydeki Yesef toprakları son on yılın en büyük hasadını yaptı ama Weild’daki depolarımız çürürken Sakre’deki stoklarımız azalıyor. Sizin aksinize, iyi niyetle hareket edeceklerine güvenmiyorum.”

Sözleri açtı; onu seçip konseyi bir kenara bırakmalarını istiyordu. Bu Antoc’u gülümsetti.

“Yani savaş derken...” dedi Antoc, haritaya yaklaşarak. İçeride yalnızca dördü olsa da sesini gizli bir şeyler planlıyor gibi alçaltmıştı. Arren onun aklını çeldiğinden emindi. Adam güç ve nüfuz için endişe verici bir arzuyla doluydu ama Arren bunu kendi yararına kullanabilirdi. Risiah’yı anlamak daha güçtü. Hestra haklıydı ama kolayca manipüle edilen veigalar genelde bir arpa boyu yol katedemezdi.

“Savaş içeride,” dedi Arren. “Topraklarımızın bağlılığı Hanelerimiz arasında bölünmüş durumda. Halkımız mutlakiyet istiyor, gücün kimde olduğunu bilmek istiyor. Bizde olduğunu.” Hestra’nın kabaran ilgisi kanını ısıttı.

“Komutanlarım,” dedi, “Middren’de toplanmış en büyük ordu emrimizde. Topraklarımız için savaştık. Soyluların yarısı kaçıp giderken üçünüz savaşın en hararetli anlarında yanımda durdunuz.” Arren, Antoc’un gözlerindeki açgözlü bir parıltı görür gibiydi. Peta’nın gururla aydınlanan bakışları da gün gibi ortadaydı. Annesiyle yüzleştğinde asla görmediği, asla yaratamadığı ışıktı bu. Elleri artık titremiyordu.

“Bizler tanrıları yok eden, kalplere ışık ve umut getirenleriz. Halkımız güvenliklerini hanelere değil, bizler borçlu. Blenra-den’da olanların üzerinden üç yıl geçti, onlara neler başardığımızı hatırlatmanın, topraklarımızda muzaffer olarak gezmenin ve ordularımızın gücünü herkese göstermenin zamanı geldi.”

Arren, Hestra’nın onu dinlediğini umdu. Antoc’un omuzları çöktü, bacaklarını hafifçe aralayıp başını belli belirsiz kaldırdı. Bir yürüyüş kulağa dövüşmekten daha kolay geliyordu, daha az riskli olması da cabasıydı. Risiah’nın koyu renkli gözleri yeniden Arren’in göğsündeki artık asla gizlemeyeceği yarığa kaydı. En sonunda başını onaylarcasına salladı.

“Nereye?” diye sordu tanrıkatili. “Craier topraklarına mı? GERALFI HANESİ’ninkilere mi?” Haritadaki inişli çıkışlı arazide uzanan engebeli, patikadan hallice yolları işaret etti. “Yollar berbat, insanlar güvenilmez. Böylesi bir yolculuk...” Antoc’a bir

bakış atıp Arren'a dönerek başını eğdi. "Çok pahalıya patlar, Majesteleri. Vergilerini ve sadakatlerini geri almış olsak bile."

"Haklısın," dedi Arren. "Bu topraklar yalnızca kıyıya olan bağlantılarına bel bağlıyor."

Dördünün de gözleri Lesscia'ya döndü: Middren'in en gür akan nehrinin büyük iç limanı Daes'e. Hem zengin hem erişimi olan hem de ticaretle uğraşan topraklardı.

"Lesscia," dedi Risiah. Peta'nın kaşları hafifçe çatıldı. Duruşu, kavuşturduğu kolları ve kıstığı gözleri bundan rahatsızlık duyduğunu gösteriyordu.

"Komutan Peta?" dedi Arren.

Peta ona yüzündeki çizgileri belirginleştiren hafif bir tebesümle karşılık verdi. "Yetherlerin çok güçlü olmasından endişeleniyorum. Zengin ve yabancı bağlantıları olan bir hanedir. Güç gösterilerimize rağmen onları ikna etmek zor olabilir."

Arren gülümsedi. "Lord Yether'i ikna etme niyetinde değiliz," dedi. "İradesini paramparça etmem yeter. Yalnızca bana inanmanız gerekiyor."

ALTINCI BÖLÜM

Kissen

Kissen karanlıkta denizin öfkesinin dinmesini bekledi. Taşların arasında bir köşeye sığınıp yırtık deri pelerinine sarındı ve titreyen bedeniyle mücadele ederken uyuyakaldı.

Sonunda derin bir sessizlik çöktü. Gümüş ay ışığı duvardaki çatlaklardan içeri süzülüyor, parlak metal yüzeylerden yansıyarak mağarayı yeşile boyuyordu. Işığa alıştığında başını çevirdiği her yerde çocukluğunu ve eski Talicia'nın anılarını görüyordu. Mağara Osidisen'in mabedi, denizin bir şey yapamayacak kadar dalgalı olduğu günlerde kardeşleriyle Kissen'in sığınağı olmuştu. Kalın bir tuz tabakasıyla kaplı havuzlar altın kadehler, inci taneleri, miğferler, gemi başı süsleri gibi sayısız hazineyle doluydu. İnşa edilen her geminin küçük bir minyatürü yapılır, yolculuklarını kutsaması için Osidisen'e sunulurdu. Zaman zaman diğer tanrıların küçük totemleri deniz akıncılarının ardında bıraktığı harabelerden bu havuzlara süzülürdü.

Birkaç kafatası da vardı. Bir zamanlar kudretli ailelerin kemikleri, en değerli eşyalarıyla birlikte denize atılırdı. Etrafındaki kemiklerin geldiği soylar çoktan son bulmuş, iktidar koltuklarındaki yerlerine Hseth'in rahipleri oturmuştu. Hseth'in istilasını tutuşan bir çıra gibiydi; ağır ağır başlar, sonra birdenbire alev alıverirdi.

Kissen yutkunup mağaranın ortasına baktı. Karşısında yosunlara dolanmış, balık kılçıkları, inciler, yanar döner aynalar ve deniz kabuklarıyla süslenmiş bir figür yükseliyordu. Denizin adamı Osidisen'in totemi. Bir zamanlar sahildeki her köy ve kasaba bahar gelgitleri için bir araya toplanırdı. Önce dalgalarla sürüklenen suyun yumuşattığı odunlarla adamın kemiklerini inşa eder, taze, budaklı dallar ve kille hepsini güçlendirir, ardından da kenevir ipi, kurdeleler ve deniz yosunlarıyla karanın ve denizin zenginliklerini birbirine bağlardı.

Bu totem on yılı aşkın süredir –ateş tanrısının müritlerinin Osidisen'in kökünü kazımasının öncesinden beri– burada olmalıydı. Şimdilerde bu gelenek, karşısındaki totemin ayağı boyutlarında yapılmış daha küçük bebeklerle gizli gizli sürdürülüyordu.

Eşyalar yerli yerindeydi. Eski yeşil totemin rengi solmuş olsa da –muhtemelen sadece Osidisen'in iradesiyle ayakta duruyordu– ne patlamış ne de parçalanmıştı. Sığındığı mağara, mabet, hâlâ sağlamdı. Bu da deniz tanrısının hâlâ hayatta olduğu anlamına geliyordu. Öfkeyle rahatlama arasında kalan Kissen'in göğsü sıkıştı.

Ancak Osidisen geri dönmemişti. Ya onu unutmuştu ya da yanına gelemeyecek durumdaydı.

Denize attıkları briddite metalinden zincirler ve kafesler onu kıyılarından uzak tutuyor olmalıydı. Bunu neden yapıyorlardı? Hseth'in öldürmesinin cezası mıydı? Osidisen'le yaptıklarını nasıl bilebilirlerdi ki? Hayır, bu plan Kissen Blenraden'a ayak basmadan, Elo vahşi tanrıyı çağırmadan ve Hseth ölmeden çok önce hazırlanmış olmalıydı.

Görünüşe göre tanrının ölümü onları caydırmamıştı.

Işık giderek azalıyordu, ay yakında kaybolacaktı ve şafak sökene kadar bu karanlık ve soğuk mağarada kapana kısılmış hâlde kalacaktı. Kissen homurdanıp karnına çektiği bacakla-

rını uzatmaya çalıştı. Her bir hareketi canını yakıyordu. Hep yakmıştı. Yine de pes etmedi.

Havuzlardan birine doğru sürünüp kullanabileceği bir şey aramak için içine baktı. İşe yaramaz altın ve kararmış gümüş zincirlerin arasında kanlı hançerler, yıllar öncesine ait bazıları bronz bazıları demirden yapılmış adaklar vardı. Gözleri diğerlerinden daha parlak, sivri bir şeye takıldı. Çelikten bir hançer. Bu işine yarayabilirdi, hem zaten başka bir silaha daha ihtiyacı vardı; bridditten yapılmış palasıyla tanrısına sadık topraklarda dolanan bir veiga olduğu kilometrelerce öteden anlaşıldı.

Elini yığına daldırıp mucize eseri hâlâ paslanmamış hançeri aldı ve hâlâ sıırıslıklam olan deri kuşağındaki halkaya geçirdi. Çocukken deniz tanrısının mabedinden bir şey almayı aklının ucundan bile geçirmezdi. Bu düpedüz sapkınlık olurdu. Şimdiyse Osidisen'in ona borcu vardı.

Birkaç borcu.

Heykele bakıp yüksekliğini gözleriyle tarttı. İşini görürdü. Topallayarak yanına gidip vücudunu ona yaslayarak bacaklarının ölçüsünü alırken altındaki daha küçük totemleri devirdi.

“Özür falan dilemeyeceğim, yaşlı piç kurusu,” dedi. “Seni öldürmeye çalışanlardan sağ kurtulabiliyorsan bunu da atlatırsın.”

Daldan kemiklerini bulmak için ellerini totemin yosun ve tılsımlardan oluşan teninin arasına daldırdı. Ellerini büküp homurdanarak dalgaların sürüklediği odunları gövdesinden ayırdı. Totem vücudunun geri kalanı sayesinde ayakta kaldı. Kissen bir an için duraksadı, içten içe o şeyin cana gelmesini bekliyordu.

“Söyleyecek bir şeyin varsa çekinme,” dedi.

Yüzündeki bir şeyler onu izleyen gözler gibi parılıyordu, Kissen muhtemelen düşen su damlaları olduklarını düşündü. Bir tanrıya verilen hediyeler onun sunan kişiden büyük bir parça taşır ancak zamanla tanrının özüne karışırdı. Fakat karşısındaki yeşil adam derin sular kadar sessiz kalmaya devam etti.

Üstelik Kissen'in bir değneğe ihtiyacı vardı. Totemin dalları hatırladığı gibi kalçasının eğimini ya da kolunun dirsek kısmını tutacak şekilde kıvrılmıştı. Hareket etmesine yardım edebilir, dayanabileceği bir bacak olabilirdi. Yaşlı tanrı bunu ondan daha önce almıştı.

Sıra Kissen'daydı.

Bıçağı kullanarak dalı doğru yüksekliğe gelene ve kolunun altına rahatça oturana kadar kesti. Parçalanmış protezi dengesiz ve eğri geliyordu. Yeterince ışık olsa tamir edebilirdi ancak bunu mağarada yapması mümkün değildi. Dengeye, güvenceye ve sağlam adımlar atmaya ihtiyacı vardı.

Derme çatma koltuk değneğiyle ışık parıltılarını mağaranın derinliklerine kadar takip ederken adımlarını gölgelerin arasında nereye attığına dikkat etti. Göz hizasının hemen üzerindeki sedefli kemerin altından ay ışığında parıldayan deniz kabuklarıyla aydınlanmış dar bir geçit uzanıyordu. Kabuklar Kissen'a Inara'nın yeleginin düğmelerini anımsattı.

Inara. Tanrılara hükmedebilen o garip kız. Geride bıraktığı küçük kızı düşünmesiyle içi korkuyla doldu. Elo da o da iyi olacaktı. Küçük tanrı da. Olmak zorundaydılar. Kissen'in aldığı riskin boşuna olmadığını, onların şehrin kaosundan kurtulup Lesscia'ya dönmeyi başardıklarını söyleyecek dua edebileceği hiçbir tanrı yoktu.

Öte yandan, onu denize sürüklerken Hseth'in attığı çığlıkları duymak buna değmiş olabilirdi.

Kissen huysuzca gülümsedi. Inara güçlü, Elo da onu hayal kırıklığına uğratmayacak kadar gururluydu. Kissen'in tek yapması gereken onlara geri dönmektir. Kıvrılıp daralan yarıktan ilerlemeye devam etti. Kayaların arasına yerleştirilmiş, yukarı doğru uzanan eğimli yolu aydınlatan aynayı gördüğünde homurdanıp çocukken kardeşleriyle çığlıklar atarak yalınayak koştukları dar geçide sığınmak için yan döndü. O zamanlar her şey gözüne

kocaman görünse de şimdi bulutların ayı gizlemesiyle çöken karanlıkta taşların arasına sıkışıp kalıyordu.

Geçitte ilerlemeye devam etti. Elinden geldiğince temkinli ve sessiz adımlarla ilerlemeye çalışırken vücut ağırlığının büyük kısmını taşıyan değneği tuttuğu eli titriyordu. Kayalıkların ardından gelen saldırganlar Osidisen'in koyunu biliyorsa ma-bedinden de haberdar olabilirlerdi.

Yarık nihayet aydınlandığında soğuk hava yanaklarını ısırdı. Çıkış, kayaların tepesindeki otlarla kaplı taşın altındaki bir boşluktan ibaretti, bir geçitten çok porsuk yuvasını andırıyordu. Kissen dışarı çıkmadan önce temkinli gözlerle etrafı inceledi, en ufak bir sesle karanlığın içinde kaybolmaya hazırdı ancak kimse yoktu. Görünürde ne bir gemi ne bir asker ne de bir tanrıkatili vardı. Kayaların üzerine tırmanıp bir süre dinlenirken denize baktı.

Ay ışığıyla aydınlanan su durgun ve huzursuzdu, küçük dalgalar gökyüzünden gelen ışığı dağıtıyordu. Rüzgâr, bir cenazeye gelmiş ama kimseye görünmek istemeyen misafir gibi usul usul esiyordu.

"Şimdi ne yapacağım?" diye sordu önündeki engin denize bakarak. Eve dönmek istiyordu. Yatho'yla Telle'yi görmek, onlara olan biten her şeyi anlatıp intikamını aldığını söylemek istiyordu. Inara'yı kollarının arasına alıp onu dünyanın geri kalanından korumak istiyordu ve buna Skedi'nin de dâhil olup olmaması umurunda değildi. Kissen'dan habersiz daha fazla aptalca hata yapmadan Elo'yla yatıp ona biraz sağduyu aşılama istiyordu. Umutsuz bir romantığe dönüşmeyeceği müddetçe adamın bunu takdir edeceğini düşündü. Sanki Osidisen onu buraya sadece inat olsun diye getirmişti.

Güneyin üç mil kadar ilerisine, kıyıdan ulaşabileceğim mesafenin ötesine git.

Onu tehlikeye sürüklemesinin nedenini böyle açıklamıştı. Güneyde gökyüzünü aydınlatan ateşler görmüştü ancak o ci-

varda hiçbir köy yoktu, en azından o çocukken yoktu. Yalnızca birkaç eski harabe vardı.

“Ah,” diye sızlandı, pelerinine daha sıkı sarınırken. Su tanrıları belirsiz kehanetleri neden bu kadar çok seviyordu?

“Tuzsuz, aptal moruk,” diye homurdandı. “Beni Lessicia’ya bırakıp uyarısını yaptıktan sonra siktir olup denizine dönebilirdi.”

Söylediği tek bir kelimeye bile inanmamıştı. Hâlâ da inanmıyordu ama briddite saldırısı içine bir kuşku düşürmüş, göğsünü sıkıştırmıştı. Denizdeki yaşamını neredeyse tamamen geride bırakmış bir kıyı için suda çok fazla gemi vardı.

Kissen zaten güneye ilerleyecekti. Osidisen’in keçileri kaçırdığından emin olmak için etrafa bir göz atacak sonra da sınıra doğru ilerlemeye devam edecekti.

Kararını vermesiyle cesaretini toplayıp protezine baktı. Eriyip büküldüğünden boyu kısalsa da onu hâlâ ayakta tutuyordu. Plakalardan ikisi eksikti ve ayak bileğinin yakınlarındaki kopmuş eklem tangırdıyordu.

“Of,” dedi. “Üzgünüm, Yatho.” Demirle karıştırıldığında briddite elde edilen bridhid cevheri bol bulunurdu. Fakat savaştan bu yana taleple birlikte fiyatı da artmıştı ve alışıma çatlatmadan soğutmak eğitim ve sabır isterdi. Yatho’nun ona yaptığı her protez küçük bir servet değerindeydi.

Eğilip yerinden çıkmış metali sertçe çekerek çıkardı. Öylece bırakırsa tangırdayıp dikkatini dağıtacaktı. Ardından gömleğinin mahvolmuş kollarından birine uzanıp kopardı ve kumaşı şerit şerit yırtıp bacağına destek olması için metali bir arada tutacak şekilde bağladı.

İş görürdü. Ay neredeyse zirveye ulaşmıştı ve şafak sökmeden önce kıyıyla arasına elle tutulur bir mesafe koymak istiyordu. Değneğini kolunun altına sıkıştırıp ayağa kalktı, ağırlığını test ederken dişlerini sıktıktan sonra güneye doğru yöneldi.

Fakat ilerledikçe etrafta insanların yaşadığına dair kanıtlar da artıyordu. Birden fazla hayvan tuzağından kaçmak zorunda

kalmış, sık sık basılmaktan dümdüz olmuş çalılıkların, yeni kesilmiş çamların keskin kokusu ve ayak izleriyle dolu sidik kokan çamurların arasından geçmişti. Tuzlu esinti uzaklardan is kokusu taşıyordu. Kömür dumanı gibi acı ve burnunu yakan bir koku.

Bir ara kimin çaldığına bağlı olarak bir savaş ya da yün-cüler için mumlama davulu olabilecek *kithran*'in uzaktan gelen yankılarını duydu.

Sesi kıyı şeridine kadar takip etti, artık daha temkinli ilerliyordu. Ağaç sınırına yaklaştıkça üst dallarda titreşen, çiçekleri ve yaprakları kırmızıyla turuncunun tonlarına boyayan alevlerin ışığını fark etti. Kulağa şarkı söylüyormuş gibi gelen sesler de vardı. Daha da kötüsü Kissen çan sesleri duyuyordu. Hseth'in çanlarını. Melodik tınıları tüylerini diken diken etti.

Ses çıkarmamaya özen göstererek ilerlemeye devam etti ve dalların arasından uçurumun tepesindeki çadırlar, tencereler, çanaklar ve su fıçılarından ibaret virane yerleşimi gördü. Etraf akşam yemeklerinden artan kemiklerle dolu, için için yanan ateş ve birkaç fenerle aydınlanıyordu. Ağaç tepelerine vuran ışığın ya da davullarla müziğin kaynağı burası değildi. Etrafta kimse görünmüyordu.

Burnuna bir koku geldi. At gübresi. Bir şey hareket ediyordu ama bir insan değildi. Küçük bir at sürüsü derme çatma bir padokun uzun çitine bağlanmıştı, bu dar alandan hoşlanmadıkları ortadaydı.

“Zavallı hayvanlar,” diye mırıldandı.

Etrafta herhangi bir nöbetçi göremese de hayvanların yanındaki küçük kulübede bir seyis olduğunu düşündü. Atların çoğu çamur içinde kalmıştı, bazılarının eyerleri ve gemleri hâlâ üzerindeydi. Seyis aptal olmalıydı. Gerçi Talicialılar atlar hakkında pek bir şey bilmezdi ancak bu cins atlar pahalıydı. Usica'dan ya da Curliu ovalarından gelmiş gibi görünüyordular.

Sahipleriyle farklı koşullar altında karşılaşsaydı onlara barınacak bir yer verirdi.

Şimdilik yapabileceği hiçbir şey yoktu. Fener ışıklarından uzak durmaya özen göstererek atların yanından geçti ve uçurumun tepesine doğru ilerledi. Zirve malları indirip kaldırmak için kullanılan, bazıları kereste taşıyacak kadar büyük, diğerleri balık ve tahıl kaldıracak kadar küçük çeşit çeşit vinç ve makarayla doluydu. Karanlığın ortasında aşağıdan gelen alevlere ve gürültüye bakan kuşlar gibi görünüyorlardı. Kissen üç yüz adım kadar güneyde yükselen harabelerin duvarlarını hatırlıyordu. Middren ve Restich gemileri tarafından yok edilmiş bir çiftçi kalesi ateşin ışığıyla turuncuya boyanmıştı.

Kissen uçurumun kenarıyla arasındaki birkaç metreyi sü-rünerek aşıp aşağı baktı.

Ardını sudan ve yüksek dalgalardan koruyan deniz duvarlarıyla çevrili kum koyunda beş büyük şenlik ateşi yakılmıştı. Duvarlar bir zincirle kaplanmıştı ve Kissen'in bunun biridditten yapıldığını anlaması için donuk metal parıltısını görmesine ihtiyacı yoktu.

Deniz tanrısını kovmak istemelerine şaşmamalıydı. Devasa koya on iki gemi demir atmıştı. *Lanet olası* Osidisen.

Gemilerden dördü Talicia yapımıydı, Osidisen'in mabedindeki tekne totemlerinin daha büyük versiyonları gibi görünüyorlardı. İki direkli, flock yelkenli, hız için hafif malzemelerle inşa edilmiş, kürek ve rüzgârla hareket eden baskın gemileri. Geri kalan sekiziyse daha farklıydı. Düz kıçları ve süssüz pruvaları Blenraden'daki daha büyük hantal gemilerde sık sık görmüştü ancak koydakiler oldukça büyük ve şıktı. Her biri üç direkliydi ve gövdelerine yerleştirilmiş toplar vardı. Restish yapımı olmalıydılar.

Restish gemilerinin Talicia kıyılarında ne işi vardı? Yaktıkları şenlik ateşi ve yerinde durmayan insan kalabalığı, yaklaşık otuz yıl önce harabeye çevirdikleri toprakların gölgesine gizlenmişti.

Restish ticaretle geçinen, neredeyse Middren kadar güçlü, büyük bir ulustu ve Blenraden'a yardım etmişti. Taptıkları güvenli sığınakların tanrısı da vahşi av sırasında hayatını kaybetmişti.

Kissen'in koya daha da yaklaşması gerekiyordu. Harabelerin yakınında bir şeyler dönüyordu. Duyduğu davul seslerinin, çanların, gürültünün ve devasa alevlerin kaynağı burasıydı. Yüz kadar insan tam olarak göremediği kadar uzaktaki bir şeyin etrafında dolanıyordu.

Ağaçların arasından ayrılmadan kale harabesine doğru ilerledi. İçeride hiçbir ışık yoktu. Kissen uzun zaman önce yıkılmış kapılardan içeri girdi, parçalanmış duvarlar aşağıdan gelen, bir şarkıdan çok ritmik haykırıışlara ve gürültülü cevaplara dönüşmüş seslerle titriyordu.

"Hae dris sen-ga boretha med rolis?" Talicia lisanıyla konuşuyorlardı. Kissen kırsala özgü bu ağzı uzun zamandır duymamıştı ama ne dediklerini anlayabiliyordu.

Deniz tanrısını kıyılarımızdan kim kovdu?

"Talic-i-a! Talic-i-a!"

Görünüşe göre kale depo olarak kullanılıyordu. Rutubetten korunması için sıkıca kalafatlanmış fiçılar, bir zamanlar askeri karakol olarak kullanılan alanı dolduruyordu. Molozlarla kapmamış bir diğer odaysa dışkı kokuyordu. Bir tuvalet olmalıydı. Kissen içeri girmekten kaçındı. Giriş kulelerinin kapısında hâlâ yıkılmamış, ilk basamakları omuz hizasına kadar kırılmış bir merdiven buldu. Üzerinde titreşen turuncu renkle aydınlanmış, körfeze bakan bir pencere yer alıyordu.

Kissen değneğini en alt basamağa fırlattı, sonra da kendini çekip pencereye doğru tırmandı. Burada hem alt kata gelebilecek birinden gizleniyor hem de dar aralıktan şenlik ateşlerini görebiliyordu. Koydaki insanların çoğu kırmızılara bürünmüştü, parçalanmış bronz bir heykele benzeyen şeyin etrafında dönüp haykırıyorlardı. Az önceki gemilere şimdi yakından baktığında çok daha ağır ahşaptan ve tahminine göre Usic mantarından

yapılmış büyük yelkenliler olduğunu gördü. Bir tören gibi çan sesleri eşliğinde yakılıyorlardı. Tuz ve asit dolu safra Kissen'in boğazına yükseldi. Ailesini ateş tanrısına kurban ettiklerinde de köylüler bu çanları çalmıştı.

"Hae biret Hseth selika saolma?"

Hseth'i başa kim geri getirecek?

"Talic-i-a! Talic-i-a!"

Kissen'in kalbi tekledi. Heykel neredeyse tanınmaz hâlde olsa da şimdi anlıyordu. Bu Hseth'ti. Bir totemdi. Tanrının ölümüyle ikiye yarılan totem metal zincirlerle kabaca sarılmıştı, kömür ve alev havuzunun içinde dururken arkasındaki öfkeli alevlerle beslenip ısınıyordu. Ardında da savaş gemilerinin gölgeleri, koyun çıkıntıları ve keyifsiz, huysuz deniz uzanıyordu.

Askerler kusursuz bir kare şeklinde ilerliyordu. Törensel bir dansla. Beyazlar içindeki, saçlarına, kulaklarına, boyunlarına ve bileklerine çan bağlamış rahiplerse onlara önderlik ediyordu.

"Hae obir béacen cerath kunin dwacada medik?"

Aptal kralın kıyılarında açtığı savaşı kim yönetecek?

"Talic-i-a! Talic-i-a!"

"Hae biret hsira Miden?"

Middren'e alevleri kim getirecek?

"Hseth! Hseth! Hseth!"

Heykele zincirlenmiş, beyazlar içinde dört çocuk vardı. Yavaş, acı dolu adımlarla daireler çizerek yürüyorlar, sıcağa rağmen her seferinde ateş havuzuna biraz daha yaklaşarak Hseth'i tekrar tek parça hâline getiriyorlardı. Zincirler çok sıcak olmalıydı, Kissen bunu birinci elden biliyordu. Evi alevler içinde kalırken bir kafese bağlanmış, nafile bir çabayla babasını kurtarmaya çalışırken tutunduğu parmaklıklar yüzünden elleri su toplamıştı. Çocuklardan biri ağlasa da yürümeye devam ediyordu. Onları izlemeye devam ederken bir çocuk daha tökezledi, rahiplerden biri onu itip yürümeye devam etmeye zorladı. Kissen esinti-

nin taşıdığı erimiş metalin, yanan kömürün ve kavrulan etin kokusunu aldı.

Vücudu öfkeyle titreyip iliklerine kadar sarsıldığında dişlerini sıktı. Hseth ölüyken bile kan ve acı talep ediyordu. Kissen elini palasına ve hançerine götürdü ama ne yapabiliirdi ki? Ritüeli nasıl bu kadar çabuk hayata geçirmişlerdi? Hseth'in ölümünün üzerinden henüz bir gün bile geçmemişti? Çocuklar çevredeki köylerden mi geliyordu? Gemilerin güvertesinde mi çalışıyorlardı? Osidisen'e yapılan saldırının ardından bir kurban planlayıp bunu bir diriltme törenine mi dönüştürmüşlerdi?

Diğer şenlik ateşlerinden bir haykırış yükseldi. Kızıl ceketleri kül ve terden kararmış iki asker ızgaraların üzerinde bir kazan taşıyordu. Denize yakın bir fırından çıkarılan erimiş metalin parıltısını görebiliyordu.

Rahiplerden biri daha büyük bir çanı çaldı. Boyutlarına bakılırsa gemilerden birinden indirilmişti. Gür sesi uçurumlarda ve dalgaların üzerinde yankılandı. Küçük kalabalık sessizliğe büründü, danslarını bırakıp heykelin önünde sıraya girdi.

"Hseth, Hseth, Hseth, Hseth," diye fısıldadı askerler, uğultuyu andıran bir sesle. Bu ateş tanrısının müritleri için olağan bir ritüel olmalıydı; hareketleri başka bir şeyle karıştırılamayacak kadar ezbereydi.

Rahiplerden biri öne çıktığında Kissen, törenin liderinin o olduğunu varsaydı. Alnına kanla Hseth'in çan sembolü çizilmişti. Talce konuşuyordu.

"Hseth'in emri altında hep birlikte hareket etmenin zamanı geldi," dedi. "Kıyıdaki alaylarımız, Middren'e yapacağımız yolculuğumuzda bizi koruyacak briddite metalinden yapılmış kafesleriyle Osidisen'i denizin dışına itti."

Kıyıdaki alaylarımız mı? Daha fazla asker, daha fazla gemi mi vardı? Ama Hseth, Middren Kralı'yla bir anlaşma yapmış, Arren Elo'yu bunun için Blenraden'a göndermişti. Kalbe karşılık kalp. Elo'nunkine karşılık ateş tanrısınıninki.

Kissen çok geçmeden her şeyi anladı. Arren'in kalbi Hseth'in kalbi, iradesi olacaktı. Bir an bile tereddüt etmeden istediğini alıp onu öldürebilirdi. Hseth, Kral Arren'le müttefik olmak değil, ona hükmetmek istemişti.

Elo neredeyse bir yalan uğruna can verecekti. Kral Arren kandırılmıştı.

"Aptal Middrenliler kendilerinininki gibi bizim tanrımızı da öldürebileceklerini sandı," diye bağırdı rahip. "Bunun onları bizim gazabımızdan koruyacağını düşündüler." Birkaç asker homurdansa da geri kalanlar ateş tanrısının ismini fısıldamaya devam etti.

"Hseth. Hseth. Hseth. Hseth."

"Hseth düşse bile yeniden ayağa kalkar. Küllerinden doğan Talicia gibi tanrımız da savaşla hayat bulacak!"

Erimiş metali taşıyan askerler rahibin yanına geldiğinde adam çanı bir kez daha çaldı. Bu kez sıra heykelin parçalarını birbirine bağlayan çocuklardaydı. Dönüp bir an bile tereddüt etmeden zincirleri kavradılar ve *çektiler*.

Zincirler gerilirken elleri yanan çocuklar haykırdı ama durmadılar. Çünkü acı fedakârlıktı, tanrılar için acı çekmek onlara gösterdikleri sevgiydi. Bir adaktı.

Heykelin iki parçası giderek birbirine yaklaştı. Diğer rahiplerden biri kazanın içindeki erimiş metale doğru eğildi. Sarı renkli kıvamlı sıvının üzerinde donuk, yağlı ve alışılmadık bir parıltı vardı. Kissen kokusunu almaya çalıştı. Karışımın içinde... bridhid mi vardı? Bir tanrının totemini tanrı öldüren bir metalle mi onarmaya çalışıyorlardı?

Başrahip ve diğer beyazlılardan biri kazanı büyük bir asaya bağlayıp heykelin üzerine kaldırdı. Elleri titredi, cübbeleri terle ıslandı. En sonunda büyük bir dikkatle karışımı dökmeye başladılar.

Beceriksizce dökülen erimiş metal etrafa sıçradı. Bir damlası üzerine geldiğinde çocuklardan biri çığlık atıp çıplak ayağını

tuttu. Kissen haykırmamak için elini ağzına götürdü. Başka bir damla az önce konuşan rahibin omzuna sıçradı.

Cübbesi tutuştuğunda bir çığlık koyverdi.

“*Hseth bleannat!*” *Yüce Hseth!* diye haykırıp vücudunu saran alevlerle okyanusa doğru koştu. “Ateş tanrısı! Savaş tanrısı! Karaya ve denizlere hükmedecek tanrı!”

Suya girmesiyle alevler söndü ama coşkuya kapılan askerlerden acıyla sevinç karşımı garip çığlıklar yükselmeye başladı. Birkaçı öne atılıp kılıçlarını çekti ve ellerine kesikler atarak kızgın kömürlerin üzerinde koşmaya başladı. Heykelin ayaklarının dibindeki ateşe düşen kan cızırdadı. Ona kanlarını adıyorlardı.

Osidisen haklıydı. Hseth’in ölümü yerel bir tanrının ölümünden çok farklıydı. Ateş tanrısı, müritleri hiç olmadıkları kadar güçlü olduğu bir anda can vermişti.

Geri dönmesi uzun sürmeyecekti.

“*Cwel a Miden!*” diye haykırdı biri. Gelen yanıt taşlık koyu titretecek kadar şiddetliydi.

Middren’e ölüm.

“*Cwel a gaiet ni Hseth!*”

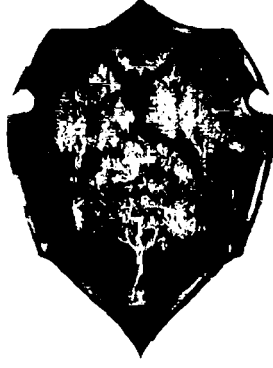
Hseth dışında bütün tanrılara ölüm!

“*Mailan Hsetha! Mailan telics!*”

Dünya onun. Dünya bizim!

YEDİNCİ BÖLÜM

Inara

Telle bir şey saklıyordu. Inara bunu anlayabiliyordu. Skedi bir insanın renklerindeki kıpırtıları, bir yalanın göstergesi olan tonlardaki belli belirsiz değişimini ona öğretmişti.

Şehrin dar ve dolambaçlı yollarında ilerlerken birlikte garip görünüyorlardı. Sert ifadesi ve kaslı, çıplak kollarıyla onlara rehberlik eden Yatho, tertipli cübbesi ve sakın adımlarıyla Telle, topallayan ve tırtık pırtık peleriniyle Elo. Darmadağınık saçları ve çamur içindeki kıyafetleriyle Inara'nın da onlardan aşağı kalır yanı yoktu. Elo'nun sırtını izlerken gömleğinin altına gizlediği, içinde nehir tanrısı Aan'ın saçının durduğu şişeyle oynuyordu. Tanrıyı çağırıp Elo'nun acısını dindirmeyi defalarca kez düşünmüş ama şövalye her seferinde ona engel olmuştu.

Risk alma, demişti. Neden böyle söylüyordu ki? Onun da Kissen'in da yaptığı bu değil miydi? Neden bütün dünya onu bir yere kapatıp saklamak istiyordu? Yatho ve Telle bile Canovan'ı aramaya çıkmalarından önce ona dükkânda kalmasını söylemişti ama Inara, Elo'nun Lethen ve isyancıyla bir başına yüzleşmesine izin vermeye hiç niyetli değildi. Bu onun savaşı, onun kırık kalbi, onun isyanı... onun intikamıydı.

Skedi çantasına değil, Elo'nun göğüs cebine saklanmayı tercih etmişti. Inara onu incittiğinin farkında olsa da aralarının

bozuk olmasından şikâyetçi değildi. Küçük tanrı onu bir çift öfkeli sözden daha beteriyle incitmişti.

Hiç değilse sokaklarda gezinen en pejmürde, en ilgi çekici insanlar onlar değillerdi. Şehrin batı kesimindeki dar sokakların her köşesi hanlar ve müşteriler, gürültülü müzik ve çeşit çeşit kıyafetler giymiş insanlarla doluydu. Işıktaki parıldayan pullarla bezeli sarıklar, başlarının üzerinde yükselen seyahat sandıklarıyla dolu arabaları sürükleyen paçavralar içindeki sokak çocukları yanlarından geçip gidiyordu. Akan suyun sesi hiç kesilmiyordu ama çürük binaları suyun üzerinde tutan direkler, değil Yatho'nun sandalyesi, Inara'nın bile bir yerini çizmeden geçemeyeceği kadar dar yollarla kanallara açılıyordu.

Duvarlardaki müstehcen resimlere bakılırsa, Kraliçe Yolu bir genelevin hemen yanındaydı. Çizimlerin bitişiğindeki son derece sade görünen hansa sanki oraya sonradan düşünülerek eklenmiş gibi dikkat çekmiyordu. Taç giymiş bir kadının peşinden giden hacıların betimlendiği tabelası bahar yağmurlarıyla yıpranmış ve son günlerdeki sıcak havayla çatlamıştı. Yatho bir an bile düşünmeden içeri girerken Telle, sanki bir şeyler söylemek istiyormuş gibi önce parmaklarını büktü ama sonra vazgeçip karısının peşine takıldı.

Canovan'ı ağzında bir pipo ve düşünceli bakışlarla eğri merdivenin dibindeki yarığı incelerken buldular. Birinin ayak-kabısı ahşabı doğruca kırıp geçmiş olmalıydı. Han boştu ve küçük bir avluya açılan arka kapıdan içeri dolan öğleden sonra ışığı havada usul usul süzülen toz zerreciklerini aydınlatıyordu.

Canovan başını kaldırdı. "Yatho," dedi, şaşkınlıktan düşecek gibi olan piposunun ardından. Inara adamı tanıdı; çarpık burnu ve kırışık teni, Yüzler Çeşmesi'nde toplanan herkesi ölümlerine göndermeye hazırlanırken de dikkatini çekmişti. Bu kez üzerinde kas ve dövmelele dolu kollarını, göğsünü ve boynunu açıkta bırakan deri bir yelek vardı. "Geleceğini—" Önce Telle'yi sonra da Elo'yu görmesiyle donakaldı.

Renkleri korkunun yeşim tonuyla dolup taşıtı. Koşmaya başladı.

Elo, Inara ne olduğunu bile anlayamadan öne atıldı. Acıyla parlayan renklerine rağmen masanın üzerinden atlayıp Canovan'ı avluya ulaşmadan yeleğinin arkasından yakaladı.

“Canını yakma!” diye bağırdı Yatho ama endişelenmesine gerek yoktu. Canovan dönüp koluyla Elo'nun dirseğine vurarak elinden kurtuldu. Elo kaşlarını çatıp sol eliyle adamın boğazını kavrayıp Inara'yı şaşırtan bir güçle onu bara doğru itti. “Dur!”

Canovan ona kulak asmadı, dudaklarını piposunun etrafında büzüp sertçe üfleyerek sıcak dumanla beraber kıvılcımların da Elo'nun yüzüne sıçramasına neden oldu. Elo haykırarak geri çekildiğinde hancı fırsattan istifade ederek göğsüne bir tekme geçirdi.

“Elo!” diye bağırdı Inara. *Skedi!*

Elo tökezleyerek geri çekildi, acı dolu homurtusu yerini bir hırıltıya bıraktı. Skedi cebinden fırlayıp havaya savruldu, zarar görmemişti. Inara bir hırıltıyla masanın üzerine bırakılmış bardağı alıp bütün gücüyle Canovan'a fırlattı. Adam kendini korumak için ellerini yüzüne siper etti.

“Inara!” diye azarladı Yatho ama Elo'ya ihtiyacı olan zamanı kazandırmıştı bile. Şövalye kılıcını çekti.

Canavon hızla karşılık verdi, ellerini havaya kaldırmasıyla parmaklarının arasında beliren gölge girdabını Inara'yla Elo'ya doğru fırlattı. Elo kılıcını kaldırıp bağırdı. Yatho ve karısı bir çığlık koyverdi ve Telle, Inara'yı yakalamak için koştu.

Fakat Inara'nın gözünde bu yalnızca bir gölge değildi, renkti, ışıktı. Canovan'ın iradesiydi. Olduğu yerde durmaya devam etti ve saldırısı üzerlerinden geçip giderken ne o ne de Telle bir zarar gördü.

Bir yanılsama! diye bağırdı Skedi, Inara'yla Elo'ya.

Ancak Elo bunu göremiyordu. Geriye sıçrayıp kendini korumak için kaldırdığı kılıcını gölgeye savurduğunda Canovan

dikkatinin dağılmasından faydalanıp üzerine atladı. Elo'yu bileklerinden yakalayıp *büktü*. Şövalyeyi yana doğru çekerek dizini kasıklarına geçirdi.

Fakat Elo, Kissen'dan birkaç şey öğrenmişti. Canovan'ın onu çektiği tarafa doğru eğilip bacağıyla adamın dizini hedef aldı ve kafasını sertçe hancının yüzüne doğru savurdu. Canovan ağzı ve burnu kanlar içinde geriye sendeledi.

Elo yeleşini bir kez daha kavrayıp kılıcını göğsüne doğrultarak onu nihayet kısıkrak yakaladı. "Uslu dur, olur mu?" dedi. Hancı kanlı dişlerini gösterip hâlihazırda yara izleriyle dolu kolunu kılıca dayadı.

"Hiç çekinme," dedi Elo. "Tanrını çağır."

Canovan'ın gözleri parıldadı. Sol kolunu Elo'nun kılıcı boyunca kaydırıp yara izlerine bir yenisini daha ekledi. Akan kan yere damladı. "Lethen, yardım et!" diye haykırdı.

Han alacakaranlıkta gelen, artık aşına oldukları iblislerin yosun ve kan kokusuyla doldu. Gölge, Canovan'ın dövmelerini sarmaladı ve renklerle parlayan semboller bir an için Inara'nın gözlerini aldı. Etinden fışkıran karanlık Elo'nun bedenine çarpıp onu geriye fırlattı. Bu kez kelimenin tam anlamıyla. Yatho yumruklarını sıkıp onları koruma isteğiyle Inara ve Telle'nin önüne geçti.

Canovan da Inara gibi bir mabet miydi? Ama Lethen'i çağırmak için kanını kullanmıştı. Inara'nın Skedi'ye bir şey sunması gerekmiyordu.

Elo ayağa kalktı ve kılıcını gölgeye doğru savurdu. Briddite ucu hedefini bulur bulmaz gölge çılgınlık attı, ardından yoğunlaşıp şekle büründü. Karanlığın içinden siyah pelerinli, gri renkli hoyrat saçları taş ve cam boncuklarla toplanmış solgun tenli bir kadın çıktı. Elinde mistik bir ışıkla aydınlanmış fener sallıyordu. Gölge iblislerin gözlerinde parıldayan ışıgın aynısıydı.

Yolların Letheni karşısındaydı. Sundukları adaklara ya da ruh hâline bağlı olarak yoldan çıkardığı ya da evlerine götür-

düğü kayıp yolcuların tanrısı. Ve belli ki keyfi yerinde değildi. Asasını kaldırıp ona vurmaya hazırlandığında Elo savunma pozisyonuna geçti ama Inara saldırmaya çoktan hazırды.

Buna haftalardır kalkışmamıştı. İradesini toplayıp Lethen'e odaklandı.

Inara, yapma! Skedi omzuna doğru atıldı.

“Dur!” diye emretti Inara. İradesini tanrıya fırlayıp dört bir yanını sardığında Lethen havaya kaldırdığı asasıyla oracıkta donakaldı.

Elo, Inara'ya korku dolu bir bakış attı. Ne yaptığını biliyordu. Neden korkuyordu ki? Inara'nın güçlerini en az onun kadar iyi biliyordu.

Fakat diğerlerinin hiçbir şeyden haberi yoktu. Yatho'yla Telle bunu öğrenirse ne düşünürdü? Peki ya Canovan ve tanrısı?

Lethen vücudunu hareket ettiremese de gözlerini oynatabiliyordu. Ve solgun, ebedi bakışları Inara'ya odaklanmıştı.

Skedi omzuna konup kanatlarını açarak kendi gücünü kullandı. Inara ya da Lethen'in değil, diğerlerinin üzerinde. *Ona durmasını beyaz yalanlar tanrısı emretti.*

Yanıp sönen şüphe renkleri kayboldu. Telle, Yatho ve Canovan, Inara'yı bırakıp yüzlerini bir şehir hanında ortaya çıkan kadim tanrıya çevirmişlerdi. Elo fırsatı değerlendirip doğruldu ve kılıcını çevirip kabzası öne gelecek şekilde tanrıya sundu.

“Endişelenme,” dedi ama Inara hem yüzündeki ifadeden hem de renklerindeki kehribar parıltısından Canovan'a birkaç yumruk daha indirmek istediğini anlayabiliyordu. “Buraya intikam için değil sorularımıza cevap bulmaya geldik.”

Canovan hâlâ bara yaslanmış vaziyetteydi. Sessizlik uzadıkça derin nefes alıp verişleri ve zemine damlayan kanının *şıp, şıp* sesinden başka bir şey duyulmaz oldu. Lethen hızla küçülüyormuş gibi görünüyordu, gölgesi kapıdan sızan güneş ışığına zar zor yetişiyordu. O karanlığın tanrısıydı; gündüz vaktine ait değildi.

“Demek onu lanetledin,” dedi Yatho, sessizliği bölerek. Gözlerini tanrıya dikmişti, sesi buz gibi ve dehşet doluydu. “Sadece onu da değil. Kissen’la Inara’yı, diğer hacıları da... Şövalye doğruyu söylüyormuş.”

Canovan ona cevap vermedi. Bakışları Lethen’la Elo arasında gidip geliyordu, tanrının adamın işini neden bir türlü bitirmediğini anlayamadığı açıktı. “Ölmüş olmalıydın,” dedi.

“Beni öldürmek zordur,” dedi Elo, düz bir sesle, “lanetin kalktı.”

Lethen dişlerinin arasından usulca tısladı. Kırık kemikler gibi sivri ve beyaz renktelerdi. Tıpkı iblislerinki gibi.

“Kız kardeşimiz de oradaydı,” diye çıkıştı Yatho, el işaretleri sözlerine eşlik ediyordu. Canovan yumruğunu sıktı, suçluluk hissi ve haklı bir öfkeyle dolup taşıyordu.

“Kız kardeşin bir vaigaydı,” diye karşılık verdi. “Tanrıkatiliydi.” Elo’ya dönüp önüne tükürdü. “Şövalye, veiga, asker, kral. Elleri tanrıların kanıyla lekelenmiş herkes başına gelecek her türlü ölümü hak eder.” Çenesi kasıldı. “Kapımdan içeri adımını atar atmaz kim olduğunu çok iyi biliyordum, Kral’ın Aslanı Sakreli Elogast.”

“Yani senden Kissen’la Ina’yı da yanına almanı istediğimde...” Yatho ellerini saçlarının arasına geçirdi, yüzü korkuyla doluydu. Bu kez el işaretlerini yapmadı, kederle kararmış renkleri acıyla bükülüyordu. “Sana güvenmiştim, Canovan. Seni karıma, arkadaşlarıma karşı savunmuştum.” Hâlâ Inara’nın yanında duran Telle’ye bakıp sandalyesini çevirdi. Bir elini kullanarak işaret dilinde, “Muhafızları çağırıyorum,” dedi.

Telle’nin vücudu gerildi ve başını iki yana salladı. *Hayır. Tanrısı insanları öldürüyor!* diye karşılık verdi Yatho. *Kral bu yüzden onlara tapmayı yasakladı. Yasalar bu yüzden kondu! Yapamazsın.*

“Muhafızları buraya getirirsen, Yatho,” diye homurdandı Canovan, “karını da aldıklarından emin olurum.”

Telle onu duymasa da adamın söylediklerini Yatho'nun ona attığı bakıştan anladı. Ağzının etrafındaki yara izleri kızardı. *Açıklayabilirim*, dedi.

Sen de mi işin içindesin? diye sordu Yatho el işaretleriyle. *Bu... isyanın içinde misin?*

Inara ellerini indirdi.

"Yeter!" Lethen, Inara'nın dikkatinin dağılmasını fırsat bilip iradesini geri kazandı. Yeniden büyürken yosunlar göz açıp kapayıncaya dek hanın döşeme tahtalarına yayıldı, karanlık duvarları sarıp bütün ışığı boğdu. Az önce öğleden sonra güneşinin ortasında dururken şimdi gece vakti kasvetli bir ormanda mahsur kalmış gibilerdi.

Tanrı asasını ve fenerini sallayıp öne atıldı, hedefinde Elo değil, Inara vardı. Küçük kız iradesini toplayıp ellerini kaldırdı ama Skedi aşağı sıçrayıp bir kurt boyutlarına büyüyerek boynuzlarını öne uzattı. Asa tanrının boynuzlarını kırdı ve kanadına çarpan fenerle karanlığın arasına fırladı.

"Skedi!" diye bağırdı Inara, kısa kılıcını çekip savaşmaya hazırlanırken. Tam da bu sırada Aan'ın saçını sakladığı şişe gömleğinin yakasından dışarı fırladı.

Lethen'in gözleri açıldı, saldırmakta tereddüt ediyordu. *Kaç tanrıyı koruyorsun, küçük kız?* Inara'nın zihnine konuşuyordu.

Elo, Inara'yla tanrının arasına girip Lethen'in asasını kılıcıyla yakaladı. Briddite ucu ahşabı delip geçtiğinde tanrı haykırdı. Güneş ışığı dağılan gölgelerin arasından içeri sızmaya başladığında kılıcını bir kez daha savurup Lethen'i Canovan'a doğru itti. "Bizi şimdi öldürürsen," dedi, sıktığı dişlerinin arasından, "Kral'ı yenmek için en iyi şansını kaybedersin."

Elogast'ı sarmalayan renkler dürüst ve doğruluğu temsil eden doygun bir altın tonundaydı. Canovan'ın kaşları şüpheden ziyade şaşkınlıkla kalktı. Adamın renklerini o da görebiliyordu.

Lethen ağır ağır geri çekilirken karanlık bedenine döndü. Döşeme tahtları eski hâllerine dönüp sertleşti. Her şey bir ya-

nılsamadan ibaretti. Canovan'nınkine benzer ama onunkinden daha güçlüydü. Önce genelevden yükselen kahkahalar, ardından da hep bir ağızdan şarkı söyleyen adamlar sessizliği böldü.

Inara, Elo'nun arkasından çıktığında Skedi'nin topallayarak doğrulduğunu gördü, sağ kanadı bükülmüştü.

"İyileşmiyor," diye fısıldadı, yürüdükçe kanadını gerip yüzünü buruşturarak. Attığı her adımla boyu küçülüyordu. Yorgun görünüyordu. Tanrılar yorulmazdı. Inara onu avuçlarının arasına aldı.

Küçük tanrıyı göğsüne bastırdı. "İyileşecek," dedi, onun kadar kendini de rahatlatmaya çalışıyordu.

Skedi başını kaldırıp ona baktı, bıyıkları seğirdi. Tıpkı onun gibi Inara da dostunu rahatlatmak için beyaz bir yalan söylemişti. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

"Ben de sana teşekkür ederim."

Inara yanma döndüğünde Elo kılıcını yavaşça indirdi, Lethen ise Canovan'a sığınmıştı. Telle ve Yatho hâlâ birlikteydi, göğüsleri korkudan hızla inip kalkıyordu.

"Güzel," dedi Elo, sanki birbirlerini öldürmenin kıyısından dönmemişler gibi gülümseyerek. "Şu isyanın lideri sen misin?"

Canovan usulca gülüp parmaklarının titrediğini belli etmemek için piposunu ağzına götürdü.

"Lider falan yok," dedi.

Karanlığının tamamen kaybolmasıyla, Lethen küçülüp insandan çok içinden ışık sızan bir gölgeye dönüştü.

İnsanlar arasındaki bilgi akışını sağlıyor, dedi Telle işaret dilinde. Ardından kısık sesiyle sözlerini tekrarladı. Canovan ona kaşlarını çattı, Yatho ise bir yabancıymış gibi ona döndü.

Bu adam kız kardeşimizin ölümüne neden oldu, dedi elleriyle.

Bilmiyordum! Yemin ederim bilmiyordum. Telle güçlükle bastırdığı öfkesiyle Canovan'a bir bakış attı. *Ben bir isyancı değilim, sadece...* işaret dilinde söylediği sonraki kelimeleri o kadar hızlıydı ki Inara ne olduğunu göremedi ama üzerindeki arşivci

cübbesini göstermesine bakılırsa işiyle ilgili bir şey söylemişti. Yatho öfkeliydi; renkleri utancın, incinmişliğin ve muazzam bir hüznün esiri olmuştu.

Inara ürperip bakışlarını ondan kaçırdı. Bu renkleri görmekten hoşlanmamıştı. Karmakarışık. Çok fazlaydı. Yatho hislerinde hep kontrollü olmuştu.

“Lideriniz olmasa da bir planınız vardır herhâlde?” dedi Elo, havadan sudan konuşuyormuş gibi düz bir sesle. “Karşılık mı vereceksiniz? Bir suikast mı planlıyorsunuz? Onu tahtından mı indireceksiniz?”

Hayır, dedi Telle, Canovan’a ve Yatho’ya konuşma fırsatı vermeden. İnsanlarımızı, tarihimizi korumak istiyoruz.

Canovan kollarını göğsünde kavuşturup omuzlarını dikleştirdi, renkleri Telle’yle aynı fikirde olmadığını söylüyordu.

“Kralın ölümü için en iyi şansımızın ne olduğunu söyle bize, bridditeli şövalye,” dedi Lethen, Elo’ya. “Sonra da arkayı dönüp git. Yöntemlerimiz sana göre değil.”

“Ondan gelecek hiçbir şeye ihtiyacımız yok,” diye homurdandı Canovan. “Onu bir güzel benzetip bildiği her şeyi öğrenelim sonra da cesedini kanalların köpek tanrısıyla çürümeye bırakalım.”

Elo’nun bir kaşı kalktı, sözlerinden etkilenmişe benzemiyordu. Yardımı *istemeyecekleri* ihtimali Inara’nın aklının ucundan geçmemişti.

“Beni acıyla yıldırabileceğini mi sanıyorsun?” diye sordu Elo. “Ben bir şövalyeyim, bunun ne anlama geldiğini biliyor olmalısın. Kılıçlara, dehşete, alevlere göğüs gerdim. Evimi, ailemi ve kralımı onurum için terk ettim. Boş tehditlere ayıracak vaktim yok.”

Tek bir kelimesi bile yalan değildi.

“Yerinde olsam diğerleriyle konuşmadan ağzımı bile açmazdım,” dedi Elo. “Bağlantıda olduğun insanları topla. Ki-

min cesedinin nehre atılacağını kılıcımın ve kalbimin teklifini duyduklarında tartışırız.”

Inara yumruklarını sıkıp yutkundu. “Benimkini de,” dedi. Yanıtı sessizlik oldu. Elo’nun elini kavradı. “Benimkini de, Elo.”

Canovan büyük ellerini yumruk yaptı. “İşimize yarayacağını söylüyorsun,” dedi, ardından bakışları Inara’ya kaydı. “Peki ya o?”

Inara, Elo’nun parmaklarını daha sıkı kavradı ama adamın renklerini anlayamıyordu. Tereddüt ediyordu.

“Cesedimi çiğnemeniz gerek,” dedi Yatho. “İkinize de bırakın bir çocuğu, bir keçiyi emanet etmem.”

Inara yüzünü buruşturdu. Yatho tıpkı Kissen gibi konuşmuştu. Kadının kızıl saçlarıyla benzer tonda parıldayan renklere bakılırsa Elo da aynı şeyi düşünüyor olmalıydı. “Inara...” dedi Elo, sesi mahcup çıkıyordu.

“Hayır,” dedi Inara, midesi kasılırken. “Hayır, Elo. Bir söz vermiştin.”

“Seni koruyacağımı söylemiştim,” dedi adam. “Komutanın olacağımı değil.” Elini ağır ağır parmaklarının arasından çekti. “Bir çocuğu savaşa sürüklemeyeceğim.”

“Savaş bana geldi!” diye bağırdı Inara. Önce ona, sonra da Yatho’yla Telle’ye baktı. Bir şey söylemelerini bekledi. Lethen dışında hepsi bakışlarını kaçırdı. “Ben hiçbir şey yapmadım, o benim peşimden geldi! Annemin, Kissen’in peşinden geldi.” Titriyordu, yorgunluğu bedenini iliklerine kadar sarsıyordu. Hüznünü hisseden Skedi boynuna sokuldu. Bunun uğruna pes etmemişti. Bir işe yarayabileceği, her şeyi yoluna sokmaya yardımcı olabileceği umuduyla, bunu yapabileceğinden emin olduğundan çabalamıştı. Kalkıp onu bir kenara mı atacaklardı? Üstelik şimdi? Yaptığı onca şeyden sonra? “Peki ne yapacağım?” diye fısıldadı.

Elo’nun yüzündeki kararlı ifade bocaladı.

“Bizimle eve gel,” dedi Yatho. “Dinlen. Bu senin savaşın değil.”

“Herkes kadar benim de savaşım.”

Inara yalvaran bakışlarını bir kez daha Elo'ya çevirdi. Adam tereddüt ediyordu. İçlerinde onu tanıyan, neler yapabileceğini bilen tek kişi oydu.

“Yatho haklı, Inara,” dedi usulca. “Bu senin savaşın değil.” Tıpkı Kissen gibi o da Inara'yı terk ediyordu. Onu kendinden uzaklaştırıyordu. “Hiç olmamalıydı.”

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Kissen

Hseth dirilmekte bu kadar ısrarcıysa Kissen'in tek yapması gereken onu yeniden öldürmekti.

Kalede saklandığı yerde kalıp düşündü, tuvaleti kullanıp dedikodu yapan askerler karanlığın içinde ne zaman yakınlarından geçse gözlerini dört açtı. Sular çekilmiş, gemiler karaya oturmuştu ama çok geçmeden deniz ağır ağır, santim santim geri döndü. Güneşin yakında doğacağını düşündü. Bu kaçış, Middren ve Lesscia'ya, Yatho ve Telle'ye, Inara, Skedi ve Elo'ya dönmek için son şansıydı. Burada kalırsa olan bitenden haberleri olmayacaktı.

Ancak o her zaman vahşi toprakları, tanrıları, öfkesini, intikamını seçmişti. Yine aynısını yapacaktı. Yapmak zorundaydı. Bilseler nedenini anarlardı. Hseth geri dönemezdi; Kissen hepsi yok olana dek mabetlerindeki alevleri birer birer söndürecekti.

Ve işe deniz kenarındaki pirinç heykelle başlayacaktı.

Kissen bir özür mırıldandı, kamp alanının yakınlarından gelen gürültünün de kesilmesiyle etrafa sessizlik çökmüştü. Açtıkları fiçilerin sayısına bakılırsa, sessizliğin nedeni durgun deniz kadar alkoldü de.

Bakışlarını denize çevirdiğinde kaşlarını çattı: şafağın gri renkleriyle aydınlanacağına karanlık yayılıyor, yıldızların ışığını

boğuyordu. Bir deniz sisi hızla yaklaşıyordu. Değil gün doğumunu, yaz ortasında öğle güneşini bile bastırarak kadar gerçek bir deniz sisi görmeyeli yıllar olmuştu. Topraklarından koparılan Osidisen gazabını gösteriyor, öfkesini herkese duyuruyordu.

Beklediği fırsat Kissen'in ayağına gelmişti.

Kıyıya göz attı. Askerlerin zafer ateşlerinin hepsi sönmüştü. Çocuklar zincirlerinden kurtulmuş, bir yerlere götürülmüştü. Onlara yardım edemeyeceğini biliyordu. Buna kalkışırsa arkalarına bile bakmadan tepelere kaçmak yerine rahipleri çağırmaları daha muhtemeldi; Kissen körü körüne bir şeyin peşinde koşan insanları daha önce de görmüştü. İnancın kendisini hedef almak en iyisiydi.

Yıkık kale merdiveninden inerken değneğini uyluklarının arasına sıkıştırdı, hem ses çıkarmamak hem de gücünü test etmek istiyordu. Yeterli olacağını umdu. Yaraları çok derin sayılmazdı, vücudu dirençliydi ve buna alışkındı.

Geri dönüp kumtaşı kayalıklarını aşarak kenarlarına darağacı gibi dikilmiş makaralara doğru ilerledi. Çoğu kocamandı, kol kalınlığında kenevir iplerle donanmışlardı ve vinçlerle hareket ettiriliyorlardı. Ama zavallı atların yakınlarındaki birkaç tanesi daha küçüktü. Muhtemelen yiyecek sepetleri, bir fıçı ya da varil, belki de yakılacak odun taşımak için kullanılıyorlardı.

Bir veigayı taşımaya yetecekleri kesindi.

İki makara vardı. Biri yerdeki kol ve kısıpaca bağıli dişli-lerden oluşan bir vinçti. Diğeriyse uçurumun üzerinde asılı duran kirişin ucunda sallanıyordu. Neyse ki yük konulan kısmı uçurumun kıyısına indirilmişti. Kissen ağır, metal makara kancasını çıkardı, ona ihtiyacı yoktu.

Vincin yanına gidip kısıpacı açtı, sonra da halatı çözdü. Kenevir ip bir dizgin kayışından daha kalındı ama diğer makinelere bağıli olanlar kadar ağır değildi. Yavaş yavaş asılıp halatı çıkardı ve dolanıp bir yere takılmaması için tıpkı annesinin öğrettiğı gibi dikkatlice uçurumun tepesindeki otların üzerine

bıraktı. İp ağırlıklı olarak bitki ve balmumu koksa da Kissen belli belirsiz gelen deniz tuzu, yosun, yanmış odun ve sıcak metal kokusunu da alabiliyordu. Ailesinin teknesi ya da köyündeki mumcuların kulübeleri gibiydi. Ailesini kurtarmaya çalışırken sağ dişini kırdığı bağlar gibi.

İp yeterince uzundu. Hemen hemen bir savaş gemisinin ana direği yüksekliğindeki uçurumun dibine kadar uzanırdı. Neredeyse hepsini aşağı sarkıttı, ipin sonuna geldiğinde kısılcı yeniden sıktı. Tekrar yukarı çıkmak için ona ihtiyacı olacaktı.

Dilini altın dişine götürüp düşünmeye başladı. Planı gerçekten işe yarayabilirdi. Ortalıkta hâlâ hiçbir hareketlilik yoktu. Sis koyu çevreleyen uçurumların etrafında yoğunlaşıyordu ama henüz kıyıya ulaşmamıştı.

Uçurumun kenarına ilerleyip sol ayağını kancanın üzerine koydu ve ipi beline, baldırına ve dengesini sağlamak için değneğine bağladı. Makaranın diğer tarafındaki gevşek ipi yırtık eldiveniyle sıkıca kavrayıp uçurumun kıyısına geçti.

“Bu aptalca bir fikir,” diye fısıldadı.

Yine de atlamaktan geri durmadı. Birden kendini aşağı doğru düşerken buldu. Etrafına doladığı kenevir ip vücudunu sıktı, halat biraz kaysa da düşmeden evvel sıkıca kavramayı başardı. Eldivenlerini çıkarıp atmadığı için sağduyusuna şükretti; onlar olmasaydı kenevir avuçlarını parçalardı. Birden havada asılı kaldı, birkaç taş parçası yere düşse de makara onu taşıyordu.

Sallanması durduğunda Kissen gücünü toplayıp sol dizini büktü ve ellerini gevşetti. Halat makaraların arasından kayarak yerde yaptığı yığından boşalmaya başladı ve onu uçurumun yamacından aşağı indirdi. Dişliler gıcırda da ses uzaklardan gelen bir martının ötüşü ya da huzursuz bir atın kişnemesinden farksızdı. Duramayacağı kadar hızlanmadan önce halatı sıkıca kavradı.

Çok ama çok aptalca bir işe kalkışıyordu. Yanlarından geçip giderek eve dönmenin bir yolunu bulmalıydı. Ateşin ba-

şında oturup bu çılgınlığı unutmalıydı. Kralların ve tanrıların birbirini yemesine izin vermeliydi.

Ama o çocuklar Hseth için yanıyordu çünkü tanrının ve rahiplerinin talep ettiği sadakat buydu. Arzularını küçücük çocuklara yükleyen insanların derdi neydi? Evine, ailesinin yanına dönerse daha kaç tanesi yanacaktı?

Uçurumun geri kalanını ağır ağır inerken dengesini korumak için mücadele etti. Yere ulaştığında sesi azaltmak için çömeldi. Hiçbir hareket göremiyordu. Nefesini tutup kulaklarını dört açtı.

Yanındaki, beyaz kumaşı Hseth'in çan sembolüyle süslenmiş çadırdan bir inilti geldi. Rahipler. Tanrıların ölümünden sonra özgürlüğü seçebilecekken ateşe dönmüşlerdi. Bunu neden yapıyorlardı? Kissen insanların neden sevgilerini suistimal eden, onlardan acı çekmelerini talep eden tanrıları tekrar tekrar seçtiklerini hiç anlamamıştı.

İnsanlar da onlar kadar kötü müydü?

"Tuzsuz piç kuruları," diye mırıldandı, beyaz çadıra doğru tükürerek. Koltuk değneğinin ipini çözüp geri halatın kalanına asılarak yerde bir yığın oluşturdu.

"Orada kal," dedi, kancayı alıp belinin etrafına iki kez dolayıp düğümledi. Daha ince olan bu halat bile ağır sayılırdı ve değneğiyle hareket etmesini zorlaştırıyordu. Heykeli hedef alıp kendini kumun üzerine attı.

Denizin üzerinde ilerleyen sis perdesi hızla yaklaşıyor, koydaki gemilerin direklerini görmeyi zorlaştırıyordu. Kampı tamamen sarmalaması çok sürmezdi.

Ayaklarını birer birer kuma saplayıp ardında izler bıraktı. İçin için yanan akkorların arasında yükselen heykeli görebiliyordu.

Attığı her bir adımla hayatını değiştiren tanrıya yaklaşıyordu.

Nihayet kül çukuruna ulaştı. Pirinç totem yaklaşık iki metreydi ve eskiden olduğu kadının çarpık bir versiyonuna dönüşmüştü. Hâlâ güzeldi ama is lekeleriyle kaplıydı. Cilalandığında parıl parlayacağından emindi.

Kissen ipe bir kez daha asılırken, “Ölü kal, ateş tanrısı,” diye fısıldadı dua eder gibi. Heykele daha da yaklaşması gerekiyordu, sadece biraz daha.

Kömürleri aşarken değneğin ucunun karardığını fark etti, ahşap biraz tütse de alev almadı. Ardından dengede durmak için koltuk değneğine yaslanıp kancayı çıkardı ve döndürüp tanrı heykelinin başının üzerine fırlattı. İp omzunun üzerinden geçse de kanca düşerek sırtına çarptı.

Kissen donakaldı, sıcak kömürler deri botlarının tabanlarını ısıtıyordu.

Etraftan hiçbir ses gelmedi. Kimse bağırmadı. Bir saldırı beklemiyorlardı. Kendilerini güvende hissediyorlardı. Kissen bu ortamda mışıl mışıl bir uyku çektiğini hayal bile edemiyordu.

Sis daha da yaklaşmıştı. Kıyıya vuran dalgaları bulandırıyor, kumsala doğru süzülüyordu. Talicialılar yelken açmaya niyetliyse giderek yoğunlaşan kasvetli sisin içinde yönlerini bulmakta zorlanacaklardı.

Kissen ipi çözüp önce iki kez Hseth’in beline, ardından onu bağlayan daha gevşek zincirlere doladı. Ardından yeniden kendine ve kancaya geçirdi. Yeterli olmalıydı.

Sonraki adımı sessizlikten çok hızlı davranmayı gerektiriyordu. Halatı takip ederek çabucak uçuşuma döndü. Artık suyu göremiyordu, yalnızca kum, taş ve harabeler vardı. Kıyı gözden kaybolmuştu.

Önce bir kıpırtı, ardından bir küfür duyuldu. Çok geçmeden çadırlardan birinin kapısı açıldı. Kissen donakaldı.

Sesler suyun ve heykelin yakınlarından geliyordu. Kissen elini önce palasına, ardından da Osidisen’in hançerine götürüp bekledi.

İnsanları öldürmüyordu. Kendine defalarca kez bunun sözünü vermişti. Olanlar insanların değil, tanrıların suçuydu. O bir şövalye değildi; tanrıların fare avcısıydı. Mabet yıkıcı, dua

bozucu, briddite taşıyandı. Şüphe içini kemiriyordu. Kissen buna alışkın değildi.

Sisin içinde hareket eden bir silüet görüldü, usulca bir şeyler homurdansa da sesi o kadar boğuktu ki Kissen cinsiyetini anlayamadı. Dönüp heykele baktı ama giderek artan karanlıkta ipi görmemiş olmalıydı. Heykelin yanından geçip suya ilerlerdi.

Kissen denizin içinde atılan birkaç adımın sesini duydu, ardından uzun, gürültülü bir işeme sesi. Sonra da bir osuruk.

Koltuk değneğini kavradı. İşi bir türlü bitmek bilmiyordu.

Gökyüzü aydınlanıyordu. Bunu sadece belirginleşen uçurum kenarlarından ve kumun üzerine düşen gri gölgelerden anlıyordu. Fazla oyalanamazdı.

Önce deniz kenarında işeyen insan, sonra da heykel sisin içinde kayboldu. Uyanan her kimse burnunun ucunu bile göremezdi.

Kissen tekrar aceleyle harekete geçip makaradan sarkan halata ulaştı. İpi yokladı; gergindi ve onu taşımaya hazırdı. Fakat asıl endişesi kollarının dermanıydı.

Parmaklarını ve omuzlarını esnetti, ardından değneğini mahvolmuş göğüs zırhının kalıntıları arasına sıkıştırıp elinin altından kaldırdı. Eldivenlerini de hemen yanına soktu. İpi sıkıca kavraması, hissetmesi gerekiyordu.

Halatı kavrayıp tırmanmaya başladı. Omuz kasları, sırtı, pazuları gerildi. Duramazdı, yoksa kayıp düşer ve diğer bacağını da kırardı. Bu sonu olurdu; rahipler onu Hseth'in küçük diriltme ayinlerinden biri için kullanmadan önce kendi canını alırdı.

Bileği her ağrıdığında, kemikleri her sızladığında nefes alıp vererek sıkıdığı dişleriyle sıırttı.

Zirveye çok yaklaşmıştı. Sadece biraz daha zamana, biraz daha gayrete ihtiyacı vardı. Uçurumu gözden kaybederse bir daha bulamayacağından korkuyordu.

Nihayet. Uçurumu aşp kendini kayaların üzerine attı. Kendini yere atarken koltuk değneği kaburgalarını zedelemiş olsa da

alıp verdiği derin nefeslerin arasından gülüyordu. Başarmıştı. Bir daha bilek güreşinde Yatho'ya kaybettiğinde kendine bu ânı hatırlatacaktı.

Kissen ayağa kalkıp halatı ana tekerden çözdü ve atlara doğru sürükledi. Artık omuzlarına kadar gelmiş sis ardında bir pelerin gibi süzülüyordu.

Yaklaşmasıyla atlar kişneyip huysuzlandı, garip hareketlerle onlara doğru gelen, tuz kokulu canavar kadından ve arkasındaki sisten ürkmüşlerdi.

"Şşş," dedi Kissen, kokusunu alabilmeleri için elini kaldırırken. Bu getireceği ikinci adaletti. Kimse atları sıkıca bağlanmış dizginleriyle birbirleri üstünde, kendi pislikleri içinde bütün gece bırakmamalıydı.

Boşa harcanacak vakti yoktu. Eyeri hâlâ çıkarılmamış büyük bir aygırla yakınlarındaki beygiri gözüne kestirdi. İçeri girip kapıyı açık bıraktığında hafifçe kişnediler.

"*Hars. Set,*" diye fısıldadı Talce. Sessiz ol. Sabırlı davran. İpi önce gözüne kestirdiği iki atın, ardından da bir diğerrinin dizginlerine geçirdi ve en büyük abisinin iyi bildiği sıkı bir denizci düğümüyle bağladı. Atlar tepinse de onu ısırmaya ya da tepmeye kalkışmadı, gerçi yeterli alanları olsa muhtemelen çekinmezlerdi. Buraki Talicialıların hepsi başlarına gelecek her şeyi hak ediyordu.

Çitin ön tarafına tırmanıp palasını aldı ve her bir atın ipini kesti. Başlarını sallayıp geri çekildiler. Özgür bıraktığı üçüncü at heyecanlanıp ön toynaklarını yere vurarak yüksek sesle kişnediğinde Kissen'in daha önce fark ettiği kulübeden Talce bir bağırış duyuldu. "*Kapa çeneni!*"

Kissen ipleri kesmeye devam etti. Birkaçı daha kişneyip etrafta dolanmaya başladı, birbirleriyle dövüşmeye hazır görünüyorlardı.

"*Set,*" diye fısıldadı bir kez daha. Sadece birkaç dakikaya daha ihtiyacı vardı.

Eyerli bir kısırağa yaklaştığında hayvan bir kez kişneyip Kissen'in burnunu okşamasına izin verdi. Zavalılcığının gemi hâlâ ağzındaydı.

"*Telic haar*," dedi Kissen usulca. Tanıştığıma memnun oldum.

Kısırağın sırtına atladığında eyerin tenine nasıl sürtündüğünü fark etti. Dizginleri çekip kısırağı çitten uzaklaştırırken Bacak'ı düşünmemeye çalıştı. Onu Blenraden'in dışında terk ettiğini düşünüyor olmalıydı. Kissen'in elinden diğerlerinin ona hırsızlardan önce ulaşmış olmasını ummaktan başka bir şey gelmiyordu.

"Biraz gayret, dostum," dedi Kissen, gri ata. "*Sarethic mar*." Yanıma gel. "*Belik*." Lütfen. Ona bir isim koymaya karar verdi. "*Belik, Senfa*."

Denizköpüğü. Bir Restish atı olabilirdi ama artık Talicialı bir binicisi vardı. Senfa huysuzlansa da yorgun adımlarla söylenen yere gitti. Diğer atlar onun kadar sakin değildi. İplerinden kurtulmuş olsalar da sayıları hâlâ çok fazlaydı. İki aygır birbirine diklenmeye başladı, kişnerlerken kulakları geriye yatmıştı – bu bölgelerine girenlere karşı bir uyarıydı.

"*Ne oluyor orada?*" diye bir homurtu yükseldi kulübeden. "*Beni uyandırmaya devam ederseniz hepinizin derisini yüzüp mideye indiririm*."

"*Sarethet mar*," dedi diğerlerine. Alçak sesli bir ıslık çalıp Senfa'yı açık kapıya doğru yöneltti. Diğerleri de peşlerine takıldı, özgürlüğü hisseden aygırlar bile kavgayı bırakmıştı.

Kulübeden bir ses yükseldi, Kissen çakmaktaşından çıkan kıvılcımın ve tıslayan alevi duydu. Sisin arasında güç bela görünen bir ışık halesi belirdi.

Zamanı tükenmişti.

Kissen değneğini kaldırdı. "HAAAA!" diye bağırdı, topuklarını kısırağın yanlarına bastırıp ahşap değneğiyle önce bir atın, sonra da diğerinin kıcına vurdu. "KAÇIN. KAÇIN GİDİN. KAÇIN."

Huzursuz, öfkeli ve sıkılmış atlar ani bir panikle kişneyip dörtmala kaçışmaya başladı. Talicialı adam bağırmaya başladı.

“*Corsai.*” Hırsız. “*Belik mar!*” Yardım edin!

Kissen öne doğru eğilip sisi ve sessizliği yarıp geçerlerken ona hayatı pahasına tutundu.

Göremese de heykele bağladı iplerin gerilmesiyle çıkan cıvıltıyı ve metalin ağırlığı ve uçuşunun yüksekliğiyle geriye çekilen atlardan yükselen haykırıları duydu.

Kazanan atlar oldu.

Pirinç gıcırdayıp kırıldı. Kuma ve kömürlere sürtünerek gök gürültüsünü andıran bir ses çıkardı ve çok geçmeden parçalanıp önce uçuşunun altındaki kuma, sonra da makaranın tahtasına çarptı. Senfa ormana girerken Kissen bir gümbürtü daha duydu. Makaranın kırılmasıyla ahşap parçalanmıştı. Sürüklenmeye devam eden halatın ucundaki heykel ağaç sınırına ulaşana dek uçuşu boyunca çınladı.

Ses Kissen’a büyük bir zevk veriyordu. Heykel birkaç ağacın arasına sıkışmış olmalıydı. Fakat atlar bu kez tökezlemedi bile; bir feryatla özgür kaldılar. Arkalarında tanınmaz hâle gelmiş, çamur içinde kalmış pirinçten bir parça bırakmışlardı.

“Siktir git, ateş tanrısı!” diye bağırdı Kissen zaferle. Talicia’daki mabetlerden biri gitmiş, geriye yüzlercesi kalmıştı. Lesscia’ya dönemezdi. Blenraden’da başladığı işi bitirmeliydi. Parçaladığı her bir mabetle Hseth’i Talicialıların kalbinden söküp atacaktı.

Ne de olsa o hâlâ bir tanrıkatiliydi.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Elogast

Elo, Kraliçe Yolu'ndaki arka odada yatıyordu. Canovan şartlarının bir parçası olarak bunu gönülsüzce kabul etmiş olsa da amacı belki de ondan kurtulmanın kolay bir yolunu bulmak için zaman kazanmaktı. Elo, hancı gecenin köründe boğazını kesmeye kalkışırsa hiç değilse gelişini duymak için tuvalet kabını –kenarlarındaki kurumuş dışkıya bakılırsa son misafirin ardından yıkanmamıştı– kapının ardına yaslamıştı.

Şafağın ilk ışıklarıyla sağ salim uyandığında ne kadar üşüdüğünü fark etti. Lesscia'da yazlar çok sıcak geçerdi, dolayısıyla Canovan'ın duvarları kalın, pencereleri dardı. Ancak henüz bahar aylarındaydılar ve içeride ne bir ateş ne de ocak yanıyordu.

Elo ürperip doğrularak ellerini kollarına sürttü. Yarası iyileşirken inip çıkan ateşi yüzünden ne hissettiğinden emin olamıyordu, üşüyor mu ürperiyor mu yoksa terliyor muydu?

İç geçirip ayağa kalktı, kollarını dikkatlice ileri geri esnetti. Daha önce de yanık izleri görmüştü, sadece Kissen'in teninde değil, halk ya da tanrılar ateşe başvurduğunda şövalyelerde ve orduda da. Şifacıların ve salyangoz formundaki küçük bir şifa tanrısının tavsiyelerini anımsadı: bandajları temiz tut, ıslaklık yara izlerini rahatlatır da iyileşme sürecini uzatır, hareket et. Hareket etmek çok önemliydi. Deriyi esnetmeli ama zarar

vermemeliydi. Acıya rağmen yarayı kaşımamalıydı. Canovan'ın tekmesiyle iyileşmekte olan derinin bir kısmı tekrar yarılmıştı. Bazı yerler sızlasa da bazılarında hiçbir şey hissetmiyordu. Inara'yla özenli çalışmaları bir çırpıda kaybolmuştu.

Inara.

Kızın ona nasıl baktığını hatırladığında başını ellerinin arasına gömdü. Doğru olanı yapmıştı. Yapabileceği tek şeyi. Ama küçük kızın gözlerindeki öfke, acı ve isyan... Elinden gelen tek şey Yatho ve Telle'nin onu daha fazla beladan uzak tutacağını, onunla ilgilenip iyileşmesine fırsat vereceklerini ummaktı.

Fakat Inara'nın onu asla affetmeyeceği düşüncesi ruhunu delip geçiyor gibiydi. İyi kalpli bir kızdı, fazlasıyla zekiydi. Elo daha aptal bir adam olsaydı ona dövüşmeyi, daha da önemlisi, yemek pişirmeyi öğrettiği bir geleceğin hayalini kurardı. Onu hâlâ hayatta olan annesinin yanına götürür, doğuştan gelen haklarını geri almaya hazır hissedene kadar ailesinin servetini ve eğitimini ayaklarına sererdi. Onu ve Skedi'yi son nefesine kadar korurdu.

Ne var ki Elo aptal bir adam değildi; artık aklını başına toplamıştı. Muhtemelen sağ kurtulamayacağı bir iç savaş başlatıyordu. Mektubun ele geçirileceğinden ve dikkatleri kendisinin ya da Inara'nın üzerine çekeceğinden korktuğu için annesine yazamıyordu bile. Küçük kızdan uzaklaşmak kesinlikle doğru karardı, onu mahvetmektense üzme daha iyiydi.

İçinde bir damla huzur bile kalmamıştı. Kendini topladı ve tuvalet kabını kenara çekerken yüzünü buruşturdu, ardından odadan çıkıp hana inen köhne merdiveni aştı. Bar ve masalar boştu, ocaklar hâlâ yakılmamıştı fakat havada is ve belli belirsiz bir ekmek kokusu vardı. Ekmek yanıyordu.

Elo kokuyu takip etti. Kavgaları sırasında devirdikleri masalar, gece vakti müşterilerin gelip gitmesiyle kaldırılıp yerlerine konmuştu. Yanık haricinde nehrin ve yıllanmış biranın ekşimsi kokusunu da alabiliyordu.

Adımlarını hızlandırdı. Arka kapı avluya ve nehre çıkıyordu ama sağında başka bir kapı daha vardı. İçeri girdiğinde kendini ahşap bir kulübede buldu: hanın kanal üzerine uzanan, kazıklara oturtulmuş uzantısında. Önü açıktı, içinde ot ve kemikler olan çömlleklerle dolu bir iskeletten ibaretti. Canovan ise arkada, önceden binanın taş cephesinde yer alan büyük bir fırının önünde oturuyordu. Bir yandan yağlı et parçalarıyla taş kavanozlardan çıkardığı sebzeleri büyük bir tavaya atarken diğer yandan da yanmış ekmeğin iç kısmını kemiriyordu. Elo bir yahni yaptığını anladı. Bira ve önceki yıldan kalmış salamura sebzelerle yapılan doğuya özgü ekşi bir yemektir. Genellikle kahvaltıdan ziyade bir atıştırma olarak tüketilirdi. Ancak yanan ateş ekmek için çok fazlaydı ve Canovan yanmasına izin vermişti. Ayaklarının dibinde yanmış üç somun daha duruyordu.

Elo'ya bir bakış attı. "Defol git. Lethen istediği için geceyi geçirmene müsaade ettim. Benden misafir kahvaltısı bekleme sakın."

Yolun ilerisinde, suyun üzerinde, bitkilerle dolu bir teras daha vardı. İki çıplak adam eskimiş saten kumaşla kaplı bir sedirin üzerinde sızmıştı. Yanlarında oturan kadınsa içtiği çayı ve okuduğu kitabıyla son derece huzurlu görünüyordu.

"Yardım edebilir miyim?" diye sordu Elo, Canovan'a, kadının onu duyup duyamayacağından emin değildi.

Adam kaşlarını çatı. "Ne o, yoksa kılıcını sebze doğramak için mi kullanıyorsun?"

"Fırıncı olduğum konusunda yalan söylemedim," dedi Elo, kibirli bir tavırla. "Sana da bir tane lazım olmuş gibi kokuyor." Canovan dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi, bakışları yanık ekmeklerden tavaya, ardından da Elo'ya kaydı. Elo, Kissen'in ona ne yapacağını merak etti. Muhtemelen hancıya bir tane patlatıp tanrısını öldürürdü. Blenraden'dan ayrıldıkları hâllerinden bir arpa boyu yol katetmemiş olurlardı. Yine de bunu izlemek onu keyiflendirirdi.

“Öyle olsun,” dedi Canovan. “Aşçım elini teknelerin arasına sıkıştırıp kırdı. Bira ekmeği yapmakta berbatım. Beş somun, halledebilir misin?”

Elo omuzlarını silkti. Hiç birayla ekmek yapmamıştı ama nasıl yapıldığını görmüştü, fırının ve havadaki keskin maya kokusunu özlemesi de cabasıydı.

Bir de Canovan vardı. Elo’nun adamın sevgisini kazanması gerekiyordu ve iş birliği asi askerler arasındaki gerilimi yatıştırmakta birebirdi. Her şeyden çok müttefiklere, hatta Canovan gibilere ihtiyacı vardı. Arren’a denk olmak istiyorsa insanlarla karşılıklı güven inşa etmeliydi.

Canovan ona hiçbir şeyin yerini söylemese de Elo un çuvalını, süt kovasını ve bolca taze tereyağıyla dolu küçük yayığı görmüştü.

“Biraz bira alabilir miyim?” diye sordu Elo.

Canovan yanık ekmeği tavanın altındaki ateşe attı. “Başka nasıl yapacaksın zaten. Mayam yok.”

Maya yoktu demek. Elo bara dönüp fıçıdan biraz bira aldı. Ardından un ve şekeri karıştırıp ateşte erittiği tereyağını ekledi. Oranları göz kararıyla belirliyordu, unun ne kadar ince çekildiğine ve bardak bardak eklediği biranın kokusuna dikkat etti. Canovan onu şüpheli gözlerle izliyor, ara ara yahnisini karıştırıyordu.

Elo hamuru hazırladığında kabarmasını bekledi. Yavaş yavaş havayı ısıtıp suyun üzerindeki esintiyi ılıtan güneş, dün gecenin pisliğiyle kaplı olmasa rahatlatıcı bile sayılabilirdi. Genelevdeki adamlar uyanmış, üşüyüp içeri girmişlerdi ama kadın çayını bitirmiş olmasına rağmen okumaya devam ediyordu. Bu kez elinde bir ilan vardı.

Canovan’ın yahnisi fokurdamaya başladığında Elo ona daha fazla tuz eklemesini söyleme isteğini bastırdı; bazen herkesin onunla aynı lükse sahip olmadığını unutuyordu. Anneleri Irisia’da, onların yanında, varlık içinde yaşayabilecekken Middren’de kendi

kendini cezalandırmasını hiçbir zaman anlayamasa da ona çöl tuzları, yemek kapları ve güzel yağlar göndermeyi ihmal etmemişti. Birçok sıradan aşçının kullanma şansı bulamayacağı, bulsa bile onun kadar bolca kullanamayacağı malzemelerdi bunlar.

Ellerini biraz unla kaplayıp kabarmış hamuru avuçlarının içine almasıyla kafasında dört dönen düşünceler uçup gitti. Kendini daha sakin hissetti. Ekmeğin kabarması ve biranın ıslaklığını bastıracak kadar hafif olması için hamuru katladı. Yeterince özen gösterirse dışı çıtır çıtır olacaktı.

“Yapma,” dedi, ekmekleri güzelce yağlanmış kaplara yerleştirirken ateşe başka bir odun atmaya yeltenen Canovan’a.

“Ne?”

“Çok sıcak olursa yine yanarlar.” Canovan homurdansa da odunu bıraktı.

Elo saksılara gidip birkaç adaçayı yaprağı kopardı ve kendini beğenmiş bir edayla yaprakları ekmeklerin içine sıkıştırdı.

“Çok acı,” dedi Canovan, ağzında piposuyla.

“Taze filizler değil.”

Bulutsuz havayı fırsat bilen güneş ışıkları binaların arasından süzülürken Elo ekmeği ateşin üzerine getirdi ve bir sopa yardımıyla ızgarayı alevlerin üzerine itti. Canovan, Elo’nun yerleştirdiği somunların sığabilmesi için tavasını gönülsüzce kenara çekti.

“Fena görünmüyorlar,” diye mırıldandı Canovan, ardından piposunu üfleyip tütünleri havalandırmak için tavasına vurdu. Somunlardan birinin üzerine düşen küller Elo’yu sinirlendirdi. Yine de bir şey söylemedi, sadece ocağa yaslanmakla yetindi. Aralarına çöken sessizlik bir an için samimi bile sayılabilirdi. Ya da hiç değilse birbirlerini öldürmeye çalışmıyorlardı. “Şu kız,” dedi Canovan, bir duman bulutunun arasından. Elo gerildi, huzur buraya kadardı. “Dünkü kız, şu veigayla giden. Kim o?”

“Terk edilmiş bir çocuk,” dedi Elo temkinli bir sesle, ardından gülümsedi. “Ya Lethen? O neyin oluyor?”

Canovan cevap vermedi. Tanrıyı kendi bedeninden çağır-mış, Elo'yu lanetlemek için onu kullanmıştı. Aralarındaki bağ Inara'yla Skedi'ninkinden farklı sayılmazdı ama Lethen'in başka mabetleri, totemleri vardı. Neden Blenradenli bir hancıyla bir-likteydi? Canovan'ın da bir tür gücü vardı; elini Inara'ya doğru savurduğunda Elo bir gölge iblisin onu ikiye ayıracağından emindi ama küçük kız üzerine bir duman bulutu geliyormuş gibi sakın kalmıştı.

"Bir tanrıyı kandırmak zor olsa da imkânsız değildir," dedi hancı bir süre sonra. "Hayatta kalman gerektiğini söyledi, ben de şimdilik kabul ettim. Ama bana ya da benim olana en ufak bir tehlike teşkil edersen seni gebertirim."

Elo güldü. "Ben de seni öldürürüm ve başladığımız yere geri döneriz." Canovan homurdandığında havaya bir duman bulutu yükseldi. "Belki aletlerimizin büyüklüğünü ya da nefre-timizin boyutunu karşılaştıracamıza yöntemlerimizi konuşsak daha iyi olur."

Canovan küllerini ocağa atıp piposunu bıraktı ve parmak-larını çıtlattı. Ellerindeki dövmeler teniyle birlikte hareket etse de Lethen'in varlığının tuhaf gölgesinden yoksundu. Bu adam sırf kralla sadık olduğundan şüphelendiği için Elo'nun üzerine iblisler salmış, hacıların ve bir çocuğun hayatını hiçe saymıştı. Şiddetten besleniyor, hatta bundan zevk alıyordu. Tehlikeliydi.

"Hepimiz savaşçı değiliz, *komutan*," dedi Canovan, sesi iğnelemeyle dolup taşıyordu. "Sana asileri bilgi şehri Lesscia'da bulabileceğini düşündürten ne?"

"Senin dışında mı?" Elo çömeliş adamlarla aynı hizaya geldi. Bölgelerinde gezinen iki kedi gibi birbirlerini tartıyorlardı.

"Lesscia kralın zayıf noktası," dedi Elo. "Bu yüzden şöval-yeleri Yether muhafızlarını baskılıyor, bu yüzden hacı yollarını burada bulacağımı biliyordum. Yether'in Sakre'ye rakip olacak kadar serveti, savunması ve bağlantıları var. Savaş burada patlak verecek."

Adamın gözlerindeki heyecan, çenesinde seğiren kas Elo'nun gözünden kaçmadı. Orduda olsaydı şiddetin bedelini anlaması için Canovan'ı şifacılıkla görevlendirirdi.

“Sana bunu düşündürten ne?” diye mırıldandı adam, gözleri hâlâ parılıyordu. Bir şey mi biliyordu?

“Çünkü,” dedi Elo, “ben olsam öyle yapardım.”

ONUNCU BÖLÜM

Skediceth

Skedi'nin kanadı hâlâ acıyordu. İyileşmesi hiç bu kadar uzun sürmemişti, gerçi sık sık yaralanmazdı ve gücünü nadiren bu kadar çok, bu kadar büyük çapta ve bu kadar sık kullanırdı. Bel bağlayabileceği sonsuz sevgiye sahip bir tanrı olmadığını hatırladı. Yalnızca Inara, belki bir de Elo vardı ama ona ne bir adak sunmuşlar ne de dua etmişlerdi. Tanrılar insanların dualarıyla yaşırdı. Onu seven iki insana da ihanet etmişti. İyileşmemesine şaşmamalıydı, ona güvenmekte hâlâ zorlanıyorlardı.

Özür dilerim, Inara, diye fısıldadı kızın zihnine ama Telle onu Kissen'in odasına getirip yatağına yatırır yatırmaz uyu-yakalmıştı. Skedi onu izlerken Inara yamalı yorganın altında kıpırdandı, kaşları çatıldı. Eskiden kopmak üzere olan bir yay gibi gergin gergin uyumazdı. Gerçi son uykusunun üzerinden o kadar zaman geçmişti ki. Skedi çenesini patilerinin üzerine yaslayıp bekledi.

Inara tekrar kıpırdandığında güneş çoktan doğmuştu. Kız gözlerini kırpıştırarak uyanıp homurdandı. Skedi bir sincap boyutlarına küçülüp göğsüne atladı. Kanadı nihayet iyileşmişti, normalden daha fazla seğirse de artık bükük değildi.

"Nihayet!" dedi.

“Ah,” diye mırıldandı Inara, ellerinin tersiyle yüzünü ovuşturarak. Doğrulup oturur vaziyete geçerken içgüdüsel bir hareketle Skedi’yi düşmemesi için göğsüne bastırdı. Onun güvenini, masum ve koşulsuz sevgisi sonsuza dek kaybetmiş olabileceği ihtimali Skedi’ye acı veriyordu. Kız etrafına bakındı; saçları dağılmış, örgülerinden fırlayan teller yol kenarlarındaki kara çalı topakları gibi düğüm düğüm olmuştu. Elo saçlarını kesmesini söylediğinde haklıydı ama Skedi bunu yapmayacağını biliyordu. Annesinin saçları uzundu, Ina’nınki de öyle olacaktı.

“Geri döndük,” dedi kız usulca, Skedi’nin kulaklarını okşayarak. Bir yanı ona bir evcil hayvan değil, bir tanrı olduğu hatırlatmak istese de onu sevmesine müsaade etti. Gözleri odanın içinde gezdikçe ayılıyor, nerede olduğunu hatırlamasıyla renkleri canlanıyordu.

“Senin sayende,” dedi. “Kissen seninle gurur duyardı.”

Inara, Kissen’in battaniyesine dokundu, ardından küçük pencerenin pervazındaki birkaç ıvır zıvıra baktı.

“Bunu Elo’ya söyle,” diye fısıldadı acıyla. Olanları hatırlayıp içi bir öfkeyle dolduğunda Skedi pencere pervazına sıçradı. “Kissen olsa... Kissen olsa böyle yapmazdı.” Skedi bir yalanı gözünden tanırdı. Kissen onun Elo’nun planladığı şeyden olabildiğince uzak durmasını isterdi.

Inara’nın bakışları giysi sandığının üzerine atılmış, ikiye ayrılmış yazı tabletine takıldı. Üzerinde yamuk, sinirle yazılmış yazılar ve kırık tebeşir parçaları vardı. *Kissen*, yazıyordu, defalarca kez tekrarlanmıştı. *Telle, Yatho, yuva. Yuva. Yuva.* Kissen okuma yazma bilmesi de öğreniyordu.

Inara burnunu çekti, renkleri göğsünden omurgasına doğru dalgalandı. İlk defa öylece duruyordu, ilk defa yapacak bir şeyi, gidecek bir yeri, uğruna savaşılacak bir amacı yoktu. Yüzü üzerine çöken ani baskıyla buruştu, ardından omuzları da çöktü. İki büklüm oldu ve dudaklarından küçücük bedenini iliklerine kadar sarsan bir hıçkırık döküldü. Sonra bir tane daha.

“Ah, Ina,” dedi Skedi. Ne yapabilirdi? Ne yapmalıydı?

Gözyaşları bir renk dalgasıyla birlikte geldi. Keder, hayal kırıklığı ve öylesine büyük bir öfkeyle doluydu ki Skedi içinde kaybolacağından korktu. Inara haftalardır ağlamamıştı; Skedi renklerinin daha gergin, daha bulanık, daha içe dönük bir hâl almasını izlemişti. Ina çocukken gözyaşlarını rahatsız edici bulurdu; ağlamak ıslak ve itici bir şeydi. Ama bu farklıydı. Bunlar bir çocuğun yaşları değildi. Daha büyük, daha önemli bir şeydi. Kalbi küçücük bedenine fazla geliyordu ve kendini ancak böyle rahatlatabiliyordu.

Skedi tekrar kucağına zıplayıp patilerini omuzlarına koydu. Bu kederi nasıl yatıştırabilir, nasıl dindirebilirdi? “Ina,” diye mırıldandı.

Kız başını boynuzlarına yaslayıp parmaklarını kürkünün arasına geçirdi. “Her şeyin yoluna gireceğini söyle, Skedi,” dedi, hıçkırıklarının arasından. “Lütfen, artık buradayız. Bana yalan söyle.”

Skedi kulaklarını indirdi. “Bunu istemediğini söylemiştin,” dedi. “Bana söz verdimiştin.”

“Lütfen.” Dizlerini kendine çekip top gibi kıvrılırken renkleri birbirine karışıp kontrolden çıktı. Bu kadar çok duyguyu içinde nasıl tutabiliyordu? Kederi dünyayı parçalamaya yeterdi. “Lütfen.”

Skedi bir süre daha tereddüt etti. Vücudu hâlâ iyileşiyordu, güçsüzdü. Kendini zaten çok yormuştu ama Inara’yı geri çeviremezdi. İradesini nazikçe onun üzerinde kullandı, zihninde renklerini hissettiğinde hepsini çözmeye çalıştı. Korku, yalnızlık, terk edilmişlik, suçluluk –çok fazla suçluluk vardı– yorgunluk ve keder buldu. Kızın duygularını kendi duygularıymış gibi hissetti ve acısıyla nefesi kesildi.

Her şey yoluna girecek, dedi, kendi iradesiyle renklerini sarmalayıp hepsini sakinleştirerek. *Her şey güzel olacak. Bir amacın var, bir yolunu bulacaksın. Kendi yolunu bulacaksın.* Büyük bir

kedi boyutuna gelmişti, kendini bitkin ve zayıf hissetse de onu rahatlatmaya çalıştı. Zaten başka ne işe yarıyordu ki? Beyaz yalanlar tanrısının amacı insanların acılarını dindirmek değil miydi?

Inara'nın titremesi yavaş yavaş durdu, nefes alıp verişleri sakinleşti ve renklerindeki karmaşa yatışıp netleşti. Nihayet kendini toparladı, bembeyaz kesilmiş teni ve titreyen vücuduna rağmen sakinleşmişti. İstedığı yalan işe yararken yüzündeki yaşları sildi.

“Kendi yolumu bulacağım,” diye tekrarladı usulca. “Elo’ya beni öylece bırakamayacağımı göstereceğim.” Skedi bunun ne anlama geldiğini öğrenmek zorunda kalmayacağını umdu ve sormaya kalkışmadan gülümsedi. “Teşekkür ederim, Skedi.” Kız duraksadı. “Skediceth.” Küçük bir tavşan boyutuna dönmüş Skedi’ye sanki onu ilk kez görüyormuş gibi baktı.

Küçük tanrı kulaklarını dikleştirip kanatlarını çıırttı. *En-dişelenecek bir şey yok.* Inara ikna olmuşa benzemiyordu. “Bir şeyim yok,” diye ekledi yüksek sesle.

Inara elini yeleğinin düğmelerinden birine götürdü. Evden ayrıldığından beri üzerinden çıkarmadığı değerli yeleğinin büyükannesinin cübbesinden alınmış sedefli düğmelerine.

“Ah... hayır,” dedi Skedi, ne yapacağını anladığında.

“Senden bir yalan istedim,” dedi kız.

“Hayır...” Skedi bunu istiyordu. Hem de nasıl istiyordu. Düğmenin içindeki rengi, sedefin parlaklığına karışan Inara'nın sevgisini görebiliyordu. Bu onun olabilirdi. “Yapmamalıyım. Yapamam. Sen benim mabedimsin, Inara. Senden bir karşılık alamam.”

Inara burnunu kırıştırdı ama omuzlarının etrafında süzülen mor parıltı rahatladığını gösteriyordu.

“Ama yardımını ben istedim,” dedi. “Hem sen bir tanrısın.” Düğmeyi döndürdü. “Sana daha önce hiçbir şey sunmadım. Belki de sunmam gerek.” Düğmeyi ve onu yeleğe bağlayan ipi

kopardı. “Belki de birbirimiz için ne olduğumuz, istediklerimiz ve verdiklerimiz arasına mesafe koymalıyım.”

Mesafe mi? Skedi mesafe falan istemiyordu. Inara’nın onu sevmesini istiyordu. Tıpkı Skedi’nin onu sevdiği gibi.

İpinden tuttuğu düğmeyi ona uzattı.

“Onu koyacak bir yerim yok,” diye itiraz etti Skedi.

Elindeki düğme enerjisiyle, tanrılara güç veren özüyle parlıyordu. Skedi bunu kabul ederse renkleri onun olacaktı.

Skedi kanatlarını kararsızlıkla çırpıttı ve hasarlı olanın acıdığını hissetti. Başını eğip kızın hediyesini kabul etmesi de bu yüzdendi. Inara mavi ipliği sağ boynuzunun etrafına sararken küçük tanrı kızın renklerinin, annesine duyduğu sevgisinin, kederin ve Skedi’ye minnettarlığının içine dolduğunu hissetti. Duyguları kürkünü parlatıp ona enerji ve güç verdi. Kanadındaki acı, bedenindeki yorgunluk kaybolup gitti. Her bir zerresi güçle dolup taşarken bir an için gerçek bir tanrı olmanın nasıl hissettirdiğini anladı.

Kanatlarını çırpıp pencereye dönerken bedeni büyüdü. Düğme boynuzuna sıkı sıkı bağlanmıştı. Artık onundu, tıpkı kanatları gibi bedeninin bir parçası olmuştu. Camdaki yansımasına baktı, başını önce bir o yana bir bu yana eğdi.

“Yakıştı,” dedi Inara usulca, kalan düğmeleriyle oynarken düşünceli görünüyordu. “Neden daha önce aklıma gelmedi bilmiyorum,” diye ekledi, sesi giderek daha güçlü çıkıyordu. “Senden önce Kelt’e de bir tane vermiştim.”

Kelt.

Skedi hızla arkasını döndü. O fısıltı. Çok yakından gelmişti ama bir sestен çok yankıyı andırıyordu. Inara da şaşkın görünüyordu, belli ki o da duymuştu. Kırık sandaletlerin küçük tanrısı, Blenraden’da, yitip giden bir mabede bağlıydı. Onları Lesscia’ya kadar takip etmiş olması imkânsızdı. Skedi ürperdi.

“Tanrıların ismini anarken dikkatli ol,” dedi. “Aranızda dağlar bile olsa seni hissedebilirler.”

Pencerenin ardındaki hareketlilik ikisinin de dikkatini dağdıttı. Telle ve Yatho dışarıda durmuş, sert ve hızla hareket eden elleriyle bir şeyler konuşuyorlardı. Tartışıyorlardı.

Konu biz değiliz, dedi Telle.

Şu dünyada başka neyimiz var? Yatho'nun üstü başı dar-madağınık görünüyordu. Skedi demirhanenin açık kapısının ardında biraz saman ve birkaç battaniyeden oluşan bir yatak gördü. Orada uyumuştı. *Kissen olmadan sadece ikimiz varız.*

Telle'nin kaşları acıyla çatıldı, renkleri kederle dalgalandı. Anlayışla parıldayan renklerine bakılırsa bunu Inara da görmüştü.

Bizden daha önemli şeyler var, dedi Telle. O kadar hızlı konuşuyorlardı ki Skedi onların yanındayken el hareketlerini yavaş tutmaya özen gösterdiklerini fark etti. Birbirleriyle konuşuyorlarken kendilerini tutmalarına lüzum yoktu. *İsyancıların yardım ettiği insanlar var. Eğitime, özgürlüğe inanıyorlar. Ben de onlardan biriyim.*

Sana güvenmiştim, dedi Yatho, sandalyesini geri çekerken. *Ama bana yalan söyledin. Bana. Karına. Söylemeye de devam ettin.*

Çünkü anlamayacağını biliyordum.

Haklısın. Anlamıyorum. Kız kardeşimiz bir tanrının elinde can verdi, şehrimizde tanrılar yüzünden ölen yüzlerce insan gördük ama sen onları korumak istiyorsun.

Daima biz ve onlar olamayız, hayatım, dedi Telle yalvarırcasına. *Onlar bizim bir parçamız.*

Yatho başını iki yana salladı, renklerini çivit mavisine boyayan kedere bakılırsa hâlâ Kissen'i düşünüyordu. *O bunu istemezdi,* diye ekledi.

Telle'nin elleri bir an için havada asılı kaldı. Ne diyeceğini bilmiyordu. *Ben o değilim,* dedi en sonunda.

Belli ki.

Telle geriye doğru bir adım attı ama Yatho özür dilemedi. *Buna bir son vermen gerek,* dedi demirci. *Uğruna çabaladığımız,*

çalışıp didindiğimiz her şeyi riske atıyorsun. Tek bir kadının koca bir geçmişe açtığı savaş için.

Tarihimizi korumaya çalışıyorum.

O zaman bunu yasal yollardan yap, dedi Yatho, parmaklarını öfkeyle şaklatarak. Arşivcilerle konuş, onlara endişelerini anlat.

Telle gülüp başını iki yana salladı. Dinlerler sanki.

Onlar Maimie değil, dedi Yatho.

Telle'nin renkleri öfkeyle bembeyaz parıldadı ancak yalnızca dişlerini sıkmakla yetindi. Maimie, Yatho, Telle ve Kissen'i yetiştiren, Blenraden'da çocukları toplayıp hepsini istismar eden, hırsızlığa ve dilencilığe zorlayan kadındı. Kissen, Telle'nin yüzündeki yara izlerinin sebebinin de o korkunç kadın olduğunu, bunu zengin tüccarlara daha sempatik görünmesi ama kaçırılacak kadar da güzel olmaması için yaptığını söylemişti.

Maimie seni susturmaya çalıştı, dedi Yatho ısrarla. İnsanlara işaret dili öğretmeni engellemeye kalktı. Kendinden, herkesten şüphe etmene neden oldu. Benden şüphe etmene. Kaşları çatıldı. Her şeyi sessiz sedasız düzeltmeye çalıştın. Artık bir sesin var, Telle. Kullan onu.

Telle ellerini indirdi. Yatho duraksayıp ona baktı, karısını en hassas noktasından vurduğunu biliyordu. Renkleri bir an için pişmanlıkla soluklaşsa da geri adım atmayacak kadar öfkeliydi. Sandalyesini çevirip doğruca demirhanesine yöneldi, Telle de gidişini izledi. Arşivcinin renkleri bir an için ona seslenecekmiş gibi kıpırdansa da topuklarının üzerinde dönüp eve doğru ilerlemeye başladı.

Skedi ve Inara birbirine baktı, kızın yüzünde düşünceli bir ifade vardı. Çok geçmeden Yatho büyük bir gürültüyle işine koyulduğunda irkildiler. Metal sesinin ardından Inara'nın midesinden gelen gurultu duyuldu. Küçük kız utangaç bir tavırla karnını tuttu. "Tanrım," dedi, "Çok açım."

"Sence mutfağa gidebilir miyiz?" diye sordu Skedi.

“Kendimizi evimizde hissetmemizi söylediler... Gerçi yahni dışında bir şey pişirmeyi bilmiyorum.”

Skedi zaman zaman yolculukları sırasında yemek yemediğine seviniyordu, Inara'nın pişirdiklerinin kokusunu duymuş, Elo'nun yaptıklarını yerken saklamaya çalıştığı tepkisinin renklerini görmüştü.

Inara ayaklarını yere basıp yeni doğmuş bir kuzu gibi doğruldu, bacakları saatlerdir uyumaktan titriyordu. Skedi de pervazdan indi ve kızın önünde zıplayarak mutfığa ilerledi. Alçak kirişlere asılı kurutulmuş bahar çiçekleri ve otlarla, koridor hatırladığı gibiydi. Fakat mutfak kapısına ulaştığında duraksadı; Telle ellerini masaya dayamış duvara bakıyordu. Geldiklerini hemen fark etmese de Skedi uzaklaşmaya yeltendiğinde kıpırdanıp kapıya döndü ve gülümsedi.

Acıktın mı? diye sordu işaret dilinde, ardından ayağa kalkıp bir parça ekmek çıkardı. *Tereyağı yok, keçi bu sabah süt vermedi ama bal var.*

Skedi, Telle'nin hâlâ öfke ve biraz utançla titreşen renklerini, karabiber griliğinin arasına serpiştirilmiş donuk zümrüt tonlarını izledi. Fakat Inara'yı Yatho'yla aralarında geçen tartışmaya karıştırmaya niyeti yokmuş gibi görünüyordu, konuşmalarına tanık olduklarından bihaberdi.

Teşekkür ederim, dedi Inara, masadan bir parça ekmek alıp balın içine uzun uzun batırmadan evvel. Skedi parmaklarının yapış yapış olması fikrinden hoşlanmıyordu. Küçük aileleri bir arada değilken içerinin bu kadar soğuk olması garipti. Sanki duvarlar sıcaklığını kaybetmişti.

Telle onları bir süre izledi. *Banyo yapman gerek,* dedi. *Biraz su getireyim.*

Bekle, dedi Inara, işaret diliyle konuşurken ağzı hâlâ doluydu. Telle duraksadı. *Ne yapıyordun? Yani...* Ina, isyan anlamına gelen işareti bilmediğinden Canovan'ın adını söyledi.

Telle yüzünü buruşturup bakışlarını pencerenin ardındaki avluya çevirdi. *Kendimi bir de sana açıklamak istemiyorum.*

Bir açıklama istemiyorum. İlgimi çekti. Inara omuzlarını silkti. *Biliyorsun, ben de sır saklayabilirim.* Skedi'yi işaret etti.

Telle omuzlarını dikleştirip iç geçirdi. Ona karşı çıkacak takati yoktu. *Kopyalanması için arşivden metin kaçıırıyordum, dedi. Sonra da tekrar yerine götürüyordum.*

Inara ekmeğini çiğnerken kaşlarını çattı. *Kulağa çok da kötü gelmiyor,* dedi, Skedi'nin düşüncelerine tercüman olarak. Telle'nin zihnine konuşmak istemiyordu. Kısmen onu inciteceği kısmen de derin ve karmaşık duyguları kendi canını yakabileceği için.

Tanrılar hakkında metinler, diye açıkladı. *Son yasalar hepsini arşiv dışına çıkarmayı yasakladı. Kopyalamayı da öyle.* Dudağını ısırıldı. *Yakında varlıklarının da yasa dışı olacağından korkuyorum.*

Inara'nın renkleri merakla kıpırdandığında Skedi şüpheli bakışlarını ona çevirdi. *Tanrılar hakkında ne anlatıyorlar?*

Tarih, saklanan bilgiler, lütuflar, ilişkiler... duraksayıp o da bu ilgiyi şüpheli bulmuş gibi Inara'ya kaşlarını çattı.

Inara gülümsediğinde Skedi'nin tüyleri kıpırdandı ve bir beyaz yalan söylemek üzere olduğunu anladı. *Canovan sana yardım mı ediyordu?* diye sordu küçük kız. *Okumaya düşkün biri gibi görünmüyor.*

Bu bir yalan değildi, dikkatini dağıtmaya çalışıyordu. Skedi kanatlarını oynattı. Aklından ne geçiyordu?

Beni Yatho'nunkine benzer matbaası olan bir kadınla tanıştırdı, dedi Telle. *Böyle bir şey yapacağı aklımın ucundan...* Bir an için gözlerini kapadı. *Sandığımdan daha tehlikeliymiş. Elo ona yaklaşmamanı istememekte çok haklı.*

Ina'nın kaşları çatılsa da yüzü bir çırpıda eski hâline döndü. Skedi, Elo'yu bir daha gördüğünde işlerin iyi gitmeyeceğini düşündü.

Neden böyle tehlikeli bir işe kalkıştığını anlıyorum, dedi Inara. *Tanrılar hakkında hâlâ bilmediğimiz çok şey var.*

Telle onu başıyla onaylayıp parmaklarını çenesine vurdu. Ardından bunun Inara'yı ilgilendirmedigine karar vermiş gibi başını iki yana sallayıp gülümsedi. *Aksanının farkında mısın?* diye sordu. *El işaretlerin bana Blenraden'daki kötü şöhretli denizcileri anımsatıyor. Güldü. Soylu bir kızdan böyle bir şey beklemezdim. Benimki bile resmi sayılmaz.*

Annem öğretmişti, dedi Inara.

Biliyorum, dedi Telle, *Gitmemesi gereken yerlere gitmiş olmalı.* Telle arkadaş canlısı olmaya, ona nazik davranmaya çalışıyordu. *Belki sen de tıpkı onun gibisindir,* diye ekledi.

Inara belli belirsiz gülümsedi ama ona nazik davranmasını istemiyordu. Bir şeyler yapmak istiyordu. Skedi, kız ellerini bile kımıldatmadan ne söylemek üzere olduğunu tahmin edip hayal kırıklığına uğradı.

Yardım etmeme izin ver, dedi Inara.

Telle'nin kaşları çatıldı.

Tehlikeli bir şey olmasına gerek yok, diye ekledi Inara. *Yalnızca tanrıları anlatan yazmaları kopyalarım. Ya da belki seninle arşive gelip aradıklarını bulmana yardım ederim...* Inara'nın tek isteği isyanın, küçük de olsa bir parçası olmaktı. Tabii bir de Elo'ya yanıldığını kanıtlamak. Skedi'nin bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüp düşünmemesinin hiçbir önemi yoktu.

Telle başını iki yana salladı. *Yatho...* diye başlayıp duraksadı ve elini yara izlerine götürdü. *Onlarla konuşmamı istiyor,* dedi, düşünceli bir tavırla. *Duymak istemeyecekleri şeyleri söylememi.*

O hâlde seninle gelmeme müsaade et, dedi Inara, kadını ikna etmenin eşiğinde olduğunun farkındaydı. *Konuşmana yardım ederim. Bize kulak vermelerini sağlarız.*

Skedi bir nebze rahatladı. Yanında Telle'yle arşivcilerle konuşmak kulağa çok da tehlikeli gelmiyordu. Fakat başka bir şey daha vardı; Inara'nın iradesinin usul usul kıpırdandığını hissediyordu. Bu isyanın bir parçası olmayı istemekten daha fazlasıydı. Peşinde olduğu başka bir şey vardı ama neydi?

Bir toplantı olacak, dedi Telle. Üç gün sonra. Baş arşivciye endişelerimi anlatmaya çalıştığımda toplantıyı beklememi söyledi ama... Ellerine baktı. Çoğu resmî işaret dilini biliyor ve beni çok iyi anlamıyor... Dudaklarını büktü. Ya da anlamıyormuş gibi davranıyor. Inara'ya döndü. Benimle... gelebilir misin? İçerisi güvenli olacak.

Inara başıyla onayladı. *Elbette*, diye ekledi. *Elimden geldiğince sana yardım ederim.* Yüzü sakın olsa da Skedi renklerini inceledi. Cömertlikle aldatmacanın, endişeyle kararlılığın tezat parıltılarıyla kıvrılıyorlardı. En uçlarındaysa intikam ateşi yanmaya devam ediyordu.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Kissen

Kissen is ve çaresizlik kokuyordu. Kuzey Talicia'ya yaptığı yolculuk boyunca sekiz büyük ve yüzlerce küçük mabedi yerle bir etmiş, geriye sayamayacağı kadar çoğu kalmıştı.

Geçtiği her kasaba ya totemlerini çoktan yeniden inşa etmiş ya da hükümet fermanıyla onarım sürecine başlamıştı. Çanları, kan lekeli bronzla ateşte yeniden dövülmüştü. Küçük mabetlerin çoğunda kurban edilmiş bir keçi ya da yavru kuzular görmüştü ama karşısına çıkan bir tanesinde kazıkta yakılmış üç ceset vardı. İnsanların fısıltılarından yaşlı kesimden birkaç kişi olduklarını duymuştu. Başka bir köydeyse saçları kül olmuş, kafa derileri hâlâ yanık, hüngür hüngür ağlayan en az on iki kadın ve kız çocuğu saymıştı.

Kissen hiç böyle bir şey görmemişti. Tanrılar öldüğünde insanlar hayatlarına devam ederdi. Fakat Hseth kendini bu toprakların her taşına işlemiş, ulusu savaşın eşiğine getirmişti.

Bunu her kasaba görebiliyordu. Karların erimesiyle dağ eteklerine doğru yola çıkmış garnizonların izleri her yerdeydi. Ambarlar ağzına kadar tahılla doluydu ve uzun ikmal hatları oluşturmaya hazırdı. Öküzlerin ve eşeklerin sırtına atlamış sıradan insanlar güneyde sıralar oluştururken gülüyor, şakalaşıyor, şarkılar söylüyordu. İki eski kale yeniden inşa edilmiş, duvar-

larına sarı bir çanla süslenmiş kırmızı sancaklar asılmıştı. Bu sadece denizden yapılmış bir baskın değil, bir istilaydı.

Doğduğu topraklarda kendini hem bu kadar evinde hem de her şeye bu kadar yabancı hissetmek çok garipti. Fermente edilmiş balık, arpa bisküvisi ve tereyağlı bahar sebzeleri kokan kasabalar. Anne babaların sesleri ve sokaklarda gezinen, Talce konuşan çocukların gürültüleri. Evlerin renkleri ve bahar güneşiyle kuruyacağı umuduyla asılmış çamaşırlar bile tanıdıktı. Kaybettiği onca şeyi fark ettiğinde yüreği sızladı. Buradaki yuvasını, Middren'deki ailesini.

Adım attığı ilk şehirden bozma yerdeki insanların yarısının taktığı kuvarstan oyulmuş ya da bakırdan dövülmüş çanlar ve kadın tılsımlarını görmek garipti. Poelt bir zamanlar büyük pazarların kurulduğu bir kasabaydı, şimdiyse büyümüş, zengin tüccarların toplandığı birkaç meydan kurulmuştu. Bazıları yanaklarına ya da burun ve çenelerine pembe boyayla sahte yanık izleri çizmişti. Bir kadının üç çocuğunu kurban edilmeleri için askerlere sattığını, bu yüzden de bakır cevherlerini daha ucuza almayı hak ettiğini savunduğunu duydu.

Hseth günlük hayatın derinlerine işlemişti.

Talica'yı karış karış gezip onu avlamaya karar vererek hata yapmıştı. Osidisen'in uyarısına kulak vermeliydi.

Yine de bulduğu her mabedi kaba kuvveti ya da zekâsıyla yerle bir etmişti. Bir tanesini bir yokuşun tepesindeki depodan aldığı fiçileri aşağı salarak kırmış, ahşap kırıklarını ateşe verip mabetten kalan parçaları da etrafa saçmıştı. Bir diğerininse tokmağını çalıp kırık çanını nehre atmıştı. Fakat Talicia'yı terk ettiğinde ne olacağını kim bilebilirdi ki? İnsanlar Hseth'in ölümünü kabullenip inançlarını kaybedecek miydi yoksa mabetlerini tekrar tekrar yeniden inşa mı edeceklerdi?

Yakında sürpriz faktörünü de kaybedecekti. Mabetlerin yıkıldığı haberi kulaktan kulağa yayılacak ve bir savaş kırsığının

sırtında tek başına seyahat eden, yanık izli, topallayan kadın eninde sonunda birilerinin dikkatini çekecekti.

Kissen savaşıp galip gelebileceği bir şey, herhangi bir şey bulma umuduyla dağların derinliklerine ilerledi. Hseth'in hayatta kalan çiftçilerinin kalplerinden doğup yamaçlardan indiği söylenirdi. Rivayete göre dağlardaki fundalık yandığında yardım istedikleri kadim bir orman yangını tanrısına kurban edilmişlerdi. Güçlerini yeniden kazanmak istemiş, her türlü yola başvurmuşlardı. Fakat Kissen bunun gerçek olup olmadığını bilmiyordu. Artık denizin lordları değil, rahip olmuş çiftçilerin yeniden dönüp dönmediğinden emin değildi. Büyük bir mabede yaklaştığına dair hiçbir işaret de göremiyordu. Gördüğü tepelerin çoğu terk edilmiş evlerle doluydu.

Fakat bunu kafasına koymuştu, şansını denemek zorundaydı. Sağ bacağı kemiklerini parçalayan bir mengeneye sıkıştırılmış gibi hissediyordu. Protezini çok fazla kullanmak hep canını yakardı ama kırık bir protezle günler geçirmek işkenceden farksızdı. Bennites'e uzanan patikalarla cebelleşirken sol bacağı bile acıyor, morarıyordu.

Yamaçlar sert kış yüzünden harap olmuş, buzu çözülmüş ve çürümüş çalılarla kapkara kesilmişti. Kayaların altına sıkışmış, güneş ışığından uzak birkaç ot hâlâ buzla kaplıydı. Kuzey rüzgârı tomurcuklarla dolu ağaçların arasından şiddetle esiyor, köklerini ve dallarını parçalıyordu. Kış yüzünden kökleri zaten zayıflamış ağaçlardan birkaçı kayıp toprağı da beraberinde götürdüğünde Kissen gönülsüzce de olsa Senfa'yı kenara çekti.

Hiç değilse kırsağı daha iyi durumdaydı. Kissen eyeri atıp yerine çaldığı battaniyeleri koymuştu. Senfa bundan hoşlanmasa da fırçalanmaktan ve yeni kesilmiş toynaklarından memnun kalmıştı. Hayvan, Kissen'in ona binmesinden memnun, hatta mutlu görünüyordu. Tabii artık geceleri uyuyacak bir yerinin olması ve bol bol otlayabileceği yemyeşil tomurcukların da etkisi yabana atılamazdı. Kissen'in bildiği hayat buydu işte, vahşi

doğanın derinliklerinde, bir başına. Fakat böylesi bir korkuyu, dünyanın ondan çok daha büyük ve kontrolünün çok dışında olduğu korkusunu, hiç tatmamıştı.

Yükseklere, alacakaranlığa ve çöken sise doğru ilerledikçe kar daha sık görülür oldu. Hseth'in çan sembolünün rün versiyonuyla oyulmuş taşlardan yapılmış bir mabedin yanından geçtiler. Atının da yardımıyla taşları halatlarla aşağı çektiklerinde bitap düşmüş, Kissen'in elleri kan içinde kalmıştı. Elo'yla Inara'nın çoktan güvende olduklarını, laneti kırmanın bir yolunu bulduklarını düşünerek içini rahatlatıyordu. Inara zeki bir kızdı, Elo da birkaç şey biliyordu. Bacak'ı bulmuşlarsa atı onları eve kendi başına götürebilirdi.

Rüzgâr ve karla karışık yağmur ikisini de yorgun iliklerine kadar titrettiğinde Senfa kişnedi. Kissen atın üzerinde daha da eğilip bir küfür savurarak yırtık pelerinin omuzlarına daha sıkı sardı ve Senfa'yı dürterek ilerlemeye devam etmesini söyledi. Bu rüzgâra Faera denirdi, Kissen adını annesinin anlattığı hikâyelerden hatırlıyordu. Baharın gelişiyle bütün gücüyle eser, domuz ahırlarını dümdüz edip evlerin sazdan damlarını uçururdu. Aynı zamanda eski akıncıları Talicia kıyılarından kovar, Kissen'in küçüklüğünde baharın ilk büyük balık avının müjdecisi olurdu. Köşeyi dönüp dar bir yola çıktıklarında kulaklarında gürliyor, saçlarını uçuşturup yüzüne yapraklar savuruyordu. Senfa ürktü, gürültüden ve engebeli zeminden hoşlanmamıştı.

"Korkma, kızım." Kissen yere inip değneğini kolunun altına sıkıştırdı ve atın dizginlerini tuttu. "Gel hadi, güzelim. *Sareth*."

Senfa huysüzlanmaya devam etse de peşinden geldi. Yol yüksek uçurumların arasındaki dar bir vadi gibiydi, sağlarında kayalar yükselirken solları buzlu, dipsiz karanlığa açılıyordu.

"Az biraz yolumuz kaldı, ufaklık," dedi Kissen nazikçe. "Sonra sana ateş bile yakacağım. Biraz taze kestane yaprağına da hayır demeysin, değil mi? En tatlı, en tazelerinden."

Gayretle ilerlemeye devam etti. Patika tehlikeli, uçurumun kıyısındaki toprak kaygandı. Senfa'yı buraya sokmamalıydı; onları daha geniş bir yolun beklediğini düşünmüştü. Belki de bir zamanlar öyleydi. Tepenin etrafından dolanırlarken güçlü bir rüzgâr işlerini şuracıkta bitirebilirdi, öyle gürültülüydü ki Kissen uçurumun kenarından yaklaşan askerleri fark etmedi bile.

Önce kırmızı bir parıltı, sonra rüzgârın arasında yakınlar-
dan gelen bir bağırış duydu. Ardından sanki Faera'nın kendisi
hepsini buraya uçurmuş gibi göz açıp kapayıncaya kadar etrafı
askerlerle çevrildi.

"Kimsin sen? Burada ne işin var?" Talceyi öyle ağır bir
aksanla konuşuyorlardı ki Kissen söylediklerini güç bela anla-
yabildi. Sesleri kuzeydoğudaki otlaklardan geliyordu. Pusuya
mı yatmışlardı yoksa köşeyi dönüp karşısına mı çıkmışlardı?

"Eh?" dedi Kissen, Senfa'yı kayalıklara yaslayıp mazlum
görünmek için başını eğerek. Çocukluğunda konuştuğu ağır
aksanlı Talceyle, "Ne istiyorsunuz?" diye sordu. Askerlerin leh-
çelerini anlamadığını düşünmesini umuyordu.

Yanlarında uzun bir direğe asılı, Kissen'in Faera'nın gürül-
tüsünden sesini duyamadığı iki çanı olan küçük bir Hseth putu
taşıyorlardı. Bir keşif grubu olmalıydı, ya geri çağırılmışlardı
ya da batıya doğru ilerleyen askerlerin geçtiği yollarda gezinip
duruyorlardı.

"Burada ne işin olduğunu sordular." Bu güneybatı aksanıydı,
Kissen'inkine daha yakındı.

Aniden fırlayan bir el Kissen'in pelerinini kavrayıp onu
geriye iterek dengesini bozdu. Saçları yüzüne dökülürken kar-
şısında güneşin kırıştırdığı kalkık bir burun ve açık yeşil renkli
bir çift gözle karşılaştı. Bir kadındı, diğerlerinden en on yaş
büyük olmalıydı. Askerlerin geri kalanı Inara yaşlarında, ço-
cuktan hâllice, bir avuç gençten ibaretti. Masum yüzleri, kepçe
kulakları vardı ve üniformaları üzerlerine bol geliyordu.

“Hseth seni kutsasın,” dedi Kissen’i iten kadın. Bakışları boynu ve çenesindeki yanık izlerinde gezindi ve dövmesini üzerinde bir süre durakladı, kıvrımlı çizgilerin ne anlama geldiğini fark etmiş olmalıydı ki –Talcede “siktir git”– dudakları hafifçe kıvrıldı. Ardından gözleri yüzünün yan tarafındaki bozulmuş lanete, ölü bir güzellik tanrısından armağan örümcek ağını andıran beyaz yazıya takıldı. Kissen elini usulca hançerine götürdü. “Middrenli casus,” diye tısladı kadın, Kissen’i kayalıklara iterek.

Kissen ona karşı koymadı, dövülecek olurlarsa taşlar arkasını kollayacaktı. Kadın bir çeşit krka olmalıydı; Talicia’da bir alay komutanı. Gençler hem korkmuş hem de büyülenmiş vaziyette ona bakıyordu.

“Casus mu?” diye sordu Kissen, konuşmaya Talce devam ederek. “Kötü şansım beni bir casus mu yapıyor?”

“Sadece Middrenliler tanrılarla oyun oynar.”

Kissen derin bir nefes aldı. Senfa toynaklarını gergince yere vuruyordu. Onları uçurumdan aşağı atma işini rüzgâra bırakmamaya kararlıydı. “Çocuktum,” dedi Kissen. “Ailem oraya gitmişti.”

“Berbat bir yalancısın. Talcen de paslanmış.”

Kissen’in parmakları hançerini çekmek için yanıp tutuşuyordu. Krka’nın karnını deşip diğerlerinin arasından kendine bir kaçış yolu bulabilirdi. Yanında atı vardı, diğerleriye yayandı ve sulu kardan korunmak için birbirlerine sokulmuşlardı.

Fakat bir kuralı vardı: insanları değil, sadece tanrılarını öldürürdü. Gerçi artık onları kurtarıyordu da. Eline geçen sayısız fırsata rağmen Skedi’yi bıçaklamadığı düşünüldüğünde bunu alışkanlık hâline getirmiş bile sayılabilirdi.

“Sadece bir gezginim,” dedi Kissen. “Fakir bir gezgin. Yıkımından önce Senkørsa’da büyüdüm.” Krka’nın canı cehenneme, bu bir yalan değildi. “Ya bana biraz para ver ya da bırak gideyim.”

“Senkørsa mı? Hiç öyle bir yer duymadım. Altın dişli fakir bir gezgini de ilk kez görüyorum.”

Kissen hançerini –Osidisen’in hançerini– çekip kadının karnına dayadı, onu itip kakmasına müsaade etmeyecekti. Krka’nın vücudu gerilse de geri çekilmedi, Kissen’in hançerini gerçekten kullanmak istemediğini sezmiş gibiydi.

“Kulağıma çevrede dolanan bir gezgine dair ihbarlar geldi,” diye ekledi krka, Kissen’dan ziyade arkasında duran birbirine sokulmuş titreyen alayına. “Dilenmeye gelmiş topal bir kadın ve Hseth’in ertesi gün yıkılan mabetleri.”

Bir insanın şiddete başvuracağını hissetmek için Kissen’in tanrı olmasına gerek yoktu.

Kahretsin.

Kissen boştaki elini krka’nın koluna geçirip aşağı itti ve avucunu ona doğru çevirerek kadının göğüs zırhına geçirdi. Krka onu bırakıp rüzgârın içine tökezledi. Çocuklardan biri onu dirseğinden yakalarken Kissen tekrar Senfa’nın dizginlerini kavradı.

“Size zarar verme niyetinde değilim,” diye bağırdı Kissen, son çare olarak. “Sadece buradan geçiyordum, başka bir amacım yok.”

Krka üniformasını düzelterek tükürdü. Esintiye kapılan tükürüğü uçuşumun kenarından aşağı saçıldı.

“Bu kadın Talicia’ya ihanet ediyor!” diye bağırdı. “Kokusunu alabiliyorum. Kanımıza, topraklarımıza, mücadelemize ve Hseth’e ihanet ediyor. Hadi ona hainlere ne yaptığımızı gösterelim.” En yakınındaki oğlanı yakalayıp öne itti. “Öğrendiklerini *göster* bakalım.”

Kissen’in ne söylediğini ya da ne yaptığının hiçbir önemi yoktu, krka kan istiyordu. Oğlan elini kılıcına götürdü. Parmakları nasırlaşmış, eklemleri yara bere içinde kalmıştı. Korkuyordu.

“Bunu yapmak zorunda değilsin,” dedi Kissen.

“Bizimle gel,” diye yanıtladı delikanlı. Sesi titriyordu, yetişkinliğe yeni yeni adım atıyor olmalıydı, sesi hâlâ çatallıydı. “Seni rahiplere götürürüz, kendini Hseth’e kurban edersin.”

Krka’nın dudakları gergin bir gülümsemeyle kıvrıldı; istediği bu değildi. Fakat Kissen geri adım atmadı. Tek başına hepsine karşı koyamayacak olsa bile kimse için yanmayacaktı.

“*Haetha!*” diye haykırdı krka. Saldırın.

Çocuk birden pozisyon alıp kılıcını çekti ve öne atıldı.

Kissen hazırды. Hançerini sol eline geçirip değneğin ucunu oğlanın karnına doğru savurdu. Genç adam tökezleyerek kış üstü düşerken kızın biri oğlanın etrafından dolanıp Kissen’in sağından üzerine doğru gelmeye başladı. Dizginlerini bıraktığı Senfa geri dönüp geldikleri yöne kaçamadığından birkaç adım geriledi. Kız irkildiğinde Kissen dağılan dikkatini fırsat bilip değğini koluna sertçe indirerek kılıcın elinden fırlamasına neden oldu. Askerin parmak eklemleri ve kılıcı taşa sürtünerek etrafa kıvılcımlar saçtı.

Senfa kulaklarını geriye yatırıp kişnedi. Atı şaha kalkıp toynaklarını vurarak onu yere düşürdüğünde Kissen genç kızı zarar görmemesi için iterek uzaklaştırdı.

Avantajını kaybetmişti. Kissen korkmuş attan kaçmak için yuvarlandı fakat bir an sonra kolları yakalandığında kendini yana sürüklenirken buldu. Karnına sert bir tekme indi ve hançeri tutan kolu başka bir oğlan tarafından arkasına kenetlendi. Senfa en sonunda kendine bir yol bulmuştu, kişneyerek güneye, daha güvenli bir yere doğru koşuyordu.

Şans bazılarının yüzüne gülüyordu demek.

Kissen ayağa kalkıp bütün gücüyle hançeri tutan elini geriye çekti, ardından kolunu tutan çocuğun üzerine saldırarak burnuna kafa attı. Fakat çocuk onu bırakmadı.

Acemi askerler onu ayağa kaldırdı. Az önceki kız kılıcını kanlı ellerine aldı. Üç kırmızı ceketli –ceketlerinden daha da kırmızı yüzlü– genç bu kez daha cesur bir tavırla krka’nın yanından

geçip üzerine geldi. Hep birlikte onu geriye püskürttüler, Kissen değneği elinden kaydığında öfkeyle bağırdı. Çok geçmeden sertçe duvara çarpıldığında sırtı uçurumun kayalarına yaslandı.

Bu onlara pahaliya patlayacaktı.

Kissen sol ayağını uçuruma dayayıp kendini öne doğru iterek onu tutmaya devam eden oğlana doğru atıldı. Dişlerini kulağına geçirdi. Çocuk bir çığlık koyverip onu bırakırken Kissen onu öne doğru çekti. Ardından ağırlığını sol bacağına verip sağ dizini göğsüne öyle bir geçirdi ki oğlan yere yığılırken neredeyse çıt çıkarmadı. Hançerini tuttuğu elini sıkıp yumruğunun arkasıyla öteki kızın çenesine vurarak onun da tutuşunu gevşetti. Fakat başka bir asker üzerine atıldığında Kissen göğsünü hedef alan kılıcı savuşturmak için etrafında dönmek zorunda kaldı.

Kazanması mümkün değildi. Bu dar yolda olmazdı.

İleriden bir ses duyuldu. Kissen başını kaldırıp sulu kardan yanan gözleriyle önüne baktığında yere serdiği ilk oğlanı gördü. Güçlkle nefes almasına rağmen kırka'nın emriyle çektiği yayına bir ok geçiriyordu. Akıllı piç. Kissen'i deşmeye yeltenen arkadaşına bağırdığında kız kılıcını geri çekip tam da okun serbest kaldığı anda yere eğildi.

Kissen da onunla birlikte eğildi ve ok kayalara çarpıp parçalara ayrıldı. Hedefini bulması gerekirdi ama rüzgâr savurmuştu. Yine de oğlan tekinsiz Faera'nın ortasında bile Kissen'i kıl payı ıskalamıştı. Bir sonraki oku boğazına isabet edebilirdi. Kız kılıcını bir kez daha savurmak için kolunu geriye attığında Kissen hançerini koluna geçirmek zorunda kaldı. Genç kız acı bir çığlık atarken silahı elinden kaydı.

Yayını geren çocuk Talce, "Geri çekilin!" diye bağırdı arkadaşlarına. Hepsi kaçıştırlar. Bu seferkinin hedefini bulacağına inanıyorlardı.

Kissen eğilip döndü. Neredeyse kurtulacaktı. Ok karnına değil, kolunun üst kısmına saplandı. Acıyla homurdansa da fir-

sattan istifade edip değneğini alarak kaçmaya başladı. Acemiler şaşkınlıkla kaçıştı. Hızlı hareket edemese de aralarına yeteri kadar mesafe koymayı başarırsa saklanabilirdi.

Ancak krka hızlıydı. Pelerinini sıkı sıkıya kavrayan bir el Kissen'in nefesini kesip yere kapaklanmasına neden oldu. Sonra da sırtına saplanan bıçağı hissetti. Krka pelerinini, deri göğüs zırhını, hatta etini delip geçecek kadar güçlüydü. Kissen kımıldamadan durdu, sıcak kanı omurgasına süzülürken keskin nefesler alıyordu.

“Siktir,” diye tıslayıp hızlıca bir şeyler düşünerek hançerini sıkıca kavradı. Palası altında kalmıştı, hançeri elinden kayıp gidecek gibiydi. Gözünün önünde bir çift bot belirdi. Okçu çocuk.

“Yanarak ölmek ona fazla gelir,” dedi arkasındaki krka. “Ona ödleklere yaraşır bir son ver.”

Kissen hırladı. Bu gerilen yayın mı yoksa uzaklardan gelen rüzgârın sesi miydi? Kendi ölümünü duyacak mıydı? Hayır, cevabı duymayı reddediyordu.

Bu canını çok fena yacaktı.

Kissen yuvarlandı, bıçak sırtını yara bere içinde bırakırken homurdanıp elini palasına götürdü ve Osidisen'in hançerini krka'nın çizmesine sapladı. Kadın acıyla haykırdı.

Rüzgâr hızlandı.

Faera ardında fırtına saklayan bir gürültüyle hiddetlendi. Patikadan bir çığlık duyuldu ve sanki iblisler tarafından kovulanıyormuş gibi dörtmala koşan Senfa yamaca geri döndü, bulutlar kadar yoğun bir kar fırtınasıyla şiddetli rüzgâr da hemen arkasındaydı. Krka bıçağını sırtından çıkardı ve Kissen kadının botuna sapladığı hançerin çekildiğini hissetti. Sadece bir saniye. Kaçmak için sadece bir saniyeye ihtiyacı vardı. Buz parçaları gözlerine çivi gibi batarken teni üzerine düşen kar taneleriyle sızlıyordu.

Kissen ayağa fırlayıp palasını çekti ve krka'ya döndü. Silahı hedefini buldu.

Rüzgâr sakinledi. Görüşünü bulanıklaştıran karı temizlemek için gözlerini kırptığında karşısında bir yüz gördü. Ne krka'nın ne de bir tanrının yüzüydü bu. Okçu çocuğundu. Palası karnına saplanmıştı. Gözden kaybolmuş komutanını kurtarmak için önüne atlamış olmalıydı.

"Hayır," diye fısıldadı Kissen.

Çocuk şaşkın gözlerle ona bakıyordu. Bakışlarını aşağı indirip palayı gördüğünde acıyla inledi. Ardından dizlerinin bağı çözüldü. Kissen onu yakaladı. Dudaklarından acıyla karışık bir hırıltı döküldü, nefes alıp verişleriyle ağzından gelen kan köpürüyordu.

"Hayır, hayır, hayır, hayır," diye inledi Kissen. "Özür dilerim. Ben hiç... hiç..." İsteddiği bu değildi. Palasının ete saplandığını hissetmiş, kanın kokusunu almıştı ama hepsi tanrıların kanı, tanrıların eti olmuştu. Bu sadece bir çocuktü.

"*Loebh, falr... resais...*" Bir şeyler söylemeye çalışıyordu ama Kissen lehçesini anlayamıyordu. Çocuk kolunu kavradı. "*Failr.*" Ne diyordu? Başarısızlık? Baba? İnanç? Yüzü giderek soluyordu. Kissen'in elleri kanla kırmızıya boyanmıştı. Hem kendi hem de çocuğun kanıyla.

Nefes alıp verişleri durdu, gözleri odağını kaybetti. Ölmüştü. Çocuk ölmüştü.

Öldürdüğü ilk insan Inara'dan biraz daha büyük bir çocuktü.

Kissen titreyen elleriyle onu nazikçe bırakıp başını kaldırdı. Alay dağılmış, patıkada sadece üç kişi kalmıştı. Hepsi zemine ya da kayalara tutunmuş korkuyla inliyordu. Diğerleri aşağı düşmüş olmalıydı. Senfa da uçurumun kenarına sinmişti, karnı panikten hızlanmış nefesleriyle hızla inip kalkıyordu. Yine de kaçmaya yeltenmiyordu. Azgın rüzgârlar yolun ilerisine aşılmaz bir duvar örmüş gibiydi.

Bu sıradan bir rüzgâr değildi.

Boynunu okşayan hava yumuşaktı, tekrar sakinleşmişti. Onunla alay eder gibiydi.

“Çık dışarı, seni ödle,” diye homurdandı Kissen. “Göster kendini, Faer!”

Rüzgâra tanrısının adıyla seslendi. Patikadan uçuşunun kenarına doğru bütün şiddetiyle eserken kulaklarını âdeta ısı- rıp geçen rüzgâr, kalan askerleri geri püskürttü. Ardından bir kez daha yoğunlaşıp etrafında dönerken çıkardığı tiz rüzgâr sesleriyle sulu kardan bir fırtınaya dönüştü ve bulutlar kadar beyaz, dağınık saçlı, dolgun yanaklı, gülümseyen taştan bir yüz belirdi.

Faer. Kar getiren, gemilere yelken açtıran, insanın derisini köseleye çeviren dağ rüzgârı tanrısı. Tanrı göz açıp kapayıncaya dek yeniden havaya karıştı ve buz gibi nefesiyle etrafa savrulmuş acemilerin kulaklarını çığlık atmaya geri döndü.

“Onları rahat bırak!” diye bağırdı Kissen. Kımıldamaya çalışsa da sırtındaki, omzundaki ve kaburgalarındaki yaralar canını yakıyordu.

Rica ederim, veiga, dedi rüzgâr.

Faer farklı formlara bürünüyordu. Sözleriyle Kissen’in zihnini sivri dişleriyle delip geçen kadim tanrı, vahşi doğanın teza- hürüydü. Kissen önce rüzgârın arasında seken keçi bacakları gördü, ardından da tanrının yüzü tekrar belirdi, bu sefer bir maske takmıştı ve hatları bir kadınınkini andırıyordu. Üzerine çanlar ve Hseth’in putu bağlanmış yerdeki direği tekmeleye- rek krka’nın gittiği dağın tepesine fırlattı. Kissen uçuşunun kenarından baktığında karanlığın içindeki ağaçların arasında garip pozisyonlarda yüzükoyun yatan kırmızı bedenler gördü.

Faer bir gürültüyle önünde belirerek bulutların arasından sızan ışığı andıran gümüş bir kürke, ete kemiğe büründü. *Aan seni görmek istiyor. Ona git.* Taştan yüzünde beliren gülümseme çarpık dişlerini ortaya çıkardı. *Peşinden daha fazla asker gönde- recekler, mabet yıkıcı. Kim olduğunu artık biliyorlar.*

Hemen ardından dağın yamacından aşağı atladı ve kükre-yerek uzaklaşırken ardında daha sakin bir hava bıraktı.

Aşağıdan düşüşten sağ kurtulan askerlerin acı dolu çığlıkları yükseliyordu. Tanrı haklıydı; kim olduğunu biliyorlardı. Krka onu arıyordu. Başka bir grup toplamalarına fırsat vermeden buradan gitmesi gerekiyordu.

Kissen palasıyla hançerini kınlarına yerleştirip acıyla homurdanarak oğlanın yayını ve oklarını, ardından da işini garantiye almak için çantasını aldı. Sonra da Faer'in ona geri getirdiği kısırağa gitti. Senfa korkudan felç olmuş gibi öylece kalakalmıştı.

"*Sareth mar,*" dedi Kissen. Bana gel. Sesi boğazında düğüm-lense, üstü başı kan içinde olsa da at onu duymuştu, kulakları havaya kalktı. Bütün bu kaosun içinde onun için Kissen güvenli ve tanıdıktı. "Senfa, gel."

Kısrak dizginlerini tutup onu çekiştirmesine müsaade etse de elinde koltuk değneği, sırtında çalıntı çantasıyla kan re-van içinde kalmış bedenini güç bela üzerine tırmandığında at huysuzlandı. Tanrının biri yine kışını kurtarmış, bir diğeri'nin mesajını ona iletmişti. Tanrılar ne zamandan beri birbirleriyle konuşuyordu? Dünyada ne değişiyordu?

Hiç değilse cevabını almak için nereye gitmesi gerektiğini biliyordu. Yeni hedefi nehir tanrısının mabediydi.

"*Ruen,*" diye fısıldadı Senfa'ya.

Koş.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Elogast

Elo iki gününü daha bekleyip hanın misafirleri için ekmek pişirerek geçirmesinin ardından bir sabah gücünü ve yanık derisinin esneme kabiliyetini test etmek için kılıcıyla dövüşüyormuş gibi yaparken Canovan sıkış tepiş odasına geldi. Kapıyı çalmadan içeri dalan adam arkasını dönmeden önce Elo'nun bandajlarına tiksintiyle baktı.

“Vakit geldi,” dedi. “Beni takip et.”

Bunu yapmaması gerektiğini bilse de üzerine gömleğini geçirip dar Lesscia sokaklarında peşine takıldı.

Şehrin bu batı mahallesi eski ve küçücük binalarla doluydu, atların ya da çektikleri arabaların geçebileceği çok az yer vardı. Çalışan insanlarla şehrin en önemli ihracat ürünlerinden olan kâğıt, mürekkep ve kiremit satan imalatçılar ve fabrikalarla doluydu. Bu bölgelerdeki bazı köşelerë yüzler, semboller ve rünler kazınmış olsa da çoğu zımparalanmıştı. Muhtemelen kaçakçıların ya da sır saklayanların tanrıları içindi. Elo emin olamıyordu.

Canovan derme çatma köprülerin üzerinden geçip kanalları aşmak için yaptıkları küçük tekne yolculuğunun ardından kulelerin dolambaçlı, dar basamaklı merdivenini tırmanırken sessizdi. Onları kuşku dolu gözlerle süzen, kaybolmuş benzeyen,

mavi kuşaklı iki şövalyenin yanından geçtiler. Çok geçmeden su kenarında bir tabureye oturmuş elindeki birkaç kâğıdı okuyan sarılar içinde bir muhafızla karşılaştılar. Başka bir broşür. Kadın ikisini de başıyla selamladı, rahat görünüyordu.

“Yether muhafızlarının savaştan önce renkleriyle bu kadar dikkat çektiğini hatırlamıyorum,” dedi Elo, kadının yanından geçerlerken.

Canovan arkasına baktı. Elo’ya pek ısındığı söylenemezdi ama aralarındaki buz dağının bir kısmını eritmeyi başarmışlardı. “Artık böyle,” dedi. “Kralın takviye birlikleri topraklarında gezinmeye başladığından beri.”

Ana kanallardan birine dönüp önce kalas ve fıçidan değil de taştan yapılmış bir köprüyü, ardından da sahilden, iskeleden ya da kazıklardan uzakta gelişigüzel bağlanmış teknelerle dolu bir dizi depoyu geçtiler. Batıya bakan kanaldan yansıyan güneş ışığı parlaklığıyla Elo’nun gözlerini kör ediyordu.

Canovan binalardan birinin yanındaki kestirmeyi kullanıp altı teknenin yanından geçti ve ardına kadar açılmış ahşap kapılara çıkan rampayı tırmandı. Elo hancıyı takip ederken içeriden süzülüp bulutsuz gökyüzüne yükselen sıcak baharatların ve kaynayan sıvıların kokusunu aldı. Fırının hatırası göğsünü sızlattı.

Altı işçi deponun girişinde büyük sıvı boya varillerini ısıtan alevleri körüklüyordu. Hemen arkalarında, güçlü kolları olan iki adam ve bir kadın yarı kurumuş mürekkebi dövüyor, katlayıp düzleştiriyor, hamur gibi yumrukluyordu. Elleri mavi, siyah ve turuncunun binbir tonuyla lekeliydi.

Canovan yanlarından geçip Elo’yu içerilere götürürken işçiler sadece başlarını kaldırıp onlara şöyle bir bakmakla yetindi. Deponun derinliklerinde etraf yalnızca tavandan yükselen kalasların arasından giren güneş ışıklarıyla aydınlanıyordu. Yaklaşık yirmi işçi kurumuş mürekkebi artık alışkanlık hâline gelmiş bir hassasiyetle kesip renklerini belirtecek şekilde dam-

galıyordu. Her masa sarıdan kırmızıya, mordan siyaha farklı tonlarla lekelenmişti.

Bir sonraki aşamada mürekkep blokları kâğıtlara sarılıp kutulara, ardından da at arabalarına yükleniyor ve satılmadan önce incelenmek üzere bir yerlere götürülüyordu. Katı mürekkebin taşınması sıvı boyalara kıyasla daha kolaydı ve sadece bir damla suyla binlerce parşömeni süsleyebilir, doğudan batıya, hatta Ticaret Denizi'nin çok ötesindeki topraklarda bile, yüzlerce ilama imza olabilirdi.

Deponun arka tarafına vardıklarında başka bir kapıdan geçip ekipmanlarla dolu bir depoya girdiler. Canovan zemindeki gizli kapıyı açarak kanal suyu kokan karanlığın içine uzanan basamakları ortaya çıkardı.

“Ser,” dedi Elo’ya dönüp elini dalga geçer gibi karanlığa sallayarak.

“Önden buyur,” dedi Elo, kılıcını çekme ya da kaçıp gitme dürtüsüne karşı koyarak. Başparmağıyla kabzasını yokladı, bir zamanlar ucunu süsleyen aslan başı gitmişti. Arren için feda etmişti.

Canovan, huzursuzluğundan keyif alıyormuş gibi gülüp basamakları inmeye başladı.

Elo temkinli adımlarla onu takip etmeye başladığında burnuna tütsü kokusu geldi. Nar, pancar ve gül, hem kırmızı boya hem de koku için kullanılıyor olmalıydı. Gizli kapının ardından gelen günışığı ve uzaktaki bir köşede yanan fener, içerideki mabedi ve deponun altından geçen büyük kanalı ve bağlanmış küçük mavnayı aydınlatıyordu.

Mabet, üzerinde onlarca yıl dokunulmaktan neredeyse altın rengine dönmüş, parıl parıl bronzdan bir yılan toteminin durduğu kaideydi. Her biri farklı şekillerdeki pulları gövdesine damgalanmış gibiydi. Bir mürekkepçi tanrısı olmalıydı. Etrafındaki adaklar çoğunlukla küçük kâğıt ve kumaş parçaları ya da tahta şeritlerden ibaretti. Bazıları göz alıcı hat sanatıyla süslenmiş, bazılarıysa yeni ve teze boya izleriyle doluydu. Kai-

denin etrafında o kadar çok kâğıt katmanı vardı ki çiçek açmış gibi görünüyordu. Yere düşen bazıları nemin etkisiyle parke taşlarının arasında çürümelerine rağmen öylece bırakılmıştı.

“Şövalye bu demek,” dedi yumuşak bir ses.

Elo başını kaldırdığında yalnız olmadıklarını gördü. Köşede, diğer fenerin yanında bir kadın duruyordu. Elo’dan daha koyu tenliydi, fener ışığı elmacık kemiklerini ve kollarının kıvrımlarını altın rengine boyuyordu. Geriye doğru örülerek ara ara gümüş bir telle bağlanmış saçları sırtından aşağı iniyordu.

“Elogast,” dedi Elo, kadının Irisialı olduğunu tahmin ediyordu. Çenesini hafifçe kaldırması ona annelerini anımsatmıştı. “Ellac ve Bahba’nın oğlu.” Elini uzattı. “Sadece Elo yeterli.”

Elo kadının ifadesini anlamlandıramıyordu, eğlence ve şüphe karışımı bir şey gördüğünü düşündü ama uzattığı elini tutmaktan geri durmadı. “Yanik ve Allemni’nin kızı Naiala.” Haklıydı, kadın Irisialıydı ama tıpkı onun gibi Middren aksanıyla konuşuyordu. “Naia diyebilirsin.”

Elo gülümsedi. Uzun zamandır başka bir Irisialıyla karşılaşmamıştı. Merdivenden gelen ayak sesleri yeni bir konukları olduğunun sinyalini verdi. Dirseklerine kadar maviye boyanmış çıplak, kaslı kollarına bakılırsa bir mürekkepçiydi. Zemine ayak bastığında Elo’yu tepeden tırnağa süzüp kollarını göğsünde kavuşturdu. Beline bir tür otorite göstergesi, dikkat çekici mor bir kuşak bağlamıştı.

“Ona güveniyor musun?” diye sordu Canovan’a.

“Hayır,” diye yanıtladı hancı.

“Güveneceğini umuyorum,” dedi Elo, karanlığa dönerek.

Gözlerinin alışmasıyla etrafı daha iyi görebiliyordu. Bir baskı presi ve hemen yanında şehirde gördüklerine benzer kâğıt broşürlerle dolu tahta bir kutu olduğunu fark etti. Üzerinde kuru kereste kasalara düzgünce istiflenmiş birkaç parşömenle dolu bir masa da vardı. Bir de içler acısı hâldeki kılıçlar, hançerler, baltalar, bakımsız yaylar ve kovalara doldurulmuş oklar.

Bazıları Middren yapımıydı, Elo aralarında Blenraden'da sık rastlanan birkaç silah gördüğünde içinde hafif bir sızı hissetti. Diğerleriye daha uzaklardan gelmiş, eski sahiplerini öldüren şeyin ardından tekrar şekillendirilmişlerdi.

“Sayınız bu kadar mı?” diye sordu Elo. “Hepsi bu mu?”

Canovan kollarını göğsünde kavuşturdu.

“Daha pek çok kişi var,” dedi Naia. “Broşürleri dağıtmamıza müsaade eden lonca başkanları, öğretmenler, işçiler ve loncalar. Ama Lessicia'da en aktif çalışanlar bizleriz.” Yeni gelen adamı işaret etti. “Bu Ariam, mürekkepçi loncasının başkanı.”

“Ondan hoşlanmadım,” dedi mürekkepçi, sırtını dikleştirip basamaklara yaslanarak. İri yarı bir adamdı ama Canovan'ın temkinli, tetikte duruşundan yoksundu.

Canovan piposunu dudaklarına yaslayıp çakmaktaşıyla tütünü yaktı. “Ben de.”

Naia iç geçirdi. Elo'nun karanlıkta görebildiği kadarıyla kadın şık giyinmişti, elleri açık ve rahattı. Birden onu daha önce, Kraliçe Yolu'na ilk gelişinde gördüğünü fark etti, limon suyuyla mektuplar yazıyordu. Inara'nın annesinin okuduğunu gördüğüne benzer gizli mektuplar.

“Yine de tanrınız Lethen'in yaşamama izin vermesinin bir nedeni var,” dedi Elo. “Ne iyi kalpliliğiyle ne de lanetini kıranları affetmesiyle tanınmadığını bilirsiniz.”

Naia ve Ariam bakışlarını ona çevirdiğinde Canovan kaşlarını çatı.

“Lethen'in birini lanetlemesine izin mi verdin?” diye sordu Naia. Hancının sessizliğini evet olarak algıladı. “Canovan, insanlara tanrıların yapabileceği iyilikleri hatırlatmaya uğraşıyoruz.”

“İşimize burnunu sokan bir şövalyeydi,” dedi, ağzında piposuyla. “Mantıklı gelmişti.”

Ariam başını iki yana salladı. “Tanrılar aşkına, bu fevriliğinin dönüp dolaşıp başını belaya sokacağını sana kaç kere söyledim, Canovan?”

“Peki ben sürekli daha güzel bir hava beklersen eninde sonunda yağmura yakalanacağını kaç kere söyledim?”

Canovan atasözünü belli belirsiz bir gülümsemeyle söylemişti. İyi arkadaş olmalıydılar. Naia biraz daha mesafeli duruyordu. Belki de aralarına yeni katılmıştı.

“Kimsenin başına bela olmak niyetinde değilim,” dedi Elo, Canovan’ın burnunu dağıtmaktan büyük zevk almış olsa da. Yüzündeki şişlik hâlâ geçmemişti. “Krala karşı çıkmanıza yardım etmek için buradayım.”

Arren’a “kral” olarak hitap etmek daha kolaydı. Öfkesine rağmen Arren’ı düşündüğünde onu hâlâ kamp ateşinin başında bir şakaya gülerken görüyordu. Yüzündeki gülümsemeyle oyunu kaybettiğini kabullenişini, akşamdan kalma vaziyette yatağında uyuduğunu hatırlıyordu.

Naia ve Ariam birbirlerine baktı. “Ona ne söyledin, Canovan?” diye sordu Ariam.

“Sizin savaşçı olmadığınızı. İşimize yarar bilgileri olduğunu söylüyor.”

Naia, Elo’ya döndü. “Doğru söylemiş. Savaş çıkarma peşinde değiliz.”

“Silah koleksiyonunuz aksini söylüyor,” dedi Elo, en yakınındaki içi yıpranmış kılıç dolu kovayı göstererek.

“Kendimizi savunmaya hazırız,” diye karşılık verdi kadın, silahlara tiksintiyle bakarak. “Bir orduya kafa tutamayız. Krala dilekçe veren müttefikimiz bile alevlere boğuldu.”

“Leydi Craier,” dedi Elo. Inara’nın annesi. Naia bir an için şaşırmış görünse de başıyla onayladı. “Onunla iletişim hâlindeydin.”

“Sırf dilekçe yüzünden değildi,” dedi Canovan. “Kralın barışçıl bir çözümü reddetmesi hâlinde başvurabileceği silahları ve iyi planları vardı.”

“Onu diri diri yaktılar, Canovan,” diye çıkıştı Naia. “Bütün hanesini yerle bir ettiler.”

“Önlerine geleni yakıp yıkmaya devam etmelerine izin mi vereceksiniz yani?” diye araya girdi Elo.

Naia öfkelenildi.

“Hayatta kalmaya *kararlıyız*,” dedi Ariam, ucunda bir yılan motifi olan kuşağıyla oynayarak. “İnsanları eğitip tanrılarımızı güvende tutarsak devran dönecektir. Kral sadece bir insan.”

Ah, Elo kısa süre önce bunu duysa nasıl da rahatlardı. Kralın tutumunu değiştireceğini umup tıpkı onun gibi sabırla beklemişlerdi.

“İnsan değil,” dedi Elo. “Olmaya niyeti de yok.” Ellerini gömleğine götürüp düğmelerini açmaya başladı. “Kral hiç görmediğim bir güç arzusuyla yanıp tutuşuyor, üstelik ben onu çocukluğumuzdan beri tanırım.”

Gömleği yarasına kadar açıldığında bandajları çözmeye koyuldu. Gazlı bezin düşmesiyle Naia ellerini boynuna götürdü ve ona acır gibi yüzünü buruşturdu. Ariam kusacakmış gibi görünüyordu. Elo’nun yarasının yüzeyi büyük ölçüde iyileşmiş olsa da izi gün gibi ortadaydı. Derisi yer yer soluk pembeye dönmüştü, bazı yerleriyse hâlâ sarı ve çıkıntılıydı. Bir insana ait olamayacak kadar büyük bir avuç içi ve beş parmak bütün netliğiyle ortadaydı. Kararmış derinin çoğu dökülmüştü ama kötü koku hâlâ geçmemişti ve Canovan’la cebelleşirken darbe aldığı yer kanla yapış yapıştı.

“Arren, Blenraden’da ölümcül bir yara aldı,” dedi Elo. “Hestra’nın hayatını kurtarma teklifini kabul etti ve tanrı kralın kalbinin yerini gücüyle doldurdu. Şimdi de Hseth’le pazarlık yapıyor.”

“Talicialı tanrıyla mı?” diye sordu Naia, gözlerini Elo’nun yanmış etinden alamıyordu.

“Ona daha fazla güç, ölümsüzlük ve hem Talicia hem Middren üzerinde hakimiyet vadetti. Ayrıca denizler ve diğer kıyılar üzerinde kontrol de. Karşılığında benim hayatımı sundu ve Hseth istediğini neredeyse alıyordu. Seni bulup onu durdur-

mam için beni buraya gönderen bir tanrıkatilinin yardımıyla güç bela kaçtım.”

Naia'nın kaşları çatılırken Canovan neredeyse piposunun dumanında boğulacaktı.

“Koyduğu yasalar sonsuza dek devam ettiğinde ne yapacaksınız?” dedi Elo, “Hseth gibi bir kıydan ötekine tapılacak tek kişi kalana dek geri kalan bütün inançları yok ettiğinde? Tek tanrı, tek kural, tek kral. Eline fırsat geçtiğinde bunu yapmakta tereddüt etmeyecektir.”

Aralarına belirsizliğin dehşetine karışmış ağır bir sessizlik çöktü. Elo titreyen, neredeyse uçlarına kadar uyuşmuş parmaklarıyla gazlı bezleri tekrar bağladı. Göğsü, gerginlikten nabız gibi atan ciğerleri, omzu ya da karnı kadar ağrıyordu. Yıllar önce Arren'in Hestra'nın teklifini kabul etmesine müsaade etmişti. Hseth vaatleriyle zihnini bulandırırken onu yalnız bırakmıştı. Bütün bunların olmasına o izin vermişti.

Naia hâlâ Elo'nun göğsüne bakıyordu. “Peki böylesi bir güç için seni sunabiliyorsa,” dedi, “onun neyi oluyorsun?”

“Yoldaşı,” diye yanıtladı Elo.

Naia ona inanmışa benzemiyordu.

Sen, Arren'in sevdiği son şeysin ve o, seni kaybetmeyi seçti.

“Bu adam tanrıları öldürdü,” dedi Canovan. “Ne söylerse söylesin ona güvenemeyiz.” Ariam başını sallayarak ona katıldığını belirtti.

“İnsanları da öldürdüm,” dedi Elo. “Buraya yaptıklarım için af dilemeye değil, kılıcımı sunmaya geldim.”

Ariam önce ona, sonra mabede baktı, açık renkli gözleri fener ışığında parlıyordu. “Hanına gelen şövalyelerin silahlarını çalan ya da kumarla kazanmaya çalışan bu adam yüzünden başımızı yeterince ağrıyor zaten.” Başparmağıyla masum görünmek için elinden geleni yapan –ve başarısız olan– Canovan'ı işaret etti. “Kavga etmeye can atıyorsun, üstelik bunu bizler ya da Middren için değil kendin için istediğine eminim.”

Elo gerildi. “Bugüne kadar yaptığım her şey Middren içindi,” dedi. “Her şeyimi bu topraklar ve üzerinde yaşayan insanlar için feda ettim.” Middren için mi yoksa Arren için miydi? Orduya topraklarını mı yoksa arkadaşını mı kurtarmak için liderlik etmişti? Arren’i Middren’i daha iyi hâle getirmesi için mi terk etmişti yoksa her konuda onunla ters düşmeyi hazmedemediği için mi? Elo’nun göğsündeki ağrı şiddetlendi. Böyle bir zorlukla karşılaşmayı beklememişti. Kissen, hatta *Inara* bile, krala direnme fikrinden korkmamıştı. Korumak istediği insanlardan bu kadar mı kopuktu? “Sırf bir şey yapmaya korkuyorsunuz diye geri adım atmayacağım. İsyanın kralı devirmesine yardım etmek istiyorum.”

“Bizi korkutarak savaşa sokmak istiyorsun,” dedi Naia.

Elo, Canovan’a döndüğünde onunla göz göze geldi, hancının yüzü ifadesizdi. Ona yardım etmeyecekti. “Korkmalısınız,” dedi Elo, Naia’ya dönerek. “Ona karşı ittifak kurmazsanız sizi de Craierler gibi yok edecek.”

“Ben bir hocayım, asker değil,” diye karşılık verdi Naia sertçe. “Bize yardım etmek istiyorsan insanlara tanrıların bizim için yaptığı iyi şeyleri anlatmamıza yardımcı ol.”

“Hocalar da askerler gibi yakıp kül edilebilir,” dedi Elo, sabrı taşıyordu. Onca yolu bir hiç uğruna gelmiş olmayı reddediyordu. “Hatta ceplerindeki kâğıtlarla daha bile hızlı yanarlar.”

Ariam karanlığın içinde dilini şaklatırken Naia dişlerini sıkıp cevabını yuttu. Şiddete bu kadar karşı olmasına rağmen gölgelerin içinde onu tokatlamak istiyormuş gibi görünüyordu.

“Buraya gelip bizi bir ordu gibi peşine takabileceğini ve şövalyecilik oyununa geri dönebileceğini sandın,” dedi Ariam. “Ama yanıldın. Belki de Canovan seni lanetleyerek doğru şeyi yapmıştır. Belki keşke işe yarasaymış diye düşünmeye başlıyorumdur.”

Elo dişlerini sıktı. “Savaş çoktan başladı,” dedi. “Soylu bir hane yerle bir edildi, mensupları öldü. Kralın renklerini taşıyan

şövalyeler şehrinizin surları içinde gezinip Yether topraklarına göz diyor. Nasıl bilmiyorum ama kralın kendisi de yakında Lesscia'ya gelecek ve karşısına çıkan her türlü direnişi ezip geçecek. Bir şeyler yapmak için daha ne bekliyorsunuz?”

Bir anlık sessizliğin ardından konuşan Canovan oldu. “Doğru söylüyor,” dedi gönülsüzce. “Sakre’den gelen haberler kralın bir zafer yürüyüşü hazırladığını söylüyor.”

Ariam alaycı bir ses çıkardı. “Ne zaferi?”

“Blenraden,” dedi Canovan. “Sakre’deki bağlantılarımız kuvvetlerini harekete geçirdiğini söylüyor. Bütün şehir son birkaç haftadır hazırlıklarla uğraşıyor ve bu tarafa gelen kasabalılara orduyu beslemeleri söylenmiş.”

“Bunu kimden öğrendin?” diye sordu Naia. “Craierlerden beri hiçbir haber almadım.”

“Kim olduğunun ne önemi var? Bunu söylemekten nefret etsem de şövalyenin içgüdüleri doğruyu söylüyor. Güney sahili boyunca doğruca Lesscia'ya gelecekler. Planladıkları gibi yarın yola çıkarlarsa sekiz gün sonra varacaklar.”

Elo’nin zihninde düşünceler dönüyordu. Arren beklediğinden daha hızlı davranıyordu, gerçi hep aceleci biri olmuştu. “İttifaka ihtiyacınız var,” dedi.

Canovan alaycı bir tavırla güldü. “Seninle mi? Elinde kılıcı olan mahvolmuş bir adamsın sadece.”

Elo omuzlarını dikleştirdi. Mahvolmuş bir adam değildi. Hiç olmamıştı. Kissen ona bunu öğretmişti.

“Hayır,” dedi düz bir sesle. Bir planı vardı. Gerçi sokaklarda gezinen sarı ve mavi renkli üniformaları gördüğünde aklına geldiği andan itibaren üzerine uzun uzadıya düşünmemişti. Oyun Arren’in lehine dönmüştü. Elo’nun avantajı ele geçirmesi gerekiyordu. “Şehrin yanınızda olmasına ihtiyacınız var.”

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Inara

Tnara teni kıpkırmızı olana kadar yıkanmasına rağmen parmaklarının arası üç gün sonra yine kirle dolmuştu. Yolculuk sırasında giydiği kıyafetlerini, hatta yelegini bile çıkarıp yıkmaya götüreceğine söz veren Telle'ye vermiş, üzerine kardan bir ton daha koyu, soluk gri renkli pamuklu bir cübbe giymişti.

Yatho ve Telle birbirleriyle neredeyse hiç konuşmuyordu. Telle ona planlarını anlatmaya çalışmış ama Yatho barışma çabalarını geri çevirmişti. Keder ve gerginlik dolu renkleri duvarlara, odalara siniyor, Skedi ve Inara'ya sızıyordu. Acıdan oluşan karmaşık ve yapışkan örümcek ağlarının arasında yürüyorlarmış gibiydi.

Hâl böyle olunca Telle'yle evden çıkıp şehre gitmek Inara'yı rahatlatmıştı. Skediceth'i cübbesinin cebine saklamıştı, sedefli düğmesi hâlâ boynuzlarında sallanıyordu. Inara örülmüş saçlarının ince uçlarıyla oynarken Telle'nin bütün geceyi elinde yağ ve tarakla saçlarını sabırla tutam tutam açarak geçirmesine minnettardı. Annesi at bineceği zaman uzun saçlarını daima sırtına dökülecek şekilde örerd, kalın telli, düz ve parlak saçları her zaman Inara'nın kahverengi buklelerinden daha hoş görünürdü.

Ona çok benziyorsun, dedi Skedi. Saçların çok güzel görünüyor.

Örgüsünü omzunun üzerinden geriye atarken kafasından geçenleri anlamamanın Skedi için bile bu kadar kolay olmasını düşünerek kaşlarını çattı.

Teşekkür ederim, dedi Inara. Onu zorla kontrol etmesinin üzerinden uzun zaman geçmiş olsa da yaşadıklarını, hissettiği çaresizliği unutamıyordu. Zihnine fısıldayan o nazik ses Inara'ya hâlâ oynadığı oyunları hatırlatıyordu. Skedi'yi affetmeye çalışsa da kendini tekrar kaybedemezdi.

Bunu düşünmeye bile dayanamıyordu. Dikkatini etrafındaki binalara çevirmesi de bu yüzden. Artık tıklım tıklım taş sokaklarda yürüyor olmak garibine gidiyordu. Geçtikleri ana caddeler sabun, kuru çiçek, rengârenk çiniler, önlerine istiflenmiş renkli mürekkep kuleleri ve tomar tomar kâğıt yığınları satan küçük dükkânlarla doluydu. Lesscialı yemek tüccarları kâğıt yiyen haşereleri şehirden uzak tutmak için mallarını surların dışında depolamak zorundaydı ama görünüşe göre içeride de yalnızca parası olanların ziyaret ettiği işlek pazarları vardı.

Hava sabahın erken saatleri olması nedeniyle serin ve hafif bir yağmur kokusuyla dolu olsa da güneş ışığı beyaz binaların yanlarından süzölmeye başlamıştı ve Inara çok geçmeden Telle'nin hızlı adımlarına ayak uydurmaya çalışırken terlediğini hissetti. Ormanda geçirdiği haftalarda nemli toprak ve bitki özü gibi baharın getirdiği yeşil kokulara alışmıştı. Şimdiyse fırından gelen odun kömürünün tatlı aromasıyla sabah ekmeklerinin leziz kokusuna karışan taş ve kanal suyunu soluyordu.

Ekmek kokusu aklına Elo'yu getirdi. Planları hakkında ne düşünecekti? Şövalyenin ince mizahını, sonsuz sabrını özlemeden edemiyordu. Ona ne kadar faydalı olduğunu kanıtladığında Canovan yerine yanında onu isteyecekti.

Fakat önce nasıl faydalı olacağını öğrenmesi, gücünün, Skedi'yle arasındaki bağın ne anlama geldiğini çözmesi gerekiyordu. Bunu yapmak için ulusun bütün bilgilerini barındıran arşivden daha iyi bir yer olabilir miydi?

Lessicia'nın sokaklarında ilerlemeye devam ederken kendilerini bir an curcunanın ortasında bir an sonraysa sessizliğin göbeğinde buluyorlardı. İnsanlar sütunlu girişlerin altında biraz çay ve badem sütü için pazarlık yapıyor ya da atölyelerin kapılarından aceleyle geçip gözden kaybolarak bütün gürültüyü beraberlerinde götürüyorlardı.

Sık sık şöalyeler ve muhafızlarla karşılaşıyorlardı, çoğunun üzerinde sarı üniformalar olsa da tek tük mavilileri de görüyorlardı. Fazlasıyla göze batıyorlardı ve Inara birkaç kişinin onlarla aynı yola yürümek için sokağın karşısına geçtiklerini görmüştü.

Tam bunu Telle'ye söylemek üzere ellerini kaldırmıştı ki burnuna dolan gül kokusuyla duraksadı. Inara şaşkınlıkla başını kaldırdı. Bitkilere gül mevsimine daha çok vakit olduğunu bilecek kadar hakimdi. Telle yazın en sıcak günlerindelermiş gibi capcanlı kırmızı ve pembe çiçeklerle dolu bir kemerin altından geçti.

Her sene böyle oluyor, dedi Telle. Bu binalarda yaşayan varlıklı arşivciler, kıdemliler işin sırrını biliyor olmalı. Önlerini işaret ettiğinde Inara çiçekleri unutuverdi.

Çiçeklerle bezeli kemerin ötesinde daire şekilli kocaman bir meydan yer alıyordu. Dairesel dış duvarına tekerlek telleri gibi yayılan birkaç girişi vardı ama hiçbirisi az önce geçtikleri kemer gibi çiçeklerle bezenmemişti.

Arşivin kendisi meydanın göbeğinde, adını aldığı –Cloche*– bakır kubbenin altındaki rengârenk çinilerle bezeli pencereleri olan beyaz renkli, kule benzeri binada yer alıyordu. Bakır zaman içinde maviye dönse de tabanındaki altın varaklı halkayla güzel bir tezat oluşturunuyordu.

Adının aksine çatısı tam bir kubbe değildi, kulenin tepesi açıktı ve sarmallar çizerek yukarı doğru yükselen pençeler içeri-

* Bir şeyin üstünü örtmek için kullanılan dairesel şekilli örtü, çatı ya da kap. –ç.n.

den gelen ışıkla parıldıyordu. Kulenin her iki yanından uzanan aynı beyaz taşlardan yapılmış ek binalar, sanki onu kucaklamak istercesine meydanın etrafını çevreliyordu.

Telle'nin yüzünde gurur dolu bir gülümseme belirdi, gri ve yeşilin solgun tonları yoğunlaşsa da kederin karmaşası renklerini bulandırmaya devam ediyordu.

Inara bir fare boyutlarına dönmüş Skedi'nin başını yakasından çıkararak arkalarındaki kemere baktığını hissetti.

Güllerin arasında onları büyüten tanrı yaşıyor, dedi, keskin gözlerini konuşTURARAK. Mabedi balkona gizlenmiş, etrafında birkaç tatlı ve bir kâse bal likörü var.

Inara dönüp bakmadı, bakarsa başkaları da onu görebilirdi ve baharda açan güllerden geriye hiçbir şey kalmazdı. Bunun yerine kuleye uzanan geçitlere doğru ilerleyen Telle'nin peşinden koştu. Ek binalardaki kapıların hepsi kapalıydı ve ortalarındaki kulenin girişiyse mavi ve altın renklerine bürünmüş şövalyelerce korunuyordu. Kralın şövalyeleri. Kuşakları Inara'nın hiç görmediği kadar süslüydü ve bir geyik başıyla sol omuzlarına tutturulmuştu. Kuşağın sırtlarına dökülen kısmıysa altın ipliklerle güneş ışınlarını andıracak şekilde bezenmişti.

Telle'nin yaklaştığını fark ettiklerinde mızraklarını kapının önüne uzattılar. Inara kadının bileğini tutup duraksadı. Neyin peşinde olduklarını biliyorlar mıydı?

Endişelenme, dedi Telle, tek eliyle. Yeşil tonları yeniden kıpırdanıp yoğunlaşarak güneş ışınlarının güç bela sızabildiği gür bir ormanın rengine büründü. Kalkan şeklini alan bulutlar gibi omuzlarının etrafında toplandı. Hep böyle yaparlar, diye ekledi.

Inara, Telle'nin haklı olduğunu umup gerginliğini bastırmaya çalıştı. Şövalyelerin henüz giremediği arşive sızmak için Telle'nin bugünkü toplantıda konuşma istediğini kendi çıkartına kullanıyordu. Peki ya Telle'nin yaptığı tehlikeli, Inara'nın istegiye –tanrı arşivlerine girmek– vatan hainligiye? O zaman

hapse atılabilir, kırbaçlanabilir hatta idam bile edilebilirlerdi. Tıpkı annesi gibi.

Inara hiç değilse o zaman kendini annesinin kızı gibi hissedirdi.

Yaklaştıklarında şövalyelerden biri, “Evraklar,” dedi. Kısa kesilmiş siyah sakalları olan uzun boylu bir adamdı.

Telle cebinden deri bir kılıf çıkarıp adama uzattı. Şövalye öteki elindeki mızrağı indirmeden evrakı aldı.

“İsim?” diye sordu.

Telle kulaklarını göstererek sağır olduğunu işaret etti ancak Inara adamın ne dediğini anladığından ama ona istediğini vermeye yanaşmadığından şüphelendi.

Şövalye eğilip daha yüksek sesle bağırdı. “İsmin. Ne?”

“Telle,” dedi Inara. “Ben de yardımcısı Ina.”

Telle kâğıtları işaret ederek önceki gün Inara’ya günlük geçiş izni için yapıştırdığı damgayı gösterdi. Bir cesaretle parmağını sayfanın geri kalanındaki diğer damgalara indirdiğinde renkleri yoğunlaştı. “Her gün geliyorum,” dedi.

“Ah, dilin *varmış* demek,” dedi adam, kâğıtları indirerek. “Sağır mısın, değil misin? Yara izlerinin kulaklarına ulaşmadığını görebiliyorum.”

Telle sinmedi. “Sağırım, aptal değil,” dedi yüksek sesle. “İstersen içeridekilere sor.”

“Bir arşivci için biraz sade giyinmişsin,” dedi. “Hayır olsun diye işe aldıklarından birisin herhalde. Bir şekilde okumuş halktan gelme bir velet.”

Adamın renkleri de birden Telle’nin omzuna yasladığı mızrağının ucu gibi çelik tonlarındaydı.

Inara donakaldı. Tanrıların aksine ona silahını indirtemezdi. Adam sanki elini mızrağının ucuna değil de Telle’nin omzuna koymuş gibi gülümsedi. Telle kıpırdamadı, gözlerini meydan okurcasına onunkilerden ayırmadı.

Bir şey yapabilir misin, Skedi? diye fısıldadı Inara, küçük tanrının zihnine.

Bilmiyorum, diye yanıtladı Skedi. *İradesi küçük bir yalanla avunmayacak kadar güçlü. Ama diğeri...*

Inara, Skedi'nin iradesini, arkadaşını görmemiş gibi davranıp umursamazca gökyüzüne bakan diğer muhafıza yönelttiğini hissetti. Bir an sonra adamın renkleri endişeyle dolup turkuaza döndü.

“Biraz terbiyeye ihtiyacın var,” dedi sakallı olan, hâlâ Telle'nin üzerine eğilmiş vaziyette mızrağını bir o yana bir bu yana savurarak omzunu kıl payı ıskalıyordu. “Biz kralın şövalyeleriyiz.”

Diğer şövalye boğazını temizledi. “Evraklarında sorun var mı?” diye sordu. “Sanırım az önce komutanı gördüm.”

Sakallı olan mızrağını çekip kâğıtlara baktı. “Sanırım yok,” dedi ve başını kaldırıp yeniden Telle'ye baktı. “Arkanı kolla,” dedi. “Bugünkü toplantıdan haberimiz var. Haddinizi biraz bile aşarsanız ensenize çökeriz.”

Telle ona kafası karışmış gibi baktı. “Affedersiniz,” dedi, sahte bir masumiyetle, “tekrar edebilir misiniz?” Adam sessiz kaldığında evraklarını almak için elini uzattı, şövalye de kâğıtları sertçe ona verdi.

Onlara teşekkür et, dedi Skedi.

Inara neredeyse ona bir tane patlatacaktı. *Dalga mı geçiyorsun?*

Dediğimi yap, Inara.

Inara gururunu bir kenara bıraktı. “Teşekkür ederiz,” dedi. “Geçebilir miyiz?”

Mızraklarını çekip kapının önünü açtılar. Telle evraklarını belli belirsiz titreyen parmaklarıyla katladı ama bu küçük tepki, omuzlarının etrafında bir isyan bayrağı gibi dalgalanan renklere kıyasla hiçbir şeydi. Inara'nın elini tutup onu şövalyelerin yanından geçirerek bir tünele soktu. Henüz üç adım atmışlardı ki Inara iki adamın güldüğünü duydu.

Koridor boyunca konuşmadılar. Telle öfkeden deliye dönmüş ve sarsılmıştı, Inara bunu görebiliyordu.

Toplantı planlandığı gibi gitmezse ne yapacaklar? diye sordu Skedi, Inara'nın zihnine. *Telle sırf karısının beklentilerini karşılamak için güvenliğini, güvenliğimizi tehlikeye atıyor.*

Inara'nın kaşları çatıldı. *Kurallar olduğunu söyledi.*

Kurallar değişir, Inara. Ya yanılıyorsa?

Ne önemi var? Bundan başka fırsatımız olmayabilir.

Ne fırsatı?

Inara neyin peşinde olduğunu ona anlatmamıştı. Buna karşı çıkıp sabırlı olması gerektiğini söyleyeceğini biliyordu. Inara sabretmekten bıkmış usanmıştı.

Cesur ol, Skedi, dedi sorusunu cevaplamak yerine.

Tünelin uzunluğu Inara'ya arşivin duvarlarının tahmin ettiğinden daha kalın olduğunu düşündürdü. Tonozlu kemerlerdeki çeşitli tanrı mabetlerini saklamak için inşa edilmiş aralıklı küçük oyuklar, ona Blenraden'daki sarayın büyük salonunu hatırlatıyordu. Üzerlerindeki duvar süsleri özenle zımparalanıp sıvayla kaplanmıştı ve oyukların içinde artık mabetler değil pirinçten oymalar vardı. Inara meşale ışığının loş aydınlığında ne olduklarını seçmeye çalıştı. İlkinde kral vardı, arkasında da şehrin dışında toplanmış bir ordu. Inara, duvarlarına bakınca şehrin Blenraden olduğunu anladı. Bir sonrakinde kral limanda durmuş parçalanan gemileri izliyordu, gökyüzü yüzlerden oluşan bulutlarla doluydu. Vahşi tanrılarla. Bunlar savaşın her bir önemli ânını tasvir eden gravürlerdi. Inara hepsini Elo ve Kissen'in anlattığı hikâyelerden biliyordu.

Daha doğrusu son kemere ulaşana dek gördüklerinin hepsini biliyordu. Inara bir tütsü bulutunun içinde durduğunda Telle de aynısını yaptı. Son kemerin içinde yeni dökülmüş, güneş gibi parlayana kadar cilalanmış yeni bir levha duruyordu. Kral başında tacıyla doğan güneşin önünde durmuş, elinde bir ge-yik başı tutuyordu. Inara bunu daha önce de görmüştü. Fakat

göğsündeki yarıktan çıkan altın varakları ve güneş gibi etrafa saçılıp şafağa karışan parlak altın ışınları ilk kez görüyordu.

Bu yeni olmalı, dedi Telle.

Inara başını ağır ağır sallayıp onu onayladı. Levhanın altında bir şişe arpa şarabı, iki bardak ve üzerine alev işlemeleri oyulmuş bir yüzük duruyordu. Altındaysa altısı yanan, diğerleriye bitip sönmüş tütsülerle dolu bir oyuk yer alıyordu. Inara'nın aklına Kissen'in Elo'yu Arren hakkında uyarırken söylediği sözler geldi. *Bütün ümitlerini bir kurtarıcıya bağladılar; bütün duvarlarına resimlerini asıyorlar.*

Eski mabetlerin yerine bir yenisi kurulmuştu. Tanrılara tapmanın yasaklandığı topraklarda kral onların boşluğunu dolduruyordu. Bu annesini öldüren, hayatını mahveden adamın ta kendisiydi. Seviliyor, saygı görüyordu.

Oyalanma, diye fısıldadı Skedi. Telle'nin onu çekiştirmesine bakılırsa o da aynısını düşünüyordu.

Ona ne söyledin? diye sordu Inara, Skedi'ye. Kapıdaki şövalyeye.

Bir sıkıntı çıkarsa başının belaya gireceğini, diye yanıtladı Skedi.

Diğerini durdurmak için hiçbir şey yapmadı.

Herkes senin kadar cesur değil, Inara.

Inara onu iğnelediğini düşündü. Kapalı bir avluya girdiler, küçük bir fiskiye'nin şırıltısı ve ağustos böceklerinin gürültüsü içeride yankılanıyordu. Bahçe kafesleriyle desteklenmiş kubbenin merkezinde, özenle dizilen taş dairelerin ortasında yaşlı incir ağaçları büyüüyordu. İki genç çeşmenin yanına oturmuş dedikodu yapıyordu, cübbeleri Inara'ninkinden birkaç ton koyu, Telle'ninkinden daha açık renkliydi. Telle'nin içeri adım atmasıyla ayağa fırlayıp başlarını saygıyla eğdiler.

Burası danışma avlusuydu, dedi Telle. Yağmurdan ve güneşten korunması için ağaçların arasına, avluyu çevreleyen sıra sıra sütunların altına yerleştirilmiş masaları işaret etti. Inara başını

kaldırdığında çatısız kubbeden gökyüzünü gördü. Kirişlerden birinin üzerinde çanlar sıralanmıştı.

Sadece bir yıl kadar kullanıldığını gördüm, sonra halkın arşive erişimi yasaklandı, diye ekledi. Artık sadece arşivciler ve çırakları içeri girebiliyor. İnara'ya belli etmemeye çalışsa da işaret dilinde konuşurken ellerinin titrediği görülebiliyordu. Muhafızlara da izin verilmiyor, dedi. Ne söylerlerse söylesinler. Kendi kurallarına uymak zorundalar.

İnara, Skedi'nin kuralların değişebileceğine dair söylediklerini düşündü. Fakat Telle onu kemerin sağındaki kapıya götürürken bir şey söylemedi. Önünde sıra sıra botlar, takunyalar ve ikisinin de ayaklarına geçirdikleri içeri ayakkabılarıyla dolu bir kutu duruyordu. İçeri girdiklerinde sarmal merdiveni tırmanıp arşive çıktılar. Sandaletleri, asırlardır kullanılmaktan çukurlaşmış basamakların ortasına çarparken hafif sesler çıkarıyordu.

Geçtikleri ilk kapı arşivin ek binalarından birine açılıyordu, bir yanda uzun bir koridor diğer yandaysa iç avluyu sütunlar gibi çevreleyen balkona çıkan bir sahanlık uzanıyordu. Bir sonraki merdiveni tırmandıklarında neredeyse bomboş bir okuma odasına vardılar. Bir avuç koyu renk cübbeli arşivci büyük bir masanın üzerinde el yazmalarını inceliyor, sessizce notlar alıyordu. Çıktıkları sonraki katta sadece başka balkona açılan bir kemer vardı. Dördüncü kata geldiklerinde nihayet durdular.

Telle kalın, ahşap bir kapıyı açtığında ardındaki uğultular dışarı süzüldü. İçerisi alçak sesli konuşmalar, parşömen hışırtıları ve kâğıda sürtünen mürekkep fırçalarının çıkardığı sesle doluydu.

"Aman matematiğin tercüme edilmiş felsefelerini arıyor..."

"Burja Denizi'ne seyahat hikâyeleri çeşitli..."

"Taş El Yazması, Uzak Batı'nın okunmaya değer tek gerçek bilimsel eseri..."

"Usicli Ecture hangi ilahın onu kutsadığını bilmek—"

"Şşşt."

Duyulan son ses hızla susturuldu. Dışarıdan çok parlak görünen, içeriden sarı ve yeşil renklere boyanmış ince uzun pencereler, keskin açılarla içeri süzülen ışığı yumuşatıyor, parşömenler, el yazması kitaplarla dolu raflara ve üzerine küçük etiketler yapıştırılmış çekmecelere kafes şekilli gölgeler düşürüyordu.

Telle içeri girdi. Önünden geçtikleri rafların her biri özenle doldurulmuş, düzenlenmiş ve etiketlenmişti. Parlak pencereleri, ciltlenmiş kitapları ve cam toplarla masaya sabitlenmiş parşömenleriyle Inara'nın annesinin kütüphanesine hiç benzemiyordu. Leydi Craier, çalışanlarını çocuklarını okuma derslerine göndermeye ve kütüphaneyi gönülleri kullandırmaya teşvik etmişti, bunu Inara'ya da sık sık söylerdi. Ancak burada, grinin daha koyu bir tonuna bürünmüş arşivciler yıpranmış parşömenleri yumuşak kumaştan yapılmış beyaz eldivenlerle tutuyor, geçmişi özenle inceliyordu. Renkleri vitraydan yansıyan ışık gibi yumuşak ve parlaktı, memnuniyetle doluydu.

Burası bilgiye susamışların katı, dedi Telle. Lesscia'ya ilk geldiğimde deriden çocuk eldiveni alabilmek için borç almıştık. Üzerimizdeki kat kopyalama ve koruma katı, her türlü alet edevatla dolu, hatta silah bile var. Çoğu çırak en üstten, on ikinci kattan başlar, beceri ve yeteneklerine göre aşağı doğru ilerler.

Inara, *Bir harita var mı?* diye sorduğunda Telle gülümsedi. Bir dizi rafı aşır Inara'yı cam kaplı düz bir masaya getirdi. Bu sıradan bir masa değildi, iğne inceliğinde çizgilerden oluşan bir diyagramdı. Cloche'u bir kesit çizimle betimliyor, ince yazılarla her katı, her odayı ve içinde ne bulunduğunu gösteriyordu. Dördüncü katta coğrafi kayıtlar, haritalar, düşünce ve zaman felsefesine dair yazılar bulabilirdi. Altıncı katta hanelerin soyları ve tarihleri, uluların yükseliş ve çöküş kayıtları yer alırken, yedinci katta diğer dillerden önemli eserler vardı. Kubbenin tepesindeyse hava durumu ve yıldız haritaları, ayrıca Lesscia'nın

göğünde onları bulmak için kullanılabilecek seyir alanları bulunuyordu.

Bazı arşivcilerin seyahat etmesine hâlâ izin verilmiyor, dedi Telle. Uzak diyarlardaki en yeni düşünceleri arıyorlar ve buraya getirip doğru kategorilerde saklıyorlar. Bazılarının dönmesi yıllar sürüyor. Duraksadı. Yakın zamanlarda dönenler... savaştan bu yana değişen onca şeye şaşıyor.

Diyagramdaki kulenin tavanında mürekkeple çizilmiş uçan, peçeli bir kadın sembolü vardı. Arşivin ek binaları gibi gökyüzüne uzanan kolları sarmallar, kıvrımlı yazılarla doluydu ama o kadar soyut, o kadar eskiydi ki okunması mümkün değildi. Şehrin koruyucu tanrısı Scian olmalıydı. Artık unutulmuştu. Resimleri her yerden kaldırılmış ya da yok edilmişti. Hiç değilse burada yaşamaya devam ediyordu.

Inara parmağını Cloche'un üzerinde gezdirdi. Diyagram avlunun aşağısına, karmaşık geçitler ve fenerlerle gösterilmiş temellerine ve mahzenlerine kadar uzanıyordu. Daha da aşağıda, binanın hemen altından geçen kanala benzer bir şey ve içinde taştan yapılmış bir mezar vardı.

Tanrı arşivleri orada saklanıyor, dedi Telle, nereye baktığını anlayıp Inara'nın sormasını beklemeden. Kaybolup gitmelerinden önceki tarihleri, armağanları ya da bahsettikleri bilgiler orada. Inara'ya manidar bir bakış attı.

Yani tanrımetinlerini almak için Telle'nin mahzenlere inmesi ve yazıtları gizlice yukarı çıkarması gerekiyordu. Nerede saklandıklarını Inara'ya söylemiş, böyle bir şey istemediği hâlde cübbesinin içine gizli cepler dikmişti. Kadının planladığı şeyden haberdar olup olmadığını merak etti, Telle'yi sevse de hangi konuda ona güvenebileceğinden emin olamıyordu. En azından kendi gücünü daha iyi anlayana kadar.

Inara telaşlı ayak sesleri duyduğunda başını kaldırdı ve şık cübbeli bir arşivcinin garip el hareketleri yaparak onlara doğru

koştüğünü gördü. *Eski Restish lisanı mı? Okuyabiliyor musun?* diye soruyordu Telle'ye.

Kadın başıyla onayladı. *Tek tük.*

Yardıma ihtiyacım var, birkaç... Bir süre doğru kelimeyi bulmak için çabalayıp en sonunda ellerini sıkıntıyla havaya kaldırıp Inara'ya döndü.

"Lindis Tanrıyazıtları" dedi yüksek sesle, Inara ne demek istediğini biliyormuş gibi. "Okuması işkence gibi ama içinde geçen bir şeye ihtiyacım var." Eğleniyormuş gibi görünen Telle'ye dönüp omuzlarını silktilti. "Özür dilerim, Telle, işaret dilim hâlâ çok kötü. Ders verdiğini biliyorum ama..." Yeniden Inara'ya dönüp kaşlarını çattı. "Yanında gündelik çırak getirmene izin mi verdiler? Bunu yasakladıklarını sanıyordum?"

Telle omuzlarını silkip Inara'ya döndü.

Ona yardım edeceğim, dedi. *Etrafa bakınabilirsin, beladan uzak dur yeter. Burası...* Gülümsedi. *Benim için kutsal.* Inara aniden içini dolduran suçluluk hissini bastırmaya çalıştı. Arşivlerin, işinin Telle için ne kadar değerli olduğunu görebiliyordu. Buradan bahsederken bile gözleri ışıldıyordu. *Çanlar çaldığında avluya dönüp beni bul.*

Inara onu başıyla onayladı ve iki arşivcinin rafların arasında gözden kaybolmasını izledi.

Burayı sevdim, dedi Skedi. *Bir sürü sır, bir sürü fikirle dolu. Bir sürü yalanla.* Inara etrafına bakınıp kâğıdın, ciltlerin, ahşabın ve parşömenlerin kokusunu içine çekti. Kıvrımlı odanın içine bir sürü sonbahar sığdırılmış gibiydi.

Bir sürü gerçek de var, dedi.

Bazı gerçekler direkt bakılamayacak kadar parlaktır, bu yüzden kâğıtların arasına saklanırlar. Inara parlak rafları geçip havanın serinleyip yoğunlaştığı, cübbe ve mürekkep hışırtılarının azaldığı gölgelere doğru yürürken Skedi başını cübbesinin yakasından dışarı çıkardı. Tuniklerinin soluk gri renklerine bakılırsa Telle'den daha alt birkaç arşivcinin yanından geçtiler. Arşivciler

raflardan birine bağılı kolu çevirdiklerinde tavandan sarkan ısıll ısıll bir ayna hareket ederek pencerelerden gelen ışığı okudukları metne yansıtmaya başladı.

Yalan demişken, dedi Skedi, buraya neden geldik, Inara?

Gerçeğı ona eninde sonunda açıklamak zorundaydı. *Neden olabilir ki?* diye yanıtladı Inara. *Hakkımızda, tanrılar hakkında daha fazla şey öğrenmeye.*

Tekrar yalnız kaldıklarında Skedi başını bir kez daha çıkardı. *Telle bunun yasak olduğunu söyledi.*

Inara en yakındaki merdiveni arıyordu. *Yasaklar bizi ne zaman durdurdu?*

Ina, en sonunda güvendeyiz ve Elo...

Küçük kız gölgelerin arasında duraksadı. Böyle yapacağını biliyordu, ona bir şey söylememesi de bu yüzden. *Güvende miyiz?*

Skedi kulaklarını kıpırdattı ve yaklaşan sandaletli ayak sesleri duyduklarında biraz küçüldü ama arşivciler yanlarından geçip gitti.

Güvende falan değiliz, dedi Inara, Skedi'ye. Elo onu öldürmeye çalışan insanlarla omuz omuza savaşabileceğini sanıyor. Kissen bize, Elo'ya bir şans vermek uğruna öldü ama o gidip bunu heba edecek. Kim ve ne olduğumuzu, neler yapabileceğimizi öğrenmemiz, sonra da onu bize kulak vermeye zorlamamız gerek.

Ama... konuşmuştuk. Benim yuvam sensin. Başka bir şey bilmeye ihtiyacım yok. Başka bir şey olmak istemiyorum.

Skedi ona mı kendisine mi yalan söylüyordu? Bir önemi yoktu. *Peki ya benim isteklerim?* dedi. *Babamın kim olduğu ve ne olduğumuza bir ışık tutup tutamayacağı? Ya bizim ve hanemin geleceğı? Bunların hiçbir önemi yok mu?*

Elbette var.

O zaman tanrı arşivlerine inmeme izin ver de bizi nasıl bir geleceğın beklediğini öğrenelim.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Elogast

Aptallardı. Aptal ve korkaklardı. İsyanlılar savaşmak yerine Amürekkep ve kâğıtlarını, yerin dibindeki o deliklerini tercih etmişti.

Elo yolundan dönmeyecekti. Kılıcı ve aklından başka Lord Yether'e sunabileceği hiçbir şeyi olmasa bile. Kapıda tutuklanıp ihanetten idam edilmek üzere Arren'a gönderilse bile. Kissen'in hayatının yükünü omuzlarında taşıırken öylece oturmayacaktı.

Elogast bir zamanlar lordların salonlarına girmekten hiç korkmazdı. Vâris olmasa bile yine de bir prens muhafızıydı. Annelerinin hediye ettiği kaliteli ipekten, pamuktan dikilmiş kıyafetleri giyer, gümüş, bazen de lapis taşından bileklikler takardı. Irisialı ve Middrenli bir şövalye ve iyi bir adam olarak etrafta gururla dolaşırdı.

Hiç değilse başka bir han bulup bir yatak ve yeni bir gömlek için pazarlık yapmıştı, Canovan'ın yanına dönerse hancının lanetin yarım bıraktığı işi tamamlayacağına dair verdiği sözü tutacağından endişelenmişti. Güneş doğduğunda bir ustura ödünç alıp sakalını ve saçlarını tıraş etmiş, kendini hafiflemiş hissetmişti. Fakat Yether Hanesi'nin Lesscia'daki köşküne yaklaşırken kendini hâlâ küçük ve savunmasız hissediyordu.

Uzun çardakların ve yaşlıların oyun oynadıkları teraslı bahçelerin ardına gizlenmiş köşk, tıpkı hatırladığı gibiydi. Bahar kokan portakal ağaçlarının dalları meyvelerle doluydu ve tarhlar bir gün önce aldıkları emirleri yerine getirir gibi çiçek açmıştı. Elo, Yether'in daha fazla renk istediği için kurduğu seralarda her ay taze çiçekler ektiğini hatırladı. Köşkün yakınındaki yollar tarhları temizleyen bahçıvanlarla doluydu.

Binanın etrafı sarmaşıklar ve sarı renkli çiçekler açan asmalarla dolu uzun bir duvarla çevriliydi ama kapı açıktı. Bir zamanlar hemen önünde, ortasında Scian heykeli yükselen mermer bir havuz yer alırdı. Şimdiyse heykel gitmiş, havuzun yeriniyse abartılı bir çeşme almıştı.

Çeşmenin hemen yanında Naia duruyordu.

Gün ışığında farklı görünüyordu, daha uzun, daha çarpıcı ve daha yaşlı. Elo kendisinden yedi yaş büyük olduğunu tahmin etti. Sivri uçlarına kadar yağlanmış kusursuz örgüleri parıldıyordu. Üzerinde kollarını ve bileklerindeki gümüş bilezikleri açıkta bırakan zarif, beyaz bir ceket ve paçaları kaliteli görünen deri botlarının içine sokulmuş bol kesim pantolonunun dizlerine kadar uzanan mavi bir tunik vardı.

“Canovan seni bu sabah burada bulacağımı söyledi,” dedi, Elo yaklaştığında. Çabalarını belli belirsiz takdir eden bakışlarıyla onu tepeden tırnağa süzdü. Elo elini kazıdığı başında gezdirdi ve çeşmenin yanına gelip durdu. Köşke uzanan kapının önünde muhafızlar vardı. İçlerinden biri günün erken saatlerinde olmalarına rağmen su kabağından şarap içiyordu. Su sesi konuşmalarını duymalarına engel oluyordu.

“Bana engel olmaya mı geldin?” diye sordu Elo.

Naia dobra tavrı karşısında dudaklarını büküp bakışlarını kapının ve çeşmenin ötesindeki Yether köşküne çevirdi. Çoğu kıyı kasabası ya da şehrinin aksine Lesscia'da kale yoktu. Yetherlerin güç merkezi güzel bir yerdi, savunma için değil, eğlence ve gösteriş için yapılmıştı.

“Köşk batı Irisia mermerleriyle kaplı,” dedi Naia, çiçeklerin altından geçtikleri sırada binanın soluk duvarlarını işaret ederek. “Büyük büyükbabam duvar çinilerini ta güney Usic’ten getirtmiş. Sonra da Kuzey Denizi’nden şu sarı taşları. O zamanlar taşların çıkarılması için yerel halkın sömürüldüğünü bilmiyorlarmış. Öğrendiklerinde buna karşı koymaları için hepsini silahlandırmışlar.” İç geçirdi. “İki tarafında intikamı kan ve acımasızlıkla dolu olmuş. Birçok masum insan öldürülmüş.” Elo’ya bir bakış attı. “Şiddete başvurursak sonu ne zaman gelecek?”

“Peki başvurmazsak,” diye karşı çıktı Elo, “ne değişecek?”

Naia konuyu kendi açmış olmasına rağmen dilini şaklattı. “Ariam’ın da benim de prensiplerimiz, temsil ettiğimiz öğretmenler, arşivciler, matbaacılar ve zanaatkârlar var. Senin uğruna kendi değerlerinden dönmeyeceklerdir.”

Elo güldü. Sesi daha yumuşak, konuşması daha düzgün olsa da sözlerinde Kissen’ı duydu ve kendi fikrini dile getirmekten nasıl da çekinmediğini hatırladı. İçi hüznle doldu. Kissen’ı özlemişti. Hem de çok özlemişti. Gülüşünü, çillerini, söylediği bir şey hoşuna gitmediğinde Elo’ya attığı bakışı. Burada olsa kapıyı çarpıp içeri girer hepsini iliklerine kadar sarsıp keline getirirdi.

“Peki neymiş bu değerler?” Elo, Yether’le yapacağı konuşma için cesaretini toplarken konuyu uzatmaya karar verdi. Naia onu neden beklemişti? Rüzgâr estiğinde çeşmeden ince bir serpinti durdukları yere savrulup ısınan sabah havasında onları serinletiyordu. “Tanrılara duyduğun sevgiyi ne koruyor?”

“İhtiyacın günah olmadığı inancı,” dedi kendinden emin bir sesle. “Tanrılarımızın kanunsuz, sadakatimizin boşuna olmadığı inancı.” Elo söylemediği bir şeyler olduğunu düşündü. Kadın örgülerini omzunun üzerinden sırtına attığında Elo badem yağının tatlı kokusunu duydu.

“Gençliğimde,” diye devam etti Naia, “onlara bir kadın olduğumu söyleyene dek ailem beni erkek sanıyordu. Hâlimden

memnunnardı ama ben değildim. Bedenim... doğru gelmiyordu. Yeni başlangıçlar tanrısı, saklamak istediklerimi kabul etmeme, değiştirmek istediklerimiye değiştirmeme yardımcı oldu. O olmasa ihtiyacım olan tozlar küçük bir servete mal olacaktı.” Bakışlarını köşke çevirdi. “Tanrılar güce erişimimize denge getiriyor. Onlar sadece zenginlere değil, herkese ait. Tıpkı topraklarımızın sadece krala değil, hepimize ait olması gibi.”

·Elo neden buraya geldiğini anladı. Fikrini değiştirmişti.

“Peki bunun uğruna savaşmaya hazır mısınız?” diye sordu.

Bir an için tereddüt etse de başıyla onayladı. “Hemfikir olduk,” dedi. “Canovan’ın Ariam’ı ikna etmesi biraz zaman aldı ama başardı. Loncasını tehlikeye sokmak istemiyor fakat Yether’in desteğini alırsan seninle çalışacak. Sen elini taşın altına koyarsan o da sana yardım edecek.”

“Canovan neden bana yardım etmeye çalışsın ki?” diye sordu Elo. Bu beklenmedik ve *fazlasıyla* şüpheli bir durumdu.

Naia omuzlarını silkti. “Dün akşam öfkesi geçmiş gibiydi.” Sorgulayıcı bakışlarını Elo’ya dikti. “Peki ya sen?” diye sordu. “Sen neye inanıyorsun?”

Elo uzatılan yardım ellerini çok fazla sorgulamaması gerektiğini düşünse de Naia’nın duymak istediğinin bu olmadığından şüpheleniyordu. Arren’a inanmış, sonunda hayal kırıklığına uğramıştı. Onuruna inanmış, onun yüzünden yoldan çıkmıştı. Kissen’a inanmış, onu kaybetmişti.

“İnsanlar özgürlüğünü elde edince iyiye yönelir,” dedi. “Arren’in niyeti bunu yok etmekse ben de ona engel olacağım.”

Naia onu dikkatlice inceleyip başını salladı. “O zaman ben de seninle geleceğim,” dedi, “diğerlerini temsilen.”

“Neden sen?”

Kadın çenesini kaldırdı. “Beğenemedin mi?”

“Merak ettim.”

Omuzlarını silkti. “Çünkü o ikisi akıllarına gelen her şeyi söylemeye bayılıyor ama artık benim söyleyeceklerimi dinleme

vakitleri geldi de geçiyor bile.” Çeşmenin ötesindeki kapıya, sonra da gökyüzüne baktı. “Canovan hep erkenden işe koyulduğunu söylemişti ama Yether’in danışma saatlerine daha çok var.”

“Didişen kaba saba herifler gibi istişare bekleyecek değilim,” dedi Elo, bahçe yollarına bakarak. Bazıları resmi cübbeler giymiş, bazıları kâğıtlar taşıyan bir grup insan köşke uzanan patikada ilerliyordu. Hatta aralarında bir tür ittifak için kırmızı evlilik boncuklarıyla bezenmiş bir çift bile vardı. Hepsi Yether’le konuşmak ve bunu diğerlerinden önce yapmak istiyordu.

Elo dönüp kapıya ilerledi. Şarap içen muhafız su kabağının tıpasını kapadı.

“Danışma için gelenler çeşmenin ilerisinde bekler,” dedi kadın.

Elo gülümsedi, Naia merakla yanına geldi ama içten içe onu sürükleyip götürmek ister gibiydi. “Lütfen,” dedi Elo. “Lord Yether’e Şövalye Komutanı Elogast’ın acil bir görüşmeye ihtiyacı olduğunu iletin.”

Öteki muhafız duraksayıp Elo’yu daha dikkatli incelemeye başladı. “Sakreli... Elogast mı? Kralın aslanı?”

Bu ünvan peşini hiç bırakmayacak mıydı? “Evet,” dedi. “Ta kendisi.”

Uzun bir sessizliğin ardından muhafız başıyla onayladı. “Burada bekleyin,” dedi. Ardından diğer kadına dönüp, “Gözünü üzerlerinden ayırma,” diye homurdanıp köşke doğru ilerlemeye koyuldu. Başta yürüyerek ilerledi ama koşmaya başladığında kapıda kalan muhafız iki elini de silahına götürdü.

Naia kollarını göğsünde kavuşturdu. “Kim olduğunu herkese duyurmadan önce bana söylemek aklına gelmedi mi?” diye mırıldandı.

Elo omuzlarını dikleştirdi ve göğsüne keskin bir acı saplandığında buna pişman oldu. Bu sabah kaslarını yeterince esnetmemişti. “Bana katılmayı sen istedin, unuttun mu?” dedi.

“Ya tutuklanacağım ya da içeri davet edileceğim, iki türlü de niyetlerini anlayacağız.”

Naia’nın kaşları çatıldı. “Tutuklanmak isteyip istemediğime karar vermek için bir şansım olsaydı bari.”

Elo sıırttı. “Kararını şu an verebilirsin,” dedi. “İsyancılar hızlı koşmayı biliyor olmalı.”

Naia göğsünü şişirdi ama yerinden kıımıldamadı. “İşler ters giderse bacaklarını ilk ben tekmeleyeceğim,” dedi.

“Şiddet yanlısı değilsin sanıyordum.”

“İstisnalar kaideyi bozmaz.”

Muhafız yanında zümrüt rengi, kadifeden yelek giymiş bir adamla geri döndü. Muhtemelen kâhyaydı. Arkasında tepeden tırnağa zırhlar içinde, sırtından sarı astarlı pelerin sarkan bir şövalye duruyordu. Göğüs zırhının üzerine Yether kartalı kazınmıştı. Kapıyı koruyan kadın esas duruşa geçip içi şarap dolu su kabağını arkasına sakladığında Elo, şövalyenin komutanı olduğundan şüpheledi.

“Henüz başlamadan isyanın sonunu getirmen ne güzel,” diye homurdandı Naia.

“Bekle,” dedi Elo.

Kâhya gözlerini Elo’nunkilere dikip hızlıca köşke gelmesini işaret etti. Şövalye ifadesiz yüzüyle onları süzmeye devam ediyordu. Kâhyayla aynı boydaydı, omuzları geniş, vücudu yapılıydı ve belinden Elo’nunkine benzer, taşımaktan en ufak bir rahatsızlık duymuyormuş gibi görüldüğü uzun bir kılıç sarkıyordu. Muhtemelen o da bir yarı soyluydu. Elo sadakatinin kime olduğunu merak etti; Yether Hanesi’ne mi, kralına mı yoksa kendine mi?

Cevabını çok yakında alacakmış gibi görünüyordu.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Kissen

Kissen, Bennites'teki görevine giden patikada güçlkle ilerliyordu. Aralıklarla çakılmış arduaz taşları nemli ve donmuş yamaçlarda ilerlemesini az da olsa kolaylaştırıyordu. Hava fırtınalı, gökyüzü bulutlarla doluydu, sabah mı yoksa akşam mı olduğundan emin değildi. Senfa'yla kar sınırını geçtiklerinden beri siyah ve yeşil yamaçlar bembeyaz bir örtüyle kaplanmıştı. Taze, ıslak bahar karının içinden yükseklerle tırmanıyorlardı. Zirvelerdeki rüzgârlar onları paramparça etmeye kararlıymış gibi şiddetle esiyordu.

Bennites'in sivri tepeleri gökyüzünün yarıp geçiyordu kan yerine üzerlerine yağın kar, dolu ve sis onları tek lokmada yutacaktı. Onlara yardım edecek ne bir ışık ne de bir harita vardı ve Kissen kırsığı bu kadar uzaklara getirdiğine pişman olmuştu, bunun ikisinin de sonu olabileceğinin pekâlâ farkındaydı. Bulutların önlerini bir nebze görebilecekleri kadar dağıldığı anlarda Kissen, daha önce gördüğü sadece batıdan doğuya bakan zirvelerin hatlarını ve silüetlerini takip ediyordu. Doğru yöne gittiğine dair inancı her geçen gün azalıyordu.

Daha fazla ilerleyemezdi. Elleri çatlamıştı ve kanıyordu, yaraları enfeksiyon kapmaya başlamıştı ve kan revan içinde

kalmış, su toplamış dizi acısıyla sızlıyordu. Çok geçmeden ellerinde Senfa'nın ve başka bir masumun kanıyla ölecekti.

En son bu kadar uzaklara gittiğinde yolculuğu zorlu geçmişti. Yağışlı bir sonbahardı ama yananında ona rehberlik eden, erzakını doğru hazırlamış ve yamaçlara daha uygun bir midillisi olan hocası Pato vardı. Ayak bilekleri ellerinden kaçan yaşlılık tanrısı tarafından lanetlenmiş, şişip iki katına çıkmıştı. Çare için Aan'a gitmişti.

Kissen o zamanlar da Pato gibi bir tanrıkatilinin tanrılardan iyilik istemeye gitmesinden nefret etmişti. O zamanlar on yeni yaşındaydı ve Blenraden'dan kaçıp onu çırağı olarak yanına almayı kabul edene kadar peşinden koştuktan sonra zar zor onayını alabilmişti. Pato bir tanrıkatilinin tanrılardan yardım istemesinin yanlış olduğu, insanların tanrılardan gelecek hiçbir şeye ihtiyacı olmadığı konusundaki fikirlerine katılmıyordu.

“Öfken yüzünden acı çekmeye niyetim yok,” demişti. “Bana yardım edebilecek kadar güçlü ve bilge bir tanrının bulunduğu en yakın mabet bu. Ya benimle gelirsin ya da nefret ettiğin şehre tıpış tıpış geri dönersin.”

Tarih tekerrür ediyor gibiydi. Blenraden'da konuşmalarından kısa süre sonra onu çağırmasına bakılırsa Talicia ve Middren'in nehir tanrısı Aan, nihayet bir şeyler yapmaya karar vermişti.

Kissen bir yamacı daha arkasında bıraktı. Onu ele veren altın dişi, acıdan sıkıldığı çenesi yüzünden şüphesiz yamulacaktı. Hiç değilse dişinin de aralarında bulunduğu birkaç parçası vahşi doğaya yem olmayacaktı.

Vücudu kanamaya devam ediyor muydu? Ateşten ve soğuktan anlayamıyordu. Bu yükseklikte hiçbir şey göremiyordu, sadece buzun üzerinde kıvrılan sis ve rüzgârlarla bir savaşçının etekleri gibi dalgalanan gökteki bulutlar vardı. Senfa bir şeylerin yolunda olmadığını hissetmiş gibi gergince kişnedi. Kissen paniklemesini önlemek ve gözlerini korumak için atın başına bir

battaniye örtmüştü, onu körü körüne peşinden sürüklüyordu. Kısarak gergin olmakta haklıydı.

Hayır. Kissen sırf lanet olası bir at için bile olsa bunu başarmak zorundaydı. Birini zaten kaderine terk etmişti, ne kadar yorgun olursa olsun diğerini de bırakamazdı.

“Yürü,” diye fısıldadı kendi kendine. Önce değneğini, sonra sol bacağı, ardından sağ bacağı ilerletti, son olarak da atı çekti. Bedeni her zaman istediğini yapmasa da bu sefer yapmak zorundaydı. Önce değnek, sonra vücudu, sonra da at. Değnek. Vücut. At.

Sol ayağı karı yarıp suya saplandı. Kıyafeti sırlıslıkla olurken keskin bir nefes verip bakışlarını yere indirdi. Bir dere. Hemen yanından başlayıp yamaca uzanan geyik ve tavşan izleri, buraya gelmiş hayvanların hayaletleri gibi rüzgârda sürükleniyordu. Kim bilir, belki de bu küçük akıntı yaz aylarında bir nehre dönüşüyordu.

Hâlâ bir umudu vardı. Kissen ilerlerken bazen uyluklarına bazen de dirseklerine kadar suya batıyor, Senfa ise soğuktan huysuzlanarak arkasından geliyordu. Gökyüzü de yer de aynı görünüyordu, alabildiğine uzanan beyaz ve gri. Kissen yalnızca derenin hafif eğimi ve dağdan gelen seslerle ilerliyordu. Rüzgârın taşıdığı bir çığın gümbürtüsü ve sarsıntısı, kurtların uluması ve çakalların bir kıkırtıyı andıran sesleri kulaklarını dolduruyordu.

Durmayacaktı. Doğru yolda olmalıydı. Burada ölmeyi reddediyordu. Bundan daha beter şeyler şansını denemiş hiçbirisi amacına ulaşamamıştı.

Zemin hafifçe yukarı doğru yükseliyordu, önünde bir uçurumun gölgesini görebiliyordu. Bir muhafız gibi durmuş, onun yaklaşmasını izliyordu. Kissen duyduğu acıyı bastırıp tırmanmaya devam etti.

Sonunda rüzgârın ve ölümün sesinden başka bir şey duydu. Karın altındaki şırıltıdan daha yüksek sesli bir su. Bir de dalgalanan bayraklar.

Tenini ısıran sulu kar önce azaldı, çok geçmeden de kesildi. Rüzgâr durdu ve Kissen karın değil, taşın üzerinde durduğunu fark etti. Düz, gri renkli çakıl taşlarının ve aralarından akan suyun üzerinde.

Arkasındaki kar, sanki geçmeye cesaret edemediği bir eşığe gelmiş gibi düz, keskin bir çizgi hâlinde kalmıştı. Sis, rüzgâr ve buz gibi hava bir nefes uzağında hâlâ devam ediyordu ama durduğu yerde uyuşmuş yüzüne hafif bir esinti bile çarpıyordu. Senfa sinirle başını sallayıp öne doğru atıldı ve rüzgârın kesildiğini hissedince usulca kişnedi.

Hâlâ titreyen Kissen döndüğünde üç tarafı uçurumlarla çevrili küçük bir gölle karşılaştı. Rüzgâr zirvelerini dövüp sisi dağıtsa da suyun üzerine yükselen tahta direklere asılı üç ipek flama hafifçe sallanıyordu. Suyun kendisiyse cam gibi durgun ve berraktı.

Kissen dizlerinin üzerine çöktü.

Kaynağı bulmuştu. Aan'ın kaynağını. Eriyen karın ve küçük derelerin oluşturduğu derin havuz buzun, çamurun ve taşların arasından süzülüp göle kavuşuyordu. Bu noktadan doğan büyük nehir iki farklı kara parçası boyunca kıvrılarak akarsulara, göllere, kaplıcalara, kraliyet bahçelerine ve halkın kullandığı su kuyularına ulaşıyordu.

Nehrin öteki kıyısında bir ışık yanıp söndü. Kissen gözlerini kırptırıp ona baktı, hareket edemiyordu. İliklerine, ruhunun derinliklerine kadar donmuştu. Kaybolmuştu, tereddütlüydü. Bir katildi. Suçlu ve savunmasızdı.

Çakıl taşlarının hışırdamasıyla birinin yaklaştığını anladı.

Gelen Aan değildi, yaşlı, kambur, kırılmış uzun sakalları dağınık örgülerle dolu yaşlı bir adamdı.

“Benimle gel, hacı,” dedi, ellerini ona uzatarak. Başlığının altındaki gözleri parıltıyordu.

Kissen çatlamış dudaklarını araladı. Kendine verdiği asla bir insanı öldürmeyeceğine dair sözü çiğnemişti. Şimdi kaderin

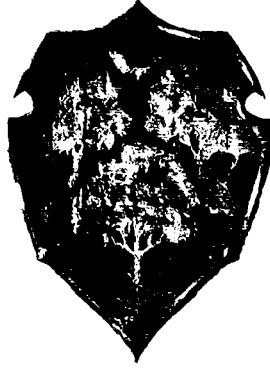
onu yalancı yapmasına izin vermeyecekti. “Ben hacı değilim,” dedi. Sesi soğuktan ve uzun süredir konuşmamaktan çatallandı.

“Kim olduğunu biliyorum, tanrıkatili.”

Kissen titrek bir nefes verdi ve dünya karanlığa gömüldü.

ON ALTINCI BÖLÜM

Skediceth

Skedi, Inara'yı kuralları çiğnemeye teşvik edenin genellikle kendisi olduğunu reddedemezdi ama boynuz kulağı geçmiş gibiydi. Telle'ye yalan söylediğini biliyordu ama bu? Cloche'a henüz adım atmamışken bile hayatlarının tehdit edilmesinin ardından tanrı arşivlerine izinsiz girmek? Kral bildiği her şeyi yakıp kül ederek Inara'nın hayatını yeniden yazmıştı ve küçük kızın artık kaybedecek hiçbir şeyi kalmamıştı.

Eh, başlarının belaya girmesi için önce yakalanmaları gerekiyordu. Skedi buna izin vermeyecekti. Hem arşivlerde ne bulacaklarını merak etmediğini söylese yalan olurdu.

Inara kendinden emin adımlarla rafların arasından geçip merdivene ilerlerken karşılaştığı arşivcileri saygıyla selamladı. Skedi yavru bir fare boyutuna bürünüp cübbesinin altına, omzunun üst kısmına gizlenmişti ve yanlarından geçtikleri herkesin renklerini yatıştırıyordu.

Kız ilginç biri değil, hep buralardaydı, onunla daha önce karşılaşmıştın.

Inara ve düğmesi sayesinde Skedi kendini günlerdir olmadıgı kadar iyi, güçlü hissediyordu. Boynuzundan sarkan hediye göz hizasında parlıyordu ve onu her görüşünde mutluluğunu bastırıp büyümemeye çalışıyordu.

Avluya ulaştıklarında dışarı çıkmak yerine bir sonraki merdivenle aşağı indiler. Birkaç arşivci incir ağaçlarının altında toplanmaya başlamıştı ama Skedi'nin fısıltıları sayesinde onlara dönüp bakmadılar bile, başlarının üzerinde cübbeleri gibi grinin tonlarında süzülen bulutlar daha çok ilgilerini çekiyordu. Bahar güneşi pek de uzun sürmemişti.

Karanlığın derinliklerine indikçe ışık üzerlerindeki düz parke taşlarının arasındaki iğne deliklerinden sızan huzmelerden ibaret hâle geldi, onları koruyan kalın camın üzerinden geçen insanların ayak sesleriyle birlikte yanıp sönüyordu. Bu, geçtikleri ilk bodrum katında önlerini görmeye yeterliydi ancak bir sonraki kata indiklerinde içerinin telkâri işiyle bükülmüş, yaylara gerilmiş metal yapraklara sarılı cam fenerlerle aydınlandığını gördüler, cam kırılırsa metal kapanarak alevi saniyeler içinde söndürecekti.

Bir kat daha indiler. Merdivenin sonuna ulaştılar. Temellerin altındaki tuhaf mezar taşına inen basamaklar yoktu ama haritanın gösterdiği büyük tonozlu alana ulaşmışlardı. İçerisi Craier köşkü kadar büyüktü, meydanın girişindekilerle aynı yerden yükselen kalın mermer sütunlarla doluydu. Sütunların aralarındaki metal kapılar merkezdeki arşivi kilitli duvarlarla çevreliyordu.

Bir horultu sessizliği bozduğunda Inara da Skedi de yerinden sıçradı.

Bu kadar kolay olmayacağını biliyordum, dedi Skedi.

Telle şövalyelerin arşive girmesinin yasak olduğunu söyledi.

Ses bir şövalyeden gelmiyordu. Yaklaşık ön beş adım öteleğinde, başka bir merdiven sahanlığının önünde yaşlı bir arşivci taburenin üzerinde uyuyordu. Başları diğerleri gibi kilitli ama anahtarları üzerinde duran bir kapıya yaslanmıştı.

Skedi, Inara'nın omzundan havalanıp iç kapıların etrafında hızlı bir daire çizerken soğuk havanın çırpıtığı kanatlarının arasından süzülüşünü hissetti. Etrafta başka muhafız yoktu,

başka giriş de görememişti. Skedi tuhaf bir şekilde sanki izleniyorlarmış gibi hissediyordu ama kapının önündeki arşivcinin uyuduğundan emindi.

Yaşlı adam kıpırdanıp homurdandığında Skedi hızla Inara'nın omzuna geri döndü. Belki de kanatlarından gelen belli belirsiz esintiyi ya da üst katlardan getirdikleri sıcaklığı hissetmişti.

Bizi görmeden kaçalım, dedi Skedi, kızın cübbesinin yakasına dönüp saklanırken.

Başka şansımız olmayabilir, dedi Inara, adama doğru ilerlemeye başlayarak. *Yalancı değil misin? Güzel bir yalan bul.*

Inara! Bu ona bir nebze olsun güvendiğini mi gösteriyordu? Inara yüzüne bir gülümseme yerleştirip arşivciye yürüdüğünde adam burnunu çekip başını kaldırdı, gözleri şimdiden şüphe doluydu. Eh, Skedi'nin başka çaresi kalmamıştı.

"Günaydın," dedi Inara ve her ihtimale karşı aynı anlama gelen el işaretini yaptı.

"Ne istiyorsun?" diye karşılık verdi adam, yanakları duyduğu utançla hafifçe pembeleşiyordu. "Burada olman yasak."

Skedi'nin tüyleri diken diken olsa da utanması iyi bir şeydi, onu daha iyi gösteren bir yalana daha kolay kanacaktı. Skedi işe önceki yalanıyla başladı: *Kız hep buralardaydı, onunla daha önce karşılaşmıştın.* İradesini adama yönlendirdiğinde adam biraz olsun rahatladı, omuzları gevşedi. Ardından Skedi doğruca Inara'nın zihnine güzel bir yalan fısıldadı.

"Aia adındaki ölü bir tanrı hakkındaki bilginin doğruluğunu kontrol etmek için gönderildim," dedi kız, Skedi'nin yönlendirmesiyle. "Okuyucu katı bilgiyi kopyalamak ama tanrının kayıtlarını burada bırakmak istiyor. Artık böyle yaptığımızı sanıyorum?"

Arşivci ayağa kalktı. Cübbesi koyu gri renkliydi ve parlıyordu. Renk tonuna bakılırsa Telle'den çok daha kıdemliydi.

Bir çırak, dedi Skedi, dikkatini adama çevirerek. Inara'nın deyimiyle "gündelik çırakların" arşivin derinliklerine girmesine

izin olmadığından şüpheleniyordu. *Onu geri çevirirsen uyuduğunu şikâyet edebilir ama girmesine izin verirsen hiçbir zararı dokunmaz.*

“Ne zaman yemin ettin?” diye sordu, uykulu gözleriyle onu tepeden tırnağa süzerek. Neyse ki Inara’nın cübbesi bu loş ışıktaki biraz daha koyu renkli görünüyordu. “Fırçan ve kalemin yok mu?”

İki ay önce, dedi Skedi, Ina’ya. Hem inandırıcı olur hem de kızın tereddütlü tavrını açıklardı. *Tanrıların sözlerini saklamak yasadıdır.*

“İki ay bile olmadı,” diye tekrarladı Ina. “Tanrıların sözlerini saklamak yasadı işi olduğundan hepsini ezberlemem söylendi.”

Arşivci dilini şaklattı, renkleri sakınlaşıyordu. Onu test etmişti. Skedi biraz olsun rahatladı.

“Güzel, güzel,” dedi adam. “Kiminle çalışıyorsun?”

Inara boğazını temizledi, yüzü kızarıyordu. Ne o ne de Skedi başka bir arşivcinin adını biliyordu.

Oyalanma, Ina, dedi Skedi.

“Telle,” dedi kız.

“Başkanın evcil hayvanlarından biri olan mı?”

Kapıdaki muhafızda buna benzer bir şey söylemişti. Telle arşivde kendine yer bulabilmek için ne kadar çok çalıştığını anlatmıştı ama Inara ne zorluklar çektiği anlayamamıştı. Yatho ve Kissen’i işinin kolay olduğuna, arşivde saygı gördüğüne ikna etmek için kaç beyaz yalan söylemişti? Skedi, Kissen’in kız kardeşlerinin ardında dışarıdan görülenden çok daha fazla şey sakladıklarını fark etmeye başlıyordu.

“Ne yazık,” diye devam etti arşivci, “sen eli yüzü düzgün bir soyluya benziyorsun, peki ya o, o yara izleri? Herkesin göz zevkini bozuyor.” Omuzlarını sahte bir ürpertiyle titrettiğinde Skedi, Inara’nın gerildiğini hissetti.

Aldırma.

“En azından tercümede fena sayılmaz,” diye ekledi adam. “Brahimlerden birini de işe aldıklarını biliyor musun? Hangisi daha beter karar veremiyorum, gözden düşmüş bir hane mi yoksa yüzü yara içinde kimsesiz bir sokak çocuğu mu?”

Gülümse, diye fısıldadı Skedi, Inara’nın zihnine. Gülümse ve aynı fikirde olduğunu söyle.

Inara dudaklarını hafifçe kıvrırmayı başardı. Güneşin altında olsalar kimseyi kandıramazdı ama loş fener ışığı altında bu bile yeterliydi.

“Haklısınız,” dedi adama sertçe ama Skedi içten içe ağzına bir tane patlatmamak için kendini zor tuttuğuna emindi. “Fakat bu konuda yorum yapmak haddime değil.” Saygılı bir tavırla hafifçe öne eğildiğinde adam bundan hoşlanmış gibi göründü. “İçeri girebilir miyim, lütfen? İşim uzun sürmez.”

“Ah, evet, girebilirsin.” Adam gereksiz bir gösterişle anahtarı çevirdi. “Aslında peşinden gelmem gerek ama iyi bir kıza benziyorsun ve lavaboya gitmem gerek. Uyuduğumu kimseye söyleme, tamam mı?”

“Elbette söylemem,” dedi Inara, bunu aklından bile geçirmemiş gibi davranarak.

“Güzel. Bu önemli bir görev, kralın kanunları bunu gerektiriyor ama biraz sıkıcı.”

Inara’yı içeri sokup kapıyı arkasından kapadı.

“Zillere dikkat et,” diye ekledi. “Toplantı birazdan başlayacak.” Üstünü başını düzelterip merdivene yöneldi. Yalanlar işe yaramıştı. Planları neredeyse kusursuz işlemişti. Arşivci Inara’yı ayak bile basmaması gereken bir yere sokup ısıklık çalarak gözden kaybolmuştu. Aldığı armağan Skedi’yi güçlendirmişti.

Skedi başını çıkarıp etrafı dinlemek için kulaklarını oynattı. “Başka kimse yok,” dedi. “Aldığın risk işe yaradı.”

Kız ona sert bir bakış attı, sesindeki alaycılık dikkatinden kaçmamıştı. “Yalanın için sana borçlu muyum?” diye sordu.

Skedi gözlerini kırıştırdı. “Hayır,” dedi cübbenin içinden tamamen çıkıp kanatlarını çırparak. “Bazı şeyler sevgi için yapılır.”

Inara’nın dudaklarında bu kez daha nazik bir gülümseme belirdi, ardından yıldız şeklinde dizilmiş rafların ortasındaki kürsüye ilerledi. İçerisi daha önce gördükleri metal yapraklarla sarmalanmış cam kürelerle aydınlanıyordu fakat bu seferkiler kaidelere saplanmış kısa direklere asılıydı.

Ina defterin başına geçtiğinde Skedi sayfaların üzerine atladı. Kategoriler önünde sıralanmıştı: *İsraf, İsrafçılar, Koruyucular, Su*. Sayfaya sığmayan bazı kategoriler kurdele gibi dışarı sarkan ince kâğıt parçalarına yazılmıştı. Bölümlere ayrılmış kitabın üzerinde bir içindekiler rehberi yer alıyordu. Tanrıların kategorilerine bakacaklardı.

“Fazla vaktimiz yok,” dedi Skedi. “Nereden başlayacağız?”

“Senden,” diye yanıtladı Inara, kalın sayfaları çevirmeye başlayarak. Her birini kaldırıp çevirmek için dizlerini ve gücünün her bir zerresini kullanmak zorunda kalıyordu.

“Benden mi?”

“Bir yerden gelmiş olmalısın. Aan bir sözle birbirimize bağlandığımızı söylemişti. Ya söz babamınsa?”

Skedi yutkundu. Aan suyun onu tanıdığını da söylemişti. Hayal meyal hatırlıyordu. Daha çok gördüğü bir rüyanın anısı gibiydi. Deniz ve kaos, batan gemiler ve ölmekte olan insanları sakinleştirmeye çalışarak aralarında uçan Skedi. Blenraden limanındaki katliamın, vahşi tanrılar ve mülteci gemileri arasındaki savaşın ortasındaydı. Inara’yı bulmadan önce orada olduğundan emindi.

“İsmi arayalım,” diye fısıldadı Inara, doğru sayfaya ararken.

Aradığı yeri bulduğunda duraksadı. Bölüm kolu kadar kalındı. Asırlar öncesine uzanan binlerce tanrının isimleri alt alta sıralanmıştı. Gerçekteyse çok daha fazlası vardı, bunlar yalnızca arşivde adı geçenlerin bir listesiydi. Skedi, Inara’nın göz gezdirdiği bazı girdilere tarih atıldığını ve daha eski bir

deftere kaydedildiğini gördü. Yazıların bazıları nizamlı harflerden oluşurken, diğerleri karalamadan ibaretti.

“Ya arşivde geçmiyorsam?” diye sordu Skedi, Inara parmağını sırasıyla “s”, “sk”, “ske” ile başlayan isimlerin üzerinde gezdirirken. Küçük tanrının bir kulağı merdivendeydi. Yakalanırlarsa ne olurdu? Telle’nin yazıları kaçırdığı ortaya çıkar mıydı? Başladıkları yere geri mi dönerlerdi? “Elle tutulur gücü olmayan küçük bir tanrıyım.” Çoğu tanrı bir köyü, bir ağaç ya da bir kuyu için yaşar, yalnızca bir avuç insan tarafından sevilir, öldüğünde yası çok daha azı tarafından tutulurdu.

“Skediceth,” diye fısıldadı Inara.

Sayfayı işaret ettiğinde Skedi kürkünü kabarttı.

Skediceth.

Gösterdiği yere yaklaştı. Defterde adının geçtiğine inanmıyordu ama oradaydı işte, kâğıdın üzerine mürekkeple yazılmıştı. Yalnızca bir girdi vardı. Ama yine de... “Varmışım,” diye mırıldandı. Bakışlarını Inara’ya çevirdi. “Gerçekmişim.”

“Elbette gerçeksın,” dedi Inara kaşlarını çatarak.

Skedi kanatlarını çırpı. Inara’nın ötesinde var olduğundan şüphe etmeye başlamıştı.

“Hadi seni bulalım.”

Defteri kapadı, bir feneri yerinden çıkarıp kolunun altına sıkıştırdı ve isminin yanındaki numarayla eşleşen rafı aramaya koyuldu. Skedi’nin görebildiği el yazmalarının çoğu raflardaki ahşap kutulara özenle yerleştirilmiş parşömenlerde ya da ahşap şeritlerin üzerindeydi. Telle bunları dışarı kaçırıyor olmalıydı, alt rafları dolduran kalın ciltleri göze çarpmadan götürmesi imkânsızdı.

Gerçek olduğunu öğrenmesiyle toplantı, yakalanma korkusu ve geri kalan her şeyle ilgili endişeler Skedi’nin zihnini yavaş yavaş terk etmeye başlamıştı. Kim olduğunu biliyorlardı.

Bir şahin gibi havalanıp çıt çıkarmadan rafların üzerinden ve altından süzülerek kitapları incelemeye başladı. Tıpkı

Inara'nın evinde birlikte gizlice dolaşıp saklandıkları, kimseleri yokken birbirlerine yarenlik ettikleri eski günlerdeki gibiydi. O zamanlar çocukça oyunlar dışında eğlenerek hiçbir şey olmayan o çiftlikte sıkışıp kaldığı için öfke doluydu. Şimdiyse o günlerin güzelliğini hatırlayıp anılara dalmıştı.

“Burada!” dedi, numaraları bulduğunda.

Inara yanına gelip feneri raflar arasında bu iş için oyulmuş yuvaya yerleştirdi ve ince parşömeni çıkardı. İnce deriden bir kılıfın içine yerleştirilmiş, elle yazılmış ve ince, gümüş rengi bir iplikle bağlanmış birkaç kâğıttı bu. Skedi önce Inara'nın yanındaki rafa, sonra fenere uçtu, ardından da tekrar başının etrafında dolandı.

“Dikkatimi dağıtıyorsun,” dedi Inara.

“Elimde değil.” Heyecandan yerinde duramıyordu.

Inara ipi çözdü. Deri kılıfın içine üzerinde referans numarası ve el yazmasının başlığı yazılı ince, metal bir çubuk dikilmişti.

“*Gezgin Boro'nun Kısa Hikâyeleri,*” diye fısıldadı Inara, başlığı yüksek sesle okuyarak. İnce sayfaları özenle çevirdi.

“Bunlara hikâye denemez,” dedi Skedi, Inara sayfalarda onu ararken. Her sayfada mürekkeple üzerine yaklaşık bir asır öncesinin tarihi atılmış bir paragraf yazılıydı. Hepsi Boro'nun hikâyelerindeki önemli tarihlere, görüşmelere ve tanrılara yapılan atıflara dayanan birkaç günlükten bir araya getirilmiş alıntılardı.

“İşte,” dedi Inara, dört satırdan daha kısa bir alıntıyı göstererek.

Büyük gemi Moonswake'te güvenli sığınakların tanrısı Yusef'le görüştüm. Batıya doğru uzun bir yolcuğun ardından nihayet Sakre'ye yanaştığımızda beni yoldaşı Skediceth'le tanıştırdı. Yusef'e adanmış pek çok gemi mabedinde bu beyaz yalanlar tanrısına da bir yer ayrılmıştı çünkü her gezgin kendine söylediği yalanların farkındaydı. Güvende olacağım. Korkacak bir şey yok. Eve döneceğim. Başka türlü bu azgın sulara açılmaya nasıl dayanabilirdik? Hikâyelerini anlatmam için bana izin verdi.

Skedi yüreğinde bir çarpıntı hissetti. Hikâyelerini anlatması için ona izin mi vermişti? Bir tanrı tarafından mı sevilmişti? Herhangi bir tanrı da değil, kudretli, vahşi doğanın ötesinde doğmuş en büyük yeni tanrılardan biri tarafından hem de. Güvenli sığınakların Yusef'i tarafından. Skedi'nin son anısındaki katliamda öldürülen tanrı tarafından.

"Güvenli sığınakların tanrısı," diye fısıldadı Inara, bakışlarını Skedi'ye çevirmeden hemen önce. "Sence..." Korkudan beti benzi attı. "Sence babam o olabilir mi? Aan babama benzemiş olabileceğimi söylemişti."

Skedi'nin zihni, Inara'nın imaları ve renklerini ele geçiren korkuyla dört dönüyordu. "Tanrıların çocuğu olmaz," dedi bir çırpıda. Bunu düşünmek bile saçmaydı. Hem tanrıların yasaklanması Inara için ne anlama gelirdi? Kissen gibiler onu da mı avlayacaklardı? "İnsanlara şehvet duymayız."

"Ama Kissen babasının bir deniz tanrısına âşık olduğunu söylemişti. Canovan bir mabedi olmadan Lethen'i çağırabiliyor."

"Ben..." Skedi'nin her bir zerresi bu fikri garip buluyordu. Tanrılar duygulardan oluşurdu. Duygular bir çocuk taşıyabilir miydi? Tanrılar yaralandıklarında kendi kanlarını değil aldıkları kanı akıttırdı. "Bu bir lütuf, Inara. Annenin gençliğinde seyahat ettiğine dair hikâyeler var. Belki de Yusef seni kutsamıştır."

"Öyle olsa lütfu öldüğünde bozulurdu. Hem annem neden beni herkesten sakladı? Hseth bana yarımkan demişti."

"Aan da küçük düğüm çözücü demişti," diye ekledi Skedi. "Belki de annen tanrılarla karşı koyabilmen için lütfun kalıcı olmasını sağlamanın bir yolunu bulmuştur."

Inara kaşlarını çatıp tomarı yerine bıraktı. "Ama tanrıların yaşamasını istiyordu. Bunun uğruna canından oldu." Ayağa kalktı. "Daha fazlasını öğrenmeliyiz."

Skedi kanatlarını çırpıp başını kaldırdı. Ne zamandır içeride olduklarını anlamamanın hiçbir yolu yoktu. Arşivci geri dönmemişti. "Zamanımız yok, Ina."

Kız çoktan kürsünün başına dönmüş, tanrılarının isimleriyle dolu sayfaları aceleyle çevirmeye koyulmuştu. Fakat sayfalar birden kendi başlarına parmaklarının arasından kayıp gitmeye başladı. İnara irkilip ellerini kaldırdı ama defter durmadı. Skedi bir taş gibi yere çakıldı ama ne açılan bir kapının ne basamakları inen ayakların ne de çanların sesi duyuluyordu.

Sayfalar akıp gitmeye devam ederken mürekkep sızıp üzerlerine akmaya başladı. Skedi yanına koştuğunda İnara onu kucağına aldı ve mürekkebin renkleri canlı indigo tonlarından, kan kırmızısına ve orman yeşiline dönüşürken yavaşça defterden uzaklaştı. Etraflarındaki hava yoğunlaştı, fenerden gelen ışık azaldı.

Yakınlarda bir tanrı vardı.

Karanlıktan bir fısıltı dalgası yükseldi, ardından da kâğıdın, üzerine sürtünün tüy kalemlerin, abaküs boncuklarının ve bir keşfin ardından yükselen şaşkınlık nidalarını bastıran bir ikaz duyuldu. Sütunlar çevrelerindeki parmaklıkları gizleyen bir gölgeyle sarmalandı.

Gürültü yükselip tek bir sese, sözcüklere büründü: *Ne arıyorsunuz ne arıyorsunuz ne arıyorsunuz ne—*

Skedi büyüyüp bir tavşan boyutuna geldi. Lethen'la yüzleştiklerinde olduğu kadar güçsüz değildi. Küçük bir tanrı olabilirdi ama İnara'nın koruyucusuydu.

Net ve güçlü bir kadın sesi diğerlerini yarıp geçti. "Küçük kız ve küçük tanrı, ne arıyorsunuz?"

Defterin sayfalarından akan mürekkep şeritler hâlinde havaya yükselirken havalanan tozla birbirine karışıp çıplak kolları sarmallar ve kıvrımlı kelimelerle dolu peçeli bir kadına dönüştü.

Skedi onu bir çırpıda tanıdı. Haritada gördükleri şehre adını veren kadın. "Scian," deyip başını eğdi. İnara da onu taklit etti. "İlimin hanımı."

Scian peçesinin altından gülümsedi. "Buraya bilgi arayışıyla geldiniz. Bugünlerde bunu yapan çok az kişi vardır." Kürsüye

yaklaştı. “Gelip sanki günahmış gibi yazılara göz ucuyla bakarlar. Ya da daha da garibi, onları götürüp korku kokarak geri getirirler.” İçerideki varlığı havayı ağırlaştırırsa da Skedi kendini tehdit altında hissetmedi. Daha çok... rahatlamış, güvenle sarılmış gibiydi. “Adım artık nadiren anılıyor, bir avuç dua edenim beni güç bela ayakta tutuyor. Gittikçe azalıyorlar.” Başını tonozlu tavana çevirdi. “Kutlama günüm ve gecem yaklaşıyor. Acaba bir hatırlayanım olacak mı?”

Skedi üzüntüyle kulaklarını indirdi. Ona dua edecek kimse olmadığında Scian’a ne olacağını görmüştü. Bir zamanlar olduğu şeyin hayaletine dönüşecekti; şekilsiz, yalnızca amaçsız bir irade ve güçten ibaret kalacak, kaybolup giden bir hayal gibi yavaş yavaş solacaktı.

Scian bakışlarını tekrar yere çevirdi. Ayakları yere değdiğinde düz, beyaz renkli bir cübbe giymiş küçük bir kadının boyutlarına geldi. “Sican gününde yakılacak bir mum ve adıma edilecek bir dua karşılığına aradığın şeyi bulmana yardım edebilirim, küçük kız. Üzerinde başka tanrıların armağanlarını taşısan bile.”

Inara elini boynundaki Aan’ın şişesine götürdü. “Hepsi bu mu?” diye sordu, Skedi sesinden Kissen’i düşündüğünü anlayabiliyordu. Scian iç geçirdi.

“Çok az şey isteyebilirim,” dedi. “Sadece bu tonozların altındaki mezarım bana duyulan sevgiyi canlı tutuyor.”

Mezar. Mabnet dememişti. “Bir mezarın mı var?” diye sordu Skedi şaşkınlıkla.

“Bu beden bir zamanlar bir insana aitti,” dedi. “Buna benzer bir dönemde avlandı, öldürüldü ve buraya gömüldü. Ona merhamet duyan ve seven insanlar çiçekler, dualar ve kitaplar getirdiler. Ona kendi düşüncelerini, yeni fikirlerini okudular.” Sesi düşüncelere dalmış gibi alçalırken cübbesi gri toz ve koyu renkli lekelerle karardı. Kanla. “Onu yerini ben doldurdum.

Onun bedenine bürünmüş başka bir varlık. Bütün vahşete karşı duran gerçeğin sembolü. Tarihin tekerrür etmesi çok üzücü.”

Scian bütün varlığıyla karşılarında durmuyor gibiydi. Skedi ardındaki rafları görebiliyor, düşüncelere dalıp gittiğini anlayabiliyordu.

“Yüce Scian,” dedi Inara, onu düşüncelerinden koparmaya çalışarak. İşe yaramazdı, ona bir amaç vermiyordu.

“Bilgi aramak için buradayız,” dedi Skedi.

Scian yeniden kendine geldi, cübbesi bir kez daha beyaza büründü.

“Geçmişimizi arıyoruz,” diye devam etti, “Craier Hanesi’yle tanrı Yusef arasında bir bağlantı bulmaya çalışıyoruz. Bir de...” Skedi, Inara’ya döndü. Inara’nın ne olduğunu sormalı mıydı? Scian pürdikkat Skedi’ye odaklanmıştı, yüzünde memnun bir ifade vardı.

“Yusef,” dedi. “Doğudan yeşil vadiler ve güvenli otlaklar arayışıyla Restish çayırlarına gelen gezgin topluluklarda doğdu. Küçük bir tanrıydı, yelkenli teknelerde ve kervanlarda yalnız bir heykeldi. Sonra ipek, tuz ve baharat için ticaret yolları oluştu. İnsanlar daha doğuyu, daha batıyı, okyanusların ötesindeki okyanusları keşfetti. Yusef’i de karada ve suda yanlarında götürdüler.” Elini deftere doğru salladığında sayfalar kolundan kan gibi damlayan mürekkeple yeniden dolup çevrilmeye başladı.

Skedi kürsüye atlayıp sayfaların üzerine eğildi. Yusef’e yapılmış yüzlerce referans vardı ancak Scian içlerinden birini işaret etti: Yusef ve Middren Haneleri. Altında Brahimler, Vittosklar, Beninler ve Yusefler sıralanmıştı. Craierler yoktu.

Scian bir kez daha dalıp gitti, bedeni soluyordu.

“Hayır, bekle,” dedi Inara. “Lütfen, Scian.”

Scian tekrar ona döndü, gözleri donuk ve neden orada olduğundan emin değilmiş gibi şaşkın bakıyordu. Cübbesi kararıp dağılıyordu.

“Güçlerimi ve onları nasıl kullanacağımı öğrenmem gerek,” dedi Inara çaresizce. “Annemin beni neden ve nasıl doğurduğunu, babamın bir tanrı olup olmadığını bilmem gerek. Kim olduğumu bilmem gerek.”

“Ne çok soru,” dedi Scian. “Asırlardır böyle bir şey okumadım, gerçi soylar nadiren kayıt altına alınır. Kim olduğun henüz arşivleri ilgilendirmiyor, küçüğüm.”

Sessizlik çan sesiyle bölündü, ardından tonozlu kalın tavamları bile inleten birkaç tanesi daha geldi. Scian geldiğinden daha usulca kayboldu, birden gölgelere karıştı. Işıklar eski hâline döndü ve bir koza gibi etraflarını saran karanlık dağıldı. Dışarıda haykıran çanlar toplantının başladığını duyuruyordu.

Geç kalmışlardı.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Elogast

Kâhya onları köşkün yan tarafındaki bir kapıdan geçirip kalabalık mutfağa soktu. Aralarında kan portakallı tartlar, kakuleli ve ballı kızarmış hamurlar ve üzerine nar pekmezi gezdirilmiş bademli kurabiyelerin bulunduğu çeşit çeşit tatlı, açık pencerelerden gelen serin havada soğumaya bırakılmıştı.

Fırının yanmaysa tuzlular sıralanmıştı. Korint, yeşil baharatlar, limon kabuğu rendesi ve tohumlarla dolu karışım, koyun peyniri ve soğanlı turtanın üzerine kaplamak için öyle bolca kullanılmıştı ki Naia hapşırdı ve bu yüzünden sert bir dirsek yedi. Elo'nun aklına Forge'daki mutfaklar geldi. Arren'la dokuz yaşındayken birer tart çalmış ve aşçıbaşından süpürge sapıyla sıkı bir dayak yemişlerdi. Arren'in küçük kardeşiye bir önceki gün bir tabak kek alırken yalanmış ama tek bir fiske bile yememişti. Aksine, onun için iki parti daha pişirilmişti.

Mutfağın ardından bir geçitten geçip basamakları tırmandılar ve yemek salonunu aşip geniş bir çalışma odasına getirildiler. Suratsız komutan hemen arkalarında, Elo'nun ensesindeki tüyleri diken diken edecek kadar yakındaydı.

Çalışma odasındaki şömine yanıyordu, pencereler açılmış, sandalyeler göz alıcı mozaik zeminin üzerine özenle yerleştirilmişti. Elo, pençelerine asma ve çiçekler dolanmış, ardına kadar

açtığı kanatlarıyla bütün odaya gövde gösterisi yapan kartalı çok net hatırlıyordu. Duvarlar canlı mavi tonlarına boyanmış, dalgalı deniz ve hoş, kibar bulutlarla süslenmişti. Üzerlerindeki tavansa mozaik zemini, kartalın kanatlarını ve çiçek yapraklarını yansıtan gümüş kakmalı cilalı pirinçle kaplıydı.

Elo içerideki diğer kapıya baktı; köşkün ön kısmındaki, lordun resmî görüşmeleri için çiçeklerle süslenmiş kabul salonuna açılıyordu. Çalışma odasındaki mozaikler, Elo'nun hatırladığı gibi salonun zeminini de süslüyordu. Zemin kanunlara aykırı sayılmalıydı, çoğu artık ölmüş tanrıların tasvirleriyle doluydu. Ölümüyle savaşın fitilini ateşleyen zenginlik tanrısı Agni, seks ve şarabın vahşi tanrısı Tet ve onun Curliu'daki benzeri Bela yemek odasının girişindeydi. Lesscialı Scian elbette çalışma odasının kapısını süslüyordu ve görkemli ölü savaş tanrısı Mer-tagh, güvenli sığınakların tanrısının ayaklarını boynuzluyordu. Mozaiklerin bazıları biraz değiştirilmiş gibiydi; belki de sanki birileri çekiçle vurmuş gibi hasar görmüş ve yeniden yapılmıştı.

“Burada bekleyin,” dedi kâhya, açık şöminenin yanındaki kartal başının yakınlarında duran şık koltukları işaret ederek. Ardından koridorda gözden kaybolup merdivene yöneldi.

“Elogast?” dedi Naia, sesi gergindi. Elo arkasını döndüğünde başıyla, eli kılıcında, bakışları evi inceleyen Elo'ya kenetlenmiş şövalyeyi işaret etti. Bir kaçış yolu arıyormuş gibi görünüyormuş olmalıydı. “Sakın korkup sıvışmaya kalkma.”

Elo kapıdan uzaklaştı. Naia'nın endişeyle kıstığı gözleri büyük pencereden içeri dolan ışıkların altında kehribar rengindeydi, bulutlar toplandıkça koyulaşıyordu. Elo buraya gelerek, Naia'ysa ona katılarak büyük bir risk almıştı.

“Affedersiniz,” dedi Elo, diğerlerine katılıp kâhyanın çağırıldığı komutana başıyla küçük bir selam vererek. “Gençken kısa süreliğine de olsa buraya birkaç kez gelmiştim, nelerin değiştiğini merak ediyordum.” Yüzüne ona güven vereceğini

umduğu bir gülümseme yerleştirdi. “Köşk ülkenin en güzel evlerinden biri.”

Komutanın eli hafifçe gevşedi.

“Daha önce tanışmışız gibi geliyor,” diye ekledi Elo, tedbiri elden bırakmadan. “Adınızı anımsayamıyorum, komutan?..”

Adam usulca gülümsedi. “Yesef Hanesi’nden Komutan Faroch,” dedi. Hanesinin adını kendi soyadı olarak söylemediğine göre Yeseflerin yakını olmalıydı. “Sizi hatırlıyorum... Kumandan Elogast ama o zamanlar bir acemiymdim. Arkadaşım Maia’yla antrenman yapmıştınız.”

“Ah, Maia’yı hatırlıyorum. Uzun bıçaklarıyla beni neredeyse yeniyordu. Şimdi nerelerde?”

“Öldü,” dedi Faroch. “Savaş sırasında.”

Elo’nun kalbi sızladı. “Üzgünüm.”

“Üzülme. Emrinizde olmaktan gurur duyuyordu, komutan.”

Başka bir komutanın ona böyle hitap etmesi bir iltifat sayılırdı. Elo’yu kendinden üstün görüyordu. “Lütfen,” dedi Elo. “Artık ünvanımı bıraktım, komutan. Sizin için de uygunsa Elo’yu tercih ederim.”

Faroch tereddüt etti. “Sör Elogast demeyi yeğlerim,” dedi.

Elo başıyla onayladı, bu ünvanı kabul edebilirdi. Yesef Hanesi de Yetherler gibi Daes Nehri tarafından besleniyordu. Elo potansiyel ittifakları listeleyip aklının bir köşesine yazdı.

Kapılardan biri açıldığında çivit rengi ceket, altın işlemeli pantolonu ve ayağındaki nakışlı terlikleriyle Lord Yether içeri girdi. Naia ve Elo başını eğerken Faroch dizlerinin üzerine çöktü.

“Kalk, kalk,” dedi Yether. Elo’nun hatırladığı gibi boylu bosluydu, parlak mavi gözlerinin üzerindeki kaşları hâlâ kapkara olsa da sakalı neredeyse beyazlamıştı. Keskin ve kurnazlık dolu bakışlarıyla hiç değişmemişti.

“Lord Yether,” dedi Elo, Komutan Faroch doğrulurken.

“Genç Elogst,” diye yanıtladı lord, başıyla küçük bir selam vererek. Nefes nefese kalmış, yüzü kızarmıştı, öfkeliydi. Elo nedeninin o olmadığını düşündü. “Uzun zaman oldu, evlat. Buraya son gelişinde asker dileniyordun, hesabımız kapandı sanıyordum. Cömert davranmıştım.” Yaklaşıp Elo’nun koluna beklediğinden biraz daha sert vurdu. “Hiç eğilmeyin, ayağımdakileri görmenizi istemem.”

İpek terlikleri, kılıcı hariç Elo’nun üzerindeki her şeyden daha pahalı görünüyordu. “Daha önce de söylemiştim, Lordum, bana hiçbir şey borçlu değilsiniz.”

Yether yanaklarını şişirdi. “Herkes bir karşılık ister. Annelerin ve diğerleriyle Irisia’ya döndün sanıyordum.” Başını kaldırmış Naia’ya küçük bir selam verdi. “İyi el yazmalarını ve ticareti de beraberinde götürmüşlerdi.”

Elo, Naia’ya bakmadı ama Yether’in “diğerleriyle” sözüyle öfkelenip kasıldığını hissedebiliyordu. Lordun ona ne borçlu olduğunu merak ettiğinin de farkındaydı.

“Lordum,” dedi Elo nazıkçe, “biz doğma büyüme Middrenliyiz.”

“Ama Blenraden’da bizim için kan döktün,” dedi Yether. Delici gözleri yüzünde gezindiğinde Elo bakışlarına karşılık verdi, titrediklerini gizlemek için ellerini arkasına saklamıştı.

“Evet,” dedi Elo. “Döktüğüm ve dökmeye hâlâ hazır olduğum kan sizin içindi.”

“Demek,” dedi Lord Yether, ateşin yanındaki koltuklardan birine yerleşirken. “Danışma saatlerimden önce içeri dalmanın nedeni eski bir borcu hatırlatıp—”

Elo ona itiraz etmek için ağzını açtı.

“Kralın şehrimde doğru ilerlediğini söylemek,” diye sözlerini bitirdi Yether. “Bundan haberdarım. Askerlerini beslemem için Daes’in suyunu kurutup içindeki balıkları yakalamamı söyledi.”

Elo ağzını kapadı.

“Her zamanki gibi aranızdan su sızmadığından, silah arkadaşın adına özür dileyip bana ve benim olana zarar vermek istemediğini söylemeye geldin herhâlde?” Yether gözlerini parmaklarına indirdi, ardından da bakışları Elo ve Naia arasında gidip geldi. “Ona ve karınlarını nasıl doyuracağını bilmediği koca ordusuna kollarımı ve odalarımı açmamı mı söyleyeceksin?”

Elo neredeyse gülecekti. Yether hiç değişmemişti, hâlâ insanları köşeye sıkıştırmayı, sözleriyle dövmeyi, kafalarını karıştırıp onları telaşa düşürmeyi seviyordu. Faroch, ince bir çizgi hâlini almış ağzına bakılırsa buna fazlasıyla alışkındı. Fakat Naia’nın yüzündeki öfke, Elo’ya daha önce lordla yüz yüze görüşmediğini düşündürüyordu.

“Kapılarınızı sımsıkı kapatmanızı tavsiye etmeye geldim,” dedi Elo.

Yether onu süzdü. Farosh’un kılıcını çekmesi, kâhyanın köşkten ve çevresinden istediği kadar asker çağırması bir sözüne, bir bakışına bakardı. Elo askerlerin üzerinde Yether sarısı mı yoksa Regna mavisi mi olacağını merak etti.

“Demek doğruymuş,” dedi Yether. “Kralına sırt çevirmişsin.”

“Kralım değil. Artık değil.” Faroch kıpırdanıp ağırlığını ayaklarının ön kısmına verdi. Rahatlamış mıydı? Naia fırsatı değerlendirip söze girdi. “Lordum, ben Lessica’nın ticaretle uğraşan eski bir ailesinden Yanik ve Allemni’nin kızı Naiala.”

“Ailenin kim olduğunu biliyorum. Köşkümü inşa eden annenin babasıydı, değil mi?” Naia onaylarcasına başını eğdi. “Etrafa dağıttığınız broşürlerden de haberdarım,” diye ekledi Yether. “Etkileyici yazılmış. Tutkulu olduğu kadar iyimser de.” Naia göğsünü gururla kabartmalı mı utancından yerine mi girmeli karar veremiyormuş gibiydi.

“Biliyor muydunuz?” diye sordu, şaşkındı.

“Küçük bir matbaası olan çok az aile vardır, küçük hanım. Yaşlıyım, aptal değil.” Omuzlarını silkti. “Bu şehir en çok kâğıt işiyle geçiniyor, üzerlerine ne yazıldığını ve kimin tarafından

yazıldıklarını bilmek isterim. Dağıtımınız etkileyici, pek çok bağlantınız olmalı.”

“Ben—” diye söze başladı Naia.

“Lordum, acil mesele bu değil,” dedi Faroch, lafı Elo’nun ağzından alarak. Faroch artık Yether muhafızlarının komutanıysa Naia’nın yaptıklarından o sorumlu demektir. Elo bir nebze özgüvenli hisseder oldu. Yether’in, hükümdarın kaprislerine bu kadar çabuk boyun eğmeyeceğini tahmin etmeliydi.

Yether *cıkcık*ladı. “Eh,” dedi, “kral bütün ihtişamıyla gelip bana ne büyük bir adam olduğunu göstermek istiyorsa ne olmuş?” Ayaklarını ipek ve gül ağacından yapılmış bir tabureye uzattı. Minderinden mis gibi çiçek, rahatlatıcı sless tohumlarının hafif kokusu yükseldi. “Böylesi meşhur bir adamı kim geri çevirebilir?” Başıyla Naia’yı işaret etti. “Dağıttığı her broşüre karşılık on kâğıt onu öven şarkılarla dolduruluyor. Aletine altın taç takmış bir adama kendininkini sallamak aptallıktır. Canını yakar.”

Kissen’la, tanıdığı en kaba ve ağzı bozuk insanla geçirdiği iki haftaya rağmen Elo’nun gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açıldı. “Size sadakat borcu olmayan bir orduyu duvarlarınız arasında tutmak da aptallıktır,” diye karşılık verdi.

Faroch ona katılırcasına homurdandı, haklı çıkmış gibi sırtını dikleştirdi. Komutanı olduğu şehrin şövalyelerinin sadakatinin bölünmesinden elbette hoşlanmayacaktı. Elo, bu konuyu Yether’le daha önce de tartıştığından şüpheleniyordu. Adam ona sert bir bakış attığında haklı olduğunu anladı.

“Krallarla didişmem,” dedi lord. “Tahta senin oturttuğun sonradan görme çocuklarla bile. Sen lordlarla didişir misin, Elogast?”

İçerideki hava ağırlaştı.

“Sizinle didiştığım yok, lordum,” dedi Elogast. “Hatta Naia buna mâni olmak için burada. Fakat bu bir güç *gösterisi* değil, lordum. Kral Aaren sizinkini ele geçirmek istiyor. Tamamen.”

Yether alaycı bir nefes verdi. “Kendi topraklarında savaş çıkarmayacak,” dedi. Abartılı neşesi yerini ona daha çok yakışan sert mizacına bırakmıştı.

“Konu savaş değil,” dedi Elo, “inanç. İnsanlar kime inanacak? Blenraden’i kurtaran krala mı? Yoksa bir orduyu kapılarına kadar getirip içeride at koşturmalarını sineye çeken lorda mı?” Yether’in ifadesi sertleşirken Faroch bakışlarını Elo’ya çevirdi. Onurunu tehdit etmek riskliydi ama Canovan haklıysa sekiz günden az vakitleri kalmıştı. Oyalanarak heba edecek vakti yoktu.

“Bu toprakların bir savaşı kaldırabileceğini mi sanıyorsun?” diye sordu lord. “Blenraden’in bize ne çok şey kaybettirdiğini biliyor musun? Saklanırken, Sör Elogast, sığınmacılarla gelen salgınları görmedin. Middren yerine Talicia, Usic, Irisia’da duran gemileri görmedin. Lesscia’da bile zayıfız. Dışarıdan görünen gösterişin, şatafatın ve ihtişamın altında eziyet, alın teri ve hastalık yatıyor. Bizler savaşçı değil, arşivci ve tüccarlarız. Kapılarımızı buz görmüş bir midye gibi kapatamayız.”

“Peki kralın böyle süregelmesine izin vereceğini düşünüyor musunuz?” diye sordu Naia. “Zeminlerinize el sürmeyeceğini?” dedi, yerdeki salona doğru uzanan tanrılarla dolu mozaïği işaret ederek. “Kapınıza dayanıp soyunuzu kutsayan koruyucu tanrımız Scia’nın heykellerini yıkmasına izin vermenizden bu yana üç yıl geçti. Sizin için, bu şehir için adına leke sürülmesine izin veren tanrının. Bir zamanlar şehrinizin gözbebeği olan Lessica arşivcileri şimdi kapalı kapıların ardında fısıldaşıp kralın şövalyeleri onları işlerinin başında huzursuz ederken kendi metinlerini saklıyorlar. Ya buraya her şeyi, tanrıları kökünden söküp atmaya geliyorsa? Üç yıl önce düşündükleri gibi Middren gibi kan ve kaos içinde olduğu ortaya çıktığında buraya hangi gemiler gelecek?”

Elo gülümsemesini bastırdı. Naia sivri bir dilden ibaret değildi. Cesur ve kararlıydı. Bir liderdi. Yether dilini dişlerinin üzerinde gezdirip ayaklarını tabureden indirdi.

“Ne yapmamı istiyorsun?” diye sordu Elo’ya dönerek. “İyi bir şövalye ve geveze bir hoca bir ordu etmez. Sonumun Craierler gibi olmasını istemiyorum.”

Elo ve Naia birbirlerine baktı.

“Tek bir mektup,” diye devam etti Yether. “Bir dilekçeyle leydileri öldü, malikânesi ve ahırları yandı, yerle bir oldu, ailesi dağıldı. Kral, Middren’in göbeğindeki bir haneyi yakıp kül edebiliyorsa benimkine de aynısını yapabilir.”

“İlk kez kılıcını savuran bir veledin önünde diz çökerse-
niz,” dedi Naia, “bu hane ne kadar ayakta kalır, Lordum?” Çenesini kaldırdı. “Affedersiniz, hayır. Ne demiştiniz? Aletini ilk sallayışında mı?”

Yether’in yüzü kararırken Faroch’un parmakları gerildi. Tepkileri bir lord ve komutanından daha benzerdi. Arkadaş olmalıydılar. Elo’nun zihni dört dönüyordu.

“Siz de imzaladınız, değil mi?” diye sordu, bir sonuca vardığında. “Craierlerin dilekçesini.” Yether ölü kraliçenin Blenden’da düzenlediği tanrı partilerinden bazılarına katılmıştı; savaştan önce tanrıları severdi.

Yether yutkundu. “İmzamı geri çektim,” dedi.

“Bu yeterli değil,” dedi Elo. “Onun için bir tehditsiniz, dolayısıyla sizi alaşağı edecek. İstedığımız savaş değil, yalnızca sizin olana, bu şehre sahip çıkmanız.”

Uzun bir sessizliğin ardından Yether’in geldiği kapı duvara çarparak sertçe açıldı ve orta yaşlı bir adam içeri girdi. Beloris Yether. Elo onu cesaretini göstermek için bir yaban domuzuna sataştığı günden beri görmemişti. Dalgalı kahverengi saçlarını saymazsa tıpkı babasına benziyordu ve yakasında doğan güneşin önündeki geyiğin parlayan armasını taşıyordu. Yanında sarı ve mavi olmak üzere iki kuşak takmış genç bir muhafız duruyordu.

“Biliyordum,” dedi Beloris sertçe. “Büyük Sör Elogast yalan ve yanlışları yaymak üzere geri dönmüş. Hafif, tutukla onları.”

Muhafız başıyla onaylayıp öne çıkarak kılıcını çekti.

“Hafil, kılıcını indir,” diye çıkıştı Lord Yether. “Sana üst katta kalmanı söylemiştim, Beloris.”

“Ben çocuk değilim.”

“Ama konuştuklarımızı dinlemekten geri durmamışsın.”

Beloris öfkeleni. “Kurtarıcımıza isyan eden muhalifleri ağırılıyorsun,” dedi. “*Bizim* evimizde, baba.”

“Kurtarıcımız mı?” Yether omuzlarını kaldırıp başını arkaya atarak bir kahkaha patlattı. “Halkı isyana teşvik edip hainlikler yaparak savaştan sağ çıkmış herifin teki o. Blenraden’in galibi ve asıl kurtarıcısı Sör Elogast’tır.”

Beloris sert bakışlarını Elo’ya çevirdi. “O lanet avı bana bıraksaydı...”

“Ölmüş olurdun ve kız kardeşlerin de ardından yasını tutardı.”

Elo, Yetherleri en son Blenraden’den önce ziyaret etmişti. Leydi Yether hâlâ hayattaydı ve kraliçenin tebaasıyla Yetherler doğum günü için ormanda avlanmaya gitmişti. Beloris öfkeli yaban domuzuna saldırmaya yeltendiğinde hayvan onu kalçasından boynuzlamıştı, Elo bir mızrağı domuzun kafasına geçirmese etini parçalayacaktı. Beloris zaferini elinden aldığı için onu hiç affetmemişti.

“Kral istikrar istiyor,” dedi Beloris. “Asiler ve muhafifler değil.” Naia’nın ayaklarının dibine tükürüp babasına döndü. “Kralın emrine uyup onları tutuklatacağım, baba.”

Yether’in yüzündeki gülümseme bir kez daha silindi, neşesinden eser kalmadı. “Henüz bu toprakların lordu değilsin, Beloris,” dedi. “Burası *benim* hanem. Benim şehrim. Benim topraklarım. Ve ananın rahminde sana hayat verdiğim gibi hepsini bir çırpıda elinden alabilirim.”

Beloris’in beti benzi attı. “Hafil!” diye bağırdı.

Muhafızı Naia’ya yaklaşıp kolunu tutmaya yeltendi. Faroch kılıcını çekti ama Elo, Hafil’i bileğinden yakalayıp onu kadından uzağa itti. Beloris bundan hoşlanmamıştı; kendi hançerini

çektğinde Naia kılıcına hamle yapmasına izin vermeden Elo'nun kolunu sıkıca kavradı. Ona döndüğünde kadın başını hafifçe iki yana salladı. Şiddet. Kalkışmak istemediği tek şey. Elo bir an tereddüt etse de avuçlarının boş olduğunu göstermek için ellerini önüne uzattı.

“Lord Yether buyurursa sorun çıkarmadan giderim,” dedi. Fakat Beloris'in gözündeki o şevki biliyordu. Bunu Blenraden'in kadim tanrıları için savaşı, sırf bir sonraki bölgeyi ateşe verebilmek için kendi evlerini yakan insanlarda görmüştü. Bu seferki Arren içindi.

“Evlat.” Anne babanın ne olduğunu bilen herkes Yether'in tonunu anlardı. Hangi yaşta olursa olsun yetişkinleri bir anda çocuğa çeviren o tonu. “Köpeğini de alıp git yoksa Faroch sizi dışarı atacak.”

Beloris'in dudakları seğirdi. Hafil yerinden kımıldamadığında Faroch konuştu. “Lord Yether'i dinleyip kılıcını indirmezsən, asker, onu tutabileceğin bir elin kalmayacak.”

Hafil yutkundu, ardından geri çekilip kılıcını kınına sokarak başını eğdi. Naia, Elo'yu bıraktı, nefes alıp verişleri hızlanmıştı.

“Kral,” dedi Beloris, “ordusunu istediği yere getirebilir. Bu topraklar ona ait. Arzu ettiği gibi onu kutlamalarla karşılamalıyız.”

“Bu topraklar bizim,” dedi Naia öfkeyle. “Kral halkının rızasıyla onları yönetir. İstedığınız hâkimiyetse krallar yerine tanrıların hüküm sürdüğü Talicia'ya gidin.”

Beloris başını iki yana salladı. “Onu benim kadar tanı-mıyorsun.”

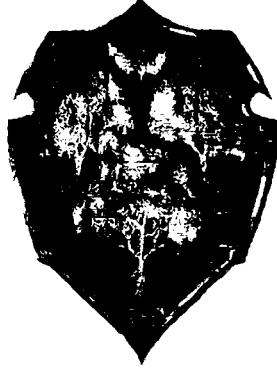
“Onu saraya yaptığın üç ziyarette mi bu kadar tanıdın?” diye sordu Yether, ayağa kalkarak. “Seni ciddiye almadığım için kusura bakma.” Naia ve Elo'ya dönüp abartılı bir tavırla başını eğdi. “Onun adına özür dilerim. Kendi deyimimle... kral sevdasından mustarip. Haneler ve tüccarlardan bazıları da aynı hastalığa yakalandı. Sanki...”

“Ona tapıyor gibiler,” dedi Elo ve Beloris sert bakışlarını bir kez daha ona çevirdi. Fakat burası Lord Yether’in hanesi, onun şehriydi ve Elo’nun ihtiyaç duyduğu tek şey yaşlı adamın gözlerinde gördüğü anlayıştı. Bir de belli belirsiz korku.

Yether oğluna döndü. “Nankör herif,” dedi. “Madem kralını bu kadar çok seviyorsun ona kuvvetlerini yarıya indirmesini ve Yether topraklarına girmeden önce bir ulak gönderip niyetini bildirmesini beklediğimi söyle. Kıçını da yalamayı unutma.” Kaşlarını çatıp göğsünü gururla kabarttı. “Döndüğünde omurganı ve aklının son kırıntılarını bulmuş olacağını umuyorum. Biz de bir zamanlar kraldık. Bu mücevher, bu şehir için savaştık ve Middren’in tacını süslemesine müsaade ettik. Zalimlere boyun eğmeyiz.”

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Inara

Can seslerinin yankısı merdivendeki tozu uçuştururken Inara basamakları ikişer ikişer çıktı. Avlunun aydınlığına çıktıklarında Skedi cübbesinin koluna saklanırken Inara yüzündeki tozu temizledi ve etrafının yüzden fazla arşivciyle çevrili olduğunu fark ettiğinde adımlarını yavaşlattı.

Aşağıdaki soğuk ve donuk taşların ardından dışarıdaki ılık ve nemli hava rahatlatıcıydı. Inara mahzenlerden çıkmayı düşündüğünde Scian'ın yüzünde beliren özlem dolu bakışları aklına getirmemeye çalıştı.

Kalabalığın içinde Telle'nin renklerini buldu, aşınmış çakıl taşları gibi yeşil ve grinin tonlarını bir zırh gibi tenine uyuyordu. Ağırbaşlı yapısı nedeniyle renkleri çok az değiştiğinden fısıldaşan arşivcilerin birbiriyle çatışan, kaotik, değişken ruh hâlleri arasında kolayca göze çarpmasına yardımcı oluyordu. Giysileri de çoğundan daha sadeydi; ipek ya da kapitone muslin yerine pamuklu kumaştan yapılmış cübbesi, kadife ya da gümüş renkli brokarlarla süslenmemişti. Gökyüzünün bulutlanmasıyla koyu renk cübbeli arşivcilerin çoğu açık renklileri çiselemeye başlayan yağmurun altına iterek sütunların altına kaçıştı. Fakat Telle su damlalarıyla ıslanan cübbesinin rengi koyulaşıp onu

daha kıdemli gösterirken yağmurdan kaçmayı reddederek açıkta durmayı sürdürdü.

Çanlar sesleri sakinleşmişti. Inara, Telle'nin kolunu dürttüğünde kadının yüzünde telaşlı bir gülümseme belirdi. *Nerede?* diye sordu işaret dilinde, *Nerede kaldın?* demek yerine cümleyi kısaltarak. Gergindi, etrafını saran gri endişeyle koyulaşmıştı.

Önemi yok, dedi Inara hızlıca. *Hazır mısın?*

Telle bir nefes alıp başıyla onayladı. Yeşil tonları yoğunlaşp daha canlı bir hâl almaya başlamıştı. Yatho'yu düşünüyordu. *Yasaları çiğnemiyoruz,* dedi, fark edilmemek için ellerini usulca hareket ettirip hem kendini hem de Inara'yı rahatlatmaya çalışarak. *Burada geçerli değiller. Bu duvarlar özgürce konuşmak için var. Her zaman öyle oldu.* Bir an için tereddüt etti. *İstersen hâlâ gidebiliriz, Inara.*

Hayır, bunu yapmak istiyorum. Scian'la karşılaşmaları neredeyse hiçbir işe yaramasa da Telle'ye hâlâ yardım etmek istiyordu.

Kalabalık sessizleştğinde Telle başka soru sormadı. Gençlik dönemlerini geride bırakalı çok olmuş üç arşivci kürsüye çıktı, parıl parıl cübbeleri neredeyse siyaha yakın bir koyuluktaydı.

"Evet, evet," dedi içlerinden biri, kısa boylu, örgülü gri saçları başının etrafını çevreleyecek şekilde toplanmış bir kadındı. Burnunun ucunda şık bir gözlük duruyordu. "Biraz yağmur yağıyor ve metinlere tekrar dokunmadan önce iyice kurumamız gerekiyor ama şimdilik burada olmamız gerekli. Böyle sert havalarda bile..." Etrafındakilerin geri çekilmesini işaret ettiğinde birkaç genç arşivcinin daha itilip kakılmasına neden oldu. İçlerinden biri öne çıktı. Telle'ninkinden biraz daha açık gri cübbeli genç bir adam kürsüdeki yerini aldı.

"Bu Brahimlerden gelen çocuk," dedi Inara'nın arkasındaki arşivcilerden biri.

"Yıkılan hanenin akrabalarından biri."

"Blenraden'dan sağ çıkanların her şeyini ellerinden aldıklarını sanıyordum."

“Burada olmasına izin veriliyor mu?”

“Aksini söyleyen bir kanun yok.”

“İlk oturumu açıyorum!” diye bağırdı kıdemli arşivci. Avlunun kenarına sığınmış genç bir arşivci elindeki boş tomarı aceleyle açıp fırçasını doldurdu. “Kral Arren’in saltanatının dördüncü senesi ve bu yılın dördüncü ayı.”

“Brahimlerden gelen çocuk” yaşlı kadının sesini duyamayacak kadar uzaktaki arşivciler ya da Telle gibi sağır olanlar için söylediklerini işaret diline çevirmeye başladı. Onur verici bir işe benziyordu ve genç adam bunu gururla yapıyordu. Yaşlıların birkaçı kadından ziyade işaret diliyle konuşan çocuğa bakıyordu. Telle haklıydı, “aksanı” farklı, daha resmîydi, jestleri kusursuzdu ve yüz ifadelerini de buna uydurmaya özen gösteriyordu. Inara’nın genç adamın renklerini sadece odaklandığında görebilmesi garipti. Kissen gibi onları saklamayı öğrenmişti.

Inara başka ne öğrenebileceğini merak edip bakışlarını diğer arşivcilere çevirdi. Renklerin çoğunu ayırt etmek zordu, hepsi birbirine karışıyor gibiydi. Göze çarpan birkaç tanesi vardı. İçlerinden biri morun canlı bir tonuyla sarmalanmıştı, meta-netli ve cesurdu. Avlunun kenarına sığınmış adamın kahverengi teni kırıışktı, ipek kumaştan cübbesi her an bir şimşekle göğü delecek fırtına bulutlarının rengindeydi.

“Lütfen,” dedi başarşivci. “Bildığınız üzere başvuruları açarak sayımızı arttırdık. Son derece başarılı bir süreç geçirdiğimizi de belirtmek isterim.” Son cümlesini sanki bir tezahürat bekliyormuş gibi yüksek sesle, sözcükleri vurgulayarak söylemişti. “Diğerlerine de yer açın.”

Demek hem Telle’nin hem de gözden düşmüş bir hane-nin arşivlere girmesine izin veren kadın buydu. Kalabalığın arasındaki gönülsüz kıpırdanmalara bakılırsa daha fazlası da olmalıydı. Yine de avlu, insanların birbirine sokulmasına, itişip kakışarak söylenmelerine neden olacak kadar kalabalıktı. Ba-

zıları insan yığınıyla cebelleşmek yerine birinci ve ikinci katın balkonlarına çıkmıştı.

“Pekâlâ,” dedi başarşivci bıkkın bir sesle. “Yeni aydan bu yana eklediğimiz yeni girdiler, yerleştirilip işlenmeleriyle ilgili bilgi vermeye geçelim”

Kimseden çıt çıkmadı, taşa, cübbelerin kumaşına ve bakır çatıya düşen yağmur dışında hiçbir ses yoktu.

“Elime bazı ticaret kayıtları ulaştı,” dedi, kızıl saçlarını tutamlar hâlinde toplanmış, orta ton gri cübbeli bir arşivci. “Restish’ten alınan yeni cins Curliu atlarına dair. Satış kayıtları ve diğer ayrıntılarla doğrulanmış.”

“Nereye yerleştirildi?”

“Birinci kata. Modern ticaret malları ve Curliu, hayvanlar ve hayvancılık bölümüne.”

“Güzel. Başka söz almak isteyen?”

Çarpıcı renklerle sarmalanmış adam söz aldı. “Restish’teki iki tanrının bölgedeki inananlarını arttırdığına dair kayıtlar.” Kürsüdeki genç adamın dudakları ince bir çizgi hâline gelse de arşivcinin söylediklerini işaret diline çevirdiğinde Telle’nin renkleri merakla kıpırdandı. Kimin konuştuğunu görmek için öne eğildi.

Adı Solom, dedi Inara’ya. Yedi yılın ardından iki hafta önce döndü.

“Belhaven’da mabetleri kurulmuş,” diye devam etti kimse bir şey söylemediğinde. Diğer arşivciler bir şeyler mırıldandı. “Biri gümüş, diğeri de demircilik tanrısıymış.”

“Mahzenlere kaldır, Solom,” dedi başarşivci, gözleri geçide ve muhtemelen askerlerin hâlâ nöbet tuttuğu kapıya kayarken.

“Bir tane daha var,” dedi Solom.

Avludaki renkler çalkalanıyordu. Kimi arşivcilerin tonları korkuyla titreşirken kimileri heyecan, öfke ya da kınamayla parıldıyordu. Birkaçının aurasıysa mavi ve altınla, kralın renkleriyle doluydu. İçlerinden biri onları mahzene sokan kıdemli

adamdı. Yine de karmaşık renklerine rağmen birçoğu Solom'a bakmak için eğiliyordu. Inara, Telle'nin endişelendiğini hissetti.

Başarşivci bir an için gözlerini kapadı, ardından önce kapiya sonra da Solom'a döndü ve başını onaylarcasına salladı.

"Güvenli sığınakların tanrısının Restish'teki büyük mabedi yeniden inşa edildi," dedi Solom. "Altında on iki beyaz inek, altı siyah at ve kutsal yağ sürülmüş bir keçi kurban edildi."

Arşivciler kendi aralarında dedikoduya başladı. Kralın renkleriyle parıldayanların bile tonları kırmızılaşmıştı. Yusef. Inara, Skedi'ye uzanmamak için kendini zor tuttu.

Ama... Yusef geri dönse bile geçmişine, Skedi'ye ya da Craierlere dair hiçbir şey hatırlamayacaktı. Inara'nın kim olduğunu bilmeyecekti. Ona ne söyleyebilirdi ki?

"Bunu da mahzenlere mi kaldırayım?" diye sordu Solom heyecanla. "Yoksa yukarı, geri dönüşünün diğer emarelerinin yanına mı?"

"Ne emaresi?" diye sordu kubbenin altına toplanmış kalabalığın gerisinden biri.

Brahimlerden gelen çocuğun renkli artık daha belirgindi, gururlu eflatun ve öfkeli leylak tonları ipek tüller gibi etrafında dalgalanıyordu. Soruyu soran arşivciyi işaret edip soruyu tekrarladı. Başarşivcinin kaşlarını çatıldı ve Solom cevap vermeden önce doğruca kadının gözlerinin içine baktı.

"Batı limanı civarındaki yıkılmış mabetlerinden birinin yanındaki nar ağacı mevsimi olmamasına rağmen meyve verdi," dedi. "Kutsal gününde Irisia kıyısıyla Middren arasındaki gökyüzü kırlangıç kuşlarıyla karardı. Batarken içinde bulunduğu iki Restish gemisinden dallar ve yapraklar filizlendi..."

"Yabancı tanrıların yaptıklarını kayıt altına almamıza lüzum yok," diye çıkıştı, orta yaşlı bir arşivci incir ağaçlarından birinin altından. "Tanrıların bu arşivde yeri yok. Bizler onların müritleri değiliz."

“Ah, kapa çeneni,” diye karşılık verdi, merdivenin yakınlığında duran bir diğeri.

“Artık böyle putperestliklere tahammülümüz yok.”

Brahimlerden gelen çocuğun elleri bocaladı. Konuşmalara yetişemiyordu.

“Bizler arşivciyiz,” dedi kürsüdeki üçlüden biri. “Tanrılar hâlâ hayatta, biz de kayıtlarını tutuyoruz. Bizim kuralımız budur.”

“Kralın kuralları bizim kuralımızdır,” dedi, Inara’yı mahzendeki arşive sokan yaşlı adam. Tercüman duraksadı ama Solom’la birbirlerine attıkları bakış Inara’nın gözünden kaçmadı. Brahimlerden gelen çocuğun sinirleri bozulmuştu, Solom ise kendini beğenmiş görünüyor. Birbirlerini tanıyorlardı.

Kürsüdeki kadın ellerini bir kez birbirine vurduğunda avluya sessizlik çöktü.

“Kanunlara dair tartışmalar sokakların ya da evinizin konusudur, bu toplantının değil,” dedi. “Edindiğin yeni bilgileri arşivin derinliklerine sakla, Solom. Ait olduğu yer orası.”

Solom kadını başıyla onaylasa da isyankâr mor tonları hâlâ parıl parıldı. Tatmin olmuştu. Kendinden emindi. Fakat ağacın altındaki arşivcinin mavi ve altın renkleri de aynı ölçüde parlak, öfkesi aynı derecede şiddetliydi.

Neden, diye sordu Inara, “Skedi’ye, küçük tanrının etrafı gözetlemenin bir yolunu bulduğundan emindi, *onları böyle hiddetlendiren ne?*

İnanç, dedi Skedi. Inara tanrının düşüncelerine sızan özlemi hissetti.

“Kayda değer başka bir şey var mı?” diye sordu başarşivci. “Söz almak isteyen?”

Avludaki gerginlik ya da karşı düşüncede olanların baskısı yüzünden kimse konuşmaya cesaret edemedi.

“Pekâlâ,” dedi kadın derin bir iç çekerek. “O hâlde kürsü sizindir. Gündeme getirmek istediğiniz bir konu var mı?” Sesi

tereddütlüydü, kollarını göğsünde kavuşturmuş Solom'a bakmamak için elinden geleni yapıyordu.

Telle gerildiğinde Inara onu durdurmak için neredeyse kolunu tutacaktı. Yatho'nun affını kazanmak için bile olsa etraflarında çok fazla tehlike vardı. Renkleri bile göremiyordu, arşivciler arasında tırmanan gerilimden başka bir şey yoktu.

Fakat Inara ona durmasını söyleyemezdi, bu her şeyi riske atmak olurdu.

Telle bir adım öne çıktı.

"Ah, üçlünün Telle'si." Başarşivci rahatlamış görünse de Inara diğerlerinden Telle'nin duymayacağını umduğu birkaç söz işitti.

"Bu da onlardan," diye fısıldadı yakınlarındaki biri. "Bir hanesi bile yok. Bugünlerde önlerine geleni sınava alıyorlar."

Boş ver onları, Inara, dedi Skedi.

Telle, Inara'ya öne çıkmasını işaret etti. *Benim adıma gündelik çırağım konuşacak,* dedi işaret dilinde. Kalabalığın renkleri sakinleşen bir deniz gibi birlikte dalgalanmaya başladı, Inara mahzende yalan söylediği arşivcinin olduğu tarafa bakmamaya çalıştı.

Telle bakışlarını sertçe yutkunan Inara'ya çevirdi. Telle'nin Inara'dan tek istediği ona kulak vermeleri için sesini süslü laflardan ya da yorumlardan uzak duracak şekilde duyurmasıydı. Inara arşivlere girmek için bu ihtiyacından istifade etmişti ama Telle'nin bu kalabalığın ortasında ne denli yalnız olduğunu şimdiye kadar anlamamıştı. Tıpkı Yatho gibi.

Dostlarım, dedi Telle, Inara söylediklerini yüksek sesle tekrarlamaya başladı. *Arşivlerimiz güvenli değil.*

Kalabalık bir şaşkınlık dalgasına boğuldu. Deniz uzun süre sakin kalmayacaktı. Hâlâ başarşivciye bakan Solom nihayet onlara döndü.

Burası eskiden insanların özgürce girip çıktığı bir yerdi, şimdiyse kendi kapılarımızın önünde mızraklarla tehdit ediliyoruz.

Telle'nin işaret dilindeki hareketleri ve Inara'nın sesi, havuza düşen bir taşın yarattığı dalgalar gibi üst üste bindi. Brahimlerden gelen çocuk da işaret dilinde onlara eşlik ediyordu.

Bir zamanlar bilginin ticaretini yapardık, dedi Telle, şimdiyse sakladığımız sırların. Bir zamanlar her toplantıda iki yüz metin duyurur, üzerine tartışırdık; bugünse üç tanesini bile söylemeye korkuyoruz.

“Ona çenesini kapamasını söyle,” diye tısladı biri, sanki suratında üçüncü bir göz çıkmış gibi Telle'ye şaşkınlıkla bakan kürsüdeki başarşivciye.

Başka biri Telle'ye sessiz olmasını işaret ederken diğeri, “Bırakın konuşsun!” diye bağırdı.

Bunların, diye devam etti Telle, yaşam tarzımıza, arşivlerimize, değerli yazmalarımıza yönelik daha büyük tehditlerin işaretleri olduğuna inanıyorum. Hepsini, onlara zarar verebilecek herkesten korumanın görevimiz olduğunu düşünüyorum.

Arşivcilerden biri konuşanın kim olduğunu görmek için incir ağacına tırmanırken yağmur damlaları meydanın taşlarını ıslatmaya başladı. Bir başkası taş masalardan birinin üzerine çıkmıştı. Inara, Kissen gibi daha iri olmayı diledi, böylece korkutucu olabilirdi. Burada olması gereken Kissen'dı, o değildi. O ne yapacağını bilirdi.

Korkarım, diye devam etti Telle, arşivin en çok tehdit altında olan kısmını, bu topraklarda yaşamış tanrıların kayıtlarını korumalıyız. Hiç değilse onları kopyalayıp güvenle saklandıklarından emin olmalıyız. Ama en iyisi... Biraz nefeslenmek ve Inara'nın ona yetişmesi için duraksadı, hepsini Middren'in dışına taşımamız olur.

Inara daha sözlerini bitiremeden kalabalık renk ve gürültü patlamasına boğuldu. Krala sadık olan olmayan herkes bu fikir karşısında dehşete kapıldı.

“Arşivlerin bu hâle gelmesi asırlar sürdü,” dedi, sütunların arasında duran demir grisi cübbeli biri. “Onları dağıtmamızı mı istiyorsun?”

“Tanrılar tehlikelidir,” diye araya girdi bir diğeri. “İnanların kanunlarına boyun eğmezler. Kral Arren’in kurallarını koymasının bir nedeni var.”

“Burada koruma altındalar. Kralımızın onlara bir şey yapacağını mı sanıyorsun?”

“Sen kimsin de böyle şeyler buyuruyorsun?”

“Blenraden sıçanı hırsızlığa gelmiş.”

“Hırsızlığı huy edinmiş.”

Telle konuşanlara bakmadı ya da birbirini bastırmaya çalışan seslerini duymadı ama yüzlerini görebiliyordu. Daha fazla insan araya girip onlara bakmak için birbirini itip kakmaya başladı. Telle birden küçücük ve savunmasız görünür oldu.

Sakin kalmaya çalışırlarken Inara, Telle’ye söylenenleri tercüme etmeye başladı. *Arşivlerin burada korunmasını istediklerini, kralın kurallarını koymasının bir nedeni olduğunu söylüyorlar.*

“Sessizlik!” dedi başarşivci. “Sessizlik! Konuşmacılarımıza saygı gösterilmeli.”

Telle ifadesini kontrol altında tutsa da renkleri ilk kez değişti; parlak kırmızı renkli korku aralarını doldurdu. Fakat ellerini sakince hareket ettirmeye devam etti.

Elbette kralın aleyhine konuşmuyorum, dedi. Sakinleştirici ve nazik beyaz yalanlar. Inara, Skedi’nin kolundan aşağı inip iradesini onlara yönlendirdiğini hissetti. *Ne kudretli hanelerin politikalarına ne de kralın fikirlerine karşı çıkabilirim. Birçoğunuzun aksine asil bir soydan gelmiyorum.*

Telle’nin sözleri Inara’nın ağzında acı bir tat bıraksa da Skedi’nin kalabalığa yayılan iradesiyle arşivciler bunları duymaktan büyük keyif alıyordu. Renkler özenle okşanmış bir kedinin tüyleri gibi sakinleşip duruldu; Telle kendini küçülterek onları büyük hissettirmişti.

Kralın niyetini yanlış anlayabilecek korkaklara sesleniyorum, diye ekledi Telle. Kral bizi kalbinde taşıyor, değil mi? Bize asla zarar vermez, değil mi?

Soruyu onlara çevirip gücünü büktü. İşe yarıyordu, arşivciler ona kulak veriyordu. Sesler azalmıştı. Bunun ne kadarı Skedi'ye verdiği hediyeden sonra artan gücünden kaynaklanıyordu? Inara gurur mu duymalıydı, yoksa endişelenmeli miydi?

Tek isteğim, dedi önce Telle, ardından da Inara, asırların birikimi çalışmalarımızı ve bizden öncekilerin emeklerini korumanın en iyi yolunu bulmamız.

Kalabalığı neredeyse avucuna almıştı, herkes onu dinliyordu. Başarşivci sessizdi.

“Korumak mı?”

Skedi irkildi ve Inara işaret dilini bırakıp başını çevirdi. Bu sesi tanıyordu.

“Nasıl koruyalım?”

Onları mahzene alan, sütunların arasındaki kıdemli arşivciden geliyordu, öfkesi yüzünü de renklerini de kırmızının tonlarına boyamıştı. Hem işaret diliyle hem de yüksek sesle konuşuyordu ve sertçe Telle'yi işaret ettiğinde Inara ona yalan söyleyemeyeceğini anladı. “Gündelik çırağın” arşivlerde cirit atmasına, üstlerine yalan söylemesine ve “koruma altındaki” alanlara girmesine izin vererek mi bizi koruyorsun?”

Kahretsin, diye düşündü Inara, ağzını sımsıkı kapatarak.

“Kralın aleyhine konuşmuyorum diyorsun ama *senin* sorumluluğundaki kız tanrı arşivlerine girip kanunları çiğniyor?”

Kalabalıktan mırıltılar yükselmeye başlarken insanların ruh hâli bir anda değişti. Daha önceki mavi ve altın rengi bütün gücüyle geri döndü. Inara gözlerini yaşlı adama dikmiş Telle'ye baktı. *Çırağım böyle bir şey yapmaz, dedi, kendinden emin bir tavırla ve Inara'ya dönüp başıyla onayladı. Ona güveniyordu. Inara yalan söyleyebilir miydi? Söylese bile bu beyaz bir yalan değil, kendi çıkarlarına hizmet eden bir yalan olurdu. Skedi'nin*

gücünün dışına çıkan bir yalan. Inara dili tutulmuş öylece Telle'ye bakakaldı.

Ne demek istediğini anladığında Telle'nin gözleri genişledi. Renkleri değişirken ihanetin koyu grisine karışan korku öncekinden de güçlü şekilde geri döndü.

Cevap vermeyeceklerini anladığında yaşlı arşivci daha da öfkelendi. "Kralın şövalyeleri!" diye bağırdı.

"Betrom!" diye çıkıştı başarşivci, kapıya korku dolu bir bakış atarken. "Toplantının kuralları vardır! Asırlardır değişmemiş konuşma özgürlüğüne dair kurallar."

Avlunun dört bir yanı altın rengiyle çevrelenmiş maviyle parılıyordu. Sayıları öncekinden daha fazlaydı.

"Çok yumuşak davrandın, Perell," dedi Betrom. "Kapılarımızı sımsıkı kapatacağın yerde ardına kadar açtın. Kralımıza bağlı kalmamız gerekirken ona karşı çıkanlara göz yumdun!"

Tünelden taşı döven botların sesi yankılandı. Kapıdaki iki muhafız mızraklarını çoktan çekmiş vaziyette ortaya çıktı. Sakallı olan Telle ve Inara'yı henüz fark etmemiş olsa da bu ânı bekliyormuş gibi sevinçten havalara uçmuş görünüyordu.

Ina, dedi Skedi panikle zihninde. Muhafızlar onu bulursa öldürüleceği kesindi.

Saklan, dedi Inara. *Bizi yakalarlarsa uçup git.*

Seni bırakmayacağım.

Bırakmak zorundasın!

"Bu delilik!" diye bağırdı Solom öne çıkarak, sesi öfkeliydi. "Arşivlerimizde silahlar! Kapılarımızda muhafızlar! Scian aşkına, aynı şeyleri tekrar mı yaşayacağız?"

Betrom onu duymazdan geldi. "Şu kadını tutuklayın!" diye bağırdı, Telle'yi işaret ederek. "Çocuğu da. Krala karşı çıkıyorlar!"

Arşivcilerden ikisi alkış tutmaya başladığında sakallı olan muhafızın bakışları Telle'yi buldu. Yüzündeki neşe daha da artmıştı.

“Bu ne cüret?” diye bağırdı kürsüdeki arşivcilerden biri, yüzü öfke doluydu. “Üzerindeki cübbeden utan, Betrom. Dışarı. Dışarı! Şövalyeleri hemen dışarı çıkarın!”

Arşivcilerden bazıları ona kulak verip ileri atıldı ve el kol hareketleriyle adamları kovmaya çalıştı. Kalabalık iki su akıntısı gibi dalgalanıp birbirlerine sürükleniyordu. Şövalyelerden genç olanı endişeyle silahını indirdi.

Kaçmaları gerekiyordu. Inara, Telle'nin bileğini tutup çekiştirmeye başladı. Arşivcinin yüzü solgun, renkleri çalkantılıydı.

Başka çıkış var mı? diye sordu Inara. Telle sersemlemiş, acı dolu gözleriyle ona baktı. Özür dilemeye vakit yoktu. Inara bunu düşünmemişti.

Hayır. Sadece kendini düşünmüştü.

Kralın renkleri görünmez alevler gibi avluyu sarmalayarak taşların üzerindeki herkesi korku ve inançla doldurdu. Çoğunun dikkati Telle ve Inara'dan ziyade kapıdaki hareketlilik ve davetsizce içeri dalan muhafızların üzerindeydi. Bazıları yol açmaya çalışırken diğerleri onları kovmaya çalışıyordu. Bir anda çalkalanıp itişip kakışmaya başlayan kalabalık herkesi yutacak gibiydi. Üzerlerine mürekkepler fırlatıldığında kargaşa kapının yakınlarında yoğunlaştı. Bir çığlık yükseldi, ardından da birkaçı onu takip etti ama nedenini gören kimse yoktu.

Inara kolunda bir el hissetti. Dişlerini sıkıp mücadele etmeye hazır vaziyette arkasını döndü ama karşısında Brahimlerden gelen çocuğu buldu. Renkleri karmaşıktı, panik doluydu ama yanıltıcı değildi.

“Gel,” dedi, “elini çabuk tut!”

Telle'yle ikisini birbirine girmiş kalabalıktan uzağa sürükledi, ayakları yağmurdan ıslanmış taşlarda kayıyordu. Bir kapıdan geçtiklerinde onları bekleyen Solom'la karşılaştılar. Adam Telle'nin eline bir dizi anahtar tutuştururken oğlan işaret dilinde konuşmalarını tercüme etmeye başladı.

Bu anahtar doğu kanadındaki kapıları açıyor. Önce sarı sonra da kırmızı iple bağlanmış anahtara dokundu. Bu da binanın arkasında, güllerin yanındakini. Orada saklanın.

Telle başıyla onayladı. İç içe geçmiş bedenlerin kaosu arkada kalmış olsa da Inara inançlarının birbiriyle çarpışan girdabını, mavi ve altın rengindeki dehşeti görebiliyordu.

Nedeni belki sevgi belki korkuydu ama hepsi tek bir şey düşünüyordu: kral, kral, kral, kral.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Kissen

Kissen kafatasını yarıp geçecekmiş gibi gelen bir baş ağrısıyla uyandı. Gözlerine, dışarıdaki karanlığa, tenini ve yaralarının sakinlemiş sızısına bakılırsa bütün gün uyumuş, ertesi günün akşamına uyanmıştı. Son on yıldır –belki daha fazladır– bu kadar uzun ve derin bir uyku çekmemişti.

Hâlâ hayattaydı. Yavaşça doğrulurken ses çıkarmamaya dikkat etti, bütün vücudu ona ne yaptığını hatırlatırken acı dolu iniltisini bastırmaya çalıştı. Sol bacağı kramplarla kasılıyor, dizleri zorlanmaktan sızlıyordu, sağ bacağıysa sanki yatağını alıp zeminin içine girmiş de gözlerini açtığı mağaranın dişlerinin arasında mahsur kalmış gibi hissediyordu.

Mağara. İki oda kadar derin bir yerdi. Kissen bunu belli belirsiz hatırlıyordu. Girişin yakınında işlenmiş kilden yapılmış, bacası taşlardan yukarı uzanan kaba bir ocak yanıyordu. Aan'ın gölünün ötesinde gördüğü ışığın kaynağı bu olmalıydı.

Uzandığı yatak kürkler ve dokuma yünlerden ibaretti. Kullanılmaktan lime lime olsalar da o kadar üst üste istiflenmişlerdi ne kadar eski olduklarının bir önemi kalmamıştı. Yatağın üzerinde çam dalları asılıydı, mağaranın derinliklerindeki duvarlarsa kurutulmuş balık ve tavşanlarla, buruşuk orman mantarları ve iplere geçirilmiş sarımsaklarla süslenmişti.

Kissen dirseklerinin üzerinde doğruldu ve yanındaki zemine atılmış kanlı bez parçalarını gördüğünde burnunu kırıstırdı. Ot, tuz ve et kokusu aldığı anda çok geçmeden bunun dondan yanmış tenine, burnuna, yanaklarına ve parmak eklemlerini bolca sürülmüş mumsu bir merhemden geldiğini fark etti.

Yatağın içinde donmuş gibi görünen sağ bacağı kıpırdamadığında hayalet uzvu derin bir acıyla sızladı. Gözlerini kapatıp nefesini verdi, ardından battaniyeleri kenara çekip elleriyle bir zamanlar bacağına olduğu yeri tuttu. Hayalet bacağına zemin-den çekip çıkarır gibi yukarı kaldırdı ve yatağa düz bir şekilde bırakmış gibi yaptı.

Bacağına kurtarıp tıpkı etten kemikten sol ayağı gibi yatağın üzerine koymasıyla acı azaldı. Kissen yaralarını incelemek için gözlerini açtı. Sağ dizine, koluna ve omzuna yosundan yapılmış bir lapa sürülmüş, yapraklarla tıpkı bandaj gibi sarılmıştı. Su toplamış sol ayağı da sızlıyordu ve aynı lapanın ayak parmaklarının arasında çatladığını hissedebiliyordu fakat onunla ilgilenen her kimse üşümemesi için sağlam ayağını yorganın altına sokmadan bir beze sarmıştı.

Silahları neredeydi? Kissen tehlikede olmadığından emindi –biri ona zarar vermek istese bunu uykusunda yapardı– ama yine de hepsinin yanında olmasını istiyordu.

Neyse ki Osidisen’in mağarasından aldığı hançeri, palası ve değneği kol mesafesindeydi. Palasını aldı ama kınından çıkarmadı. Üzerindeki kanı temizlemiş olsa da parlak metale baktığında kırmızı lekeleri görecekmış gibi hissediyordu. Ardından Osidisen’in hançerine uzandı. Mağaranın taşları yüzeyinden yansıyan ışıkla aydınlandı.

“Bak başıma ne belalar açtın,” dedi hançere.

Taşlar hışırdadı. Kissen silahını kendini savunmaya hazır biçimde tutup ayağa kalkmaya çalıştı ama başının dönmesiyle kış üstü düştü. Mağaranın girişinde bir adam belirdi.

“Ah,” dedi. “Uyanmana sevindim, Kissenna.”

Başlığını indirmesiyle Kissen adamı daha net gördü. Çok fazla fırtınaya maruz kalmış bir ağaç gibi zayıftı ve kabukları soyulmuş bir dal gibi solgundu. Beline gelen sakalı gri tellerle dolu olsa da dinç ve sağlıklı görünüyordu; gözleri parlaktı ve dudaklarına birkaç eksik dişini ortaya çıkaran bir gülümseme yerleşmişti. Adam bir tanrı değildi. Tanrılar bir amaç uğruna yeryüzüne inerdi, insanlarsa toprağa ait oldukları için.

“Aan sana adımı söylemiş,” dedi Kissen ama adam güldü.

“Daha önce tanışmıştık,” dedi, “gerçi o zamanlar daha küçüktün. Gençliğe adım atan öfkeli, ufak tefek bir şeydin. On altında mıydın? Yoksa on yedi miydi?”

Kissen doğruldu, hançeri hâlâ elindeydi. “Artık pek de ufak tefek değilim,” dedi, “ama hâlâ öfkeliyim.” Adamı tepeden tırnağa süzdü. “Doric,” dedi en sonunda kim olduğunu hatırlayarak. “Burada yaşayan kaçık sendin. Pato sana şarap getirmişti.”

Doric gülümsedi ve girişin yanındaki kancadan bir çanta alıp elini ısıracığından korktuğu bir kedi ya da köpeği atar gibi battaniyenin üzerine fırlattı. Ateşin başına yaklaşırken tavan-
dan sarkan kurumuş etlerden bir parça alıp alçak bir tabureye oturarak dirseklerini dizlerine dayadı. Kissen çantayı açarken etinden bir ısırık alıp yüksek sesle çiğnemeye başladı. İçinde dışarının serin havasında soğutulmuş bir şarap tulumu, sert peynir ve bisküviler vardı.

“Senin veigandan çok sonra gelmiş yeni bir ziyaretçiden,” dedi Doric. “Sağında da su dolu kap duruyor.”

Kissen birden dilinin damağının kuruduğunu fark edip başını çevirdi. Suyu kana kana içtikten sonra şarabın tıpasını açıp büyük bir yudum aldı.

“Pato’yu duyduğumda çok üzüldüm,” dedi Doric, bakışlarını ateşe çevirmişti. Sesi pek konuşmamaktan çatallıydı. “İyi adamdı.”

“Huysuzun tekiydi,” dedi Kissen. “Üstelik leş gibi kokardı. Atım nerede?”

Doric usulca güldü. “Eh,” dedi. “Sen de ona çekmişsin.”

Kissen başını kaldırdı, ağzının yarısı çantadaki peynir ve kuru üzümle doluydu. Alaycı bir nefes verdi. Haksız sayılmazdı. Buram buram lapa, kurmuş kan ve ter kokuyordu.

“Atının keyfi yerinde,” diye ekledi Doric. “Etrafta dolanıyor. Şanslı hayvanmış, ona verecek fazladan samanım vardı.”

Kissen yutkundu. “Teşekkür ederim,” dedi tüm samimiyetiyle. Senfa çok daha iyilerini hak ediyordu.

Doric dilini şaklattı. “Zavallı hayatını kurtardım diye değil, bir ata saman verdim diye bana minnettarlık gösteriyorsun,” dedi.

“O at seçimlerini kendi başına yapmadı.”

Adam bir süre sözlerini düşünüp yutkundu. “Doğru,” dedi. “Biliyor musun, Pato’nun yanına bir çırak almasına çok şaşırmıştım. Hep yalnız gezerdi. Sen de ona benziyor gibisin.”

“Başka çaresi yoktu,” dedi Kissen. “Varımı yoğumu bırakıp onu vahşi doğaya kadar takip etmiştim. Beni geri göndermesi ölümüm anlamına gelirdi. Onun bile yüreği buna el vermedi.”

Pato’nun peşine takılıp Blenraden’i arkasında bıraktığında sahibi Maimie’ye olan yıllarca birikmiş borcundan caymıştı. Kadın yaptığı her şeyin, dışının kovuğuna yetmeyen yiyeceklerin, paçavradan farksız giysilerin, koltuk değneğinin, hatta hiç yoktan iyidir diye dizine bağlamak zorunda kaldığı kıymık dolu kazığın bile karşılığını istemişti. Kissen’i döverken kırdığı yüzüğünü bile borcuna eklemişti. Maimie’nin satın aldığı ya da takas ettiği çocukların hiçbirisi özgür olmaya niyetli değildi.

Bu yüzden Kissen, Yatho ve Telle’nin yardımıyla kilitli evden kaçtığında geri dönemeyeceğini biliyordu. Maimie kaçaklara yaptıklarının herkese ibret olmasını ister, iradesini kıramadıklarını yok ederdi.

“Bir süre sonra bana alışmıştı,” dedi Kissen, düşünceleri Inara’ya kayd. “Artık bunun nasıl bir şey olduğunu biliyorum.”

“Sen de mi yanına bir velet aldın?”

“O *beni* aldı.” Kissen saçlarını yüzünden geriye ittiğinde her bir zerresi acıyla sızladı.

Doric kıkırdayıp etinden bir ısırık daha aldı. “Şimdi nerede?” diye sordu.

“Muhtemelen başını belaya sokuyordur.” Doric’in mağarasının önündeki göle, Aan’ın kaynağına, gücünün kalbine baktı. Dağlar ve ötesindeki patikalar beyazla gümüşe boyanmış olsa da kardan etkilenmemişti, akşam vakti bile sakın, her nasılsa gökyüzünden daha karanlıktı. Aan değiş tokuş ettikleri saçları sayesinde Inara’nın nasıl olduğunu bilirdi. Saç, bir tutam bile olsa, iyi bir adaktı.

“İnsan yaşattığını yaşamadan ölmezmiş,” dedi Doric. “Geçen sefer buraya geldiğinde yeterince sorun çıkarmıştın. Ateş tanrısını çağırmak için kar fırtınasının ortasında sınıra gitmiştin.”

Kissen dilini altın dişine götürüp şarabından büyük bir yudum daha aldı. “Fırsat ayağıma gelmişti,” dedi. Middren’de, Blenraden’in dışında, Hseth’e adanmış mabetler yoktu ama Talicia’da... sınırın hemen ötesinde bile altına dal ve taş yığılmış, üzerine ateş tanrısının sembolü kazınmış bronz bir çan bulmuştu. Çanı çalmış, tanrının onunla ve ufak tefek numaralarla dolu çantasıyla yüzleşmesi için haykırmıştı.

“Gelmedi,” dedi Doric.

“Hayır, gelmedi,” dedi Kissen.

“Yine de onu öldürdün, değil mi?”

Kissen ona sert bir bakış attı ama adam tüm rahatlığıyla etini çiğniyor, dalgın dalgın ateşe bakıyordu. Aan’ın sularının kaynağına göz kulak olan münzevisi elli ila yüz arasında herhangi bir yaşta olabilirdi. Burada kaç yıl geçirmişti? Aan onunla ne kadar konuşmuş, gözlerinin gördüğü dünyanın ötesinin ne kadarını anlatmıştı?

“Burada ne işim var, Doric?” diye sordu.

“Bunu Aan söyleyecek.”

Kissen gözlerini devirdi. Aptal müritler saçmalamaya başlamadan önce ancak birkaç cümle kurabiliyorlardı. “O nerede peki? Beni buraya keyfini beklemem için sürüklediğini umuyorum.”

“Sen kendini buraya sürükledin,” dedi Doric, kulağını kaşıyarak. “Nasıl hissediyorsun?”

“Bok gibi.”

İyi.

Aan’ın sesi birden göze saplanan bir iğne gibi ikisinin de zihninde çınladı. Kissen yüzünü buruştururken Doric sanki bir öpücük almış gibi gülümsedi.

“Beni çağırmanın iyi bir nedeni olsa iyi olur, Aan,” diye çıkıştı Kissen, sözleri üzerine müridi onu onaylamıyormuş gibi boğazını temizledi.

Böyle diyorsun ama bir tanrının fısıltısıyla bunca yol geldin, dedi Aan. Ne beklenmedik bir güven gösterisi. Belki de yalanların tanrısı ve koruyucusuyla geçirdiğin zaman sana iyi gelmiştir.

Kissen sesindeki kendini beğenmişlikten hiç hoşlanmamıştı. Kendini ayağa kalkmanın acısına hazırlayıp değneğine uzandı ve doğrulurken Doric’in derme çatma yatağındaki kürklerden bazılarını peşinden sürükledi. Neredeyse çıplak sayılırdı, acı ve yorgunluktan titriyordu, her yeri ağrıyordu. Yalnızca bedeni değil yüreği de aynı şeyden mustarıptı; gördüğü, yaptığı her şeyden ağırlaşmıştı. Barajdaki bir gedikten su yudumluyor gibiydi. Seli durduramazdı. Savaş kaçınılmazdı, fitil çoktan ateşlenmişti. Hseth... eninde sonunda dönecekti.

Değneğini koltuk altına yerleştirip briddite kılıcını aldı ve topallayarak mağaranın girişine doğru ilerledi. Doric yanından geçerken dönüp ona baktı, pantolonu sıska bileklerini açıkta bırakıyordu. Eski yara izleri Kissen’in dikkatini çekti, her iki bileğine bağlanmış zincirler tenini büküp dövme gibi lekelemişti. Bir zamanlar bir mahkûm ya da köle olmalıydı.

Kissen bakışlarını adamdan çekti. Tanrı onu bekliyordu.

Mağaradan dışarı adım attığında Aan'ı durgun gölünün suları üzerinde bağdaş kurmuş otururken buldu. Kissen onu ilk kez giyinik görüyordu. Şimdiye kadar iri ve güçlü vücudu, çekici kıvrımları, dolgun göbeği, yumuşak kolları, ayrıca bacakları ve cinsel organındaki kuzgun karası kıllarıyla hep arzularını körüklemişti. Şimdiyse nehirler kadar gür saçları suya karışıp karanlığında kaybolurken vücudunun geri kalanı kürk bir mantoyla örtülüydü. Bir kurt postu kadar beyazdı, uzundu ve yıldızların ilk ışıkları altında parılıyordu.

Hayır, bu bir kürk değildi. Kardı. Efsanelere konu olmuş kudretli canavarların kürkleri gibi parlak ve ölümcül, incecik iğnelerle sarmalanmıştı. Ona sarılmaya kalkışacak herkes delik deşik olurdu. Aan buraya oyun oynamaya gelmemişti.

Kissen palasını daha sıkı kavradı. Onu kullanabilir miydi? Kadim vahşi tanrılardan birinin önünde yarı çıplak ve harâp bir hâldeyken? Aan'ın bölgesinde yanında hiçbir aleti yokken karşısında en ufak bir şansı bile yoktu.

Kissen hiçbir şeye kalkışmadan gölün önündeki taşlara oturdu. Yüzeyleri soğuktu ama buz gibi sayılmazdı. Uzaktan bir ses geldiğinde başını kaldırdı. Senfa. Aan'ın sularının yanında yatıyordu, eysersizdi ve Kissen'in hiç görmediği kadar sağlıklıydı. İç geçirdi.

"Benden ne istiyorsun?" diye sordu Aan'a, önce koltuk değneğini, ardından da hançeri ve palasını kucağına koyarken. "Bu günlerde bir oyuncak gibi tanrılar arasında savruluyorum. Umarım sırf canın sıkıldı diye beni çağırmamışsındır."

Aan onu sakince izledi. Gözleri neredeyse simsiyahtı, mürekkep gibi parılıyordu. Mabedine briddite metalinden yapılmış bir silahla girmek, aile evine ilmik getirmek gibi hakaret sayılırdı. Önce müridi onu sağlığına kavuşturmuştu, şimdi de Aan'ın kendisi onu dağın ayazından koruyordu. Kissen yerden yükselen karı ve gökyüzüne ok gibi uzanan ince bulut şeritleri görebiliyordu.

“Beni izliyordun,” dedi Kissen.

“Üzerinde bir tanrının armağanını taşıyorsun,” dedi Aan.
“Seni izleyen ben değildim.”

Hançer. Osidisen’in hançeri. Kissen haklıydı, Osidisen ona göz kulak oluyordu. Ama neden Aan’ı da işin içine sokmuştu? Suları onun denizlerine kavuşmuyordu bile.

Su kendisiyle konuşur. Aan, Blenraden’da böyle demişti. Boğazına acı bir his yükseldiğinde Kissen sırtındaki Doric’in kürklerine daha sıkı sarındı.

“Ölü bir tanrıya karşı kaybedilmiş bir savaş veriyordun.” Bunu yüksek sesle duymak Kissen’in ağzında acı bir tat bıraktı. “Talicialıların kalbindeki savaş tahtında oturuyor, onu yerinden edemezsin.”

Kissen başını iki yana salladı, üzerindeki kürklere rağmen öfkeyle ürperdi.

“Seni buraya çağırdım,” dedi Aan, “sen de geldin.”

Kissen’in kaşları çatıldı. “Bana peşinde koşacağım hâlâ yaşayan bir tanrı verdin,” diye çıkıştı. “*Senin* buyruğunla gelen Faer süttten yeni kesilmiş o çocukları öldürdü.”

Aan çenesini kaldırdı. Hava tenini ısıracak kadar serinlediğinde Kissen bir kez daha ona kafa tutamayacağını hatırladı. Tanrı isterse onu şuracıkta ezebilirdi. Verdiği nefesler gözünün önünde buhar bulutları oluşturuyordu.

“Çocuklar masum değildir,” dedi Aan.

“Eh, olmaları gerekir,” diye çıkıştı Kissen.

Maimee’nin değil yardıma muhtaç olanlar, hiçbir çocuğun yanına yaklaşmasına asla izin verilmemeliydi. İnara asla evinin yanıp kül oluşunu izlemek zorunda kalmamalıydı. O genç çocuk ölmemeliydi. Hiçbiri ölmemeliydi.

“Daha çok insan ölecek, Kissenna,” dedi Aan, kısa süreli bir sessizliğin ardından. “Bunu zaten biliyorsun. Bunu kalbinde hissediyorsun.” Başını güneye çevirip Middren’e doğru baktı. “Ulusların yükselişini ve yıkılışını izledim. El üstünde tutulup

sonra yüzüne bakılmayan tanrıları gördüm. Ama...” Derin ve kararlı bakışlarını yeniden Kissen’a çevirdi. “Tanrı ve ulusun bu denli iç içe geçtiğine ilk kez şahit oluyorum. Bu beni korkutuyor. Hseth beni korkutuyor.”

Kissen gözlerini kırıştırdı. Aan’dan pek çok şey bekliyordu ama dürüstlük ve de zayıflık bunlardan biri değildi. “Hseth öldü,” dedi huysuzca. Ailesini elinden alan tanrıyı nihayet öldürmesine rağmen neredeyse hiçbir şey değişmemişti. Daha da beteri, Hseth’i öldürerek müritlerini öfkelenendirdiğinden şüpheleniyordu.

“Aldığın her nefesle geri dönmeye biraz daha yaklaşıyor,” dedi Aan. “Ölmeyeceği, değişmeyeceği, yumuşamayacağı bir dünyaya geri sürükleniyor.” Hava, Aan yeniden nazik olabileceğini kanıtlamak istermiş gibi biraz ısındı. “Hseth bir zamanlar insanları en soğuk gecelerde ısıtan, otlayan sığırlar için yamaçlardaki fundaları temizleyen bir ateş tanrısıydı,” dedi. “Sularımın yakınına sığınmış insanların onun ışığında hikâyeler anlattığını duyardım. Varlığı iş, hayal gücü ve güvenlik demekti. Tanrılar inançtan doğan güçtür ama onu yaratan inanç artık ölümden geliyor. Osidisen haklıydı, Middren’i Talicia’dan bile daha hızlı istila edecek.”

Kissen göğsü panikle daralırken gözlerini yumdu. “Beni buraya bunu söylemek için mi çağırdın?” diye sordu. “Anlıyorum. Bunu gözlerimle gördüm. Elimden geleni yapıyorum.”

“Başarısız oluyorsun.”

Kissen öfkelenip dişlerini sıktı. “Sana ne bundan? Suların akmaya devam edecek. Kimin balık tuttuğu ne fark eder?”

Aan başını geriye atıp boynunu ortaya çıkararak bir kahkaha koyverdi ama neşesinin içi boştu. “Sadece tanrıları mı bu kadar küçümsüyorsun?” diye sordu, “Yoksa konuşan her varlığı mı?”

“Siktir git. Soruma cevap ver.”

Kissen, Doric’in arkasında derin bir nefes aldığını duyar gibi oldu. Aan’ın kardan kürkünün sivri uçları diken diken

oldu. Kara gözleriyle Kissen’i delip geçerken teni sularını çevreleyen taşlar gibi soldu. Kissen korkmayı reddedip bakışlarına karşılık verdi. Aan elini kıpırdattığında Kissen kılıcına şarıldı ama tanrının niyeti ona saldırmak değildi. Gölün suyu eğimli tepeleri su, fırtına ve bir orduyla dalgalanan bir dağ şeklini aldı. Savaştığı çocuklar gibi küçük bir alay değildi bu, ellerinde silahları ve ateş tanrısının sembolünü taşıyan sopalarla uygun adım yürüyor, peşlerinde mabetler sürüklüyorlardı.

“Eriyen karla ilerliyorlar,” dedi Aan. “Tahıl taşıyor, öküzleri güdüyor ve keçi sürülerini katlediyorlar. Ama hepsi bir dikkat dağıtmacadan ibaret.”

Sular tekrar kıpırdanıp Talicia kıyılarına, dalgalara ve gemi filolarına dönüştü. Göl yeniden kıpırdandığında Kissen, Telle’nin ona ısrarla gösterdiği haritalardan hayal meyal hatırladığı farklı bir kıyıya büründüklerini fark etti. Otuzdan fazla savaş gemisiyle dolu Restish kıyılarına.

“Talicia, Osidisen’i denizine hapsedmek için briddite kullandı ve yelken açıp gitti. Middren’in sularına güvenli bir yol açıldı. Restish ise gelmek için gelgitin dönmesini bekliyor. İkisinin de yanında alev ve yıkım getiren tanrıları var, Middren’inse hiçbir şeyi yok. Topraklarınız, topraklarımız denizden ve kılıçtan gelen yıkımın eşiğinde.”

Kanatları koparılmış, katledilmeyi bekleyen savunmasız hayvanlar gibiydiler.

“Okyanuslardan gelip sularıma karışan yağmur ve karın bana söyledikleri bunlar,” dedi Aan. “Birçok deniz tanrısı Middren’in düşmesini, Restish ise limanlarınıza konup orayı semirmek istiyor. Fakat hiçbirisi benim gördüklerimi görmüyor. Hseth’in getirdiği tehlikeyi, bolluk ve dehşet arasında yarattığı barbarca dengeyi görmüyor. Yalnızca çelimsiz bir kral, denize düşmüş dalgalara kafa tutmaya çalışan küçücük bir damla görüyorlar. Ancak Hseth savaşın ortasında, bir ulusun kalbinde yeniden

doğduğunda beraberinde asırlar boyu durmadan akacak kan getirecek.”

“Bundan emin olamazsın,” dedi Kissen. “Kıyılar, topraklar ve hükümdarlar ne olacak? Her kral birbirine benzer.”

“Nehirlerin Talicialı askerlerin seslerini, yaptıkları baskınları ve ettikleri eziyetleri, arkalarında bıraktıkları yanıp kavrulmuş toprakları ve ölü tanrıları taşıdığını biliyorum. Toprağa işedikleri idrar şiddet ve kan, ter ve tükürükleri güç ve inanç kokuyor. Gözyaşları bağnazlıkla dolup taşıyor. Bunu bozmalıyız, Kral Arren bunu bozmalı.”

Kissen dudak büktü. “O piç kurusu kral bu konuda ne yapabilir ki?”

“Yalnızca Hseth’inkinden daha büyük güç ona karşı koyabilir.”

“Ah. Tanrı olmak için elinden geleni ardına koymadığına göre bu söylediklerin onu pek mutlu edecektir. Neden beni rahat bırakıp ona dadanmıyorsun?”

“Gözleri kör olmuş, kendi halkının üzerine yürüyor.”

Sular yeniden kıpırdanıp denize kavuşan büyük bir nehir boyunca kurulmuş eş merkezli kanallarla dolu geniş bir şehre dönüştü.

Lesscia. Kissen arşivden kilometrelerce güneydeki limanı koruyan kulelere kadar şehri avucunun içi gibi biliyordu. Başını tanrıya çevirdi. Aan’ın ona vicdan azabı çektirip ikna etmeye çalıştığını biliyordu. Sakladığı bir şeyler vardı.

Suçluluk duyuyordu.

“Bunları neden Blenraden’da söylemedin?” diye sordu Kissen.

Su yeniden duruldu. Aan’ın buzdan kürkü diken diken oldu. “Benden ne istediysen onu verdim.”

“Ama şimdi istemediklerimi veriyorsun,” diye karşılık verdi Kissen. “Neden? Ne değişti?” Yalnızca dağların yamaçlarında ısıklar çalan ve Aan’ın mabedinin çeperinde dans eden rüzgârın bozduğu sessizlikte birbirlerine baktılar.

“Şövalyeyi öldüreceğimi düşünüyordun,” dedi Kissen en sonunda, parçaları birleştirerek. “Değil mi?”

Aan dudaklarını büzdü. “Evet. Küçük tanrı sana her şeyi söylediğinde şövalyenin icabına bakacağını, kralın öleceğini ve her şeyin eski hâline döneceğini düşündüm. Fakat vahşi tanrıların mabetlerindeki kaosun ardından Hseth’in pençelerini Middren’e geçirdiğini fark ettim. Benim suyla yaptığım gibi onun da ateşle, ocaklar ve ışık aracılığıyla iletişim kurduğunu anladım. Osidisen’in öfkesine, nehirlerin ve yağmurun mırıltılarına uzun süre kulak vermedim.” Bir kez daha dudak büktü. “Kendine beklenmedik bir yol seçtin ve bana... yanıldığımı gösterdin.”

Kissen gülmek için kendini zor tuttu. Nehir tanrısı limon yemiş gibi görünüyordu.

“Ben insanları öldürmem,” dedi Kissen, “daha doğrusu öldürmezdim,” diye ekledi sertçe.

Aan iç geçirdi. “Bu iyi bir şey. Savaş uzun süredir emin adımlarla yaklaşıyordu, bense kendi sularımda bunu anlayamayacak kadar uzun süredir saklanıyordum. Ancak kararın beraberinde başka bir bedel getirdi.”

Su dalgalanıp Kissen’in bir çırpıda tanıdığı adamın şekline büründü. Elogast. Hayattaydı. Kissen ölmeyeceğini biliyordu ama bunu gözleriyle görmek göğsünde orada olduğunu bile bilmediği bir yükü kaldırmıştı. Fakat adamın alaycı gülümsemesinden, sakın tavırlarından, un ve ot dolu çantasından eser yoktu. Bitkin ve zayıftı, duruşuyla etrafına tehlike saçıyordu, bir eli kılıcıdaydı. Bu fırıncı Elo değil, şövalye Elogast’tı.

“Kralı öldürmek istiyor,” dedi Aan.

Kissen omuzlarını silkti. “Dişe diş,” dedi. “Kral da onu öldürmeye çalıştı.”

Aan dişlerinin arasından tıslamaya benzer bir ses çıkardığında sular göle döndü. Ayağa kalktığı anda omuzlarından düşen buzdan mantosu omuzlarından kayıp suya karıştı. “Bu bir oyun

değil, veiga,” dedi tanrı. “Osidisen’in uyarısına kulak asmadın, şimdi de aynısını bana mı yapacaksın?”

“Ne önemi var ki?” diye sordu Kissen, bir kez daha omuzlarını silkerek. Koltuk değneğini dikkatlice döndürüp kalkmaya hazırlandı. “Seni, kendi aralarında konuşan askerlerin sidiğini içen bir su tanrısına dönüştüren o velet krala karşı sevgi mi besliyorsun?”

Aan’ın ifadesi öfkeyle donakaldı, kararan gözleri dipsiz su kuyusu gibiydi.

“Söylediklerimi anlamıyor musun?” dedi Aan. “Regna soyunun son ferdinin de ölmesiyle elle tutulur hiçbir iddiası olmayan soylular onun tacı için birbirine girdiğinde ne olacak sanıyorsun? Siz acınası insanlar sırf eğlencesine didişmeye başladığınızda ve kendi yataklarınızı ateşe verdiğinizde? O zaman sınırlarınızı ateş ve külden kim koruyacak?” Ses etraflarındaki kayaları inletirken Kissen değneğinden güç alıp ayağa kalktı, kaçmaya da savaşmaya da hazırды. Bir tepki görmek için Aan’ı kışkırtmış ve istediğini almıştı.

“Sen ve o şövalyen Middren’in kalbini söküp o akbabalara sunacaksınız,” dedi Aan, parmağını suçlayıcı bir tavırla Kissen’a doğrultarak. Vücudu taşlaşıp gölgelere bürünürken ayaklarının dibindeki su öfkelenip çalkalanmaya başladı. “O küçük aletlerin tanrılarla savaşmana yardımcı olabilir ama inanca ket vuramaz. Kralınızı defederseniz topraklarınızın inandığı son şeyi de yerle bir edersiniz ve yerle bir olmuş bir ülke kendisini savunamaz.”

Aan’ın bedeni artık etten kemikten değil de taş, buz ve sudan ibaretmiş gibi görünüyordu. İnsanlığının tek emaresi nehir gibi dökülen saçlarıydı. “Para karşılığında kadim varlıkları öldürmeyi hak ettiğini düşünen acınası bir fanisin. Sırf küçük acılar ve kalp kırıcı tartışmalarla dolu birkaç önemsiz yıl geçirdin diye koca bir yangını tükürerek söndürebileceğini sanıyorsun.”

Tanrı birden duraksadı, Kissen'in gülümsediğini nihayet fark etmişti. Aan'ı öfkelendirmek zordu. Kissen bunu daha önce de denemiş ama başarısız olmuştu, ne var ki bu kez nehir tanrısını çileden çıkarmak bir eşek arısı yuvasını dürtmek kadar kolay olmuştu. Kissen'in gülümsemesi soldu. Kirpikleri kalın bir buz tabakasıyla kaplanmıştı. Verdiği nefesler havada donup yere çakılıyordu. Aan son derece ciddiye. Bunun da ötesinde, ödü kopuyordu. Bir tanrının bir veigadan yardım istemek için dehşete düşmüş olması gerekirdi.

"Ben alt tarafı bir tanrıkatiliyim," dedi Kissen usulca, nefesleri yüzünün önünde buhar bulutları oluşturuyordu. "Yıllardır kovaladığım tanrıyı çoktan öldürdüm. Artık benden ne yapmamı istiyorsun?"

"Bir tanrıyı kurtarmanı," dedi Aan. "Tanrı olacak kralı kurtarmanı. Ateşe ateşle karşılık vermeni."

YİRMİNCİ BÖLÜM

Arren

Arren gürültülü kalabalığı miğrefindeki açlıktan izliyordu. Öğle vakti göğü güneşle parıldasa da sıcaklığını hissedemiyordu. Sadece komutanlarının ve generallerinin mavi kadife pelerinlerini ve yeni cilalanmış zırhlarının parıltısını görebiliyordu. Güneş flamalarını aydınlatıyor, geyik başı ve arkasından dört bir yana dağılan ışınları vurguluyordu. Arren bunun Mertagh'ın kellesi olduğunu hatırlayıp gülümsedi. Savaş tanrısı onu öldürmeye yeltenmiş ve neredeyse başarılı olmuştu fakat şimdi Arren ona dair anıların yerine kendisini koyuyordu. Geyik artık onundu. Mertagh unutulup gidecekti.

Onu tezahüratlarla karşılayan kalabalığın çoğunun, içlerinden birinin şarabını zehirlemeye çalışmasının ardından en koyu destekçisi olan Crolle Hanesi tarafından toplandığını biliyordu. Sakre'nin güneyindeki en yakın komşusu ve doku-macıların memba Elemni Hanesi de askeri üniformalarından artan mavi boyalı pamuklu kumaşları o geçerken sallamaları için halka dağıtmıştı. Saray ozanları şarkı sözlerini, ressamlar mürekkeplerini, tarihçiler kâğıtlarını çoktan hazırlamış, Arren'in uğruna hazineyi boşalttığı bu şanlı gösteriyi kayda geçirmeyi bekliyordu.

Ordusu neredeyse bir şehir dolusu terzi tarafından dikilmiş yepyeni paltolarıyla kralın geçit töreni için mavi bir nehir gibi akın akın tarlalardan, Forge'dan ve doğu kapısından geçiyordu. Arren'in savaşı kazandıklarından beri görmediği bir neşeyle naralar atıp alkış tutuyor, bazıları doğuya doğru ilerlerken tempoyu bozmamaları için onlara eşlik eden davulcularla dans ediyordu.

Bu bir zafer gösterisiydi. Öyle olmalıydı. Hseth gözünde bir hiçti, Arren'in ona ihtiyacı yoktu. Neden aksini düşünmüştü ki? Bu, herkesten onay bekleyen, ona yardım uzatılmasını dileyen eski Arren'di. Artık bunlara ihtiyacı yoktu. Ne Hseth'ten ne Elogast'tan ne de başka birinden. Mavi ve altın rengiyle parıltı veren şehir, karşısında topladığı, ona sevgi gösteren kalabalık da bunun kanıtıydı.

Kendine yepyeni bir zırh tasarlatmıştı. Miğferinde bir taçla birbirine bağlanmış boynuzlar, yüzünü gizleyen ızgarab görünümüne bir maske vardı. Güneş ışınlarının üzerinden ikiye ayırdığı göğüs zırhı, alev alev yanan kalbinin üzerinde bir yarık olacak şekilde yeniden bir araya getirilmişti.

Ölümden korkmadığını herkese gösterecekti.

Yanı başındaki Peta kalabalığı izliyordu. Sakre, Middren'in en büyük şehriydi, bu yüzden gidişleriyle saldırıya uğraması işten bile değildi. Arren yarığın içindeki kalbiyle bunu diliyordu.

Tek bir muhalif bile yoktu. Ne üzerine bir domates ne de aleyhine naralar atılmıştı.

Görüyor musun, Hestra? dedi Arren içinden tanrısına.

Görüyorum, diye karşılık verdi tanrı, yumuşak bir sesle. Hiç böylesi bir kalabalık, böylesi bir övgü görmemişti. Yanında Hseth varken bile. *Neşe, inanç, coşku.* Bir kahkaha koyverdi. *Belki de yanıltmışımdır, kral bozuntusu.* Kıpırdanmasıyla Arren'in göğsünden bir kıvılcım fırladığında kalabalıktan önce şaşkınlık nidaları, ardından da alkışlar yükseldi. *Kim bilir?*

Geçit töreni özenle seçilmiş çiçek yağmuru altında ana caddeden şehir kapılarına doğru ilerledi. İnsanların pencerelerin-

den fırlattıkları kiraz, erik, alıç çiçekleri ve anemonlar dönerek yere süzülüyordu. Aralarında tatlı kokulu leylaklar da vardı. Elo'nun en sevdiği.

Arren nihayet hepsine yanıldıklarını kanıtlamıştı.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Elogast

Elo savaşa hazırlanmayalı uzun zaman olmuştu. Korku ağzında Laşına olduğu ekşi bir tat bırakıyordu. Yalnızlık garip bir histi.

Yether'le yaptığı plan basitti. Naia bile etkilenmişti. Ama başarılı olması doğru zamanlama ve gövde gösterisi gerektiriyordu. İsyanın bir parçası olan herkesi safına katmalıydı. Bunun için de onlara bazı taktiklerin neler yapabileceğini göstermeliydi.

Yanlarında Faroch'la Yether'in evinden çıktıklarında Naia onları kral ve ordularıyla alay eden bir oyun sergiledikleri için haftalar önce kapatılmış eski bir tiyatroya götürdü. Yaklaştıklarında, diğerlerinin içeride onların dönmelerini beklediklerini söyledi.

Kapıyı önce hızlıca bir kez, sonra ikinci kez ve ardından art arda iki kez daha çaldı. Ariam kapıyı açıp onları küçük bir baş hareketiyle selamladıktan sonra kapıyı hızlıca kapadı.

"Haklıymış," dedi Naia içeri girdiklerinde, Ariam'ın kolunu güven verircesine hafifçe sıkarak. "Lord Yether, Elogast'ın planını desteklemeyi kabul etti. Komutan Faroch da bizimle geldi."

"Eh," dedi Canovan, oturduğu sahneden. Kıyafeti kollarını gizliyordu ve piposu görünürde yoktu. Bakışları Faroch'la Elo'nun üzerinde gezinirken gözleri parıldadı. "Demek Yether'in hâlâ bir omurgası varmış."

Bir süre yağdıktan sonra kesilen yağmurun kokusu tiyatroyu doldurmuş, içeride nemli bir hava bırakmıştı. Koltukların çevresinde on bir, çift kişilik koltuklardaysa iki kişi vardı, Elo'nun gelişinden önce derin bir sohbe daldıkları belliydi. Üzerlerinde pullarla kaplı önlükler vardı. Rıhtımda çalışan balıkçılardan olmalıydılar. Silahlı gelmişlerdi ama hepsini mürekkepçilerin mahzenindeki gibi duvar diplerine yığmış, koltuklara atmış, sahnenin yanlarına istiflemişlerdi. Elo yine de gerilmeden edemedi. Bu insanlar henüz müttefiki değildi.

"Ağzından çıkana dikkat et," dedi Faroch, Canovan'a sertçe. "Lordumun çıkarlarını, ona *en çok* fayda sağlayacak çıkarlarını temsilen buradayım." Mesajı açık ve netti, Yether'e yönelik herhangi bir sataşmaya ya da tehdide zerre tahammül göstermeyecekti.

"Biz de onun şehrinin çıkarları için buradayız," diye karşılık verdi Canovan, sahneden atlayıp dikkatlice ayaklarının üzerine inerek. Döşeme tahtalarının üzerine *Zalime ölüm* sözcükleri kazınmıştı.

Yazı Elo'nun içinde karmaşık duygular uyandırsa da yüzünü ifadesiz tutmaya özen gösterdi. Buraya bu yüzden gelmişti. Kralı öldürmek için. "Fikrini ne değiştirdi?" diye sordu Canovan'a.

Hancı çarpık dişlerini ortaya çıkararak gülümsedi. "Aksiyonu kaçırmak istemedim," dedi.

"Bu bir açıklama değil."

"*Ben* de laftan ibaret olup olmadığını görmek istedim," diye araya girdi Ariam.

"Ah," dedi Faroch. "Mürekkepçilerden Ariam. Seni geçen seneki lonca toplantısından hatırlıyorum. Ortalığı karıştırmaya hayır diyemedin, değil mi?" Diğerlerini tek tek süzerek ekledi, "Huylu huyundan vazgeçmez." Eli seğirdiğinde Elo kılıcının kabzasını tutmamak için kendini zor tuttuğunu anladı. Neyse ki akıllılık edip böyle bir şeye kalkışmadı. Sayı üstünlüğü onlardaydı ve Elo tiyatroyu dolduran diğer insanların çoğunun ellerinde mürekkep lekeleri olduğunu fark etti. İşçi sınıfındandı-

lar. Ariam'ın yardımına koşacaklardan birkaç kişiden biriydiler. Elo'nun adama duyduğu saygı daha da arttı.

"Ee, bir planın var mı?" diye sordu Ariam, komutanı görmezden gelerek.

"Kralın şövalyelerini kaçıрма niyetindeyiz," dedi Elogast. "Ordular buraya varmadan önce. Şövalyelerin çoğu soylu ailelerden gelir; karşılığında fidye alıp şehri güçlendirebiliriz."

"Son sayıma göre Lesscia'da yüz elli şövalye var," dedi Faroch. "Sayıları her ay birkaç kişi artıyor. Onları yakalamak için bütün muhafızlara, hatta daha fazlasına ihtiyacımız olacak." Elo'ya döndü. "Kaç muhalif var peki? Kaç tanesine liderlik edebilirsin?"

"Liderlik mi?" dedi Ariam, kıs kıs gülerek. "Bir şövalyenin sözünü dinleyeceğimizi nereden çıkardın?"

Tiyatronun dört bir yanında kahkaha sesleri yankılanırken Canovan sıırttı. Naia, Elo'yu emir almaya alışkın olmadıkları konusunda uyarmıştı. Hele de emirleri veren oysa. Sadece bu yorum bile Elo'ya isyan hakkında çok şey söylüyordu. Hepsi birer kedi gibi kafasına göre hareket ediyordu. Buna Naia da dâhildi.

"Bana kalırsa, şövalye," diye devam etti Ariam sözlerine, "bağlantılarını kullandın, büyük fikirlerini paylaştın. Ama yararı gördüm. Bize dair hiçbir şey bilmeyen, henüz tam iyileşmemiş bir adamsın. Bir kavgada kendini bile koruyamazsın. Neden adamlarımı senin gibi birine emanet edeyim?" Omuzlarını dikleştirdiğinde Elo niyetini anladı.

"Ariam..." dedi Canovan mürekkepçiyi uyarırcasına. Elo buna şaşırmadan edemedi. Belki de Elo'nun attığı kafa yüzünden yüzü hâlâ sızlıyordu.

"İstediğin bu mu, Ariam?" diye sordu Elo, umursamaz bir sesle. "Bir kavga mı? Liderliğini kanıtlamak için ne berbat bir yol. Beni kılıç dövüşünde yenemeyen iyi liderler, stratejiden nefret eden iyi savaşçılar tanıdın. Sen de onlardan biri misin?"

Ariam bir evin yan duvarları kadar yapılı, iri cüsseliydi ve Elo'dan daha kısaydı. Denge merkezi daha alçaktaydı ve nasıl dövüşüleceğini bilse şüphesiz ondan daha güçlü olurdu. Elo onu gerçek bir savaşçı olarak görmemişti ama gerektiğinde şiddete başvurma tehdidini Canovan kadar belli etmediği ihtimalini görmezden gelemezdi.

“Lütfen,” dedi Naia. “Saçmalıyorsunuz.” Ariam sert bakışlarını Elo'nun üzerinden çekmediğinde, Naia en yakınında oturan mürekkepçilerden birine döndü. “Paritha, bir şey söyler misin?”

“Bizimle çalışmayan birinin dediklerini yapamam,” dedi Paritha, ellerini önlüğünün ceplerine sokarak. “Soylular da böyle yapmaz mı? En arkadaki yumuşacık koltuklarına kurulup emirler yağdırırlar. Biz dövüşeceksek o ne yapacak?”

“Ben bir soylu değilim,” dedi Elo. “Ve sizinle omuz omuza çarpışacağım.”

“O hâlde Talicialıların deyimiyle *tuzlu olduğunu* kanıtla, halktan şövalye,” dedi Ariam, dudakları özgüvenli, küstah bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Bir omurgan var mı yoksa doğuştan mı şanslısın göster bize.”

Elo güldü. *Gerçekten* de doğuştan şanslıydı. Anneleri varlıklıydı, soylular ve şövalyelerle birlikte eğitim alabilmişti, bir prenze kendini adanmış, sonra da bir savaştan galip ayrılmıştı.

En sonunda da hepsini kaybetmişti.

“Pekâlâ,” dedi Elo. Boynunu iki yana esnetip derin bir nefes aldı. Yanık teninin gerildiğini, kollarındaki, sırtındaki, belindeki ve bacaklarındaki kasların sızladığını hissetti.

“Hadi oradan,” dedi Naia. Gözlerini devirip bakışlarını onları durdurmaya yeltenmeyen Faroch'a çevirdi. “Sen de mi?”

Komutan omuzlarını silkti. Elo, Faroch'un da hâlâ bir zamanlar olduğu şövalye olup olmadığını merak ettiğinden şüphelendi. Belki Elo da aynı cevabı öğrenmek istiyordu.

“Silah kullanıyor musun?” diye sordu Ariam'a.

“Asa,” diye yanıtladı Ariam, omuzlarını silkerek. “İnsanları kılıçtan geçirenlerden değilim.”

“İkimiz de asa kullanacağız o hâlde,” dedi Elo, önce kemerini ve kılıcını, ardından da ceketini çıkararak. Hepsini Faroch’a uzattığında adam hiçbir şey söylemeden eşyalarını aldı.

“O koca kılıcın olmadan dövüşebiliyorsun demek,” dedi Ariam sırtarak.

Elo yapması gerekenleri aksatmamaya özen gösterdi. Soluk alıp verişleri en önemlisiydi. Düzgün nefesler kalbi sakinleştirir, hisleri tetikte tutar, acıyı dindirir ve kanın akışını hızlandırır. Kissen ve Canovan’la olanın aksine bunun topyekûn bir kavgaya dönüşmeyeceğini umsa da her ihtimale karşı parmak eklemlerini kütletti.

“Mevzu silah değil,” deyip dudaklarının hafifçe kıvrılmasına müsaade etti. “Onu nasıl kullandığındır.”

Muhaliflerden birkaçı kıs kıs gülse de Naia etkilenmiş benzemiyordu. Kulağa, “Tanrılar bizi gözünü kan bürümüş adamlardan korusun,” gibisinden bir şeyler mırıldandı.

Ariam duvarın dibine yığılmış asaların yanına gidip birini aldı ve bir diğerini de Elo’ya fırlattı.

Parmakları ahşabı henüz kavramıştı ki Ariam hücumla geçti.

Mürekkkepçi asasını bir kılıç gibi kullanarak doğruca yanlarını hedef aldı. Elo bir adım gerileyip silahını kendisinininkiyle karşıladı, çıkan ses bir güvercin sürüsünü çatı kirişlerinden uçurmaya yetecek kadar yüksekti. Adam güçlüydü, Elo bu kadarını beklemiyordu. Saldırısını karşılamak ellerini ve bileklerini acıtmıştı. Göğsü de harcadığı eforla sızlıyor, yanmış eti ve kasları şiddetli bir acıyla zonkluyordu. Zorlu işi Ariam’ın üst bedenini güçlendirmişti ve bunu nasıl kullanacağını biliyordu. Adam rahat bir duruşla öne atılıp Elo’nun yanına vurdu.

Elo, Ariam’ın saldırısıyla geriye savruldu, kendi asasıyla onu savuşturup koltukların arasına girdiklerinde savunmaya geçti. Aldığı darbenin yankıları göğsünü acıttı, yüzeyden daha

fazlası zarar görmüştü. Kaslarının derinliklerine inip kemiklerini, ciğerlerini sızlatıyordu. Her hareketiyle göğüs kafesine ve sırtına bir ağrı saplanıyordu.

Ariam, Elo'nun önceden fark ettiği avantajını kullanarak onu bir adım daha gerilemeye zorladı ve Paritha ona bir tezahürat patlatırken göğsüne darbe indirdi. İyi bir dövüşçüydü, hızlı olduğu su götürmezdi. Daha genç olsa iyi bir acemi olabilirdi. Elo saldırısını dikkatlice savuşturdu ve yalnızca rakibinin saldırılarından kaçarken başarması zor olsa da bir ters vuruş denedi. Daha fazla güce ihtiyacı vardı, yaraları yüzünden fazla temkinli davranıyordu.

Ariam onu köşeye sıkıştırdığını sanıyordu ama Elo adamın yeterince güç göstermesine müsaade etmiş, adamların bakışları altında aldığı darbelerle bunun bedelini ödeyerek onu tartmıştı. Bu kadar yeterliydi.

Elo yan dönerek bir sonraki darbesinin geçip gitmesine izin verdi, ardından kendi asasını Ariam'm öne uzanmış kollarının arasına sokup savurarak rakibinin silahını kolayca elinden aldı. Bir an bile duraksamadan dönüp özensiz duran vücuduna dizini hedef alan bir tekme indirerek onu yere serdi.

Ariam sırtüstü döndü, canı yanmıştan çok şaşırılmışa benziyordu. Ona sert bakışlar attığında Elo gülümseyip elini uzattı.

Uzun bir sürenin ardından Ariam elini tuttu.

“Ne olduğunu bile anlamadım,” dedi. Çok geçmeden gözleri farkındalıkla genişledi. “Beni ta en başında yere serebilirdin, değil mi?”

Elo ona gerçeği söylemedi. Bunun yerine, “Çok güçlüsün,” dedi. “Ama bel altını hiç savunmuyorsun ve duruşun çok özensiz.” Bir adım geri çekildi. “Bacağıma içten vur.”

Dizini ona uzattığında Ariam asasını alıp söylediğini yaptı ve öncekinden çok daha nazik bir darbe indirdi, ikisi de onları izleyen gözleri unutmuş gibiydi. Elo bacağına büküp topuğunu

yerde döndürerek ileri doğru bir adım attı ve asasını Ariam'ın göğsüne doğrulttu.

“Duruşun en kuvvetli savunmandır,” dedi Elo. “Gücün yerinde ama denge yok. İkisine de ihtiyacın var.”

Tiyatroya derin bir sessizlik çökmüştü. Canovan pürdikkat onları izliyordu. Faroch gördüklerinden keyif almışa benzese de Naia hâlâ sinirliydi.

“Ne yaptığını iyi biliyorsun demek,” dedi Ariam geri çekilirken.

Elo gülümsedi. “Mürekkep senin için neyse dövüşmek de benim için o,” dedi. “Gerçi bizim loncalarımız sizinki kadar güçlü değil.”

Ariam cübbesini düzelterip diğerlerine döndü. Paritha başıyla onayladı. “Demek şövalyeleri saf dışı bırakıp kuşatmaya hazırlanmak istiyorsun. Planınız bu mu?”

“Grev için senden yardım istiyoruz,” dedi Elo. “Hepsi bu. Kuşatma uzun sürmese de kralı müzakereye oturmaya ya da geri çekilmeye zorlayacaktır. Topyekûn bir savaşa girmeyi göze almaz.”

Ariam etkilenmiş benziyordu. “Kazanacağımıza inanıyor musun?” diye sordu.

Elo asasının ucunu yere yaslayıp kendinden emin bir tavırla doğruldu. “Neden inanmayayım?”

Adam omuzlarını silkip Naia'ya bir bakış attı. Görünüşe göre bunu daha önce de tartışmışlardı. “Kraldan bahsettiğinde gözlerinden bir şey geçiyor,” dedi. “Omuz omuza savaştınız, birlikte çalıştınız. Çarpışacak olursanız onu yenebileceğini düşünüyor musun?”

“Onu yenebilirim,” dedi Elo kendinden emin bir tavırla.

“Onu öldürebilir misin peki?” dedi Canovan.

Elo asasını daha sıkı kavradığında Faroch'un usulca nefes aldığını duydu.

Bu kaçınılmazdı. Arren’la yüzleşecekti. Bundan göğsündeki tanrının el izini bildiği kadar emindi. Arren haddini aşmıştı.

Fakat Yether kralın kellesini değil, onu dize getirmeyi istiyordu. Elo, Arren’in ödünç aldığı hayatı sona erdirirken temkinli davranmak zorundaydı.

“İş oraya gelirse,” diye ekledi Canovan, Faroch’un huzursuzluğu gözünden kaçmamış olmalıydı.

Elo dişlerini sıktı. Bunu yapabilir miydi? Dünyada en çok değer verdiği adamı öldürebilir miydi?

Kapıdan gelen tıkırtı onu Canovan’a bir cevap vermekten kurtardı. Üzerinde arşivci cübbesi olan bir kadın telaşla içeri girdi. Terlemiş ve kir toz içinde kalmıştı.

“Naia,” dedi hızla yanına gelirken. “Cloche’da ayaklanma çıkmış. Biri ölmüş.”

“Ayaklanma mı?” dedi Naia kadının ellerini kendininkilerin arasına alırken. Arşivci yüzünü ovuşturdu, nefes alıp veriş hızla ve telaşlıydı. Arşivden uzaktaydılar, yolun yarısını koşarak katetmiş olmalıydı.

“Ne ayaklanması?” diye sordu Faroch. “Ne zaman olmuş?”

“Morwen, biraz sakın ol,” dedi Naia, komutana sessiz olmasını söyleyen bir bakış atarken. “Nefes al.”

“Telle,” dedi kadın. “Size yazmaları getiren kadın. Fikrini değiştirmiş olmalı. Toplantıda kralın aleyhine konuştu, Naia. Kahrolası şövalyeler onu tutuklamaya çalıştı!”

“Siktir,” dedi Faroch. “Hemen dönerim, Sör Elogast.” Koşarak kapıdan çıktı.

“Telle mi dedin sen?” diye sordu Canovan. Elo şaşırmıştı. Telle ayaklanma çıkaracak birine benzemiyordu.

“Evet,” dedi Morwen, nefes alıp verişleri düzene giriyordu. “Blenradenli Telle. Yanında da küçük bir kız—”

Elo’nun kalbi tekledi.

Inara.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Elogast

Elo, Yatho ve Telle'nin ön kapısını yumruklarken elleri bahçe kapısına yeni sürülmüş boyayla lekelenmişti. Gökyüzündeki bulutlar yoğun ve bunaltıcıydı ama kapıya yazılmış sözcükleri alıp götürecek tek bir damla yağmur bile yağmamıştı.

Tanrılarınıla öl.

Blenraden'a geri dön.

Kapıya kimse bakmıyordu. Zarar görmüş ama kırılmamıştı. Eve her kim geldiyse içeri girmeden gitmişti. Pencereleden biri tuzla buz olmuş ve bir varilin tepesine benzeyen bir şeyle içeriden kapatılmıştı. İçeride birileri olmalıydı.

“Yatho!” Peşine takılan Canovan nihayet konuştu. Sesi beklenmedik bir merhametle doluydu. “Yatho, biz geldik!”

“Biz derken?” dedi içeriden gelen bir ses en sonunda.

“Canovan,” dedi.

Kapı çekilen sürgünün sesiyle tıkırdadı ve raylarında kayarak açıldı. Yatho elinde ucu kanlı bir çekiçe ayakta duruyordu. Bea de hemen arkasındaydı, bir eliyle yarılmış dudağına bir bez parçası bastırırken diğer elini yumruk yapıp açıyordu. Gözleri yerdeydi ama dövüşmeye hazırlanan bir adamı andırıyordu.

“Karım nerede, Canovan?” diye tısladı Yatho, ardından Elogast'ı fark etti.

“Inara nerede?” diye karşılık verdi Elo.

“Telle’yle arşive gitti,” dedi Yatho. “Birlikte...” Yüzü korkuyla doldu ve temkinli bir tavırla kapıdan dışarı baktı.

“İçeri girin.” Geçebilmeleri için kenara çekildi. Bae yumruğunu sıkıp birkaç adım geriledi.

“Oğlanın nesi var?” diye sordu Canovan içeri girerken.

“Onu rahat bırak,” diye çıkıştı Yatho sertçe, Bae geri çekilirken. Canovan duraksadı ve Elo içeri girip kapıyı arkalarından kapadı.

“Olanlar onun için çok fazla,” dedi Yatho, tekerlekli sandalyesine oturup Bae’yle aralarına girerek. “Dokunulmaktan ya da yüksek seslerden hoşlanmıyor ve hepsine maruz kaldı. Korkuyor. Onu kendi hâline bırak.” Ardından genç adama dönüp sert ama yatıştırıcı bir sesle devam etti. “Bae, söylediğim gibi, dövüşmek yok. Sakinleşmek için neye ihtiyacın varsa onu yap.”

Bae başını iki yana salladı, çenesi kasılmıştı. Ardından Canovan’la Elo’ya şüpheli bakışlar atıp bir şeyler mırıldandı.

“Onları tanıyor musun?” diye sordu Yatho. “Daha önce gördün mü?”

Bae sorusunu başıyla onayladı.

“Tehlikeli insanlar değiller. Onları tanıyorum ve inan bana, beni korumana ihtiyacım yok. Seni yanıma neden aldım?”

Genç adamın omuzları biraz olsun gevşedi. “Çırağın olmam için,” dedi.

“Peki işinde iyi misin?” Sesini sakın tutmak için elinden geleni yapıyordu.

Bae onu başıyla onayladı.

“O hâlde işinin başına dön, etrafı metal sesleriyle inlet. Ortalık güvenli olduğunda da evine, erkek kardeşine dönebilirsin.”

Bae yüzünü buruşturup elleriyle kulaklarını kapadı, karsızlık içinde kıvranıyordu.

“Güvendeyim,” dedi Yatho, bu kez sesi çatallanmıştı. “İnan bana. Artık dövüşmene gerek yok. Lütfen, hatırım için git. Ateşleri körükle, atın hoşuna gider. Eminim o da korkmuştur.”

Genç adam bunun üzerine duraksayıp kapıya baktı. Ellerini indirdiğinde Elo parmak eklemlerinin kan içinde olduğunu fark etti. Saldıran her kimse ona karşı koymuş olmalıydı. Bae bir nefes aldı, ardından bir tane daha.

“Kapıdan gürültüler gelirse,” dedi Yatho, “bu kez ne yapacaksın?”

Yatho da korkmuş ve yorgun görünüyordu. Telle’nin başlattığı ayaklanmanın ucu onlara da dokunmuştu.

“İçeri geleceğim,” dedi Bae. “Kapıyı kilitleyip panjurları kapatacağım.”

“Söz veriyor musun? Burada olsam da olmasam da söylediklerini yapacak mısın?”

Bae alaycı bir ses çıkarıp duraksadı. “Söz veriyorum,” dedi en sonunda.

“Güzel. Şimdi işinin başına dön, ben de avluya geleceğim.”

Bae bir an için gözlerini kapadığında Elo, Yatho’nun yüzünün neredeyse endişeyle buruşacak hâle gelmesini izledi. Genç adam en sonunda başını sallayıp arkasını dönerek avluya açılan koridora yürüdü. Ellerini hâlâ yumruk yapıp gevşetmeye devam etse de önceki kadar sert değildi.

“Ne oldu?” diye sordu Elo, çocuğun arkasından giden Yatho’nun peşine takılırken.

“Alçak sesle lütfen,” dedi kadın.

Elo bir nefes alıp sesini alçaltmaya çalıştı. “İnara yanında güvende olmalıydı.”

“Ben bunu bilmiyor muyum sence?” diye çıkıştı Yatho. Avlu şişe kırıklarıyla doluydu. “Bae’nin de yanımda güvende olması gerekiyordu. O kadar demirci onu geri çevirdikten sonra ona göz kulak olmam gerekiyordu.” Sesi gergindi. Gömleğine, kollarına kan bulaşmıştı. Kumaşın altında derin bir sıyrık vardı.

Tekerlekli sandalyesinin kenarına ucu yumruk büyüklüğünde bir çekiç daha sıkıştırmıştı.

“Bu sabah gittiler,” dedi. “Arşivi ziyaret edeceklerdi. Sakin bir gündü... sonra...” Sesi yeniden gerildi. “Sonra yaklaşık altı kişi hışımla eve geldi. Üçünün üzerinde arşivci cübbesi vardı, biri de sanırım şövalyeydi. Bir de halktan birkaç kişi. Bağırıp Telle’ye dışarı çıkmasını söylediler. Ama o—” Elini başına götürdü. “Evde değildi.” Sesi çatallandı. “Bunu onlara da söylemeye çalıştım ama birden ellerine gelen her şeyi fırlatmaya başladılar. Bae kaçıp gitti, ben yapamadım. Zarar görmesine izin veremezdim.” Yatho’nun parmak eklemleri de kan içindeydi. İyi mücadele etmiş olmalıydılar.

Elo biraz su bulmak için etrafa bakındığında bir kova ve birkaç bez parçası gördü. Onlara doğru ilerledi.

“İçlerinden birinin kolunu kırdım, onları kapıdan uzak tutmayı başardım. Yether’in muhafızları geldiğinde de kaçtılar.”

Elo, Yatho’nun önünde diz çöktü. Koluna uzandığında kaşları çatılsa da yarasını temizlemesine müsaade etti.

Demirhaneden bir gürültü yükseldi. Bae yere düşmüş birkaç demir ve bridhid çubuğunu topluyordu. Bacak’ı ahırında görmek Elo’yu rahatlatmıştı, hayvan huysuzca kişnese de tepinmiyordu.

“Arşivciler ayaklanıyor mu?” diye sordu Canovan, etkilenmiş bir ifadeyle. Volta atmaya başladı. “Telle ne yaptığını ya da ne planladığını sana söyledi mi?”

“Sana söylemedi mi?” dedi Yatho, sesi gücenmişlik doluydu.

Canovan volta atmayı kesip iç geçirdi, ardından başını iki yana salladı. “Yath, ben yalnızca aracıyım. Onunla Naia arasındaki iletişimi sağlıyorum, hepsi bu.”

“Bana öyle seslenme,” dedi Yatho. “Karım ve Kissen bana böyle derdi. Sen hakkını kaybettin.”

Canovan ellerini havaya kaldırıp Elo’ya bir bakış attı ama çok geçmeden onun da dostu olmadığını hatırladı.

“Bildığın her şeyi anlat,” dedi Elo, Yatho’ya dönerek. “Gidip onları bulacağım.” Inara’nın onları dinleyip el el üstünde oturmayacağını bilmesi gerekirdi. Ama başını bu kadar hızlı belaya sokacağını tahmin etmemişti.

“Bana...” Yatho başını iki yana salladı. “Bana her şeyi anlatacaktı. Ama kavga ettik. Inara’yla arşive gittiklerinde üzerinde durmadım. Ne olduğunu bilmiyorum.”

“O hâlde her şey arşivde başladı,” dedi Elo, Yatho kendi elini Elo’nun bez parçasını koluna bastıran parmaklarının üzerine koyarken.

Canovan dilini şaklattı. “Yapılacak işlerin yok mu senin?” dedi.

Elo ayağa kalktı. “Oyunlarına işime geldiği sürece ayak uyduracağım, Canovan,” dedi Elo. “Artık emirleri ben veriyorum. İnsanları gizli gizli lanetlemekten başka ne işe yaradığını göstermenin vakti gelmedi mi?”

Hancının gözleri kısıldı. “Kendimi sırf bir veledin peşinden koşarken tutuklanasın diye tehlikeye atmadım,” dedi Canovan.

“İsyancıların karşısında kendini neden benim için tehlikeye attığını hâlâ söylemedin,” dedi Elo. “Kavga çıkarmak istediğinden şüpheleniyorum.” Ahıra gidip kapısını açtığında Bacak hafifçe kişneyerek ona selam verdi. “Git ve yapacağını yap, Canovan. Sician Günü’ne altı gün kaldı, ordular gelmeden hemen önce kutlanacak. Naia’nın görevi broşürleri basmak. Farosh da şehri sakın tutmakla meşgul olacak. *Senin* de Ariam’la silahlarını ve adamlarını toplaman gerek. Ina’yla Telle’nin güvende olduğundan emin olduğumda size katılacağım.”

“Ben de geliyorum,” dedi Yatho, sandalyesinin frenlerini çekerek.

Elo başını iki yana salladı. “Bacak sandalyeni taşıyamaz.”

“Aptal değilim.” Yatho iki çekicini de alıp ayağa kalkarken yüzünü buruşturdu. “Ama hiçbir şey beni karımı bulmaktan alıkoyamaz.”

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Skediceth

Solom'un evi tıklım tıklımdı. Arşivde çıkan kargaşa meydana yayılırken dar bir kapıdan geçip hızlıca arkalarından kilitlemişlerdi.

İkinci kattaki mobilyaların çoğu toz tabakası ve örümcek ağlarıyla kaplıydı, yalnızca Ticaret Denizi'nin çok ötesinden gelmiş çeşit çeşit eşyaların sergilendiği dolap temizdi, her biri tozu yeni alınmış ve cilalanmış görünüyordu. Bir parşömen parçasıyla etiketlenmiş bir imparatorun kalma oyun tahtası, cam fanusların içinde saklanan nakışlı sanat eserleri, her biri bir yusufçuk kadar mavi renkli deniz kabuklarından yapılmış bir bileklik ve ucundan sarkan, İnara'nın başparmağının tırnağı boyutlarında renkli bir kuşun doldurulmuş bedeni seçebildiği ıvır zıvırlardan bazılarıydı.

Telle köşede, açan güllerin yanındaki pencerenin önünde durmuş kaldırım taşlarına bakıyordu, bedeni gergin ve hareketsizdi. Açık renk cübbeli bir cesedin çarşafına sarılarak çıkarıldığı kapının üzerinde kan lekeleri vardı. Başında onu koruyan mavi giysili iki şövalye duruyor, sarılara bürünmüş altı tanesi de onlara katılmaya çalışıyordu. Meydanın çevresinde küçük gruplar hâlinde dolanan arşivciler hiddetli el kol hareketleriyle birbirleriyle tartışıyor ya da Yether muhafızları

tarafından sorguya çekiliyorlardı. Skedi kaçmaya çalışmaları hâline yakalanıp muhtemelen tutuklanacaklarından emindi. Kapana kısılmışlardı.

Telle gözlerini kan izinden ve çarşafların altındaki cesetten alamıyordu. Güneş batarken o bir heykel gibi dikilmeye devam ediyor, Inara ise suçluluktan sessizce durduğu yerde odayı incelemekle üzeri örtülü sandalyelerden birine oturmak arasında gidip geliyordu.

Öte yandan Skedi bu kederli sessizlikten sıkılmaya başlamıştı. Bir kez olsun bunun suçlusu o değildi.

“Elo bizi bulacaktır,” dedi kendinden emin bir sesle, dışarıdaki gölgeler uzarken. “Olan biteni öğrendiğinde bizi arayacaktır.”

“Hayır, aramayacak,” dedi Inara usulca. “Bizi yanında istemiyor.”

Skedi kanatlarını çırpı. Inara’nın aynı anda hem asi bir yetişkin hem de huysuz bir çocuk olmaya bu denli kararlı olması ne kadar da yorucuydu.

“Bunun doğru olmadığını biliyorsun,” dedi.

Kapı kolu kıpırdandı. Birileri geliyordu. Inara korkuyla başını kaldırıp ayağa fırladı.

“Skedi, seni görecekler.”

Telle arkasını döndü, belki Inara’nın telaşla kalkarken zeminde yarattığı titreşimi, belki de Skedi’nin küçüldüğünü hissetmişti. Saklanmak için çok geçti.

Gelen Solom’du, bitkin görünüyordu. Hemen arkasında onları kargaşadan kurtaran, Blenradenli işaret dili tercümanı genç adam duruyordu. Arşivci bakışlarını içeride gezdirdi, bir sorun çıkmadığını gördüğünde yüzüne bir rahatlama yayılırken Skedi kılını bile kımılatmadan durup kendisini Solom’un ıvır zıvırlarından biri olarak gösterecek bir yalan söylemek için iradesini topladı.

Ancak Solom onu bir çırpıda fark etti, gözleri ardına kadar açıldı.

“Sen buraya ait değilsin,” dedi.

Brahimlerden gelen oğlan başını kaldırdığında irkildi, bir tanrıyla karşı karşıya olduğunu anlar anlamaz renkleri sıkıca tenini sarmaladı. Skedi içgüdüsel olarak bir tavşan boyutlarına büyüdü.

“Hayır,” dedi ve başıyla Inara’yı işaret etti. “Ona aitim.”

Inara kolunu uzattığında Skedi havalanıp üzerine kondu ve saçlarının arasına sokuldu. Solom meraklı gözlerle onu izliyordu. “Kafam karıştı,” dedi. “Mabedin nerede?”

Skedi’nin daima bir mabedin hasretini çekse de Inara ve diğerleri varlığına o kadar alışmıştı ki bir mabedinin olmamasının garip olduğunu neredeyse unutuvermişti. Yüzü olmayan bir insan gibiydi. Telle araya girdiğinde içine su serpildi.

Bize neden yardım ettin? diye sordu. *Öldürülen kimdi?* Bir sorudan ötekine geçerken elleri az önceki durgunluğuna taban tabana zıt şekilde uçarcasına hareket ediyordu.

“Bir kazaydı,” dedi Solom, kasıntı ve beceriksizce olsa da işaret dilinde konuşmaya çalıştı. “Herkes birbirini ittirip kaktırıyordu, içlerinden biri indirilmiş bir mızrağa saplandı.”

Kim?

Gia isimli bir çırak, dedi Brahimlerden gelen çocuk işaret diliyle, Skedi’ye şüpheli bakışlar atmaktan da vazgeçmiyordu. Daha yakınına girmesiyle Skedi, bir çocuktan ziyade genç bir adam olduğunu, Inara’dan en az altı yaş büyük göründüğünü fark etmişti. İnsan yaşlarını tahmin etmekte giderek daha iyi oluyordu. *Babalarına haber verildi. Sınava geçen ay girmişti.*

Telle elini ağzına götürdü, kaşları çatılmıştı. Bir süre sonra ağır ağır dizlerinin üzerine çöküp alçak sesi hüzünlü bir inilti çıkardı.

“Hadi ama,” dedi Solom boğazını temizleyerek. “Buna lüzum yok. Nereden bilecektin?”

Telle onu duyamıyordu. Bu onu durdurabilecekmiş gibi ellerini gözlerine bastırdı ama nafileydi. Keder dolu renkleri

oluk oluk etrafına saçılıyordu. Inara bir anlık tereddüdün ardından yanına gidip ellerini sırtına koydu.

“Kadın sağır, Solom,” dedi oğlan.

Telle, Inara’nın dokunuşunu hissettiğinde irkildi ve sanki tenine kızgın demir bastırmış gibi onu itti. Skedi’nin Inara’ya renklerinin sivri köşelerinin, çelik ve fırtına rengi kıvrımların ne anlama geldiğini söylemesine gerek yoktu. Telle öfkeliydi. Yine de ayağa kalkıp derin nefesler almak için pencerenin önüne dönerek bunu bastırmaya çalışıyordu.

Inara bakışlarını yere çevirdi. “Telle’nin suçu değildi,” dedi. “Ben yaptım. Yer altındaki arşivlere indiğimi bilmiyordu. Güvenine ihanet ettim.”

Solom omuz silkti. “Kazan zaten kaynadığı için taştı,” dedi ve elini kırışmış, gür saçlarının arasından geçirdi. “Evet, bir nebze akıllı olan her çırak Betrom’u kışkırtmaması gerektiğini bilirdi ama yolculuğumdan önceki düzende sana verilecek ceza tutuklanmak değil, tüy kalemleri temizlemek olurdu. Gerçi arşive girmek için o aptal herifi nasıl kandırdığını duymak isterim.”

Renklerine bakılırsa sakinleşen Telle yeniden onlara döndü.

Üzgünüm, dedi. Bize kurtardığın için teşekkür ederiz ama kendi evimize dönmemiz gerek.

Inara’ya dönüp elini uzattı. *Hadi, gidelim artık.*

Küçük kız ona bakakaldı, onu da yanına alacak olmasına şaşırılmıştı.

“Gidemezsiniz,” dedi oğlan işaret dilinde. *Muhafızlar, şövalyeler sizi arıyor. Arşivcilerin yarısı gibi tutuklanmanızı istiyorlar. Burada kalmanız gerek.* Solom’a döndü. “Gitmelerine izin veremezsin,” dedi yüksek sesle.

“Biliyorum, Cal,” dedi Solom.

Arşivciler tutuklanmamı mı istiyor? diye sordu Telle ağır hareketlerle, şaşırılmıştı. *Fikrimi söylediğim için mi? Bunun hakkımız olduğunu sanıyordum.*

Inara, Skedi'yi sıkıca tuttu. "O yanlış bir şey yapmadı. Kuralları çiğneyen benim."

İsyanın sorumlusunun ikiniz olduğunu söylüyorlar, dedi Cal.

Telle'nin elleri bir an için havada asılı kaldı. *Evime gittiler mi?* diye sordu, renkleri sevgi ve korkuyla çalkanırken. Öfkeyle öne doğru bir adım attı. *Karıma bir şey yaptılar mı?*

Skedi, Inara'nın hızlanan nabzını boynundan hissedebiliyordu. Yatho şehirde bilinen bir demirciydi ve Telle orada geçirdikleri uzun saatlere rağmen ona ne planladıklarını anlatamamıştı. Şövalyeler evini bastıysa ne yapardı?

Skedi, Kissen'ı neden bu kadar çok özlüyordu?

"Karının iyi olduğuna eminim, Telle," dedi Solom onu yatıştırmaya çalışarak. "Tartışmamız gereken daha önemli konular var. Arşivler konusundaki endişelerinde haklısın, bugün olanların ardından—"

Ne önemi var? dedi Telle. *Kimse kulak asmadı.*

"Çok önemi var!" diye karşılık verdi Solom, işaret diliyle eş zamanlı olarak. *Daha da önemli olacak.*

Metinleri kurtarmak istiyor, diye açıkladı Cal. Telle alaycı bir kahkaha atıp başını iki yana salladı.

Ne istiyorsan onu yap, dedi. *Benim önceliğim karım.*

Kapıya yöneldiğinde Cal önüne geçti. "Anlamıyorsun," dedi ve işaret dilinde tercüme etti. *Yether'in muhafızlarına yakalanırsan seni biraz olsun koruyabilirler. Ama diğerleri... şövalyeler... Ürperip yutkundu. Ne olur bilemiyorum. Bunu daha önce de gördüm. Seni herkese ibret olması için cezalandırabilirler.*

Umurumda değil.

"Bırak beni," dedi Skedi birdenbire. *Bırak beni,* dedi Telle'ye. Sesini zihninde duymasıyla kadın yüzünü buruşturdu ama Skedi işaret dilinde konuşamazdı ve Inara'yla yaptıklarını telafi etmek istiyordu. Solom'un ona yanlış yerde duran bir eser değil de bir tanrı gibi bakmaya başlaması da hoş bir artı olacaktı.

Kim bilir, belki onu güvenmeye değer bir tanrı olduğunu bile düşünürdü.

Etrafa bir göz atacağım, diye fısıldadı Skedi hepsinin zihnine. *Bir çıkış yolu olup olmadığına bakacağım.* Solom itiraz edecek gibi olsa da Skedi arka bacaklarının üzerinde doğrulduğunda çenesini kapadı.

Inara tereddütle sırtına dokundu. “Bunu yapmak güvenli mi?” diye sordu ona.

“Beyaz yalanlar işe yaramasa bile,” dedi, “uçabilirim.” Kanatlarını kıpırdattı. İkisi de iznini istercesine Telle’ye döndüğünde kadın kollarını vücuduna dolayıp başıyla onayladı.

“Oyalandan geri gel,” dedi Inara. “Kimseye görünme lütfen.”

“Bir kuş kadar küçük olacağım,” dedi Skedi.

Kız yutkundu ve küçük balkona açılan pencereli kapıya ilerleyip sürgüsünü açtı. Gül ve yağmurdan ıslanmış toprak kokusu burunlarına dolarken Skedi, Inara’nın omzundan atladı. Göğe yükselirken bir serçeden daha küçüktü.

Süzülmeye başladı. Yukarılara, sıra sıra evlerin üzerlerine çıkarken insanlar, tanrılar, hayvanlar ve diğer varlıklar gibi özgürlüğün tadını çıkardı. Kissen’la tanışmalarından önce Skedi, kalbindeki şiddetli sızı olmadan Inara’dan bir metre bile uzaklaşamıyordu. Şimdiyse Inara pencerenin önünde durmuş, bacaların yanından, dumanların arasından geçip arşivin duvarlarına doğru ilerlemesini solgun yüzüyle izliyordu.

Skedi aşağı baktığında devasa bir renk deniziyle karşılaştı. Sadece şehrin, kiremit ve eşyaların ya da bayrakların ve giysilerin değil, insanların renkleriyle de dolu bir deniz. Her biri farklı bir parıltı, farklı bir anlam taşıyan sevgi ve öfke, korku ve umutla dolu duygularıyla sokakları binbir renge boyuyorlardı. Her bir cadde göz alıcı bir ışık nehri gibiydi, bazıları birbiriyle çatışıyor, bazıları alevler gibi uyum içinde titreşiyordu. İnsanların tanrı-

ları yaratmasına şaşmamalıydı, arzuladıkları ve korktukları her şey etrafa saçılıyor, dokundukları her şeyde bir iz bırakıyordu.

Skedi arşivin kubbesine ulaştığında Inara'yla arasındaki acı verici zincirin onu çektiğini hissetti. Aralarındaki bağ hâlâ yerli yerindeydi. Hâlâ canını yakıyordu.

Birkaç metre alçalıp kanatlarını bükerek geri döndü, kürkü diken diken olmuştu. Güllerin canlı renklerini seçebilse de Inara'yı göremiyordu. Tuhaf, kızgın, korkmuş insanını. Skedi onu elbette seviyordu. Bir insan olsaydı ona duyduğu sevgi kızın saçları kadar koyu renkli, neşesi kadar parlak olurdu ama onu dünyaya, ona zincirleyen bağı hissettiğinde içini dolduran hayal kırıklığına engel olamıyordu. Bir zamanlar Middren'in çok ötesinde bile adını biliyorlardı. Güvenli sığınakların tanrısı hayata dönse insanlar yine ona mabetler kurar mıydı? Restish'te? Eskiden olduğu tanrıya dönebilir miydi? Inara olmadan daha gerçek, daha kendisi gibi olabilir miydi?

Böylesi düşünceler onu daha önce de yoldan çıkarmıştı. Onu en çok seven insanı incitmiş ve hâlâ affedilmemişti. Hatta Inara onu istemediği şeyleri yapmaya daha da zorlamıştı. Onu girmek istemediği yeraltı arşivlerine sokmuş, kaçmaları gereken yerde onu yalan söylemeye zorlamıştı. Artık ona kendini nasıl hissettirdiğini anlamaya başlıyordu. Bundan hoşlanmamıştı.

Skedi kanatlarını çırpıp meydana doğru alçaldı, artık Inara'dan ne kadar uzaklaşabileceğini biliyordu.

Arşivin etrafında bir tur attı, sarılı muhafızlarla mavili şövalyeler hışımla tartışsa da nihayetinde sedyeyile taşıdıkları cesede yaklaşımlarına izin verilmişti. Arşivciler meydana pompalanan suyla doldurdukları kovalarla taşların üzerindeki kanı yıkıyorlardı. Ama Cal haklıydı, köşelerde toplanmış asık suratlarıyla sarılı ve mavili askerleri izleyen insanların şiddetlin renkleriyle dolup taşıdığını görebiliyordu. Muhafızlar ve şövalyeler kapılardaki yerlerini almış, silahlarını çekmişti.

Henüz gidemeyiz, dedi Skedi, Inara'ya. En azından hava kararana kadar beklemeliyiz.

Skedi duraksadı. Güllerin arkasındaki sokaktan toynak sesleri duyuldu, aşına olduğu bir renk parıltısı belirdi. Skedi havalanıp kemerin üzerinden geçti.

Elo.

Elo gelmişti.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Inara

Inara, Telle'nin yanında durmaya dayanamıyordu. Arşivlere sızmak gözüne annesinin çalışma odasına gizlice girmek gibi fazlasıyla kolay görünmüştü. Sadece gerçekleri öğrenmek istemişti.

Inara'ya eve dönmeyi teklif ederken bir an bile tereddüt etmemiş olmasına rağmen Telle'nin renkleri acı ve ihanetle dalgalanmaya devam ediyordu. Böylesi daha kötüydü, Telle'nin nezaketi Inara'nın vicdanını daha beter sızlatıyordu.

Telle, Solom ve Cal, tanrımetinleri, kitaplar ve onları nasıl koruyabileceklerine dair bir sohbe daldıklarında Inara bir köşeye çekildi. Ona ihtiyaçları yoktu, çatıların üzerlerinde süzülen Skedi'yi de gözden kaybetmişti. Kalbindeki acı uzun sürmedi ama ne anlama geldiğini biliyordu. Skedi uzaklaşmaya çalışmış lakin başarılı olamamıştı.

Artık kimsenin ona ihtiyacı kalmamıştı; onu mecburiyetten yanlarında tutuyorlardı. Annesi yalan söyleyip onu eve kapatmış, Elo onunla işi bittiğinde Inara'yı bir kenara atmıştı. Telle kendini ona bakmak zorundaymış gibi hissediyordu ve Skedi eline geçen ilk fırsatta uçup kaçmaya çalışmıştı. Yalnızca Kissen onu gerçekten yanında istemişti.

Inara güllerle çevrili pencerenin önünde durdu, dar balkon meydandan görünmeden dışarı bakmasına olanak sağlıyordu. Cübbesini çıkarmış, gömleği ve taytıyla kalmıştı. Uzun örgüsünü eline alıp oturdu ve parmaklarını düşünceli bir şekilde buklelerinin arasında gezdirdi. Saçları tekrar kirlenmişti. Artık annesine benzemiyordu.

Akşam yaklaşıyordu, altın renkli, yumuşak ışıklar saçan güneş çiçeklerin ardında, cadde boyunca parılıyordu.

Birden teni karıncalandı. Yakınlarda bir tanrı vardı ve burada olduğunu fark etmişti. Sağına döndüğünde Skedi'nin o sabah söylediklerini gördü. Küçük balkonun köşesinde, dikenlerin arasına gizlenmiş bir yığın tatlı ve bir kâse bal likörü duruyordu. Kurumuş tek bir gül dışında hiçbir totem yoktu.

Yüksek sesle konuşup dikkatleri kendisinin ve tanrının üzerine çekmek istemiyordu. Onu göremese de Skedi'yle yaptığı gibi zihnine konuşabilir miydi? Bütün dikkatini mabede verip onu zihninin merkezine yerleştirdi.

Adın ne? diye geçirdi aklından.

Kurumuş gül bir anda canlanıp parlak bir kırmızıya büründü.

Makioron, diye yanıtladı, fısıltıdan farksız, büyüyen dalların budaklarını andıran çatallı bir ses. *Kim konuşuyor?*

Inara, dedi.

Tanrı değilsin.

Hayır, diye karşılık verdi tereddütle. Etten ve kemiktendi. Arzuladığı kadar olmasa da annesine benziyordu. *Ne zamandır burada yaşıyorsun?*

Yüz on iki yıldır buranın tanrısıyım.

Inara gözlerini kırptırdı. *Bir beden yok mu?*

Güller hışırdadı.

Tanrılar bedensiz doğar, dedi Makioron. *İnsanların arzuları doğrultusunda bir şekle bürünürüz. Gül, güldür. Bir şekle bürünmeye ihtiyacım yok, küçüğüm, son birkaç yıldan sağ kurtulmuş olmamı da buna borçluyum. Köklerimdeki adakları söküp aldıklarından beri*

burada olduğumu zaten bilenler dışında kimse beni fark etmedi. Bir an için duraksayıp şefkat dolu bir sesle devam etti. Solom dönüp adaklarımı yenileyene kadar kimse benimle konuşmamıştı ama altımdan geçenlerin sevgilerini hissedebiliyorum.

Terk edilmiş Blenraden'in aksine, Lesscia'da gizlice de olsa tanrılarını sevmeye devam eden insanlar vardı.

Yani Lessica'da senden başka tanrılar da mı kaldı? diye sordu Inara. *Scian dışında?*

Makioron'un varlığı gülleri canlandırmış, renklerini kan kırmızıya çevirmişti. *Zavallı Scian. Bu şehrin kalbi onun kemikleri üzerine inşa edildi, bütün korkularının hedefi olması da bu yüzden.* Küçük bir tomurcuk çiçek açtı, kokusu yoğun ve baş döndürücüydü. *Evet, dedi tanrı. Başkaları da var. Kâğıt tanrısı, kuyuların tanrısı, mürekkepçilerin tanrısı ve Geniv Kanalı'nın tanrısı. Her şeyi izleyen ama unutulup gitmiş bir sürü tanrı var.*

Kenarlarda ve köşelerde yaşayan küçük tanrılar. Kırık sandaletlerin tanrısı gibiler.

Kelt, diye aklından geçirdi Inara, düşüncelerini uzaklara, dağların, nehrin ve denizin ötesine göndererek. Çok geçmeden küçük tanrının yankısı duyuldu.

Kelt.

Tanrılar hâlâ hayattaydı. Onları hâlâ duyabiliyordu. Ske-di'ye o kadar alışmıştı ki zihnini daha uzaklara odaklamayı neredeyse hiç düşünmemişti. Bir tanrıyı kontrol edebiliyorsa diğerlerine de seslenebilir miydi?

Scian ne demişti? Kim olduğun henüz arşivleri ilgilendirmiyor.

Skedi, serin bir esintiyle balkonda yanına kondu.

Arka kapıyı açmaları gerek, dedi, kanatları titreşmeye devam ediyordu. *Onları muhafızlardan uzaklaştırdım ama dikkat çekmeleri uzun sürmeyecek.*

Inara ayağa kalktı. Kimden bahsediyorsun?

Sence?

Inara nabzının hızlanmasından nefret etti. Elo gelmişti. İçeri döndü. “Solom, arka kapıyı açman gerek.”

“Arka kapıyı mı?” diye sordu. “Avluya açılanı mı? Ortak kullanılıyor.”

Inara, Telle’ye döndü. *Elogast gelmiş.*

Telle başını sallayarak Solom’a kapıyı açmasını söyledi. “Onu da içeri al,” dedi sesli olarak.

Solom, Cal’e döndüğünde genç adam gözlerini devirdi ve kapıdan çıkarak gözden kayboldu. Inara evlilik yoluyla akraba olduklarını öğrenmişti. Solom genç adamın arkasından başını sallayıp Telle’ye döndü. “Bugünün... onun için zor geçeceğinden endişeleniyordum.”

Telle’nin kaşları çatıldı. *Hakkında birkaç şey duydum,* dedi işaret dilinde, belki de niyeti onu da aynısını yapmaya teşvik etmekti. İşe yaramıştı.

Savaş başladığında, dedi, *kraliçenin sarayındaydı. Patlak veren kargaşa...*

Inara neden bahsettiklerini anlayıp yüzünü buruşturdu. Tanrı Tet’in laneti sarayın yarısını yok etmişti. Inara geriye kalan harabeleri, büyük salonun duvarlarını lekeleyen kanı görmüştü.

Ama, diye devam etti Solom, *hayatta kaldı ve bir sürü metni yanmaktan kurtardı. Arşiv...* Eliyle pencereyi işaret etti. *Brahim soyadını taşıyan birini almak istemedi ama Parell’le diğerlerini onu kabul etmeye ikna ettik.*

Telle belli belirsiz gülümsedi. *Başarşivci, Blenraden’dan pek çok kişiyi aralarına kattıklarını söyledi.* Söylediklerini daha kolay anlayabilmesi için ellerini ağır ağır hareket ettiriyor, daha resmî bir tonla konuşuyordu.

Biliyorum, dedi Solom. *Elinden geleni yapıyor.*

Merdivenden gıcırtilar duyuldu ve kapı ardına kadar açıldı. Skedi içeri süzüldü, Elo ve tekerlekli sandalyesi olmadan solgun ve rahatsız görünse de kemerine asılı iki çekiçe her an savaşmaya hazır Yatho da peşindeydi.

Telle bir haykırıyla kendini karısının kollarına attı. Yatho'nun dudaklarından acı dolu belli belirsiz bir nefes dökülse de içini dolduran rahatlamayla gözleri yaşarırken ona sıkıca sarıldı. Telle yüzünü kadının boynuna gömüp ellerini beline doladı, vücutları birbirine o kadar sıkı dolanmıştı ki sarmaşık dalları gibi görünüyordlardı. İkisi de konuşmadı. Sözcüklerin hiçbir önemi yokmuş gibiydi.

Elo onlardan uzaklaşıp gözlerini Inara'ya dikti.

"İyisin," dedi, ona doğru gelirken ama Inara geri çekildi. Ne hissetmeliydi? Öfke mi? Rahatlamamı mı? Yoksa terk edilmişlik mi? Hepsini aynı anda hissediyordu ve ne yapması gerektiğinden emin değildi. Elo'nun yüzü ve renkleri acıyla doldu, gümüş bir hareyle çevrelenmiş gibi görünüyordu. "Özür dilerim," dedi. "Elimden geldiğince çabuk geldim."

Telle ve Yatho ayrıldı. *Sevgilim*, dedi Telle, işaret dilinde. *Canın yanıyor, sandalyen nerede?*

Atla geldim, dedi Yatho, sonuna küfre çok benzeyen bir işaret ekleyerek. Elleri havada uçuşurken iç rahatlığının etkisiyle renkleri yumuşuyordu. *İyi misin?* diye sordu Yatho. *Canını yaktılar mı?*

Telle karısını bir sandalyeye götürüp oturmasına yardım ederken başını iki yana salladı. Ardından da bitkince yanına yerleşti. *Zarar görmedik*, dedi ve bir anlık tereddüdün ardından devam etti. *Ama iyi değilim. Çok... çok korktum.*

Onlarla konuşmaya kalkıştın, dedi Yatho, *değil mi?* Telle tekrar tereddüde düşüp ardından onu başıyla onayladı. *Söylediğimi yaptın*. Yatho beyaz izler ve tozla lekelenmiş yüzünü ovuşturdu. Canı yanıyordu, kolu yarılmış ve morarmıştı. *Hepsi benim suçum.*

Hayır, değil. Sana hiç yalan söylememeliyim.

Solom neden bahsettiklerini bilmediğinden başını iki yana sallayıp Elo'ya döndü. "Bu kadın Telle'nin karısıysa sen kimsin ve evimde ne işin var?"

“O *eski* Şövalye Komutanı Elogast.” İçeri az önce giren Cal kapı çerçevesine yaslanmıştı.

Solom, Skedi’yi görmesiyle nasıl şaşkına döndüyse, Elo’nun kim olduğunu öğrenmesiyle o kadar dehşete düştü. “Blenraden’i harabeye çeviren sen miydin?”

Elo’nun tek kaşı havalandı. “Harabeye çevirmek biraz abartılı oldu,” dedi gergince. “O zamanlar şehri özgürleştirdiğimizi söyledik.”

Cal abartılı, histerik bir kahkaha koyverdi. Elo onu duymazdan geldi. Inara’nın onu birkaç gün önceki son görüşünden bu yana Elo’da bir şeyler değişmişti. Daha... büyük görünüyordu. Daha ürkütücü. “Yatho,” dedi ciddi bir sesle.

Yatho duraksayıp başını salladı. *Kral geliyor*, dedi Telle’ye. *Lesscia’ya doğru yola çıkmış, yalnızca birkaç günümüz var.*

“Ne?” dedi Solom. “Kral ne yapmış?”

“Kralın Lesscia’ya geldiğini söyledi,” diye fısıldadı Cal, sesi dehşet doluydu.

Elo gitmemiz gerektiğini söylüyor, diye devam etti Yatho. *Yanımıza Inara’yı, Bae’yi, belki bir de erkek kardeşini alıp kaçmamızı söylüyor. Kalırsak tehlikede olacağız.*

“Hayır!” dedi Inara. Bakışlarını ona meydan okurcasına Elo’ya dikti. “Yapamayız. Hiçbir yere gitmiyorum.”

“Ina...”

Inara, lütfen, dedi Skedi. *Elo yanında bir orduyla geldiğini söylüyor.*

“Kaçmak mı?” dedi Solom, Telle’ye kaşlarını çatarak. “Yapmamız gereken son derece önemli işlerimiz var.”

“Ne işi?” diye sordu Yatho umursamazca ama Telle ellerini tutup sakinleşinceye kadar ona yalvaran gözlerle baktı.

Benim işim, dedi. *Uğruna savaştığım, bütün kalbimle inandığım her şey. Hepsini yok etmesine müsaade edemem.*

Yatho bir an için ona baktı. *Her geçen gün Kissen’a daha çok benziyorsun*, dedi. *Hepsinin ağzına sıçmak istiyorsun.*

Telle güldü ve eğilerek başını Yatho'nun dizine yasladı. Ardından ona bakıp başıyla onayladı. *El yazmalarını kurtarmak istiyoruz, dedi. Götürebildiğimiz kadarını kaçıracağız. Daesmout-h'a. Belki daha bile uzağa.*

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," dedi Elo kuşkuyla, "ama planınız her neyse bunu yapmamanızı tavsiye ederim."

"Yok olma tehdidiyle karşı karşıya olan kitapları kurtaracağız," dedi Solom.

Elo kulaklarına inanamıyormuş gibiydi. "Kitap mı?" dedi. "Şehir kuşatma altına alınmak üzere. Scian Günü'nde, kral Lesscia'ya ayak basmadan mücadeleye başlayacağız. Muhafızlar zaten peşinizde, işler sarpa sardığında burada olmamalısınız."

"Bir şeyler yapmak istiyorlar," diye çıkıştı Inara. "Başlarının okşanıp bir kenara çekilmelerinin söylenmesini istemiyorlar."

Elo itiraz edecekmiş gibi görünse de vazgeçip elini başında gezdirdi ve Skedi'ye bir bakış attı. Küçük tanrı dolaplardan birinin üzerine çıkmış kanatlarını temizliyordu. Inara kaşlarını çattı. Birbirleriyle ne konuşuyorlardı?

"Tek derdim seni korumak, Ina," dedi Elo nazik bir sesle.

"Senden beni korumanı istemedim. İstedğim bir intikamdı."

"Alacaksın! Kılıcım üzerine yemen ederim ki istediğini alacaksın."

Inara alaycı bir tavırla güldü. Kendinden emin duruşuna rağmen adamın renklerinde tereddüdü andıran bir şeyler görebiliyordu. Gümüşe karışan mavi renkli sevgi hâlâ sinsice etrafında süzülüyordu. Arren'a duyduğu sevgi. "Sana inanmıyorum," dediğinde Elo öfkeyle dişlerini sıktı. "Bana ihtiyacın var."

Inara, lütfen, dedi Skedi birdenbire, zihnine konuşarak. Arka ayakları üzerinde doğrulmuş, kanatlarını çırparak dolabın üzerinden ona bakıyordu. *Benim için yap.*

Inara etrafına bakındı. İçerideki yetişkinlerin hepsi onu izliyordu, bazılarının bakışları acımayla doluydu. Telle'ninkiler bile. Söylemek istediği onca şeyin Skedi'nin yalvaran gözleri

yüzünden boğazına düğümlendiğini fark etti. Hiçbiri onun tarafında değildi. Onu istemiyorlardı; ona ihtiyaçları yoktu. Yine.

Bize yardım et, dedi Telle, Inara'yı şaşırtarak. Yatho konuşulan her şeyi ona tercüme ediyordu. Tekrar arşivlere girip çıkmamız gerek, dedi. İçerisi çoğu gece dolu oluyor, daima sıkı korunuyor. Yazmaları Daesmouth'a kaçırabilmek için bulabileceğimiz her türlü yardıma ihtiyacımız var. Bir de...

Boynuzlarını kaldırmış hafifçe gerinen Skedi'ye döndü. Inara bir an için daha birkaç saat önce güvenine ihanet etmişken –Inara'nın gücünden bile bihaberken– neden ondan yardım istediğini merak etse de şimdi her şeyi anlıyordu. Skedi'ye ihtiyacı vardı.

“Ne diyorsun sen?” diye sordu Cal.

Skedi bir süre daha Inara'yı izleyip adamın sorusuna cevap verdi. “Benim adım Skediceth, beyaz yalanlar tanrısıyım,” dedi. “İhtiyacınız olan şey tam da buymuş gibi görünüyor.”

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Kissen

Safak, Bennites'in zirvelerini turuncuya boyuyor, bembeyaz
Okarı genelevlerdeki aynalar kadar göz alıcı hâle getiriyordu. Etrafındaki fırtınadan etkilenmeyen Aan'ın gölü güneşin ışıklarıyla parıltıyor, Doric'in mağarasının önünde oturmuş, elindeki Osidisen'in hançerini inceleyen Kissen'in gözlerini alıyordu. Üzerindeki mücevherler suyla aşınmış taşlar gibi koyu, deniz tanrısının gözleri gibi gri renkliydi.

"Biraz daha dinlenmelisin," dedi Doric, gelip yanına otururken. Ağzında Curliu otları gibi kokan uzun ve eski bir pipo vardı. Bunca yol sırf böyle şeyler için aşılmaya değmezdi; Aan'a adak olarak getirilmiş olmalıydı.

Tanrı ve keşişi garip bir huzur içinde yaşıyordu. Aan onu pek umursamıyor gibi görünse de Doric taş ve bayraklarıyla ilgilenmekten, ona sunulan her şeyi sularına bırakmaktan memnun gibiydi. Kissen merak edip suyun altına bakacak olsa altınlar, mücevherler, dokuma duvar halıları ve sancaklar göreceğinden emindi. Belki Osidisen'in mabedindeki gibi ezip geçtiği düşmanlarının sembollerini, kanlı zırhlarını ve silahlarını bile bulurdu. Fakat bunlar kimin düşmanlarıydı? Aan'ın nehri sayısız topraktan geçiyordu? Kaç kişiyle aynı safta yer almıştı?

“Öldüğümde bol bol dinlenirim,” dedi Kissen. Doric’in ona arkadaşlık etmesinden keyif aldığını inkâr edemezdi. Ondan hiçbir şey istemiyor, Aan’ın kaynağını etkilemesi yıllar sürecektir bir savaştan korkmuyordu. Tanrısı ölürse, adamın da kısa süre sonra arkasından geleceğini düşünüyordu. Senfa bile taze yeşillik olmamasına rağmen hâlinden memnun görünüyordu. Aan’ın sularından içerken kuyruğunu hafifçe sallıyordu. Kissen zaman zaman hayvanlar ve tanrılar arasındaki ilişkiyi düşünür, bir atın bir tanrıyı sevip sevemeyeceğini merak ederdi. Sığırların, vahşi hayvanların ya da kuşların tanrıları olduğunu biliyordu. Hepsi sadece insanların yardımıyla mı doğuyordu yoksa hayvanlar da sevilme ve güvende olmak için dua ediyor muydu? Onlar da savaştan korkuyor muydu?

Savaş. Kissen, Hseth’in vahşetinden şüphe etmeyecek kadar çok şey görmüştü. Tanrıların nasıl yaratıldıklarını ve yeniden doğduklarını biliyordu. Aan’ın korkmasına şaşmamalıydı. Hseth yüzlerce, binlerce tanrıkatilinden daha beterd; diğer tanrıların hayatlarını ve onlara duyulan sevgiyi sömürmüştü. Arren’i bile topraklarını, bedenini, kalbini ve zihnini işgal etmek için kullanmıştı. Kralın hırslarından faydalanarak ona karşı kurulan art niyetli planları fark edip etmediğini merak ediyordu.

Peki ya Arren? Middren kralı şimdi düşerse arkasından devasa bir kaos patlak verecek, Hseth tıpkı Talicia’da yaptığı gibi bundan da faydalanacaktı.

Fakat kral bir tanrı olmak istiyordu. Güç ve savaş uğruna kurduğu kendi planları vardı. Yaşarsa ne olacaktı? Aan’ın düşündüğü gibi Hseth’ten daha mı iyi olacaktı, yoksa onu mumla mı aratacaktı?

Cevabı bilmiyordu.

Kissen inleyip başını sol dizine yasladı. Hiçbir yolun sonunu göremiyordu. Toprak ve güç oyunları oynayan politikacılar gibi değildi. Tek bildiği sevdiği, korumak istediği herkesin Middren’de olduğuydu. Hangisi onları daha çok incitirdi. Karadan

ve denizden gelen bir ordu mu yoksa topraklarına hükmeden deli bir kral mı?

“Çay?” diye sordu Doric, ayağının dibindeki çaydanlığı ona doğru iterek.

Kissen başını kaldırıp çaydanlığa baktı, ardından iç geçirip boğazını ıslatmak için çaydan büyük bir yudum aldı. Kızarmış arpa çayı. Ağzını dolduran tatla çocukluğuna döndü.

“Her sabah bu manzaraya uyanmak,” dedi Doric, Kissen’in sessizliğini bozmak için, “pek fena sayılmaz.” Başıyla pasparlak suları, inişli çıkışlı yamaçları işaret etti.

“Dolu yağdığında bile mi?”

Doric ona yan yan baktı. “Dolu yağdığında daha geride oturuyorum,” dedi.

Kissen alaycı bir ses çıkarıp çaydan bir yudum daha aldı ve çaydanlığı adama geri uzattı.

“Neden burada yaşıyorsun ki?” diye sordu. “Ne çıkarın var?”

“Genelde huzur ve sessizlik,” dedi düz bir sesle. Kissen ona bir bakış atıp kıkırdadı. “Aan’ın nehrinin kaynağı bu toprakların ehlileşmesinden çok önce de buradaydı,” dedi. “Burada olmak zamanın içinde yaşamak, yüzyıllarla konuşmak gibi. Tanrı Aan da o yüzyılların sesi. Dünyanın bütün münakaşaları, çekişmeleri, it dalaşları ve anlamsız ölümleri... engin gökyüzünün ve berrak suların altında kaybolur gidiyor.”

“Aan ölümünü yatağındaki bir keneyi umursadığın kadar umursardı,” dedi Kissen. “Yaşlı tanrılar insan hayatının değerini unuttur.”

Doric omuzlarını silkti. “İnsanları hâlâ seven bir tanrıyla hiç tanışmadığını mı söylüyorsun yani?”

Kissen elindeki hançeri bir kez daha çevirdi. Osidisen babasını, ailesini hatırlayarak onu şaşırtmıştı. “Veigalar sevilen tanrıların peşinden gönderilmez.”

“Ee, inandığın bir şey var mı?” diye sordu Doric, şaşırmış gibiydi.

Kissen bu soruyu defalarca duymuştu. Gözlerini devirdi. “İnanç ne ciğerleri ne karnı ne de göğü doldurur,” dedi. “İnanç dalları meyvelerle doldurmaz, denizlere su, alevlere alev katmaz.”

“Hiçbir şeye inanmayan bir insan görmemiştim.”

“Ben kendime inanırım.”

Çektiği dumanı üflerken güldü, ardından nefessiz kalıp Kissen sırtına vurana ve çayından bir yudum alana kadar öksürmeye devam etti.

“İnsan sadece gözlerinin gördüğünü bilir,” dedi Doric. “Vadilerde kaç hayvanın yavruladığını ya da dağın hangi tarafındaki toprağın kayacağını bilemezsin.”

“Tahmin yürütebilirim,” dedi Kissen.

“Otuz küsür yıllık, ceviz kabuğunu bile doldurmayacak tecrübenle,” dedi Doric. “Aan’ın suları kaç yıllık tarihi biliyor? Kaç asrın anısını taşıyor? Bir dakika sonra olacakları sen bile bilmezken geleceği tahmin edebilecek bir tanrıdan daha iyi şey var mı sence?”

Kissen dilini altın dişine götürdü. İki ay önce olsa, ona siktirip gitmesini söylerdi. Ama o zamandan bu yana küçük bir kız ve tanrısı yardımına koşmuş, güç uğruna arkadaşını kurban eden bir kral görmüştü. Bir tanrıyı öldürmüş, ardından daha ertesi gün gelmeden o tanrının yeniden hayata dönmeye hazır olduğuna şahit olmuştu.

“Sana dünyayı değiştirme şansı sunuyor, tanrıkattili,” dedi Doric.

“Benim gibi insanlar dünyayı değiştirmez,” dedi Kissen. “Sadece hayatta kalmaya çalışır.”

Keşiş alaycı bi şekilde homurdandı. “Bunu bir ateş tanrısıyla dövüşen ve vücudunda eğilip bükülecek tek bir kemik olmadığı için galip ayrılan tek bacaklı kıza anlat.” Kissen güldü ama başını Doric’e çevirdiğinde yaşlı adamın yüzünde ciddi bir ifadeyle ona baktığını gördü. “Dikkatli ol, tanrıkattili. Dünyaya karşı durursan kırılan sen olursun.”

“Biliyorum,” dedi Kissen. “Çoğu insandan daha iyi biliyorum.” Yara bere içindeki, yıpranmış, maharetli ellerine baktı. Hiç de güzel olmayan ellerine. Vücudu gibi, zihni gibi ona her şeyiyle hizmet etmişlerdi. Esasen iki seçeneği vardı. Ya bir şeyler yapacak ya da saklanacaktı.

Ama Kissen hiçbir zaman saklanmayı seven biri olmamıştı.

Değneğin kolunun altına sıkıştırıp güçlkle doğruldu. Ardından bakışlarını hançere dikti. “Beni hâlâ gözetliyorsan, fare boğan,” dedi, “yardımına yine ihtiyaç duyabilirim.”

Fakat ondan önce başka bir tanrıya ihtiyacı vardı.

“Çık ortaya, Aan,” dedi Kissen nehir tanrısının sularına doğru. “Dinlediğini biliyorum.”

Aan’ın başı suyun yüzeyine çıktı, siyah saçları omuzlarına dökülüyordu ve yanakları soğuktan etkilenmiş gibi pembeleşmişti.

“Bu kez bana kulak verecek misin?” diye sordu tanrı.

“Önce ailemin durumunu öğrenmem gerek. İyiler mi? Güvendeler mi?”

Aan duraksadı. “Yalnızca suyun yakınlarında olan biteni bilirim.”

“Kızı izlediğini biliyorum,” dedi Kissen. “Onun da yanlarında olduğunu biliyorum.” Eh, aslında tahmin yürütüyor, şansının yaver gideceğini umuyordu ama Aan’ın asık suratına bakılırsa haklı çıkmıştı.

“İyiler, bir şeyleri yok,” dedi Aan. “Ama başlarını belaya sokmanın eşiğindeler. Küçük kız yollarının ayrılacağını anlamaya başlıyor.”

“Göreceğiz,” dedi Kissen. Aan’ın Inara’ya duyduğu büyük ilginin altında her ne yatıyorsa, Kissen onu yeni oyuncağı yapmasına müsaade etmeyecekti. “Peki atıma göz kulak olacak mısın?”

“Karlar eriyene kadar burada kalmakta özgür, sonrasında gidebilir,” dedi Aan.

Kissen hiç değilse bir şeyi doğru yapıyordu. Senfa özgür olmayı hak ediyordu.

“Pekâlâ.” Kissen cesaretini topladı. “Beni krala nasıl götürmeyi düşünüyorsun?”

Aan omuzlarını suyun üzerine çıkardı. Gölde ne bir kıpırtı ne de bir dalgalanma oluştu. “Yaralarını iyileştirmemi istemiyor musun?” diye sordu. “Bacağını onarmamı? Etrafını buzdan parlak bir kalkanla sarmalamamı...” duraksayıp Kissen’i tepeden tırnağa süzdü. “Ya da seni temizlememi?”

Kissen şaşkınlıkla kendine baktı. “Hayır,” dedi. “Neden isteyeyim ki? Yatho bana daha iyi bacak yapacaktır, büyüye ancak bir aptal bel bağlar. İyileştirme konusuna gelirsek de Doric’in vücuduma sürdüğü lapada senden de bir parça olduğuna eminim.”

“Buradaki her şeyde ondan bir parça vardır,” dedi Doric, piposunun külünü yere silkerek.

“Ee,” dedi Kissen. “Dinliyorum.”

“Hoşuna gitmeyecek,” dedi Aan, gölünden çıkarak. Su omuzlarından, memelerinden, dolgun göbeği ve kalçalarından ipekten bir kumaş gibi süzülüyordu. Tenini dalgalar ve girdaplarla sarmalıyor, bir giysiden ziyade süs eşyası gibi görünüyordu. Koyu renkli meme uçlarını ve bacaklarının arası neredeyse gün gibi ortadaydı ve Kissen’in ağzı birdenbire kupkuru kesildi.

Şimdi de Aan onunla oynuyordu. Demek ki söyleyecekleri *gerçekten* hoşuna gitmeyecekti.

“Ateş dışında tek bir şey seni Middren’e sudan daha hızlı götürebilir.”

“Neymiş o?”

“Hava.”

Kissen ona bön bön baktı. “Siktir,” dedi.

“Haklısın.”

“Olmaz.”

Aan ipekleri andıran sularını savurup kıyıya geldi. “Şu güven sorununu aştığımızı sanıyordum.”

“Sana zerre kadar güvenmiyorum ama o piç kurusu...”

“Ağzından çıkana dikkat et,” dedi Aan. “Seni bekliyorlar ve zaman tükeniyor, sevgili veigam.”

Kissen, Aan'ın mabedinin sınırına, bütün şiddetiyle ortalığı kasıp kavurmaya devam eden rüzgâra baktı. Bir çırpıda çok sayıda Talicialıyı öldüren bu rüzgâr, Kissen'in hançeriyle bir çocuğun hayatını sona erdirmesine yardım etmişti. Rüzgâr ve onun vahşi tanrısı Faer.

“Kahretsin,” dedi. Artık yan çizebilir miydi? Hayır. Yumruklarını sıktı. Çocuk onun hançeriyle can vermişti, onun sorumluluğundaydı. Bunu kabul etmek zorundaydı. Döktüğü kan Elo'nun da midesini böyle ekşitmiş miydi yoksa sadece Kissen'inkini mi yakıyordu?

“O hâlde çağır onu, nehir tanrısı,” dedi Kissen. “Benimle oyun oynamıyor olsan iyi edersin, yoksa dönüp seni kendi ellerimle gebertirim.”

Aan usulca güldü. “Elinden geleni ardına koyma.”

Kissen olduğu yerde durmaya devam ederken Aan'ın arkasındaki sular kıvrıldı. Birkaç saniye dalgalandıktan sonra köpükten bir sütun gibi gökyüzüne fıskırdı. Havaya toslayıp rüzgâra kapılmış bir sancak gibi tıslayarak yanlara dağıldı ve yeniden yeryüzüne döndü. Buz gibi bir hava dalgası korunaklı vadiye dolduğunda Kissen ürpermek için mücadele etti.

“Tanrıkatili.” Doric hemen arkasında bitmişti. Kissen arkasını döndüğünde adamın elinde uzun, kırmızıya boyanmış yumuşak deriden yapılmış, kürk astarlı kalın bir pelerin tuttuğunu gördü. Bön bön bakmaya devam ettiğinde Doric pelerini eline tutuşturdu.

“Burada böyle şeylere ihtiyacım olmuyor,” dedi. “Aan'ın da öyle. Sahibinin de umurunda değildi.”

Kissen avuçlarındaki kumaşı sıktı. Hiç bu kadar kaliteli bir şeye dokunmamıştı. “Teşekkür ederim,” dedi bütün samimiyetiyle ve elini uzattı. Adam bileğini kavrayarak ona karşılık verdi.

“Pato seninle gurur duyardı.”

Kissen dudaklarının küçük bir gülümsemeyle kıvrılmasına müsaade etti. “Bir daha görüşecek olursak,” dedi, “sana daha iyi bir şarap getireceğim.”

Doric sırttı ve Kissen’in pelerini üzerine geçirebilmesi için geri çekildi. Senfa’nın toynağı ve okla yaralanmış omzu hâlâ ağrıyordu ama dayanılmaz değildi, deri kumaşın ağırlığı rahatlatıcıydı. Mabedin ötesindeki fırtına bütün gücüyle devam ederken düğmelerini özenle ilikledi.

Rüzgâr nihayet yanına ulaştı. Taşıdığı yaprak, kar, toprak ve kaya parçalarıyla Kissen’in etrafında bir fırtına gibi dönüyor ama suya dokunmaya cesaret edemiyordu. Aan’ın beyaz flamları ardına kadar gerilip birkaç saniye öyle kaldı ama çok geçmeden yeniden sakinleştiklerinde Kissen’in karşısında bir tanrı belirdi. Faer.

Erkeksi bir forma bürünmüştü. Başından keçilerinkini andıran boynuzlar uzanıyordu, kalın ve tüyleri keçeleşmiş bacaklarına yapraklar dolanmış, devasa hayaları kürkle çevrelenmişti. İnsana benzeyen göğsüyse çıplak ve kıllıydı, uzun, solgun kolları gümüş pençelerle son buluyordu. Bir çamın kabuğunu soyabilecek kadar sivri görünüyorlardı.

Yüzünde yanakları sanki bütün gücüyle onu üfleyip uçurecekmiş gibi şişik, taştan bir maske vardı. Göz oyukları karanlıktı ve gülümsüyormuş gibi kısılmıştı ama Kissen ruh hâlinin her an değişebileceğini gayet iyi biliyordu. Bir keresinde bir rüzgâr tanrısını briddite tellerinden yapılmış bir ağla kapana kısıtırıp öldürmüştü; piç kuruları ele avuca sığmazdı ve iyi bir kandırmacayı her şeyden çok severlerdi.

“Demek,” dedi Faer, durduğu yerden yüksek sesle. “Küçük evcil hayvanın çağrına kulak verdi, dağ suyunun yüce Aan’ı.”

Kissen kıpırdanıp dengesini test etti. Gözlerini kapadığında iki ayak bileğinin de sıkıştığını, baldırlarının sızladığını hissedebiliyordu. Onu sinir edeceğini bildiğinden Faer'i duymazdan geldi. Saygıdan rüzgârlarını sakın tutsa da varlığı Doric'in mağarasındaki eşyaları sarsmaya yetiyordu. Ayakta kalmış birkaç tapınağına pamuk ipliğiyle bağlı, aksi, yaşlı piç kurusunun gözünü korkutmasına müsaade etmeyecekti. Rüzgârlarından bahseden ve adını hatırlayan herkes tanrının adını –Faera– anardı. Dudaklarından dökülüp rüzgâra karışan nefesleriyle onu çağırırlardı.

“Sularıma hoş geldin, dağ rüzgârının Faer'i,” dedi Aan. “Veiga uyarılarımıza kulak verdi. Şimdi onu krala götürme vakti.”

“Veiga bir adak sunuyor mu?” Neşesini kaybeden gözleri öfkeyle aşağı, şişmiş yanaklarına bakıyordu.

Kissen hiçbir mabede adak sunmazdı. Asla. Hseth'i çağırmaya kalkıştığında bile ona yalnızca öfkesini sunmuştu. “Kanımdan başka bir şeyim yok.”

Osidisen'in hançerini kolunun içine yaslayıp bir an tereddüt etti. Ailesi için, Inara için bunu yapmak zorundaydı. Faer'in onu hiçbir karşılık beklemeden Lesscia'ya taşımasının imkânı yoktu.

Faer kıkırdadığında sesi gölün dört bir yanında yankılandı, yüzü Kissen'in gözleri önünde değişti. Rüzgâr tenini yaktı, saçlarını uçuşturdu.

“İstemeye istemeye verdiğin kanın hiçbir şeye yetmez,” dedi. “Dostların, ailen, tanımadığın yabancılar için bile kan döktün. Sevgi ve öfke için kanıyorsun, benim için değil.”

Aan koyu renkli, parlak gözlerini Kissen'a çevirdi. Birbirlerinden çok farklı olsalar da yaşları hemen hemen aynıydı. Faer, Aan'ın mabedinde, bir tanrıkatilinden adak isteyerek sınırını aşıyordu. Fakat Aan'ın bakışı Kissen'a bunun gerekli olduğunu söyler gibiydi.

Ona vazgeçmek istemediği bir şey sunmalıydı. Usulca bir küfür savurup hançeri düşündü. Hayır, o Osidisen'in adağıydı ve içinden bir ses ona ihtiyacı olacağını söylüyordu.

Tek seçeneği palasıydı. Kalan son briddite silahı. Yanında o olmadan kendini vahşi bir tanrının insafına bırakmak zorunda kalmayacağını ummuştı. Palasını çektiğinde iki tanrı da irkildi. Hava belli belirsiz serinledi.

Kissen aptalca bir fikre daha kalkışacak gibi oldu ama palası ikisini de tatmin etmeye fazlasıyla yeterli olmalıydı.

“O hâlde sana son savunmamı, son silahımı sunuyorum,” dedi Kissen, palayı kabzası onlara dönük olacak şekilde yere bırakarak. “Aan ona zarar verebilecek kılıcı parçalarına ayırsın, Faer de her birini etrafa saçsın diye.”

Aan gülümsedi. Rüzgâr ipek kumaşı andıran sularını kıpırdatırken göl parıldadı. “Adağını kabul ediyorum,” dedi, Faer’e fırsat vermeden. “Dağımızın yamacında paslanıp yok olacak ve bir daha hiç kimseye, üzerine basan geyiklere bile zarar veremeyecek. Sunduğun bu armağan topraklarımızı alevlerin gazabından kurtarmak üzere yaptığımız anlaşmayı mühürlesin.”

Adağını kabul edip etmemeyi düşünürken Faer’in taştan yüzü bir an için dağılarak gümüş renkli bir esintiye dönüştü. “Kabul ediyorum,” dedi çok geçmeden, fısıltıdan farksız sözleri Kissen’in kulaklarını çınlattı.

Aan’ın bir el hareketiyle suları gölden taşıp palayı sarmaladı. Ardından parmağının bir hareketiyle sularını dondurdu ve bu kez aynı parmağıyla havaya bir daire çizdi.

Pala paramparça olurken Faer ellerini ardına kadar açtı. Sesiyle vadiyi inleyen rüzgâr parçaları yakalayıp havaya, Aan’ın mabedinin üzerine savurdu ve briddite parçaları etrafa saçılırken parıldadı.

Kissen kendini olacaklara hazırladı. Faer’in göğsü kabardı, büyüyüp genişledi. Etrafındaki hava yoğunlaştı, arkalarındaki

bulutlar gri renkli, kalın bir duvara dönüşüp bir miğferin yüzü gibi zirvelerin tepesine toplanırken tüyleri diken diken oldu.

“İyi şanslar, tanrıkatili,” dedi Aan. Bir an sonra Faer bir uğultuyla Kissen’in üzerine atıldı, rüzgâr bütün gücüyle yanlarına, sırtına, topuklarına çarptı ve ayaklarını yerden kesip onu gökyüzüne savurdu.

LESSCIA'NIN ESKİ GELENEKLERİ GEREĞİNCE

SEHRİMİZİN KURULUŞ GÜNÜNÜN
YILDÖNÜMÜ olan
GÜNDÖNÜMÜNÜ takip eden İKİNCİ HAFTADA
DAHA FAZLA HUZURSUZLUK
ÇIKMASINI ÖNLEMEK ÜZERE
bir teftiş yapılacaktır.

Bu ilam
BOLLUK VE BEREKET DOLU
KIRK YEDİ YILDIR
LESSCIA'YA HÜKMEDEN
LEYDİ ORJET YETHER'in oğlu
LORD
SURRENTINE YETHER'İN
emriyle yazılmıştır.

Ey Lesscialılar, geçmiş geleneklerinizi ve şehrinize duyduğunuz
sevgiyi sakın unutmayın

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Elogast

S cian Günü gelip çatmıştı.

Elo tiyatroda oturmuş, yanında bir sepet dolusu name- enle bekliyordu. Aslında ekmek pişirmek gibi bir niyeti yoktu ama Canovan'ın hanına döndüğü için uyuyamamıştı ve akşamı beklemek dışında hiçbir işi yoktu. Broşürler dağıtılmış, mürek- kepçi ağlarından arşivcilere, seks işçileri loncasından tüccarlar loncasına, kayıkçılardan kâğıtçılara, işçilerden arabacılara kadar olabildiğince geniş kitlelere yayılmıştı. İsya ucundan kıyı- sından bile olsa ortak olan herkes kâğıtları duvarlara yapıştır- mış, üzerlerini sarı mürekkeple boyamıştı. Naia'nın öğrenciler, öğretmenler, arşivciler ve barış yanlılarından oluşan kendi ağı vardı. Elo broşürlerden birini elinde tutuyordu ve çoktan de- falarca okumuştı.

Yether kartal ve asma mühürlerini kullanmalarına izin verse de kimin onlara kulak verip vermediği gece çöktüğünde belli olacaktı. Arren ve orduları her geçen gün daha da yaklaşıyordu. Elo her geçen gün elinde bir kılıçla karşısına dikilmeye bir adım daha yaklaşıyordu.

Duvarları yeterince ayakta tutabilirse Arren'i pazarlık ma- sasına oturmaya, kılıcının menziline girmeye zorlayabilirdi. Bir

de işler sarpa sarmaya başlamadan önce Inara'yı şehirden uzaklaştırmayı başarabilseydi...

Çok fazla ihtimal, çok az zaman vardı.

Tanrılara o küçük kızı kurtarmasına müsaade etmeleri için dua ediyordu. Inara kurtarılmayı istese de istemese de.

Kızın ona bakışları Elo'nun tahmin ettiğinden çok daha öfkeliydi. Gücünü anlamak, kontrol etmek için birlikte çalışabilmelerini dilerdi ama bunu Yatho ve Telle yapacaktı. Elo bu acımasız, zalim savaş oyunuyla ilgilenmek zorundaydı.

Tiyatronun açılan kapısı gün batımının parlak, altın renkli ışıklarıyla dolu bir dikdörtgen gibi görünüyordu ama duvarların ardındaki güneş, zamanı koluna takıp gökte alçalırken Elo gölgelerin arasındaydı.

Faroch kapıdan girdi. Birbiri ardına içeri doluşan yanında getirdiği on iki muhafız huzursuz, gergin ama son derece kararlı görünüyordu. Öncü birlikler için zorlu bir hafta olmuştu, şehirdeki kavgaları ve ayaklanmaları bastırmışlardı. Ama çoğu bir Lesscialıyı öldüren şövalyelere karşılık vermeye hazırdı. Elo beş tanesinin canını alacaktı.

Çok geçmeden Ariam da onlara katıldı. "O da ne?" diye sordu içeri girer girmez, başıyla sepeti işaret ederek.

Elo başını ekmeklere çevirdi. "Nameen," dedi.

"Akşam yemeği için mi?"

"Öyle olmasını istiyorsan öyle olur."

Ariam daha fazla insan getirmişti. Yirmi kişi ikişerli, üçerli gruplar hâlinde birbiri ardına içeri akın etti.

"Şövalye ekmek getirmiş!" dedi mürekkepçilerin başı, yüzündeki sırtışıyla sepetin başına gelirken. İçerideki gerginliğin yatışmasıyla birkaç kişi yemek için hevesle yanlarına geldi. Elo kendi muhafızlarını gönderen Faroch'a başıyla küçük bir selam verdi. Uzun bir gün olmuş, Elo bir sürü ekmek pişirmişti. Hamur istediği kadar kabarmamış, kenarları kendi fırınında

ya da annelerinin kum ocağında olduğu kadar eşit şekilde kırmamıştı.

Yine de başına toplanan isyancılar ekmeklerini böldüğünde içeriyi aşına olduğu kokular sarmıştı. Naia'nın broşürlerini asmak için dışarı çıktığında nispeten daha ucuza satılan otlardan bazılarını şehrin dışında kolayca bulmuştu. Muhafızlar ve mürekkepçiler yan yana dizilmiş hep birlikte yemeklerinin tadını çıkarıyordu. Naia omzunda ağır bir çantayla içeri girdiğinde karşılaştığı manzaraya hoş bir şaşkınlıkla bakakaldı.

Elo en son nameen pişirdiğinde yanında Arren vardı. Gözlerinin içine baka baka yalan söyleyip onu ölüme göndermişti.

Sana inanmıyorum, demişti Inara.

O adam Arren değildi. Onu birlikte büyüdüğü çocuk, koruduğu adam, kralı olarak görmeyi bırakmalıydı.

Fakat Kral Arren'a çok benziyordu. Hem de Elo'yu huzursuz edecek kadar çok.

Naia yanına geldiğinde Elo ayağa kalktı. "Sana bir sürprizim var," dedi. Çantasını yere bıraktığında tiyatrodaki tangırtılar yankılandı. Ardından sepette kalan nameenlerden birine uzanıp bir ısırık aldı. Kaşları çatıldı. "Yanlış otları koymuşsun."

"Param bunlara yetti," dedi Elo. Çantaya eğilip ağzını açtı. Karşısında özenle tasarlanmış, üzerinde lapis ve altından öne atılmış, yelesi uçuş uçuş bir aslan kakması olan göğüs zırhı duruyordu.

"Neden... bunu bana veriyorsun?" diye sordu, zırhın kayışlarına hayranlıkla dokunurken. Derisi yeni yağlanmıştı ve zırh âdeta bir sanat eseri gibiydi. Irisia ya da yakınlarında yaşayan birinin elinden çıkmış olmalıydı. İşlemelerle oluşturulmuş desenler ve süslemeler annelerinin memleketinin klasik sarmal motifleriydi.

"Büyük büyükbabamındı," dedi Naia. "Zırhını kız kardeşlerime değil, bana bırakmıştı. Tabii... üzerime olmayacağından bihaberdi." Bakışlarını göğüs zırhından Elo'ya çevirip gülüm-

sedi. “Sana da cuk olmayacak ama eski püskü bir gömlek ve ceketten daha iyidir. Hem isyancılara önderlik etmek istiyorsan bir lider gibi görünmelisin.”

Elo çantadan sarmal ve kıvrımlı motiflerle bezenmiş bir zırh daha çıkardı. Irisia’nın değişim tanrısı genellikle bulutlar ve dalgalarla tasvir edilirdi. “Bunu giymem mümkün değil,” dedi. Omzu sızladığında gözlerinin önüne kan kırmızısı ve altın renkli bir parıltı geldi. Savaş tanrısı. En son o zaman üzerine gerçek bir zırh geçirmişti. Kalbi yerinden çıkacakmış gibi atmaya, zırhı indiren elleri titremeye başladı. “Bu bir aile yadigârı.” Kardeşlerine ya da çocuklarına miras kalmalıydı. Bir yabancıya verilmemeliydi. “Hem aslan benim değil, kralın sembolü.”

“Sembolüydü,” dedi Naia ve ekmeğinden bir ısırık daha aldı. Elo’nun kulakları tatmin edici bir çıtırtı sesiyle doldu. “Artık yeni bir sembolü var. Her neyse, zaten aslanı Middrenlilerden önce Irisialılar benimsemişti.” Zırhı elinden alıp Elo’nun göğsüne tutarak bir şeyler mırıldandı. Uykusuzluktan gözlerinin altında koyu renkli halkalar oluşmuş, alt dudağı çiğnenmekten yara bere içinde kalmıştı. Elleri de gecenin geç saatlerine kadar bildirileri düzenlemekten, ekiplerin sonu gelmez baskılarına yetişmekten pürüzlüydü.

“Bana böyle pürdikkat bakmaya devam edersen kör olacaksın,” dediğinde Elo’nun yanakları kızardı.

“Özür dilerim,” dedi. Naia ona gülümseyerek karşılık verdi.

“Dileme, ben de sana baktığım için bunu getirdim.” Zırhı göğsüne bastırdı. “Delikten çıkmış bir serseri gibi görünürsen kim emirlerine kulak verir?” Elo güldü ama Naia’nın yüzünde ciddi bir ifade vardı. Bu kez o gözlerini Elo’nun üzerine dikip yakınına geldi. “Planımız ne kadar iyi işlerse o kadar az kavga olur. Tek isteğim bu, Sör Elogast.” Ona ünvanıyla hitap etmişti. “Bana barışı getir.”

Elo dikkatli nefes aldı. Haklıydı. Hepsi bu kadardı. Kılıcını yeniden kuşanmayı o istemişti. Şimdi de Naia'nın zırhını giyecekti. "Teşekkür ederim," dedi. Daha fazla itiraz etmeyecekti. Artık tereddüde yer yoktu. Elo artık kendi aslanı olacaktı.

"Güzel. Çantada zırhın altına giyebileceğin bir ceket de var, Faroch sana yardımcı olabilir."

Faroch adını duymasıyla onlara döndü. Hem isyana yardım edecek muhafız seçmekle hem de şehri ayakta tutmakla uğraştığından yorgun düşmüş görünüyordu. Yether'in onu komutanlığa terfi ettirmesine şaşmamalıydı.

"Sen ve adamların hazır mısınız?" diye sordu Elo muhafıza.

Faroch başıyla onayladı. "Hazırız."

"Ya siz?" Elo, Ariam'a döndü.

Mürekkepçi yanında getirdiği isyancılara döndüğünde birkaçı onu başlarıyla onayladı. Elo parmaklarıyla tuttukları ritimlerden, boğazlarını temizlemelerinden, başlarını yukarı kaldırıp gözlerini kırıştırmalarından gergin olduklarını anlayabiliyordu. Faroch gibi Ariam da bütün adamlarını getirmemişti ama Elo'nun beklediği o kişi hâlâ ortalıkta görünmüyordu.

"Canovan nerede?"

Ariam omuzlarını silkti. Saçlarını ensesinde örmüştü ve mor kuşağı hâlâ üzerindeydi. "Sanırım dua ediyor. Son gördüğümde bir keçi almıştı."

Dua mı ediyor yoksa bir şey mi çağırıyordu? Lethen'in iblisleri daima gün batımıyla üzerlerine çullanmıştı. Elo ondan Lethen'la arasındaki bağa başvurmamasını istememişti – bu akşam farklı bir tanrıya aitti.

Fakat gece çöküyor, yolların tanrısının en güçlü olduğu vakit yaklaşıyordu.

"Şimdi mi?" diye sordu Faroch, neden bahsettiklerini bilmiyordu.

"Tanrıların bu gece safımızda olması işimize gelir, komutan," dedi Ariam.

Faroch huzursuzlukla homurdandı. Elo, komutanın tanrılara dair hiçbir şey görmemeyi ve duymamayı yeğlediğini anlamıştı. Yalnızca şehri geri istiyordu.

“Endişelenme, komutan,” diye ekledi Ariam. “Canovan da bizden biri. Dövüşmesini iyi bilir, kırımı birkaç kez kurtarmışlığı da vardır. Ona güveniyorum.”

Elo aynısını söyleyemezdi. Canovan sadece savaşmak istiyordu, derdi kazanmak değildi. O keçiyi tanrısına kurban edecekse... Elo ne yapmayı planladığını düşünmek bile istemiyordu.

“Ona bir bakayım,” dedi Naia, onun sesi de Elo’nun hissettiği gibi şüphe doluydu. Ona bir bakış atıp, “İyi şanslar,” dedi.

“Bir şey olmayacak, Naia,” dedi Ariam, kadını dürtükleyerek. “Çok eğleneceğiz.” Naia gözlerini devirse de kapıya doğru ilerlerken dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Elo alnını ovuşturup boğazını temizledi. “Lesscialılar,” dedi, sesi içeride yankılandı. Diyaframına doldurduğu nefesten güç alıyordu. Uzun boylu bir adamdı ve bunu biliyordu, onlara hitap ederken omurgasını dikleştirmesi de bu yüzden. Tiyatrodaki herkes suspus oldu. “Bu gece bizim gecemiz. Lesscia’nın, bu büyük şehrin kurucusu Scian’ın günü geldi çatı.”

Herkes beklentiyle dolup taşıyordu. Elo bunu daha önce de görmüştü: Dikleşen omuzları, kıpırdanan ayakları, hızlanan nabızları. Dua edecek bir tanrısı olanların adaklarını çoktan sunduğunu umuyordu.

“Artık her şeyi geri alma vakti geldi.”

Düzenleme

Ny.ozlem

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Skediceth

Eloche'un çevresindeki meydan sessizdi. Skedi, şehir halkının çoğunluğunun neden evlerine çekildiğini biliyor olsa da bu sakinliği ürkütücü buldu.

Arşivin kapısının önünde yine iki muhafız nöbet tutuyordu, renkleri yorgunluk ve bıkkınlıktan donuktu. Ayaklanmaların üzerinden bir hafta geçmiş, şehrin Telle ile Inara'nın hazırlanmak üzere demirhaneye dönebilmelerine el verecek kadar sakinleşmesi iki gün almıştı. Fakat Skedi şimdi bile dört bir yandaki baskıyı hissedebiliyordu. Sarı kuşaklı muhafızlar sık sık devriye geziyordu. Arşivlerde, kapılarda ya da rıhtımda görevlendirilmemiş kralın şövalyelerinin çoğuna kışlalarında kalması söylenmişti.

Ayaklanma, Elo ve isyancıların işine gelmişti.

Yine de mavi kuşaklılar Cloche'un önünde nöbet tutmaya devam ediyordu. Karanlık çökerken Skedi ve Inara, yanlarında Cal'le Solom'un küçük balkonunda bekliyordu. Çevredeki evlerin titrek ve sıcak ışıkları bir bir yanmaya başlamıştı.

"Kötü bir yalancı olduğumu söylerler," diye mırıldandı Cal, kapılara bakarken. Arşivleri genelde geceleri ziyaret ediyordu, dolayısıyla içeri girmesi en az şüphe uyandıracak kişi oydu. Skedi bunu herkese sessiz olmalarını söyleyen çanların kesilmesinin

ardından çöken sakinlik için mi yoksa daha az meraklı göz ve “Blenraden” fısıltıları olduğu için mi yaptığını merak ediyordu.

“Beyaz yalanlar kötü değildir,” diye fısıldadı Skedi. Bir fare boyutuna küçülttüğü bedeniyle boynuzlarını ve burnunu çıkarmış vaziyette Inara’nın yakasında oturuyordu. Güllerin tanrısının meraklı gözlerinin üzerlerinde olduğunu hissedebiliyordu. Bundan rahatsız olmuştu. “Daha çok... gerçeği yumuşatmak gibidir. Beyaz yalanlar birini incitmek için değil, korumak, cesaretlendirmek için söylenir.”

“Çoğu zaman,” dedi Inara, iğneleyici bir tonla. Her zamankinden daha sessizdi, renkleri kontrollü ve temkinliydi. Skedi onu intikam ve savaş hayallerinden vazgeçirmeye yeltenmemeliydi ama bir krala nasıl kafa tutabilirdi ki? Büyümek, beklemek ve dizginleri Elo’nun elealmasına izin vermek daha iyiydi. Bir an için Ina’yı buna ikna etmeyi düşünmüştü. Hâlâ da düşünüyordu. Her geçen gün birbirlerinden uzaklaştıklarını, farklı şeyler istediklerini hissedebiliyordu.

Skedi kürkünü kabartarak Cal’e baktı. Kulak hizasına gelen, özenle kesilmiş açık kahverengi saçları, zeytin karası teni, sol bileğinde ve dudağının kenarında belli belirsiz yara izleri vardı. Başparmağının tırnağını dişleyerek muhafızları izliyordu.

“Sana neden Brahimlerden gelen çocuk diyorlar?” diye sordu Skedi.

Cal şaşkınlıkla ona döndü. “Brahim ailesinin akrabasıyım,” dedi, cevap gün gibi ortadaymışçasına.

“Ama bir çocuk değilsin.”

Cal’in tenini sarmalayan renkler bir an için kıpırdandı, birbirine karışan gök mavisi ve yeşim tonları Skedi’de ne anlama geldiklerini çözemedi hızla kayboldu. “Kendimi küçük hissetmemi istiyorlar,” dedi. “Çoğu olanlar için ailemi suçluyor, buraya gelmemi de... eh, pek hoş karşılamadılar.”

“Telle gibi,” dedi Inara.

“Öyle değil,” diye karşılık verdi alaycı bir homurtuyla. “Onu önemsiz biri olduğu için sevmiyorlar. Beniyse nefret ettikleri için.”

Inara, Elo’nun öfkelendiğinde yaptığı gibi dudaklarını büktü. “Telle önemsiz biri değil,” dedi.

“Sen anlamazsın, sen de onun gibisin.”

Skedi az önceki fikrini değiştirdi. Cal *kesinlikle* bir çocuktu. Inara onu tokatlamak istiyormuş gibi görünüyordu. *Sen bir haneden geliyorsun*, dedi Skedi, yalnızca kızın zihnine konuşarak. *Tıpkı onunki kadar güçlü bir haneden.*

Bunun bir önemi olmamalı, diye çıkıştı kız.

“O hâlde neden ona yardım ediyorsun?” diye fısıldadı Inara, Cal’e. Çocuk burnunu çekti.

“Solom’a yardım ediyorum,” diye düzeltti. “Hem o el yazmalarından bazıları ailemin kütüphanesinden geriye kalan tek şey.”

“Telle yapılması gereken doğru şey bu olduğu için onları kurtarmak istiyor,” dedi Inara. “Sense bunu aptal bir miras uğruna yapıyorsun.”

“Aptal değil,” dedi Cal usulca. “Geriye yalnızca onlar kaldı.”

Inara birden kaskatı kesildi, Skedi üzerine çöken renk dalgasını hissedebiliyordu. Öfkesinin arasından ansızın gün yüzüne çıkan kederi görüyordu. Kendi evini, kendi kütüphanesini, kendi ailesini düşünüyordu.

“Yalnızca onlar kalmadı,” dedi Skedi, Cal’e dönse de Inara’yla konuşuyordu. “Sen de varsın.”

Kızın çenesi gerildi, bakışlarını uzaklara, meydana dikti. Ardından doğruldu. “Gidiyor,” dedi. “Vakit geldi.”

Balkonda bu yüzden bekliyordardı. Muhafızlardan biri diğerinin sırtına dostane bir tavırla vurdu. Gerçi çıkan sesi ta gül kemerinden duymalarına bakılırsa belki o kadar da dostane değildi. Ardından görev yerini ardında bırakarak sokağa çökmüş gergin, beklenti dolu sessizliğe aldırmadan batıya doğru ilerledi. Cal, adamın her gün batımının ardından birkaç saatliğine kumar

oynamaya gittiğini söylemişti. Geri kalanlar sık sık ziyaret ettiği handa onu hazırda bekliyordu. Skedi, Elo'nun isyancılarından hangisinin onu yakalayacağını merak etti.

Kapıda kalan muhafız bir süre meydana inceledi, ardından duvara yaslandı. Arkadaşı uzaklaşırken sarı renkli kızgınlık yerini soluk kızıl kahvelere bıraktı. Bir süre sonra cebinden eski bir gömlek kolu ve iğne iplik çıkararak kumaşa bir şeyler dikmeye başladı.

Inara, Cal ve Skedi, Solom'un merdiveninden inip avluya çıktı. Skedi, Inara'nın açık bıraktığı, birbirine dolanmış saçlarının arasına iyice gizlenmişti. Sokağa çıkıp gül kemerinin altından geçerek sessizce kalan muhafıza doğru yürüdüler. Cal kıdemsiz bir arşivci olduğunu gösteren koyu gri cübbesini giymiş, Inara'ya da kıdemli bir çırağın renklerinde bir cübbe bulmuştu.

"Ruki!" diye seslendi Cal, adama elini sallayarak.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Ruki, huzurunu bozanın kim olduğunu görmek için başını kaldırırken. Şüphe renklerini mermer beyazına boyamıştı.

Skedi görevini biliyordu. Cal adını söyler söylemez bütün iradesini şövalyeye yönlendirerek doğruların arasına yalanları karıştırmaya hazırlanmıştı.

"Ne demek *ne istiyorsun?*" dedi Cal, şüphesini dindirmeye yeteceğini düşündüğü gergin bir tavırla gülerek. Skedi çocuğun sandığından daha iyi bir yalancı olduğunu düşünmeden edemedi. "Neredeyse her gece buradayım, gerçi bu sefer yalnız değilim." Başıyla kollarını göğsünde kavuşturmuş, yüzüne bıkkın bir ifade kondurmuş Inara'yı işaret etti. Numara yapmak için çaba harcamasına gerek yoktu. "Bu aptal kız berbat bir iş çıkardığı yetmiyormuş gibi, bir de yanlış bölümü tercüme etmiş. Bu yüzden benimle gelip sabaha kadar hatasını düzeltmesini söylediler."

Muhafız yalanına kolayca kandı. "Ne yazık," dedi bir an bile tereddüt etmeden Inara'ya dönerek. Renklerinde onu tanıdığını

gösteren hiçbir kıpırtı yoktu ama bunun nedeni Skedi'nin onu sakinleştiriyor olması da olabilirdi.

“Kandiller en parlak gece yarısında yanar derler,” diye ekledi Cal, Ruki'yi güldürerek.

“Evet, komutanım da aynı şeyi söyler.” Çenesindeki rahatsız edici derecede morarmış görünen lekeyi kaşıdı. “Evraklarınız yanınızda mı?”

Cal kendi resmî evrakını, Inara ise Solom'un zorla davalarına ortak ettiği başka bir arşivcinin hazırladığı sahte belgesini çıkardı. Ruki ikisine de üstünkörü bir bakış atıp omuzlarını silkti. “Geçebilirsiniz,” dedi. “Sanırım içeride kimse kalmadı.” Çenesini kaşımayı bıraktı. “Sakin bir gece. Şu kuruluş günü neyin nesi?”

Cal tereddüt etti. Bir şey söylerse karşılarındaki şövalyenin arkadaşlarıyla birlikte hapse düşmesi ya da direnmekte ısrarcı olursa ölmesi uzun sürmezdi.

Boş ver, dedi Skedi, aniden zihnini delip geçen sesinin neden olduğu sızıyı şakağını ovuşturarak gizlemeyi başaran Cal'e. *Eski bir gelenek olduğunu söyle, geç.*

Cal yutkundu. “Eski bir âdet,” işte. “Genelde gündüzleri bir geçit töreni yapılır, akşamları da dört duvar arasında ziyafetler verilir. Amacı huzurlu bir ortam yaratmak.” Omuzlarını silkti. “Görünüşe göre daha fazla kargaşa çıkmasını önlemek için erkenden sokağa çıkma yasağı ilan edilmiş.” İyi bir yalancı olmadığını söylese de Skedi çok daha beterleriyle karşılaşmıştı. Kissen gibilerle.

Skedi iradesini Cal'i başıyla onaylayan muhafız üzerinde daha güçlü kullandı.

“Ah, çok fenaydı. Birkaç kâğıtçının bu kadar gürültü çıkaracağını tahmin etmemiştim.” Ruki duvara yaslandı.

“Bir de bana sor.”

“Artık içeri girebilir miyiz lütfen?” dedi Inara, havadan sudan muhabbetlerinden sıkılmıştı. “Sil baştan yapmam gereken

otuz k s r sayfalık bir tercüme beni bekliyor ve yarın  gleden önce evde olmak istiyorum.”

İşte yalancılık *böyle* olurdu. Skedi onunla gurur duymadan edemedi.

“Tabii,” dedi Ruki. “Benim yapmayacağım bir Şey yapmayın yeter.”

“Okumak gibi mi?” dedi Cal.

“Çok komik.”

Cal, Inara’yı peşinden tünele sürükledi. Avluya giden yolda onlara rehberlik eden sönmeye yüz tutmuş t ts lerin kokusu ve parıltısından başka hiÇbir Şey olmayan geÇit insanların gözüne zifiri karanlık gibi görünüyor olmalıydı. AŐıklıktaki incir ağaçları gecenin durgunluğunda neredeyse hiÇ kımıldamıyordu. İkinci kattaki birkaç fener ve en tepede titreşen birkaç mum dışında arşiv de tünel kadar karanlıktı.

Cal derin bir nefes verdi, Skedi çevresini sarmalayan renkleri göremese bile duyduğu rahatlığı hissedebiliyordu.

“Arşiv genelde bu saatlerde daha mı kalabalık oluyor?” diye sordu Inara.

Cal onu başıyla onayladı. “Çok daha kalabalık,” dedi. “Betrom gibi birkaç kişinin Scian’ı protesto etmek işin burada olmasını bekliyordum ama Gia’nın başına gelenler onları korkutmuŐ olmalı. Gelin hadi.” Aceleci adımlarla sütunların altından geÇip onları mahzenlere götürecek bir kapıya doğru ilerledi. Merdivenin kapısı aÇık olsa da mahzene inen geÇit kapalıydı. Cal cebinden bir anahtar çıkarıp dikkatlice kilide soktu.

“Artık geŐidi kilitliyorlar mı?” dedi Inara.

“Evet, sayende,” dedi Cal, iğleneyici bir sesle. “Anahtar Belafor’un. AŞağı inmesine hâlâ izin verilen birkaç kişiden biri. Tanrılardan nefret etse de metinlerin kutsal olduğunu düşünür.”

Kilidin aŐılmasıyla avluda muazzam bir gürültü yankılandı, Cal kapıya asılıp aÇmaya çalışırken menteŐeler acı çekiyor muŐ gibi haykırdı. Skedi fısıldamaya çoktan başlamıştı bile: *HiÇbir*

şey duyulmadı, hiçbir şey görülmedi, her şey yolunda, hiçbir şey değişmedi.

Etrafta ne bir kıpırtı ne de yükselen sesler vardı. Tek bir çıt çıkmıyordu.

Inara ve Cal içeri süzüldü ve kapıyı arkalarından kapatıp kilitleyerek bir kez daha karanlığın içinde kayboldu. Bu kez Skedi'nin gece görüşü bile onu yüzüstü bırakmıştı. Inara'nın omzundan atlayıp bir tavşan boyutuna büyüdü.

"İyi iş çıkardın," dedi.

"Gücünün sesini duyabiliyordum," dedi Cal. "Kulaklarımda çınlıyor gibiydi. İşe yaradığına sevindim."

"Gururum okşandı," dedi Skedi, alaycı bir tavırla. Ne duyduğu "çınlama" sesinden ne de gücünün işe yaramayacağını düşünmüş olmasından hoşlanmıştı.

"Şaşırdığım için beni suçlayamazsın," diye ekledi Cal. "Sen ve bu kız var olmamalı. Ömrümün büyük bir kısmını Blenraden'da geçirmiş olmama rağmen mabedi olmayan bir tanrı görmedim."

"Bunu daha önce de duyduk."

"Gelin hadi," dedi Inara, basamakları inmeye çoktan başlamıştı.

Skedi zıplayarak peşine takıldı. Kızın ayak sesleri ve duvara sürtünen parmaklarının çıkardığı belli belirsiz ses merdiven boşluğunun yoğun karanlığında yankılandı. Mahzenlere ulaştıklarında nefes alıp verişlerinin ve hareketlerinin sesi genişleyen duvarlara çarpıp içeride inledi.

"Etrafta bir fener olmalı," dedi Cal, el yordamıyla duvarları yoklayıp yolunu bulmaya çalışırken.

Inara ceplerini karıştırdı. Bir tıkırtı ve sürtünmenin ardından karanlık havaya fırlayan bir kıvılcım parıltısıyla aydınlandı. Çakmaktaşı. Kissen'in çakmaktaşı. Onu saklamıştı. Belki de karanlık bir yere son girişlerini hâlâ unutmamıştı.

Cal bir fener bulup havaya kaldırdı.

“Yanıma gel,” dedi Inara, yerini belirten başka bir kıvılcımla.

Skedi cama dokunan ellerin, parmakların sesini duydu, ardından çevrilip yerinden çıkarılan bir metal sesi geldi. Sessizce feneri yakmaya çalışıyorlardı. En sonunda başka bir sürtünme sesi geldi ve Inara’nın parıldayan gözleri bir kıvılcımla aydınlandı. Cal’in tuttuğu fenerin fitilini tutuşturdu. Genç adam cam fanusu yerine yerleştirdiğinde yaydığı ışık tonozlu duvarları sıcacık bir turuncuya boyayarak kemerleri ve metinleri çevreleyen parmaklıkları gözler önünde serdi. Cal alevin bir yere zarar vermeyeceğinden emin olmak için cam fanusun etrafındaki metal yaprakları dikkatlice kapadı ve tanrı mahzenine açılan kapıyı görebilmeleri için feneri havaya kaldırdı.

“Kahretsin,” diye mırıldandı. Artık içerinin aydınlanmasıyla parmaklıkların sadece kilitli değil, zincirlenmiş olduğunu da görmüşlerdi.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Kissen

Rüzgâr, Kissen'in kulaklarını tırmalıyor, vücudunu ve ellerini paramparça ediyordu. Faer'in buz gibi nefesi çığlıklar atarak iliklerine işliyor, her bir zerresini dondurup kafatasını sızlatıyor, ciğerlerindeki nefesi çalıyordu.

Tanrının kollarından sırtına savrulmuş, kokuşmuş, keçeleşmiş kürküne tutunmuştu. Dünya baş döndürücü bir hızla altından akıp gidiyordu. Bir an Bennites'in yamaçlarına, bir an sonra haftalar önce aştığı vahşi, yemyeşil ormana bakıyordu. Ardından Middren'in yeşeren ovalarına, hemen sonra nehirler ve düz ayak yollarla dolu Craierlerin, Inara'nın topraklarına. Hepsi de göz açıp kapayıncaya kadar geçip gidiyordu.

Dünyanın böylesine hızla dönmesine, kör edici güneşe, rüzgârla dağılan bulutlara katlanamıyordu. Kissen gözlerini yumarak çalkalanan midesinin yatışmasını bekledi.

Güneşin batmasıyla rüzgârın gücü azaldı, solup gitti. Yükseklerden aşağı doğru süzüldüğünü, boynundaki kalın pelerini bir flama gibi savuran havayı hissedebiliyordu. Buz gibi hava önce ılındı, ardından iyice ısındı ve fırtınanın attığı çığlıklar kesildi. Kissen yaşaran gözlerini araladığında kasvetli gökyüzünü ve ileride yükselen, gecenin çökmeye başlamasıyla loş ışıklarla aydınlanmış şehri ve surlarını gördü.

Faer, şehrin dikkatini çektiğini hissetmiş gibi süzülerek alçalışını hızlı bir düşüşe çevirdi. Kissen tanrının sırtından fırlayıp hayatı pahasına peşinde sürüklenmemek için şişmiş elleriyle kürkünü kavrayacak zamanı güç bela buldu.

“Yavaş!” diye bağırdı, Faer yeryüzüne ve ışıklara doğru dalışa geçerken. Altlarındaki şehrin duvarlarını süsleyen flamlar batıdan esen rüzgârla usul usul dalgalanırken kuzeyden gelişleriyle birlikte dört bir yana savrulmaya başlayıp bir kasırga hâlinde alçalırlarken iplerini zorladılar. “Tuz emici iblis seni!” diye bağırdı Kissen. “Birden beni öldürmeye mi karar verdin?”

Nihayet yavaşlayıp şehrin surlarını kıl payı aştılar ve bir saman yığınının üzerine sertçe indiler.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Elogast

Elo kalın pelerinler ve sarı kuşaklar giymiş beş Yether muhafızından oluşan bir gruba liderlik ediyordu.

Küçük birliği, kanal boyunca uzanan Arnavut kaldırımli düz sokak üzerinde belli belirsiz sesler çıkaran yumuşak botlar giymişti. Elo bu rotayı ezberlemişti, şehirde az bilinen bir yoldu. Daha önce hiç arka saflara önderlik etmemişti.

Omuzları dik, kendinden emin adımlarla yürürken önünden geçtikleri pencerelerde Naia'nın zırhının altından koluna bağladığı banttan sarkan sarı kurdelelerin yansımalarını görüyordu. Başka bir lordun rengini kuşanmak garip bir histi. Rahatsız edici, bölücülük yaratan. Mavinin ona hep çok yakıştığını düşünmüştü.

Üzerinde bir zırhın ağırlığını hissetmek hâlâ garip geliyordu. Daha doğrusu, garipten ziyade, tıpkı uzunken saçlarını örmek gibi hem acı verici hem de tatmin ediciydi. Göğüs bölümünün omuzları çok dar, karın kısmı çok kalın olsa da kol, omuz, bacak zırhlarının içinde özüne dönmüş gibi hissediyordu. Kan dolaşımına engel olduğundan uyluklarına takması gereken parçalardan vazgeçmek zorunda kalmıştı. Naia zırha iyi bakmıştı; şehirde ilerledikleri süre boyunca plakalar neredeyse hiç gıcırdamamıştı.

Broşürler, Lesscia halkının içinde Elo'nun daha önce hiç görmediği bir şeyler uyandırmıştı. Naia ona geleneklerden bahsetmişti ama pencerelerde yanan mumlar, pervazlara dizilmiş bahar otları görmeyi beklememişti. Panjurların arasına, hatta Arren'in küçük heykelciklerinin altına sıkıştırılmış, üzerlerine umutlar ve dilekler yazılmış küçük kâğıt tomarları da gözünden kaçmamıştı. Mabetler ya da onları suçlayabilecekleri hiçbir şey yoktu ama Lesscia halkı geçmişi hâlâ hatırlıyordu.

Kralın şövalyelerinin kışlaları, liman işçilerinin, daha az varlıklı gezginlerin ve dış kesimlerdeki pazar yerinde küçük tezgâhları olan tüccarların bulunduğu şehrin güneyinde yer alıyordu. Elo daha önce Arren'la orada kalmıştı. Saray dolduğunda ilk gönderilenler onlar olmuştu.

Elo elini kaldırdığında Faroch'un muhafızları arkasında, gizlice takip ettikleri suyun üzerinde uzanan tehlikeli çıkıntıda itaatkâr bir şekilde duraksadı. Heyecanlı ve gergindiler, hızlı nefes alıp verişleri gecenin sessizliğinde gürültüden farksızdı.

Suyun üzerindeki çıkıntı onları kışladan aşağı, en yakınlardaki, diğerlerine kıyasla daha küçük –ancak iki adım genişliğinde–, argoda ve Middren lisanında birkaç adı olan kanalın üzerine çıkarmıştı. Binanın sonuna ulaşıp sağa döndüklerinde kışla meydanına varacaklardı.

Etraf mangallarla aydınlanıyordu ve bir şeyler içip yemek yiyen şövalyelerin seslerini duyabiliyorlardı. Elo duraksadığında bir tür kumar oyunu olduğunu düşündüğü zar sesleri, taş tı-kırtıları ve tezahüratları fark etti.

Dışarıda en az otuz kişi olmalıydı, daha fazlası da kışlalara sığınmıştı. Tam da beklediği gibiydi. İsyancılar gölgelerin arasında saklandıkları yerde cesaretlerini kaybetmemeye çalışıyor, hazırda bekliyordu.

Nehrin öteki kıyısından bir ses duyuldu. Adamın biri açtığı panjurdan aşağı bir kova su dökmesiyle gece göğüne buhar bulutu yükselirken Elo sıkıca duvara yaslandı. Adam muhafızların

kıpırtılarını fark ettiğinde bakışları birdenbire Elo'nunkileri buldu. Yether muhafızlarını görmesiyle gözleri genişlerken Elo sakin kalmaya çalıştı. Bir anlık şaşkınlığın ardından adam içeri döndü ve panjurları bir tangırtıyla tekrar kapadı.

Elogast derin bir nefes verdi.

Arnavut kaldırımlarına çarpan toynakların sesi duyuldu. Faroch atının sırtında tepeden tırnağa zırhını kuşanmış, miğferinin siperliği açık vaziyette ana caddeden çıkarken kralın şövalyelerinin sesi kesildi. Komutanın etrafı kartal motifleriyle süslenmiş kadife paltolarla sıradan muhafızlardan daha resmî giyimli yayan askerlerle çevriliydi.

“Bu duyduğumuz teftişin bir parçası mı?” diye sordu muhafızlardan biri gülüp öne çıkarak. Fakat eli kılıcıdaydı. “Biraz abartmıyor musunuz?”

Diğer askerler de güldü. Faroch bile dudaklarının küçük bir gülümsemeye kıvrılmasına müsaade etti.

“Belki abartıyoruzdur, Yüzbaşı Graiis,” dedi. “Ama bu şehrimizin tarihinin bir parçası.”

Bu Elo'nun beklediği işaretti. Kılıcını çekerken Yether muhafızları etrafa dağılıp meydanın kenarına bir bir dizildi. Elo bir hayalet gibi çıt çıkarmadan harekete geçerken kendi birliği kışlanın girişini ve nehrin kıyısını kuşattı. Kralın şövalyeleri ne olduğunu bile anlayamadan abluka altına alınmış, etrafları sarılmıştı.

“Bu saçmalık da neyin nesi?” dedi Graiis, hâlâ fırsatı varken ayağa kalkarak.

“Silahlarınızı yere bırakın,” dedi Faroch. “Lesscia kralın şövalyelerin gönüllөрince cirit atabileceği bir yer değil.”

Graiis hırılayıp kılıcına davrandı ama Elo hazırды ve ondan daha hızlıydı. Silahını kınından tam olarak çıkarmasına fırsat vermeden üzerine atıldı. Şaşkına dönen yüzbaşı kılıcını savurdu ve Elo ona kendi silahıyla karşılık verip elini geriye savurdu. Elo fırsatı değerlendirerek Graiis'in bileğini yakaladı

ve kılıcının ucunu boğazına, sakalının ucunu kesecek kadar yukarı, çenesine dayadı.

“Saldırın!” diye haykırdı adam ama şövalyelerin yarısı silahsızdı. Kadınlardan biri elinde hâlâ zarlarını tutuyordu. Kışladan bir feryat ve metal sesi duyuldu ama kısa sürede kesildi. Graiis’in emrine kimse cevap vermemişti.

“Yardıma gelecek kimse yok,” dedi Elo. “Üçüncü ekibimiz çatıdan geldi.”

Graiis bakışlarını Elo’ya dikti. Birkaç saniyenin ardından kim olduğunu fark etmesiyle gözleri genişledi. “Sör Elogast,” dedi, titreyen sesiyle. “Demek... demek doğruymuş. Krala sırt çevirdiğini duymuştum.” Sesi bir hırıltıya dönüştü. “Sen kralın silah arkadaşıydın. Ona yemini etmiştin!”

“Ona değil, Middren için savaşacağıma yemin etmiştim,” dedi Elo, sesini alçak tutmaya çalışsa da herkes onu duyuyordu. “Sözüme de hâlâ sadığım. Silahlarını bırak.”

Silahları yanlarında olanların elleri kabzalarında olsa da hepsi tereddüt ediyor, boğazına bir kılıç dayanmış yüzbaşılara bakıyorlardı. Kışlanın kapısı açıldı ve üçüncü isyancı grubu da silahsız, ürkmüş görünen şövalyeleri sırtlarına nişan almış oklarla ite kaka yanlarına getirdi.

Kılıçlar birbiri ardına Arnavut kaldırımlı yola atıldı.

“Tutuklayın şunları,” dedi Faroch askerlerine. “İsimlerini alıp kollarını bağlayın. Hücreler çoktan hazırlandı.”

“Yaptıklarının bedelini kellenle ödeyeceksin, Elogast,” diye tısladı Graiis. “Kral bu işte bir parmağın olduğunu öğrendiğinde bunu kendi elleriyle yapacak.”

Elo askerlerden biri arkadan yaklaşıp kılıcını elinden aldığı anda Graiis’i bıraktı. “Kalbim onundu ama paramparça etti,” dedi sakince. “Kelleme de aynısını yapması söz konusu bile olamaz.”

OTUZUNCU BÖLÜM

Inara

“K ıpırdanma,” dedi Inara, fenerin ışığıyla aydınlanan, kapıyı aşılmaz hâle getiren zincire bakıyordu. Üzerinde bir asma kilit vardı ve anahtarının nerede olduğunu bilmiyorlardı.

Cal söylediğini yaptı. “İçeri giremezsek...” diye söze başladı.

“Gireceğiz,” diye araya girdi Inara. Cübbesinin altındaki çantasına uzanarak Yatho’nun “ne olur ne olmaz” diyerek verdiği çekiçle koni şekilli kazığı çıkardı. Bunu iyi akıl etmişti. Kazık küçük metal zincirleri ya da halkaları şekillendirmek için kullanılıyordu ve kilidin tepesine kolayca girmişti. Inara çekici kaldırdı ve Yatho’nun gösterdiği gibi sertçe indirdi.

Çıkan ses çalan bir çana taş çıkaracak kadar yüksekti ve gecenin sessizliğinde bütün şiddetiyle duvarlarda yankılandı. Hava tuhaf bir gerilimle doldu, yoksa Inara’ya mı öyle geliyordu? Çekicini kaldırıp bir kez daha indirdi. Sonra bir kez daha.

Skedi havalanıp karanlığın içine karışarak önce bir merdivene sonra ötekine uçtuğunda Inara bunu hiçbir kapının açık olmadığını ve kimsenin onları dinlemediğinden emin olmak için yaptığını umdu.

Hiçbir insanın onları dinlemediğinden emin olmak için demek daha doğru olurdu.

Çekiç ellerini acıttı. Yeterince güçlü değildi ve Kissen'in çok daha büyük boyutlardaki yayını germeye çalışıp acınası bir şekilde başarısız olduğunu zamanı hatırlamadan edemedi.

"Bir de sen dene," dedi, çekici Cal'e uzatarak. "Sen daha güçlüsün."

Genç adam çekici almak için feneri Inara'ya verdi. Çekici kaldırıp sertçe vurduğunda içerisi tangırtılar ve gıcırtı sesleriyle doldu. Skedi geri döndüğünde kazığa bir darbe daha indirip asma kilidin daha da derinlerine sapladı. Üzerindeki demir parça kalkıp hafifçe büküldü.

Bizi izliyor, dedi Skedi. Scian. Yaptıklarımızdan hiç hoşnut değil.

Inara onu başıyla onayladı. Scian'ın gözlerinin ağırlığını, mahzenin ahşap zeminin baskısını hissedebiliyordu.

Anlayacaktır, dedi Inara. "Bir daha dene, Cal."

Cal başını sallayıp kazığı sıkıca kavrayarak çekici bir kez daha indirdi. Demir parça nihayet kırıldığında zincirleri çözdü, ardından da anahtarıyla kapının kilidini açtı.

"İyi iş," dedi Cal, Inara'ya.

"Teşekkür ederim," diye karşılık verdi kız, gerçi Telle'yi küçük gördüğü için onu hâlâ affetmiş değildi. "Belafor'un söylediği şu gizli kapıyı bulalım."

Cal kürsülerin etrafındaki fenerleri yakarken Skedi rafların üzerinden süzülerek Inara'yla beraber zemini gözden geçirdi. Yerdeki döşeme taşlar karanlıkta aynı görünüyordu, kenarları yıpranmıştı ve titrek alevlerin altında dans ediyormuş gibilerdi. Skedi mayıs sineklerini kovalayan bir yarası gibi bir o yana bir bu yana uçuşurken yarattığı esinti tenlerini okşuyordu.

"Bulduım!" diye bağırdı çok geçmeden, doğruca yere konarak.

Inara yanına koştu ve fenerlerle dolu bir rafın altına gizlenmiş, sürgülü ama kilitlenmemiş gizli kapıyı gördü. Skedi üzerine oturmuş duyduğu belli belirsiz gurur ve rahatlamayla rüyelerini kabartmıştı. Scian'ın dört bir yanlarını sarmış var-

lığını, duyduğu derin şüpheyi hissedebiliyordu. Arşivine, en kutsal mekânına izinsiz giriyorlardı ve metinleri okumak için gelmediklerini biliyordu.

Cal, Inara'nın rafı itmesine yardım ederken ağırlığından şikâyet edercesine homurdandı. Kapı nihayet ortaya çıktığında kız sürgüyü çekip kapağı kaldırdı. Kendi taşıdıkları fenerle aydınlanan birkaç yüzle göz göze geldiler. Telle, Solom ve yardım etmeleri için topladıkları birkaç kişi çoktan gelmişti. Açık renkli teni, koyu renkli gözleri ve gümüş tellerle ördüğü koyu kahverengi saçlarıyla Ertha isimli yaşlı bir kadın ve altından bir ön dişi olan, ellerinden yeşil mürekkep lekeleri eksik olmayan, cingöz tipli Balefor isimli yaşlı bir adam. Diğerlerinden daha kıdemsiz birkaç arşivci daha yanlarındaydı, hatta içlerinden biri toplantıdan önce bir tanrıyazıtı için Telle'den yardım isteyen adamdı. Aralarında duran iki mavna dikkatlice tonozların arasından geçen kanala doğru ilerletiliyordu.

Skedi kapının ardına hızlıca bir bakış attı. *Scian'ın mezarı*, dedi.

Inara da aşağı eğildiğinde Telle'nin haritasında gördüğü taştan mezarın ucunun suyu yararak yüzeye çıktığını gördü. Bir zamanlar üzerinde bir şey yazılıysa bile aşınmaktan artık kaybolmuştu. Inara taşın ne kadar sürede kaybolup suya karışacağını merak etmeden duramadı.

"İyi iş çıkardınız," dedi Solom, Telle merdiveni tırmanırken. Hepsi de arşivci cübbeleri yerine hızlı hareket etmelerine ve göze çarpmamalarına yardımcı olacak ceketler, tunikler ve botlar giymişti.

Telle, Inara'yla göz göze geldi, renkleri hâlâ tereddütlü olsa da yüzüne bir gülümseme yerleştirmeyi başardığında Inara da ona aynı şekilde karşılık verdi. Ertha diğerlerine kutuları sudan çıkarmaya başlamalarını söylerken Solom kürsüye yöneldi. Kutular Yatho'nundu, üzerlerinde damgası vardı ama Bae'yle el ele verip hızlıca hepsine gizli bölmeler yapmışlardı. Solom

cildi karıştırırken Inara, Cal'ın kutuları açmasına yardım etti. Balefor ve Telle de kürsünün başındaki Solom'a katılıp bazı metinleri işaret ederek üstünkörü notlar aldılar.

Inara havadaki baskıyı hâlâ hissediyordu. Sesleri mahzene ilk indikleri zamanki gibi yankılanmıyordu. Biri hepsini bastırıp boğuyor gibiydi. Diğerleri hiçbir şeyin farkında değildi.

Sen de hissediyor musun, Skedi? diye sordu.

Skedi'nin kürkü diken diken oldu, kulakları seğirdi. *Hissediyorum.*

"Cal, toplayacağın metinler burada," dedi Balefor, ona Telle'nin notlarından birini uzatarak. "Seçici ol, hepsini sığdıracak yerimiz yok."

Cal ona teşekkür ederek kutuların yanındaki Inara'ya döndü.

"Bana yardım eder misin?"

Inara tereddüt etti, sırf inadına ona hayır demek istedi. Ama Telle'yi inciten de bu inadı olmuştu ve şimdi de bir faydasını görmeyeceği açıktı. Genç adamı başıyla onayladı ve onun gibi kutulardan birini alıp raflara doğru taşıdı. Skedi kutunun kenarına kondu, ağırlık yapmamak için bir yavru kedi boyutlarına küçülmüştü.

İzin almalıyız, dedi, Inara'ya. *Hemen şimdi.*

Fenerler Ertha onları henüz yakmış olmasına rağmen sö-nüyor gibiydi. Inara Scian'ın şüpheli bakışlarını iliklerine kadar hissedebiliyordu. Skedi haklıydı. Inara duraksadı. "Cal, durmamız gerek."

"Vaktimiz yok." Raflardaki metinleri alıp kutulara yerleştirmeye başlamıştı bile.

Ne yapıyorsunuz siz? Scian'ın sesi bir fısıltıdan, karanlığın arasından sızan incecik bir mürekkepten farksızdı.

Fenerlerin ışıkları titreşti. İçerideki herkes yerinden sıçradı. Yalnızca Inara ve Skedi'yle konuşmuyordu. "*Ne yapıyorsunuz? Ne YAPIYORSUNUZ? NE YAPIYORSUNUZ?*"

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Elogast

Kışlayı abluka altına almak ilk adımdı ama en zoru değildi. Sayıları neredeyse yarıya düşmüş olsa da şehirde hâlâ çok sayıda şövalye vardı. Sıradaki hamleleri hızlı ve acımasız olacaktı; surlarda, kapılarda, rıhtımlarda ve arşivde de görevlendirilmiş askerler vardı.

Batı kapılarıyla Elo ilgilenecekti, Faroch ise güneye gidiyordu. Elo ve küçük birliği hücumla geçerken parke taşlarından kıvılcımlar uçuşuyor, Yether'in sarı kuşakları her hareketleriyle arkalarında uçuşuyordu. Bir an için mum ışığıyla aydınlanmış pencerelerden bakan yüzler Elo'nun gözüne ilişti. Artık gizlenmeye değil, yalnızca hıza ihtiyaçları vardı. Taşları döven toynak sesleri arasından insanların ettiği duaları duyup duyamayacağını merak etti.

Elo dua etmezdi. Blenraden'dan beri etmemişti. Arren'la günlerini etrafta dolaşıp kendilerine karşı koyan herkese öfke ve ölüm yağdırarak geçiren vahşi tanrıların gölgesindeki surları gördüğünde dua etmişti. Şifa tanrılarına, güvenlik tanrılarına, hatta büyük savaş tanrısına bile. Değişim tanrısına ve annele-
rinin tanrısına da yakarmıştı.

Fakat şehre adım attıklarında ve tanrıların insanları ne hâle soktuğunu, vahşi ilahların kaçmaya çalışan sığınmacıları

ve Arren'in kız kardeşini katlettiklerini gördüklerinde; ganeler gönderdikleri bir avuç muhafız dışında onlara sırf çevirdiğinde, ilk mabedini elleri şarap ve bir sokak çocuğunun kanıyla lekelenmiş rahiplerin çıldırmış gibi attıkları çılgınlıklar arasında yıktığında... dua etmeyi azaltmış, sonra da tümünden bırakmıştı.

Başkasından medet umduğu günler geride kalmıştı. Artık harekete geçme vaktiydi.

Elo atını dürterek büyük kanalın ve geniş caddenin doğusundaki sokaklarda dörtlü ile ilerlemeye başladı. Buraya bir zamanlar Scian'ın Yolu deniyordu. Şimdiyse Zafer Yolu olmuştu. Yaklaşmışlardı; duvarı görebiliyordu.

Birbirine çarpan metalin sesini duyuyordu.

Savaşmaya çoktan başlamışlardı. Elo içini ele geçiren ani bir enerjiyle ürperdi, bu enerji omurgasını karıncalandırıp göğsüne yayıldı. Bedeni bunu hatırlıyordu. Nefes nefese kalışını, dehşetini unutmamıştı. Gözlerinin önünden kâbuslarını süsleyen altın renkli bir parıltı geçtiğini sandı ama bu, sadece bir pencerenin önündeki başka bir mumdu.

Atını bir kez daha dürttü. "Peşimden gelin!" diye bağırdı, ana caddede ilerlerken.

Batı kapısına, Kissen, Inara ve o zamanlar henüz bihaber olduğu Skedi'yle ilk tanıştığı meydana gidiyordu. Elo çoktan lanetlenmişti, ölmesini isteyen arkadaşı uğruna bir göreve çıkmıştı.

Aynı zamanda yapayalnızdı, yaşadığı travma ve kendini herkesten soyutlayarak etrafına ördüğü kafesindeydi. Ona öğretilen buydu. Geri kalan her şey solup gitmişti. İhtiyacı olan tek şey gözlerini hedefinden ayırmamak, alıp verdiği nefes, sırtına bindiği atı ve etrafını saran geceydi.

Önce Blenraden'in zaferini tasvir eden büyük fiskiye'nin, ardından da daha küçük, daha eski Yüzler Çeşmesi'nin yanından geçtiler. Kapının yanındaki merdiven metal parıltılarıyla dolup taşıyordu. Sarı kuşaklarından Yether muhafızları olduğunu anladığı iki kişi düşmüştü. Geniş bir meydandaydılar, sürpriz

bir saldırı yapmak pek mümkün değildi ve Lesscialıların amacı öldürmek değil, şövalyeleri tutuklamaktı. Öte yandan Arren'in şövalyeleri böyle bir emir almamıştı.

Mavi kuşaklı üç kişi duvarın tepesine çıkmış, aşağıya oklar yağdırıyordu. Aşağıda, Yether muhafızlarından geriye kalan sekiz kişinin çevresi Arren'in sayı üstünlüğüne sahip on iki şövalyesi tarafından ustaca sarılmıştı. Sarılılardan birkaçı okları engellemek için kalkanlarını kaldırmıştı ama içlerinden biri savunmalarının biraz dışına çıkar çıkmaz tepeden gelen bir okun hedefi oldu. Arren'in adamlarından biri yakın dövüşü bir kenara bırakıp saldırı mesajını duyurmak üzere atlara doğru koşmaya başladı.

"Ayrılın!" diye bağırdı Elo. "Etraflarını sarın. Okçular duvarların üzerine. Kimse bir yere kaçmayacak!"

Üçü emrine uyup boş meydana dağıldı. Okçulardan biri atından indi ve dikkatlice nişan aldı. Diğeri bineğinin sırtında kaldı, yayını kaldırdı ama tereddüt etti. Elo bir an için Naia'nın onaylamayan bakışlarını görür gibi oldu. Gözlerini kırıştıtarak bu görüntüyü zihninden kovdu. Bu oyunun nasıl oynanması gerektiğini biliyordu. Şimdi ölecek biri sonrasında yüzlercesinin kurtuluşu olabilirdi.

"Ateş!" diye bağırdı Elo, öne atılarak.

Kimse kımıldamadı. Aralarında yirmi, on beş, on adımlık mesafe kalmıştı ve hâlâ havada süzülen tek bir ok bile yoktu. Merdiveni tırmanmaya çalışan Yether muhafızlarından biri daha yere serildi. Elo bacaklarıyla atının yanlarını sıktı.

"Ateş!"

Duvardaki okçular bu emirle onlara döndüler, içlerinden biri kalanları uyarırken kralın şövalyelerinden ikisi kılıçlarını çekip yüzlerini dışa döndü. Elo üzerine gelen bir oku eğilerek savuşturdu ve bir diğerrinin ata isabet etmesini engellemek için dizginleri yana çekti.

İlk saldırı Yether muhafızlarından gelmeyecekti. Adamların hiçbirisi savaşıçı değildi.

Fakat Elo öyleydi.

Elo silahını çekip doğruca çatışmanın içine daldı ve kılıcını şövalyelerden birinin miğferiyle boğazı arasındaki boşluğa sapladı. Şövalyenin kanı gece göğüne doğru fışkırdı. Elo'nun gözlerinin önüne kırmızı ve altın rengi parıltılar belirdi, ellerinde ve Mertagh'ın zırhı Aaren'in kanıyla lekelenmiş, kulakları dostlarının çığlıklarıyla dolmuştu.

Gözlerini sıkıca yumup hepsini en derinlere gömmeye çalıştı.

“Şehriniz için saldırın!” diye bağırdı Elo.

Bineğinin tepesindeki okçu ona kulak verdiğinde atların yanındaki kadın göğsüne saplanan okla sendeleyerek yere düştü. Ayaktaki okçu da cesaretini toplayıp duvardaki şövalyelerden birini omzundan vurarak aşağı yuvarlanmasına neden oldu.

“Geri çekilin!” diye bağırdı mavili komutan, Elo'nun küçük birliği son sürat meydana girerken süvarilere kafa tutamayacaklarını biliyordu. Elo kaburgalarına bir hançer saplamaya çalışan mavi pelerinli şövalyeyi bir tekmeyle kenara itti ve merdivenden inen komutanlarına doğru ilerledi. Daha önce omuz omuza savaşmışlar mıydı? Elo cevabı bilmek istemiyordu. Kralın şövalyesi kılıcını kaldırdı, gözleri korku doluydu. Onunla başa çıkamayacağını bilecek kadar zekiydi. Ölümüyle yüzleşmeden hemen önce ağzı bir kez daha açıldı. “Kaçın!”

Elo'nun bir sonraki darbesiyle hâlâ bağırırmaya devam eden adamın kafasını kopardı ve duvardaki ikinci okçu Elo'nun atındaki muhafızın oklarına hedef oldu.

Mavili şövalyeler gruplara ayrılıp komutanlarının son emriyle koşmaya başladı. Üçü atlara yönelirken kalan sekizi meydana dağıldı.

“Peşlerinden gidin!” diye bağırdı Elo. “Hepsini alaşağı edin! Gerekirse atları da öldürün!”

Muhafızlar emirlerine uydu, atlılar dört nala kaçmaya çalışsan yayan maviyelerin peşine takılırken okçular atlarına doğru koşanları birbiri ardına yere serdi. Şövalyelerden biri ayağının takılmasıyla yere kapaklandı ve yakalanıp tutuklanırken arkadaşları arkalarına bile bakmadan koşmaya devam etti. İki mavili daha, biri atın toynakları altında ezilerek, diğeri de omzuna saplanan bir kılıçla yere serilirken Elo, Yüzler Çeşmesi'ne vardı ve kılıcını sırtına saplayarak bir askeri daha öldürdü. Kan çeşmenin eski duvarına oyulmuş gözleri açık, kapalı, çığlık atan ve korkmuş dört insan suretine sıçradı. Dört asker sokaklara kaçmayı başarmıştı.

“Litha,” dedi Elo, ilk saldırıya önderlik eden Yether muhafızlarından birine. Kadın derin nefesler alıp veriyordu ve koluna derin bir yara almıştı. “Kapıyı tutun ve yaralılarla ilgilenin.”

Muhafız onu başıyla onayladı.

“Usian!” Atından inen ama yayını çekmekte tereddüt eden okçuya seslendi. “Hepsini toplayıp hapishaneye götürün, şifacılar hazır bekliyor. Ölüleri sayın ve isimlerini alın.”

“Emredersiniz, komutanım,” dedi Usian hızlıca.

Kaçan şövalyeleri kovalayan muhafızlar, Arnavut kaldırımli sokaklarda gözden kaybolurken Elo atını dürterek peşlerine takıldı. Kapıyı ele geçirmeyi başarmışlardı, çeşmeyi lekeleyen kan çoktan suya karışıp kaybolmuştu ama sokaklara dağılan askerler sorun yaratabilir, bir tanesi bile kargaşaya neden olabilirdi. Elo, bunun kanlı canlı bir örneğiydi. Ariam ve Canovan kaçanları yakalamak için geçitlerde ve ara sokaklarda devriye geziyordu ama işini şansa bırakmayacaktı.

“Geri kalanlar!” diye bağırdı. “Benimle gelin!”

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Inara

S cian peçelerle sarmalanmış vaziyette karanlığa karıştı. Öfkeli, devasa bedeni ve tavana kadar uzanan kollarıyla mahzenin dört bir yanını sardı. Arşivciler korkuyla bağırdı ve içlerinden biri tanrının öfkesiyle şaşkına dönerek kanala düştüğünde aşağıdan su sesleri yükseldi.

Bu ne cüret?

Sesi duvarları ve içerideki herkesin zihinlerini çığ kadar ölümcül bir şiddetle sarstı. Mahzenin tepesinden üzerlerine toz ve örümcek ağları yağdı. Diğer arşivciler başları tanrının sesindeki acıyla parçalanırcasına sızlarken ellerini kulaklarına götürdü. Inara bile yankılarını duyabiliyor, kafasındaki baskıyı hissedebiliyordu. Tanrının gazabının hedefinde o ve Skedi vardı, bunun farkındaydı. Sadece öfkesi bile kaburgalarını paramparça edecek gibiydi.

Sana bir sığınak, bir gelecek sundum, küçük kız ama sen hırsızlığa geldin.

Inara, Skedi onu korumak istercesine omzuna atlarken bile korktuğunu belli etmemeye çalıştı. İkisi de tanrının gazabı karşısında yerlerine sinmemeye çalışıyordu.

Kâğıdımı, benliğimi, kalan son mabedimi, güvenli yerimi de elimden alıyorsun...

“Lütfen, Scian,” diye karşı çıktı İnara, ellerini havaya kaldırarak. “Sana yardım etmeye çalışıyoruz!” Skedi ve Makioron’a yaptığı gibi onun da zihnine konuşmayı denedi. *Senin için bir mum yaktım, şehirdeki bütün pencereler ıslıl ıslıl. Göremiyor musun?*

Yardım mı ediyorsun? Scian bir kahkaha koyverdi. *Beni parçalarımaya ayırıyorsun. Benim olanı çalılıyorsun. Derimi yüzüp arkanda kemiklerimi bırakılıyorsun.*

Peçeler kalktı. Sican’ın yüzü öfkeyle tanınmaz hâle gelmişti. Bir kafatasını andırıyordu, ölümle doluydu. Ölümüyle tanrılaşmış bir kadının kemikleri ve parçalanmış etinden ibaretti. Hava kokuşmuş et, soğuk kömür ve sıcak mürekkep kokusuyla ağırlaştı. Giderek büyüyen elini İnara’ya uzattı.

“Sizi görüyorum, küçük insanlar,” diye fısıldadı, zihinlerine konuşmak yerine. “Sen, küçük kız, kalbinde öfke besliyorsun.” Diğerlerine döndü. “Hepinizi görüyorum.” Başını çevirip bakışlarını Solom’a dikti. “Sen. Kendini beğenmişsin, kavgacısın ve yaşlandıkça saygı görmek için çaresizce çırpınıyorsun. Sen,” dedi Telle’ye bakarak, “kendini önemli hissettiğin tek şeye dört elle tutunmaya çalışılıyorsun, onu cübbenin altına saklayıp kaderine öfke beslemeye devam ediliyorsun... ve *sen*,” dedi, karşısındaki manzara yüzünden dehşetle yerine sinen Cal’e dönerek. “Kana bulanmış kayıtların ölü akrabalarının mirasını saklıyor. Bunu *benim* için yapmılıyorsun.”

“Lütfen,” dedi Skedi, İnara’nın omzunda doğrularak. “Herkes sadece iyilik yapmaya... emeğini korumaya çalışılıyor.”

“Yalancı!” diye çıkıştı Scian. Koyu renkli saçları kafatasından kopup yere düşerken ağararak griye dönüyordu. Gölgele teninin etrafında kıvrılıyor, raflardaki kâğıtlar titriyordu. Cal’in az önce doldurduğu kutudan iki parşömen fırladığında genç adamın dudaklarından korku dolu bir inilti döküldü.

Skedi, İnara’nın önündeki taş zemine atlayıp kanatlarını açarken endişeli ve tedirgin hissediyordu.

“Yalan söylemek senin doğanda var, küçük tanrı,” dedi Scian. “Bense gerçeklerin tanrısıyım. Bizi değiştiren gerçeklerin. Bizi öldüren gerçeklerin. Bizi kurtaran gerçeklerin.”

Raflardaki kâğıtlar uçuşup havaya savruldu, parşömenler açıldı. Kutulara istifledikleri metinler de havadaki diğerlerine karıştı ve Solom’un tuttuğu eski cilt avuçlarından kayıp giderken metal tokaları ellerini kesti.

Inara titreyen parmaklarını Scian’a uzattı. Fakat tanrı kızmakta, Inara da korkmakta haklıydı. “Dur,” dedi tereddütle, iradesini ve gücünü toplamaya çalışarak. Sesi titriyordu. “Yemin ederim ki sana zarar vermek istemiyoruz.”

Scian elini kaldırarak ona saldırmaya hazırlandı. Cam fenerlerden biri tuzla buz olduğunda metal yapraklar alevin üzerine kapandı. Açılan çatlak iki sütunun taşlarına kadar ilerledi. Tonozların çubukları içe doğru büküldü. Inara ne yapacağını bilmiyordu.

“Dur!” diye bağırdı bir kez daha, çatlaklar tavana doğru ilerlerken. Başka hiçbir işe yaramasa bile bunu yapabilirdi. Peki bunu yapmayı istememiş miydi? Evi yanıp kül olduğunda, ailesi öldürüldüğünde orada olmayı dilememiş miydi? İntikam almak istememiş miydi? Scian öfkesi kendisinininkinden farklı mıydı?

İraden böyle sarsılmışken hiçbir işe yaramaz, dedi Skedi, kıpırdanıp bir kurt boyutlarına gelerek savaşmaya hazırlanırken.

Inara onu yakalayıp durdurdu. Ama Telle ondan önce davranmıştı. Kollarını iki yana açarak Inara’nın önüne geçti. Yüzündeki yara izleri korkuyla beliginleşmişti ve ruh hâlinin renkleri yemyeşil suların üzerine vuran güneş ışıkları gibi pasparlaktı. Kendinden emindi. Koruyucu moduna geçmişti. Tıpkı Kissen gibi.

Scian duraksadı, Telle’nin azmi dikkatini çekmişti. Bu dualarla sunulabilecek türden bir enerjydi.

Telle duraksamasını fırsat bilip işaret dilinde ona bir şeyler söyledi. *Fikir benden çıktı*, dedi cesurca. *Bedelini onlara değil, bana ödet.*

Scian arşivciye baktı. Kafatasındaki göz oyukları mürekkep ve kadim yıllarla dolu dipsiz, karanlık çukurlar gibiydi. Telle yalvarırcasına dizlerinin üzerine çöktü.

İznini almamız gerekirdi, dedi. *Arşivlerin, bu şehrin tanrısı. Yüce Scian korkumuz arasında bunu akıl edemedik.*

“Böylesine solup gitmişken size neyin iznini verebilirim ki?” diye hırladı Scian. Yine de kendi sözlerini haksız çıkarırcasına büyümeye devam etti. “Bu olması gerektiği gibi unutulup gitmek bile değil. Yok sayıldım!” Öfkesi bir kez daha körükleniyordu. “Sizin gibiler için yaptığım onca şeyden sonra hem de! Size bir tarih, bir amaç verdikten sonra!”

Solom dizlerinin üzerine çökecek kendine gelmişti. Ertha, Belafor ve diğerleri de onu takip etti. Scian sakinleşmedi. Ona elle tutulur bir bakış atmaya bile tenezzül etmedi. Raflardan daha fazla kitap havaya yükseliyordu. Zemin ortadan yarıldı ve aşağıdaki teknelerden sağır edici bir gürültü yükseldi. Arşivin duvarları Telle ve Inara’nın etrafında inliyordu. Scian öfkesiyle her şeyi yakıp yıkmaya kararlıydı, parmaklarını tonozlara doğru kaldırmıştı bile. Cal korkudan nefes nefese kalmış vaziyette yere yığıldı.

Inara yumruklarını sıktı. Başka kimse ölmeyecekti. Ne Skedi ne Telle ne Elogast ne de Cal. Bunu başarabilirdi. Varoluş amacı buydu. Tanrılara fısıldayabiliyor, iradelerini çözüp öfkelerini dindirebiliyordu. Scian ona kulak vermeyecek kadar öfkeli olsa da Inara bunu zorla yapacaktı.

İradesinin sarsılmasına müsaade etmeyecekti.

Hayır, diye düşündü Inara, iradesini tanrıya yönlendirip Scian’ın etrafını bir ağ gibi sardığını, kollarını, öfkesini ve büyüsünü bastırdığını hayal ederek. “Dur. Bizler düşmanın değiliz.” *Dur. Geri çekil.*

Bedeni donakaldığında Scian gözlerini şaşkınlıkla kırptırdı. Kıpırdamasa da gözleri değişti. Çukurlarda bir parıltı, karanlıkta yanan loş bir lamba gibi yumuşak, öfkeden ziyade merakla dolu bir ışıık belirdi.

Kral şehre geliyor, dedi Inara, Scian'ın zihnine. Bu insanlar arşivini yerle bir edeceğini ve diğer tanrılara ait kitapları küle çevireceğini düşünüyor. Üzerimizdeki şehirde isyancılar harekete geçti, insanlar dua ediyor. Bu son şansımız.

Scian, Inara'ya baktı, ardından gözleri bir yerlere dalıp gitmiş gibi odağını kaybetti. Fenerlerin ışığı bir nebze arttı. Odadaki ağır hava hafifledi, yoğunluğu azaldı. Inara bakışlarını tonozlu tavanlara dikmiş tanrıyı bir nebze olsun serbest bıraktı. Kafatasından ibaret yüzünde hiçbir ifade yoktu ama çok geçmeden peçeleri sakinledi.

“Dua ediyorlar,” diye fısıldadı, sesi şaşkınlıkla doluydu. “Benim günümde.” Gözleri ışıldadı. “Scian Günü'nde.”

Bedeni küçülürken gözleri yeniden karardı.

“Benden kalan son parçaları da alıp götürürseniz,” dedi bir süre sonra. “Bir kez daha ölürüm.” Havadaki parşömenler titreşti, içlerinden biri buruş buruş oldu. Scian'ın bedeni değişmeye devam etti, kemikleri etle çevrelendi, teni pembeleşti. “Ağır ağır kaçınılmaza teslim olurum. Dünyanın bedenimi çevirdiği hava ve tozun içinde kaybolurum.” Teni dövmeli, yüzünde perişan bir ifade olan kadına dönüşmüştü.

“Neden hep dönüp dolaşıp aynı şey oluyor?” diye sordu. “Güç değişirken bilgi yanıp kül oluyor?”

Telle diz çöktüğü yerden başını kaldırdı. *Tirnaklarınla kazıdığın onca şeyi kurtarmak istiyoruz, dedi işaret dilinde. Lütfen inan bana, yalan söylemiyorum. Ben aciz biriyim. Söylediklerinde haklıydın. Bu iş benim her şeyim. Kendime ait gördüğüm ilk şey. Ben de senin gibi hayal kurmaya cüret eden aciz biriydim.*

Scian dikkatini tekrar renkleri hâlâ dürüstlüğün zümrüt ve gümüş grisinin parlak tonlarıyla parlayan ama omuzları gergin görünen arşivciye çevirdi.

Tanrı da bunu görmüş olacaktı ki insansı bir boyuta geri döndü.

Ateşte kaybolur gidersin, dedi Telle, ama kâğıtları dolduran mürekkepte sonsuza dek yaşayacaksın.

Scian gülümsedi. *Kim bilir?* dedi işaret dilinde, ardından bakışlarını bir kez daha tonozlu tavana çevirdi.

“Pekâlâ,” dedi. İnara onu izlerken teninin parıldadığını, dövmelerinin sanki yeni çizilmiş gibi usul usul hareket ettiğini fark etti. Ona edilen dualar, pencerelerin önüne konmuş mumlar onu ışıkla, renkle dolduruyordu.

“Alabildiğiniz her şeyi alın,” dedi yüksek sesle. “Mabedimi, fenerlerimi, kalplerimin kalbini ve hatıralarımı da beraberinde götürün. Ama benim için başka bir mabet kurmayın. Bu şehir kemiklerimin üzerine inşa edildi ve onu terk etmem söz konusu bile olamaz.” Tavana bakarken bir kez daha gerçek benliğine büründü, ağaran kahverengi saçları ve parıldayan dövmelerle dolu teniyle o orta yaşlı kadına dönüştü.

Dualar. Dualarla dolup taşıyordu.

“Bunun yerine, bu gece sokaklarda gezineceğim,” dedi. “Bana inanmaya devam edenleri sakinleştireceğim.” Ayakları yerden kesildi. “Son bir kez daha.”

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Kissen

Kissen inleyip ağzına giren samanları tükürdü ve ayağa kalktı. Domuzların sesini duyuyor, kokularını alabiliyordu. Koltuk değneğini yakınına çekip titreyen bedenini kaldırmak için ondan destek aldı. Gözleri yanıyor, her bir kemiğine hançerler saplanıyormuş gibi hissediyordu.

“Piç kurusu,” diye tısladı. Tepeden tırnağa domuz pisliği içindeydi. Faer’in onu ahırlarının ortasına atmasıyla domuzlar korkuyla ciyaklamıştı. “Bunu kasten yaptın.”

Faer’in boyu küçülmüştü, artık diz hizasına geliyordu. Hâlâ erkek bedenindeydi ama maskesi zedelenmiş, kürkü çamur içinde kalmış ve etleri kemiklerinden sarkmıştı. Onu buraya getirmek için muazzam bir güç harcamıştı. Bu hâliyle neredeyse sevimli bile sayılabilirdi.

“Öyleyse ne yapacaksın?” diye sordu sırtarak. “Ne briddite baltan ne de küçük numaraların kaldı.” Gülümsemesi büyürken gözleri kısıldı. “Sadece sıradan bir—”

Kissen sağ bacağıyla bedeninin yanına bir tekme geçirdi. Tanrı acıyla inleyerek domuz ahırının çitlerine doğru uçu.

Yatho protezinin kemik işlevi gören parçalarını ve plakalarını briddit metalinden yapmıştı; ne kadar bükülmüş olursa

olsun, Kissen ne kadar topallarsa topallasın, yine de tanrılarının canını yakmaya yeterliydi.

“Birkaç tanesi kalmış demek,” dedi, Faer ince kolları ve titreyen bacakları üzerinde doğrulurken pelerinini omuzlarına çekerek. Tanrının gücü tükenmişti. Evinden çok uzaktaydı.

Kissen etrafına bakındı. Domuzlar ona, tanrıya –ya da her ikisine birden– bağırmaya devam ediyordu. Fakat bir tuhaflık vardı. Lessica’da şehir içinde çiftlik hayvanları yetiştirmeye izin verilmezdi. Binalara bir bakış atıp havayı kokladı. Çevresindeki sokaklar birbirlerine çok yakın ve toz toprak içindeydi.

“Bir gariplik var,” dedi.

Gökyüzü kararmış olsa da etrafında ışıklar vardı ve birkaç sokak öteden gürültüler geliyordu, bir tür şamata ya da aile kavgası dönüyor olmalıydı. Duvarlar kumtaşından ziyade kereste ve kireçtaşıyla yapılmıştı. Sidik ve kanal suyundan eser yoktu, hava gübre ve yemek artıklarının kokusuyla doluydu. Kissen’in nabızı hızlandı. Her şey son derece yanlıştı.

Bu şehir Lesscia değildi.

Kissen Sakre’deydi.

“Beni neden buraya getirdin?” diye sordu Kissen, Faer’e doğru yürürken. Fakat rüzgâr tanrısı gözlerinin önünde solup gidiyordu. Ayakları çoktan kaybolmuştu, şehri terk edip ait olduğu yere geri dönen bedeninden gümüş renkli, belli belirsiz esintiler yükseliyordu.

Kissen öfkeyle gomurdanrak ona uzandı ama Faer kaybolup gitti.

Olman gereken yerdesin, tanrıkatili, dedi, sesiyle zihnini delip inadına canını olması gerekenden daha fazla yakarak.

Başkent Sakre’deydi. At sırtında bile olsa Lesscia’ya gitmesi günler sürerdi. Ama Elo Lesscia’ydı. Inara ve ailesi de öyle.

“Beni geri götür!” diye bağırdı Kissen. “Beni geri götür!” Tanrı ona cevap vermedi.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Elogast

Kaçan şövalyeler arayı açıyordu, bu sokaklar at sırtında gitmeye Kelterişli değildi. Daracık ve kıvrımlı sokaklar boyunca garip açılarla dışarı fırlayan fenerler atların binicilerini eyerlerinden uçurmaya hazır bekliyordu. Her köşe bucak gölgelerle kararmıştı.

“Eğilin ve birbirinizden uzaklaşmayın,” dedi Elo. Havada garip bir koku vardı ama buna kafa yormadı. Yalnızca peşine düştüğü askerlere odaklanmalıydı.

Bir köşeyi daha geride bıraktılar. Lesscia sokakları etraflarında hareket eden bir labirent gibiydi, gölgeler ay ışığında kıvrılıyor ağaçların dalları gibi budaklanıyordu. Ayak sesleri dört bir yanlarında yankılanıyordu. Elo puslu ve soluk bir mum ışığı altında köşeyi dönen bir mavilinin pelerinin ucunu gördü.

Garip koku hâlâ geçmemişti, anılarını su yüzüne çıkarıyordu. Yosun. Hayır, yosun ve kan.

“Bekleyin.”

Atının dizginlerini çektiğinde diğerleri de durdu. Elo etrafına bakındı.

“Ne oldu?” diye sordu sağındaki Cardra isimli şövalye. Atı sanki kilometrelerce koşmuşlar gibi derin nefesler alıp veriyor, etrafa tükürükler saçıyordu. Elo ise sadece birkaç dakikadır sokaklarda dörtnala gittiklerini sanıyordu. “İzlerini kaybedeceğiz!”

Kadın ensesindeki tüylerin kıpırdandığını hissetmiyor olmalıydı. Elo bir parmağını dudaklarına götürdü ve bir tür işaret bulmak için etrafa bakındı.

Çok geçmeden aradığı şeyi buldu. Bir tebeşir izi, o kadar belirsizdi ki neredeyse görünmez sayılırdı. Yolun üzerine runik bir çatal sembolü çizilmişti. Dikkatini toplayıp kulaklarını dört açtı. Lethen'in laneti ve Skedi'nin akıl oyunlarının ardından tanrılar seslerini duyurmak istemediğinde, zihinlerini delip geçmek yerine iradelerini birinin üzerinde kullandıklarında varlıklarını hissetmenin yolunu kendine defalarca kez hatırlatmıştı.

Belli belirsiz bir fısıltıdan ibaret olsa da bir şeyler duydu.

Beni takip et.

Mum, görüldüğünün aksine, bir mum değildi. Elo odaklandıkça bir parıltıya, hayalet ışığa dönüştü. Kralın şövalyesinin döndüğü sokağa doğru süzüldü. Etraflarındaki duvarları yansıyan gölgeler güneşin altında uzaklara bakıyormuş gibi dalgalandı. Elo bunu fark etmeseydi muhafızlarıyla birlikte karanlığa dalıp yetişemeyecekleri pelerinlilerin peşine düşebilirdi. Lethen'in iradesi sokakları sarmalamıştı ama o ve birliği yarattığı yanılsamanın hemen sınırında duruyordu.

Bu taraftan, diye fısıldadı tanrı. *Güvenlik burada. Beni takip et.*

Canovan her ne yaptıysa Lethen'e vahşi büyüünü şehre salmaya yetecek gücü bahşetmişti. Parçalar Elo'nun zihnindeki oyun tahtasında kendi iradeleriyle hareket ediyordu. Bu tehlikeliydi. En kötü savaşçılar altına işeyip arkasına bakmadan kaçanlar değil, tüm gözü karalıklarıyla mücadeleye koşarak diğer insanların ölümüne neden olanlardı.

"Beni takip edin," dedi Elo, Lethen'in sözlerini tekrarlayarak, "ve dikkatli olun. Yakınlarda bir tanrı var."

Kâbusların tanrısı da Blenraden'da üzerlerinde buna benzer bir yanılsama kullanmıştı. Kurdelelerle süslenmiş, kemikten ibaret

Gwyn Kısrağı, Elo'nun askerlerinden bazılarını pusuya çekmiş ve hepsi oklu, eli yabalı delirmiş insanların hedefi olmuştu.

Elo atını dürtükleyerek Lethen'in sesini takip etti, artık daha temkinliydi. Etrafta gölge iblis göremiyordu. Henüz. Ancak üzerlerinde süzülen başka bir ışık hayaletinin farkındaydı.

Takip et.

Bir yerlerden çığlık sesi yükseldi. Ardından da karanlıkta koşuşan ayak sesleri ve bir feryat geldi. Arren'in mavilerini kuşanmış, boğazı kesilmiş, kanlar içinde yatan bir şövalyenin yanından geçtiler. İleride parke taşlarını eşeleleyen bir at duruyordu. Bir at mı? Kovaladıkları askerlerin hiçbirinin atı yoktu. Yerde yatan adam başka bir yerden gelmiş olmalıydı.

Takip et, takip et.

Bir haykırış daha yükseldi, metala çarpan ahşap bir şeyin ve toprağa düşen bir bedenın sesi de onu takip etti. Elo dışlerini sıktı. Önce sola, sonra da sağa döndüler; dar sokaklar kıvrılıp etraflarında hareket ediyor gibiydi.

Tebeşirle çizilmiş aynı işaret bir kez daha karşlarına çıktı. Bu seferki bir duvarın üzerindeydi. Elo'nun gözüne küçük bir parıltı ve köşeyi dönen birinin pelerinin ucu ilişti.

"Başladığımız yere geri döndük," dedi Cardra. Arkasına bir bakış atıp yeniden önüne döndü. "Burası... Kendimi bildim bileli burada yaşadım ama—"

Lethen burada olduklarını biliyor, onları dışarıda tutmaya çalışıyordu.

"Gözlerinizi kapatın," diye emretti Elo. "Atlarınıza güvenin."

"Ne—"

"Söylediğimi yapın."

Elo gözlerini sıkıca yumduktan sonra atını dürtükledi. Tanrılar hayvanlara nadiren sataşırdı; bir hayvanın ilkel güdülerini harekete geçirmek kolaydı ama onları manipüle etmek? Bunu başarmak çok daha güçtü.

Atı ilerlemeye devam etti ve çok geçmeden Elo'nun bir yol bile görmediği yöne doğru döndü. İlerledikçe havanın hafiflediğini ve aydınlandığını hissetti, ay ışığının tenini aydınlattığına yemin edebilirdi. Yosun kokusu bir anda kayboldu ve burun delikleri kanalların kokusuyla doldu.

Bir gümbürtü, tene değen tenin, savrulan bir kılıcın vızıltısını duydu. Birileri dövüşüyor olmalıydı.

Elo gözlerini açıp arkasına baktı. Diğerleri de onu takip etmişti, içinden geçip yanılısamayı bozmuş ve sokakların gerçek hâline dönmüşlerdi. Üzerlerindeki gökyüzü daha parlak, gölgeler daha sakindi.

“Silahlarınızı çekin,” dedi Elo. “Tetikte olun.”

Kavganın seslerini hâlâ duyabiliyordu. Maviler içindeki başka bir şövalyenin yanından geçtiler. Bu seferki ölü değildi, hâlâ nefes alıyordu. Elo bir köprünün ve su pompasının bulunduğu, yanından bir kanal akan meydanın girişindeki dar kemerin de tebeşirle işaretlendiğini gördü.

Lethen şövalyeleri buraya getiriyordu. Duvarlar tanrının katliama çağırdığı mavili cesetlerle doluydu.

Karşılarında çoğu mürekkepçilerden oluşan, gözü kararmış, vücutları terden ıslanmış, ellerindeki çivili sopaları, paslanmış eski kılıçları savururken naralar atan, kanayan yaralarından bihaber on beş savaşçı duruyordu. Ariam, Elo'nun şimdiye kadar hiç görmediği vahşi görünüyordu. Hele Naia...

“Durun!” diye bağırdı Elo.

Onu duymadılar. Neredeyse tanınmaz hâle gelmiş Naia, elindeki satırı şövalyelerden birinin miğferine savurup boynuna sapladı, silahını çekip tekrar tekrar indirirken avazı çıktığı kadar bağıırıyordu. Ariam balta uçlu mızrağını –asasından eser yoktu– ellerini kaldırmış ondan uzaklaşmaya çalışan başka bir şövalyenin karnına, ardından da göğsüne geçirdi. Asker yere yığıldığında bir de vücuduna bir tekme savurdu.

Elo bunu daha önce de görmüştü. Bir tanrının yanılısamlarına kapılmış insanları hatırladıkça vücudu buz kesti. Savaş tanrısı koca bir orduyu karanlık ve korku dolu bir deliliğe sürüklemiş, Gwyn Kısrağı, Elo'nun on yıldır tanıdığı bir adamın karısına ihanet edip onu boğmasına neden olmuştu. Lethen gölge iblislerini çağırmamıştı. Buna gerek yoktu. Blenraden'da olanlar sil baştan yaşanıyordu. Bu, Elo'nun uyanık geçirdiği her an ellerini titreten, kâbuslarında yakasını bırakmayan dehşetin ta kendisiydi.

Ne yapmıştı böyle?

Kargaşanın göbeğinde Canovan duruyordu. Üstü çıplaktı, kollarından kan damlıyordu ve iki elinde de birer balta vardı. Lethen'in rününü bir bıçakla göğsüne, karnına kazımişti. Pantolonu kıpkırmızı olmuş ama derisine kazıdığı işaret tanrının gücüyle kararmıştı. Boynunda iki keçinin boynuzları asılıydı, yakın zamanda kurban edildiklerinden dipleri hâlâ kanlıydı. Güçleri bir olmuştu; yanılısama, korku, gölgeler ve kan. Etiyle, kemiğiyle tanrısıyla bir olmuştu. Tıpkı Inara gibi.

Canovan intikam ve öfke uğruna böyle şeylere kalkışmışsa Inara'nın sonu ne olacaktı?

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Inara

“**H**epimizi öldürecek sandım,” dedi Solom, önce yüksek sesle, ardından el işaretleriyle. Tereddütle diz çöktüğü yerden doğrulup kanlı ellerini üzerine sildi.

Diğerleri de huzursuzca kıpırdanıyordu. Yerdeki gizli kapıdan gelen su ve tahta seslerine bakılırsa aşağı düşen her kimse, mavnaya çıkmayı başarmıştı.

Inara, Telle’ye döndüğünde kadının ona baktığını gördü. Renklerini anlamlandıramıyordu. Bu minnet miydi? Sevgi mi yoksa korku muydu?

Solom da Inara’ya bir bakış attı fakat çok geçmeden bakışları kızın omzuna dönmüş Skedi’ye takıldı. “Sen miydin, beyaz yalanlar tanrısı?” diye sordu. “Binayı başımıza yıkmaya kararlıydı. Konuşup onu ikna eden sen miydin?”

Skedi’nin kulakları şaşkınlıkla havaya kalktı, kanatları titreşti. Solom’u başıyla onaylarken Inara ona bakmamaya çalıştı.

“Evet,” dedi, başını gururla kaldırıp bıyıklarını gözler önüne sererken. Bu beyaz bir yalandı elbette. İnanması kolay bir yalandı, diğerleri rahatlamış görünüyordu. İki tanrı yüzleşmiş ve galip çıkan onlarınki olmuştu. “Bendim.”

Inara hem kendisine hem de Telle’ye haksızlık etmenin acısını belli etmemeye çalıştı ama arşivci ellerini kaldırdığında

bakışlarını ona çevirdi. Telle Skedi'nin, bir beyaz yalanlar tanrısının yapabileceklerini biliyordu. Başını belli belirsiz iki yana salladığında Inara çenesini kapalı tuttu. Telle onu kurtarmak için hayatını tehlikeye atmıştı ve Skedi de aynısını yapmaya hazırdı, insanlar istediklerine inanabilirdi. Bu, gerçeği değiştirmezdi.

"Teşekkür ederiz," dedi Solom, Skedi'ye, başını saygıyla eğerek. Etrafındaki renk kadifenin üzerine vurup tüylerini parlatan bir ışık gibi saygının çivit rengiyle yanıp söndü. Raflardan uçan metinlerden korkmasıyla diz çökmüş ve hâlâ doğrulmamış Cal de başını eğip bir dua mırıldandı. "Hayatımızı, emeklerimizi kurtardın," diye devam etti Solom, elini bileğine götürüp küçük, yeşil renkli boncuklar ve altın taneciklerinden yapılmış bilekliği çıkarırken. Armağanını Skedi'ye uzattığında elleri şükranın ışıltısıyla parıltıyordu. Renkler bilekliğine sinmiş, boncukları değer, sevgi ve duayla doldurmuştu.

"Bunu teşekkürümün bir nişanesi olarak sana sunuyorum, beyaz yalanlar tanrısı," dedi Solom. "Tabii kabul edersen, Skediceh."

Skedi bilekliğe bakıp gözlerini kırıştırdı, bıyıkları seyirdi. *Bana teşekkür etmemeli,* dedi, doğruca Inara'nın zihnine fısıldayarak.

Fakat Solom Inara'ya değil, Skedi'ye inanıyordu. Gururunu bir kenara bıraktı. "Al hadi," dedi. "O senin."

Skedi çekingen bir tavırla tekrar büyüyüp kanatlarını açarken Inara kolunu uzattı. Küçük tanrı koluna atlayıp Solom'a doğru uçtu ve kürsünün üzerine konup boynuzlarını öne eğdi. Adam bilekliği sol boynuzuna taktı, görkemiyle Inara'nın kopardığı bir iplik parçasıyla bağladığı düğmesini gölgede bırakıyordu. Skedi alacalı kanatlarını açtı. Daha mı parlak görünüyordu? Öyle gibiydi, kürkü tıpkı Scian gibi içinden yükselen bir ışıkla parıltıyordu.

Telle, Inara'nın omzuna dokundu, ardından bileğini kavrayıp onu diğerlerinden uzağa, rafların arasına çekti. Inara kadının

onu Skedi'den, gördüğü sevgi ve aldığı güçten uzaklaştırmasına müsaade etti. Aralarındaki bağ kopmadan daha ne kadar dayanacaktı?

Bir köşeyi dönüp tomarların arasına saklandıklarında Telle bileğini bırakıp ona döndü. İkisi de bir süre birbirlerini izledi.

Teşekkür eder— diye söze başladı Inara. Telle onu korumak için öfkeli tanrıyla arasına girmişti ama kadın başını iki yana salladı.

Sen yaptın, dedi. Scian'ı sen durdurdun, o tanrı değil. Bizi sen kurtardın.

Inara yumruklarını sıktı. Skedi tehlikeli olsa da Telle'ye bir şey söylemek istememişti. Fakat Skedi kendi yolunu ve gücünü bulurken Inara'nın hâlâ yardıma ihtiyacı vardı.

Önce sen beni kurtardın, dedi en sonunda. Yaptığını önemsiz göremezdi.

Telle neredeyse gülecek gibi oldu ve kendini tutmak için elini ağzına götürdü, ardından da kalbinin üzerine koydu. Inara korkuyla renklerini izledi. Birkaç keskin ton olsa da yaydıkları ışık Inara'nın ihanetinin ardındakilerden daha yumuşak, daha sakindi.

Mahzene bu yüzden inmek istedin, dedi Telle. Bir cevap arıyordun.

Inara usul usul başını salladı. *Bir gücüm var, dedi. Akıl sır erdiremiyorum. Annemin ölümüyle sorabileceğim kimsem kalmadı. Ertha yanlarından geçip Telle'den yardım isteyen arşivciyi rafterlardan birine götürürken ikisi de duraksadı. Sana söylemeliydim,* diye ekledi Inara. *Ama korktum.*

Kissen biliyor muydu?

Inara başını iki yana sallayıp bir an duraksadı. *Emin değilim.*

Telle dudaklarını dişleyip bir süre düşündü. *Böylesi bir... büyüye dair hiçbir şey okumadım, dediğinde Inara'nın kalbi sızladı. Ama Canovan'ın yaptıklarını, yarattığı gölgeleri, saçtığı laneti*

gördüm. Yaptıklarını yapan başka biri daha varsa bulunacak bir açıklama da var demektir.

Scian olduğum şeyin burada bulunamayacağını söylemişti. Ben sadece... İnara yumruklarını sıktı, ne söyleyeceğinden emin değildi. Sadece size yardım etmek istiyorum, dedi. Ne yapmam gerektiğini bilmek istiyorum.

Tarih bir rehberdir, dedi Telle. Birbirine yamaladığımız farklı kıyafetler gibidir. Bir yönerge değildir. Parmaklarını yüzündeki yara izlerine götürüp devam etti, Bilgi, cehaletin yerine acıyı, umudun yerine dehşeti koyabilir. Gücün nereden geliyor olursa olsun, hiçbir şey onun sana ait olduğu gerçeğini değiştirmez. Onunla ne yapacağını sen seçeceksin.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Elogast

Canovan öfke ve gölgeden ibaretmiş gibi hareket ediyordu. Karanlık, gölge iblislerin kürkü gibi sırtında kıpırdanıyordu. Öldürmek için saldırıyordu, boğaz, karın, göğüs, kafa, baltasının nereye indiğinin bir önemi yoktu.

“Dur!” diye bağırdı Elo, atının sırtından aşağı atlayıp eliyle diğerlerine meydanın etrafını sarmalarını söyleyerek.

Ne Naia ne de Ariam onu duymuşa benziyordu. Diğer isyancılar da kan dökmekten çekinmiyordu. Kadınlardan biri çivilerle dolu sopasını sanki bir oyun oynuyorlarmış da karşısında samandan bir adam varmış gibi savurup sersemlemiş bir şövalyenin kafasına arkadan geçirdi. Ariam baltalı mızrağının ucunu yere yığılmış başka bir şövalyenin göğsüne defalarca kez vurdu.

Ne yaptıklarının farkında değillerdi. Hiçbir şey hissetmiyorlardı. Canovan her ne yaptıysa içlerindeki bir parçayı bastırmış, öfkelerini özgür bırakmıştı.

Elo başka bir hamleye hazırlanan hancıya yaklaştı. Kılıcıyla baltasını durdurdu ve bileğini döndürüp Canovan'ı öne eğilmeye zorladı. Homurdanarak karnına bir tekme indirip onu geriye savurdu. Naia bir haykırıyla satırını delirmiş gibi savurarak Elo'nun üzerine hücum etti, gözlerine bembeyaz, parlak bir

perde inmiş gibiydi. Adam kadının bileğini yakalayıp silahını elinden aldı.

“Naia! Beni dinle!” Naia ona dişlerini gösterdi ama Elo onu tuniğinden kavrayıp sertçe sarstı. “Naiala!”

En sonunda kadın isminin söylendiğini fark etti. Gözleri karararak tekrar normal rengine döndü.

“Elo?” dedi, kaşlarını çatarak.

Arkasındaki Canovan hırlayarak baltalarını havaya kaldırdı. Fakat Elo’nun yanından geçip başka bir şövalyeye hücum etti.

Elo ona engel olmadı. Canovan bunu bile isteye yapmıştı, Naia’nınsa hiçbir şeyden haberi yoktu. “Dön de etrafına bir bak!” diye çıkıştı kadına. “Ne yaptığınızın farkında mısınız?”

Naia geri çekilip bakışlarını yere indirdi. Elleri kıpkırmızıydı. Her yeri kan revan içindeydi. Parke taşlarının üzerinden kanaldaki sulara karışıyordu. Mürekkepçilerden birinin iki parmağı kopmuştu ama hâlâ savaşmaya devam ediyordu. Paritha. Elo kadını tanıyordu. Bir diğeryse yere yığılmış güçlkle nefes alıyordu, karnına derin bir yara almıştı. Ariam hâlâ şövalyelerden birinin göğsünü eziyordu.

Şövalyeler perişan hâldeydi. Batı kapısından kaçanların da içinde bulunduğu bir grup kafa karışıklığıyla kendilerini burada bulmuştu. Hepsi ya ölmüş ya ölmek üzere ya da aldıkları ciddi yaralarla kanlar içinde yatıyorlardı. İçlerinden biri şokun etkisiyle hüngür hüngür ağlıyordu.

“Durun!” diye bağırdı Naia pürüzlü sesiyle, dövüşmeye devam eden diğer isyancılara dönerek. Ariam’ı omuzundan kavrayıp onu şövalyeden uzaklaştırdı. “Kes şunu!”

Ariam sendeledi.

“Cardra, bir ateş yak!” dedi Elo.

Kadın atının eyer çantasından yağlanmış ahşap bir meşale çıkardı ve çakmaktaşının bir kıvılcımıyla tutuşturdu. Yayılan ışık gece karanlığını yarararak kanalı aydınlattı, duvarları turuncuya boyayıp gölgeleri kovdu.

Gürültü ve ışık yeterliydi. Ariam dengesini sağlayıp bir an duraksadı ve önce Naia'ya, sonra da diğerlerine baktı. Mürekkepçiler sakinleşti, kapıldıkları delilik kaybolup gidiyordu. Paritha bir çığlık koyverip silahını yere fırlattı ve yaralı elini göğsüne bastırdı. Acıyla inliyordu.

“Middren Şövalyeleri, teslim olun!” diye bağırdı Elo.

Şövalyeler onurlarını bir kenara bırakmış, sadece hayatları için savaşıyordu. Hepsi bitkin düşmüştü ve kılıçlarını hiç beklemeden yere bıraktılar. İçlerinden biri iki büklüm olup kustu.

Fakat Canovan hâlâ durmamıştı.

“Lütfen,” dedi dövüştüğü şövalye, elindeki kılıcı sırf kendini korumak için bırakmamıştı. “Lütfen dur, teslim oluyorum!”

“Canovan!” Elo hancıya doğru atıldı. “Dur artık!”

Çok geç kalmıştı. Canovan baltasını adamın göğsünün yan tarafına, koltuk altına sapladığında vıcık vıcık bir ses yükseldi. Elo hancıyı ensesinden yakalayıp geriye savurdu ama şövalyenin işi bitmişti.

“Dur dedim sana!” dedi Elo, Canovan'ın saldırdığı adam yoldaşlarının bağıışları arasında yere yığılırken.

“Ben senin şövalyen değilim,” dedi Canovan tükürürcesine. “Canım ne zaman isterse o zaman dururum.” Elo'nun elinden sertçe kurtuldu. “Karıma onca şey yaparlarken durdular mı? Onu mabedinden sürükleye sürükleye götürüp yere fırlattılar!”

Elogast onu ittiğinde hancı cesetlerden birine takılıp tökezledi.

“Peki ya dostların?” diye hırladı Elo. “Canları istediklerinde mi yoksa sen buna izin verdiğinde mi durdular?”

Canovan'ın yüzü bir an için suçlulukla doldu ve bakışları ellerine bakan Ariam'la Naia'ya kaydı.

“Ben... kan görmedim,” diye mırıldandı ve başını kaldırıp gözlerini hancıya dikti. Gözleri yaşarmıştı. “Neden... yalnızca sana bakmaya gelmişim... ben...”

“Kendini kaptırdın,” dedi Canovan, nefes nefese kalmış, karnı terden sırılsıklam olmuştu. Ona bir yabancıymış gibi ba-

kan Ariam'a döndü. "Ari, hepsi seni daha güçlü kılmak içindi. Hepimizi daha güçlü kılmak içindi."

"Ne yaptın sen?" diye sordu Ariam, ardından gözleri ardına kadar açıldı. "Dur!" diye bağırdı Canovan'a doğru koşarak.

Elo arkasını döndü. Arrēn'in şövalyelerinden biri kılıcını almış, çığlıklar atarak hancının üzerine geliyordu.

"Defolun gidin, tanrılar!" diye bağırdı kadın. "Blenraden'i da yanınızda götürün!"

Ariam ellerini kaldırarak kadın şövalyeyle dostunun arasına girdi.

"Ariam, hayır!" dedi Elo.

Kılıcın ucu doğruca mürekkepçinin zırhsız göğsüne saplandı. Naia bir çığlık koyverdi.

Şövalye silahını adamın göğsünden çıkarmakla uğraşırken Elo öne atılıp kendi kılıcını kadının boynuna savurdu. Kellesi fışkıran kanla gecenin karanlığına yuvarlanırken Elo bir an için onu tanıdığını düşündü. Blenraden'dan gelen bir şövalye. Ona komutanlık etmiş miydi? Etmişse dene uğruna? Onu başka bir şehirde öldürmek uğruna mı?

Şövalyenin kellesi mürekkepçilerin önünde durdu ve bedeni yere yığıldı. Ariam'ın nefesi kesilirken dudakları kanla lekелendi. Dizlerinin üzerine çöktüğünde Canovan onu yakaladı.

"Yeter!" dedi Elo. Yüzüne sıçramış sıcak, ıslak kanı hissedebiliyordu. Kılıcını silkeledi. "Yeter artık."

Canovan kollarındaki Ariam'a bakarken meydan hıçkırıklarını bastırmaya çalışan Paritha dışında sessizliğe gömüldü. Vücudu hareketsizdi, gözleri açık ve donuktu. Ölüm onu çabucak almıştı.

Naia kanlı ellerini kulaklarına götürdü, Cardra ise elinde meşalesi, yüzünde dehşet ifadesiyle atının sırtında oturmaya devam ediyordu.

Elo kılıcını kralın şövalyelerine doğrulttu. Yas tutmaya, tereddüt etmeye vakit yoktu. Şövalye en ufak bir zayıflık gördü-

günde savaşıma arzularını yeniden kazanabilir, intikam uğruna ölmeye karar verebilirdi.

“Canınızı seviyorsanız,” dedi Elo. “Silahlarınızdan uzaklaşın ve diz çökün.”

Birkaçı tereddüt etse emirlerine uydu. Elo muhafızlarına başını salladığında atlarından inip çantalarından ipleri çıkardılar.

“Kral tanrılara tapmayı işte bu yüzden yasakladı,” dedi şövalyelerden biri. “Buna ihanet denir.”

“Biliyorum,” dedi Elo.

Canovan’ın yanına ilerledi. Kucağında yatan Ariam’ın gözleri hâlâ açıktı. Gölgele hancının teninden çekilmiş, dövmeleri sakinleşmişti. Çağırdığı şey her neyse, savaşıma isteğiyle birlikte o da gitmişti.

Bunun sorumlusu oydu. Elo öfkesini bastırdı. Öfkeyle kalın zararlar otururdu. Fırındaki alevlerin sıcaklığı gibi kendini de kontrol etmezse her şeyi yakıp kül edebilirdi. Bu Canovan’ın istediğini yapmak olurdu. Ya da Inara’nın.

Deliliğe kapılmalarına, kan dökülmesine izin vermeyecekti.

“Ellerini uzat,” dedi Elo, sıktığı dişlerinin arasından.

Hancı bakışlarını ağır ağır Elo’ya çevirdi. Gözlerindeki ışık sönmüştü; bir deri bir kemikten ibaret bir kabuk gibiydi.

“Çocuğu olacaktı,” diye fısıldadı. “Kocası... kocası onu bekliyordu.”

“Bunu daha önce düşünmeliydin,” dedi Elo. “Dursaydın hâlâ hayatta olabilirdi.”

“Ben—”

“Elo...” dedi Naia titreyen sesiyle.

“Bunu *sen* yaptın,” dedi Elo, ikisinin de sözünü keserek. *Sen yaptın*, sesi kendi zihninde yankılandı. Her şeyi o başlatmıştı. Kan istediğini bile bile Canovan’la ittifak kurmuştu. “Tek vücut olarak savaşır, tek vücut olarak dururuz. Eğlencesine ya da zevkine öldüremeyiz, yoksa oyunun bu olduğunu sanıp karşılık verirler. Bizimkinden çok daha üstün bir hamleyle.”

Canovan irkildi, yüzü çoktan donakalmış gibiydi. Ariam'ın başını yavaşça kucağından kaldırdı. Lethen'in sembolünden akan kan kurumaya, kabuk bağlamaya başlamıştı. Diğer herkes onları izliyordu.

"Ellerini uzat," dedi Elo, "Yoksa kelleni uçururum. Lethen umurumda bile olmaz." Havada hâlâ yosun kokusu vardı ama artık daha zayıftı. Kan ve suyun gölgesinde kayboluyordu.

Canovan yutkundu. Ona yardım etmeleri, destek olmaları umuduyla diğerlerine döndüğünde hepsi bakışlarını kaçırıldı. Ardından sersemlemiş vaziyette ellerini parke taşlarının üzerine yasladı, titreyen parmaklarını kan gölcüklerinin içinde gezdirdi. "Anne..." diye fısıldadı, dua edercesine.

"Elo... lütfen," dedi Naia ama Elo kılıcını bir kez daha kaldırdı ve bir an bile tereddüt etmeden savurdu. Amacı ona acı çekertmek değildi. Canovan'ın sağ elinin dördüncü parmağını kökünden kesti.

Hancı bir acıyla haykırıp parmağını arkada bırakarak elini geri çekti. Elini göğsüne götürdü, gözleri şoktan fal taşı gibi açılmıştı. "Anne!" diye bağırdı bir kez daha. "Bana yardım et!"

Elo yaptıklarının sonuçlarıyla, tanrıyla yüzleşmeye hazır şekilde kılıcını kaldırdı, Canovan'ın çağırdığı kişi ondan başkası olamazdı. Kanın kuruyup yosunlara dönüşmesini, duvarların gölgelerle sarmalanmasını, fısıltıların zihnini delip geçmesini bekledi.

Hiçbir şey olmadı.

Hayır... bir şey oluyordu. Farklı bir şey.

Elo karanlık beklerken binaların taşlarının sanki içeriden bir fener ışığı geliyormuş gibi aydınlandığını fark etti.

Mürekkep yazan, kâğıt taşıyan, toprakta yürüyen, sana dua ederiz.

Duyduğu fısıltılar Lethen'in dudaklarından dökülmüyordu. Esinti kâğıt ve havanın, toz ve mürekkebin, kandil yağının kokusunu taşıyordu. Elo'nun zihnine işleseler de canını yakmı-

yorlardı. Daha çok et kesmiş bir uzuv ya da uzun okumalardan sonra ağrıyan gözler gibiydi.

Her şey sona erer, her şey değişir, her şey yeniden başlar.

Arnavut kaldırımlardaki kan önce siyaha, sonra altın sarısına, ardından da yeşile döndü ve parlayarak kanala karışmaya başladı. Elo arkasını dönüp sokaklara baktı.

Meraklı hayalperest, yıldız sayıcı, köprü kurucu.

Meydanın ötesinden, doğudan bir parıltı geliyordu. Telle boylarında, yüzü peçelerle örtülü ufak tefek bir kadın ışığın içinde yürüyordu. Köprünün karşısındaki caddede ilerliyordu, üzerleri mumlar ve meyvelerle dolu pencere pervazlarının yanından geçtiğinde mumlar daha kuvvetli yandı, meyveler ışıldadı. Üzerinde arşivci çıraklarınıninkini andıran beyaz renkli, yere kadar uzanan bir cübbe vardı. Mürekkep kıvrılarak kollarından ayaklarına, oradan da duvarlara akıyordu. Lethen'in gelmemesine şaşmamalıydı. Burası artık başka bir tanrının şehriydi.

Bir sesin olduğunu unutma. Bildiklerini unutma.

Köprüyü usul usul aşarken ışığı kanalları aydınlattı, ardından meydana girdi. Çevresindeki ölüm ve yıkıma aldırmadı. Yeşil kan berraklaşıp suya dönüştü ve parke taşlarının üzerinden hızla akmaya başladı. Tanrı onlara bakmak için döndü, peçesinin ardındaki yüzü hüznün doluydu.

Sakin unutma.

Fısıltıları solup giderken tanrı yoluna devam etti. Berraklaşan kan ve kanal suyu birbirine karışıp kayboldu. Elo gökyüzünün aydınlandığını fark etti. Güneş doğuyordu.

Kılıcını indirdi. Yanındaki Lesscialılar dua ediyordu, çoğu dizlerinin üzerine çökmüştü. Şehirlerinin tanrısı sokaklarında geziniyordu.

Sakin unutma.

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Kissen

Kissen domuz ağılından çıkmayı başardığında hayvanlar nihayet sakinleşti. Durup içinde bulunduğu durumu değerlendirmeye koyuldu. Sakre'nin merkezinde bir yerlerdeydi. Olduğu yerden Forge ve Reach kalelerini görebiliyordu. Bayrak direkleri boştu. Bunu garipsemeden edemedi. Şatafatlı renklerle dolu flamalarını indirdiklerini hiç görmemişti. Gerçi Sakre'de fazla zaman geçirmemeye çalışırdı; şehir çok büyüktü ve pis kokardı. Her yer çöp ve hayvanlarla doluydu, şehrin sokaklarında başıboş dolanan besi hayvanlarından bahsetmek bile istemiyordu. İnsanları da bir o kadar kötüydü. Sakre ona Blenraden'in en kötü yanlarını hatırlatıyordu, daha soğuk ve rüzgârlı hâlini.

Aklına gelen ilk fikir bir han ve şehirden çabucak kaçmak için çalabileceği ya da pazarlık yapabileceği bir at bulmaktı. Şehirde ona borcu olan birkaç dostu vardı ama boş sohbetlerle harcayacak zamanı yoktu. Kral tarafından istihdam edilen Sakreli veigalar her işleri için on bakır alıyordu ve şehrin tanrıları hırsızlarla katillerin adaklarıyla hayata tutunan, lağımlarda yaşayan sefil farelerden farksızdı.

Yapması gereken tek bir şey vardı, ahmak krala doğrudan ulaşabilecek birini bulup onu topraklarının istila edilmek üzere

olduğuna dair uyaracaktı. Sonra da bir at, sal ya da gemiyle eve dönecekti.

Gönülsüzce de olsa Reach'in Forge'dan birkaç kilometre daha yakınında olduğunu hesapladı. Bir anda iliklerini donduran soğuktan Middren'in nemli sıcağına, akşamın erken saatlerinden ayın şafaktan önce battığı vakitlere geldiğinden midesi bulanıyordu ve ter içinde kalmıştı. Her şeye rağmen midesi guruldadığında kralın ulaklara yemek ikram ettiğini umdu.

Arnavut kaldırımlı sokakları tırmanmak zordu; tepeler dizlerini mahvetmeye kararlıydı. İlerlediği yol sığır ambarlarının, kasapların, yağcılar mahallesinin, mumcular meydanının ve şehri ikiye bölen ve limanı besleyen büyük nehrin üzerinden geçiyordu. Tuzun, balık iç organlarının ve yosun kokusunun ağırlaştırdığı deniz havası burnuna doluyordu. Etrafta kimse olmaması garipti. Dışarı bakan birkaç kişi de Kissen'i görünce panjurlarını hızla kapayıp içeri kaçmıştı.

Köprünün üzerinde bahardan yaza kadar kurulan gece pazarı olmalıydı ama karşısına çıkan ilk yılanbalığı ve tahıl tezgâhı terk edilmişti, akkor hâline gelmiş ateşlerin üzerindeki çanaklar, onları çevirecek kimse olmadığından yanıp kararmıştı. Kirli, yuvarlak parke taşlarına saçılmış madeni paraları kimse toplamamış, tezgâhlardaki yiyecek ve diğer eşyalar yarı yarıya boşalmıştı. Alelacele çekip gitmiş gibilerdi. Tezgâhlardan biri devrilmiş, üzerine geyik, güneş ve kralı andıran figürler oyulmuş briddite parçaları ezilmişti.

Kissen tencereleri hâlâ fokurdayan bir güveç ve yarısı boşaltılmış birkaç sebze ve meyve tezgâhının önünden geçti. Bir süre duraksadıktan sonra pis zeminde yuvarlanmış bir portakal aldı ve etrafına bakınırken soymaya başladı. Sakre'de bir şeyler oluyordu ama gördüklerine akıl sır erdiremiyordu. Elo Lessci-a'daydı, küçük isyanını başlatıyordu. Kral ise oraya yürüyordu. Bunu Aan'ın sularında görmüştü.

"Pışşt."

Kissen bir parça portakalı ağzına götürürken arkasını dönüp başını kaldırdı. Koyu renk saçlı bir kadın, yanında iki çocukla ikinci katın panjurlarından dışarı bakıyordu.

“Burada ne oldu böyle?” diye sordu Kissen.

“Ne hakla meyvelerimi çalıyorsun? Onları Weild’dan buraya getirmek üç günümü aldı.”

“Bok içindeki taşlara yuvarlanmıştı,” dedi Kissen. “İsteyeceğini düşünmedim.”

“Eh, onu değil ama parasını *ödemeni* istiyorum. Yere düşmesi bir şey değiştirmez.”

Kissen elindeki portakalı ona fırlatmayı düşündü. “Neden hepiniz aceleyle kaçtınız?” diye sormaya karar verdi.

Kissen’in beş yaşında olduğunu tahmin ettiği çocuklardan biri söze girdi. “Bir sürü şövalye savaş—”

Kadın elini çocuğun kafasına koyup onu içeriitti. “O portakal bir bakır ediyor,” diye çıkıştı Kissen’a. “Tezgâhın üzerine bırak.”

“Kim savaşıyordu?” diye sordu Kissen.

“Buradan geçtiler, Reach’e kadar uzanıyorlardı,” dedi bir başkası. Bir çift panjur daha açıldı ve yaşlı biri kafasını dışarı uzattı.

“Kral gitti,” dedi, “güneş onu kutsasın. Evvelsi gece de kıyamet koptu, kopmaya da devam ediyor. Sadece canımızı kurtarmaya çalışıyorduk.” Gergince etrafa bakındı. “Dışarısı güvenli mi?” Batıya özgü aksanı o kadar ağırdı ki Kissen sözlerini güç bela anlayabiliyordu.

“Ben nereden bileyim?” diye karşılık verdi.

“Peki, kızıl kafa, başını dik tut.”

Kaldırımını döven toynak seslerini ve engebeli zeminde korkunç bir gürültü çıkaran tekerlekleri duyduğunda portakalını bırakıp elini palasına götürdü... ve orada olmadığını hatırladığında Faer’e aklına gelen her türlü küfrü savurdu.

Peşlerinde bir tür metal araba sürükleyen üç kişi Kissen'in geldiği yoldan köşeyi döndü. Zırhları –en azından Kissen'in kralın gözlerinin üzerinde gördüğü süslü şövalye zırhları– yoktu. Kalça, bacak, omuz, boyun korumaları ve başlıklardan oluşan daha resmî deri zırhlar kuşanmışlardı. Karanlıktan renklerini göremiyordu ama üzerlerinde ne geyik ne de güneş motifi olmadığının farkındaydı.

“Sen!” diye bağırdılar. “Kımıldama!”

“Kımıldamayayım mı?” diye karşılık verdi Kissen. “Zaten öylece duruyorum.”

Ellerini –daha doğrusu biri hâlâ koltuk değneğini tuttuğu için tek elini– havaya kaldırırken panjurların kapandığını duydu.

“İçeri gir o zaman,” diye çıkıştı askerler.

“Girecek bir içerim yok,” dedi Kissen, en başta kaçmadığına pişman olurken.

Pazar yerinin içinden geçerek yaklaştılar ve ona baktılar. Liderleri atından inerken Kissen kıpırdamadan durmaya devam etti. “Kimsin sen?” diye sordu adam.

Kissen yakınına girmeleriyle metal arabaya bir bakış attığında aslında bir kafes olduğunu gördü. İçine birkaç insan kapatılmıştı. “Bir ulağım,” dedi temkinli bir tavırla, “bir veigayım.” Bu, genellikle ona biraz olsun saygı duymalarını sağlardı.

Adam ifadesiz yüzüyle daha da yakınına girdi.

“İletmem gereken önemli bir bilgi var,” diye ekledi, “kral için.”

Etrafa ani bir sessizlik çöktüğünde Kissen, bunu söylememesi gerektiğini düşündü.

Göğsüne inen bir yumrukla nefesi kesildi. Şaşkınlıkla iki büklüm olurken boynunda onu dizlerinin üzerine çökmeye zorlayan bir el hissetti. “Teslim oluyorum!” diye bağırdı. Yine işe yaramamıştı. Adam koltuk değneğini tekmeleyerek bir köşeye fırlattı. “Ah, tanrı aşkı–”

“Kapa çeneni, ulak, yoksa kellenden olacaksın.”

Ellerini sertçe çekip arkasında hareketsiz bıraktılar.

“Ciddiyim,” dedi güçlükle. “ nemli bir mesajım var. Hiç değilse söyleyeceklerimi krala bir kuşla iletmeme izin verin, sonra da yoluma gideyim.”

Askerler yüzünü pis taşların üzerine bastırdı. Kavgaya etmeyiy beklemiyordu. Osidisen’in hançeri botunun yan tarafındaydı ama ona ulaşamıyor ve daha fazla insana zarar vermek istemiyordu. Kahretsin. Elleri ipe bağlanmış, dirsekleri sıkıca vücuduna yaslanmıştı. İşi bittiğinde şövalye saçlarını tutarak başını kaldırıp, “Burada kralın sözü geçmez,” diye söylendi.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Elogast

Değişen şehrin üzerinde pembe tonlarındaki gökyüzü aydınlanırken Elo, Lesscia'nın surlarında duruyordu. Yorgunluktan bitkin düşmüştü ama uyumak için henüz çok erkendi. Bunun yerine üzerlerine geldiğini bildiği ordunun yolunu gözlüyordu. Kralın tek bir sancağı kalmıştı, o da altında yükselen batı kapısının hemen yanında asılıydı. Geri kalanlar kartallarla süslenmiş, canlı ve muzaffer Yether sarısıyla dalgalanıyordu.

Aşağıda, insanlar şehrin dış kesimlerinden ve bataklıktan farksız sokaklarından yiyecek pazarının boş tezgâhlarına doğru usul usul akın ediyordu. Yether'in fermanı üzerine yanlarına aldıkları birkaç parça eşyayla geçici bir süreliğine şehir surlarının ardında barınmalarına ve ilk kez kanallar üzerinden yiyecek ticareti yapılmasına izin verilmişti. Fakat güney yolları da evlerini ve ailelerini tehlikeden uzaklaştırmaya çalışan, başka bir savaşın ortasında kalmak istemeyen insanlarla doluydu.

“Komutan Elogast?”

Faroch ona bakmaya gelmişti. Elo bir şekilde tekrar eski ünvanıyla anılmaya başlamıştı ve bunun üzerindeki ağırlığını hissedebiliyordu. Scian Günü'ndeki başarısının ardından birkaç kişinin “Lesscia Aslanı” diye mırıldandığını da duymuştu. Bunun

suçlusu Naia'ydı, ona verdiği zırh görmezden gelinemeyecek kadar ihtişamlıydı.

Naia. Onu görmekten ödü kopuyordu.

"Komutan," diye karşılık verdi Elo, onu selamlamak için eğilerek. "Senin için ne yapabilirim?"

"Şehir tamamen doldu," dedi Faroch, başıyla aşağıdaki hareketliliği işaret ederek. "Daha fazla insan alamayız. Karınlarını doyurmamız mümkün olmaz."

Elo surların dışındaki pazar yerine baktı; sur kapılarına gelen daha bir sürü insan vardı. Kalabalık yavaş ilerliyor, içeri giren herkes silah taşıma ihtimaline karşı üstünkörü aranılıyordu. "Anlıyorum," dedi Elo.

"Aynı fikirde değil misin?"

Faroch karşı gelinmemesi gereken tehlikeli bir adamdı. Elo'nun talimatlarına uymaktan şikâyetçi görünmüyordu, hele de o geceki başarısının –tabii buna başarı denebilirse– ardından. Elo bunun gerçek bir saygı olup olmadığından emin değildi, sonuçta ne olursa olsun suçu o üstlenecekti. Kafasında dört dönen düşünceleri dikkatle sıraya koymaya çalıştı. Ariam'ın ölümünün ardından Yether'e bağlı olmayan güçlü bir potansiyel müttefikten olmuştu; mürekkepçileri bunu onunla yapmak şöyle dursun, tekrar savaşıma ikna etmek bile çok zor olacaktı. Elo, Canovan'ın korkunç bir intikam planladığından şüpheleniyordu ve Naia... Üzerindeki kanı temizlemek için yanlarından ayrıldığından beri onu görmemişti. Oyunda Arren'la arasındaki farkı bir nebze olsun kapatmış olabilirdi ama bazı kilit taşları kaybetmişti. Kenini içinde bulduğu konum tehlikeliydi ve Faroch'un ondan yana olmasına ihtiyacı vardı.

"Endişeni anlıyorum," dedi Elo sakince. "Ben de onları dışarıda bırakmanın şehri kuşatan orduya piyade, yiyecek, araç ve silahlara özgürce erişim imkânı sağlamasından korkuyorum."

Faroch sözlerini düşündü. "Lord Yether bunun bir savaşa dönüşeceğini düşünmüyor," dedi.

Elo onu başıyla onayladı. Niyeti hâlâ Arren'i öldürmekti ama Yether ve Faroch bunu öğrenirse muhtemelen onu da bir hücreye kapatırdı.

“Ellerinde ne kadar az kaynak olursa,” dedi Elo, “pazarlık masasına oturmaya o kadar çabuk gönüllü olurlar.”

Faroch elini sakalına götürüp sesini alçalttı. “Onları atlarla başka yerlere götürüp yerleşecek bir yer bulmalarını sağlayabiliriz.”

Bu Elo'nun da aklına gelmişti.

“Pazar yerini hep sevmişimdir,” diye ekledi Faroch, “en tuhaf kısımlarını bile. Ama son birkaç yılda gecekondular bir hastalık gibi her yere yayıldı; göz zevkini bozdukları yetmiyormuş gibi her köşe başında farklı bir suç işliyorlar. Şehirdeki çoğu insan bundan kurtulduklarına sevinecektir.”

Elo dudaklarını birbirine bastırdı. “Kral halkının kurtarıcısı olmak istiyor,” dedi, kısa bir sessizliğin ardından. “İnsanlara kurtarılmaya ihtiyaç duyduklarını düşünmeye itecek bir sebep vermeyi gerçekten istiyor musun?”

Faroch sakalını bırakıp iç geçirdi. “Siyasi meseleler hiçbir zaman ilgimi çekmedi,” dedi. “Yalnızca iyi bir maaş, iyi yemekler ve iyi bir toprak parçası derdindeydim. Kralın şövalyelerinin sayıca bize denk olduğunu fark etmem bir yılımı aldı. Her biri farklı nedenlerle bir bir içeri sızmıştı.”

“Onlardan şüphelenmeni gerektirecek hiçbir neden yoktu,” dedi Elo, yüce gönüllülük ederek. Faroch da bunun farkındaydı. Olan biteni izlemekle meşgulken şehrin ellerinden alınmasına izin vermişti.

“Ama senin kafan da Lord Yether'inki gibi çalışıyor,” diye ekledi komutan. “Daima üç adım ilerisini düşünüyor.” Gülümsemi. “Lord satrançta canıma okumaya bayılıyor.”

Elo da gülümsemesine karşılık verdi. “Bizler ne lord ne de kralız,” dedi. “Başkalarının canına okumaya gücümüz yetmez.”

Arkalarındaki merdivenden bir kadın sesi geldi. “Bana sorarsan bu, sana hiç de engel olmuyor, Elogast.”

Gelen Naia'ydı ve Sör ünvanını bu kez bir kenara bırakmıştı. Yüzü kederle dolu, teni solgundu. Duvarın yanındaki merdivenin tepesinde duruyordu.

Faroch boğazını temizleyip kenara çekildi. "Pekâlâ," dedi. "Akşam çanları çalana kadar insanları içeri almaya devam edeceğiz, ben de Daesmouth'tan gelen malların ne zaman elimize ulaşacağına bakacağım."

"Teşekkür ederim, Faroch," dedi Elo. "Lord Yether..."

"Öğleden sonra muhafızlarla konuşmaya gelecek," dedi. "Yaptıklarından etkilendi ve o huysuz moruğun etkilenmesi pek görülmüş şey değildir."

Faroch, Yether'i seviyordu. Sadece maaşını ödemediği ve onurlu bir adam olduğu için sevmiyordu, tüm sadakati onaydı. Elo, Yether'in safında kalmayı başarırca Faroch'u kaybetmezdi. Parçalar bir araya gelmeye başlıyordu. Komutan dostane bir tavırla Elo'nun omuzuna vurdu ve ona dönüp bakmaya bile yeltenmeyen Naia'nın yanından geçip gitti. Kadın sanki sadece gözleriyle ona bütün suçlarını itiraf ettirebilecekmiş gibi Elo'ya dik dik bakmakla meşguldü.

"Canovan'ın bir cezayı hak etmediğini mi düşünüyorsun?" diye sordu Elo. Naia dudaklarını büzüp yutkundu.

"Ariam iyi bir adamdı," dedi, sorusuna cevap vermek yerine. Yün bir ceket giymiş, beline Irisia'da yasın rengi olan soluk mavi bir kurdele bağlamıştı. "Hırslı, zeki ve nazikti."

"Onu ben öldürmedim," dedi Elo.

"Öldürmüş kadar oldun," diya karşılık verdi Naia. "Sen çıkıp gelmeden ve isyanı şehrin her köşesine yaymadan gayet iyi idare ediyorduk. Şimdiyse içimizden biri öldü. Seni asla dinlemeliydik. Ben—" Sözlerini yarıda bıraktı, ceketinin kollarını tutan ellerini sıktı. Ovalanmaktan kıpkırmızı kesilmişlerdi. "Ben olsam asla—"

"Sen olsan ne yapardın?" dedi Elo. "Bir köşede oturup broşürlerini yazmaya devam mı ederdin?"

Elo'dan çok şey bekliyordu, herkes ondan çok şey bekliyordu. Blenraden'da şansı yaver gitmişti, planları, şansı ve Arren sayesinde savaştan zaferle ayrılmıştı. Hseth'le de aynısını olmuştu ve şimdi omuzlarında Kissen'in verdiği canının yükünü taşıyordu. Yorgundu, acı çekiyordu ve suçluydu, sadece elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordu. İnara için, Kissen için, Middren için en iyisini. Fakat asla yeterli olmuyordu. Arren'in elinden gelenin yeterli olmadığı gibi.

“Demek ki,” dedi, “kral surlardan içeri daldığında bir yenisini yazacaktın.” Naia yüzünü buruşturdu ama Elo geri adım atmayacaktı. “Arşivlerinizi, kâğıtlarınızı yakıp kül ettiğinde de yazacaktın. Savaşın fitilini ateşleyip basmahanelerine girdiğinde de aynısını yapacaktın. Kan ve inanç temelli bir imparatorluk kurarken—”

“Yeter,” dedi Naia, teni öfkeden kızarmış, hiç değilse yüzüne bir nebze olsun renk gelmişti. Kaşlarını çattı ve örgülerini omuzunun üzerinden geriye atarak sakinleşmek için bir nefes aldı. Elo sinirini bu kadar çabuk bastırabilmesine şaşırmadan edemedi. Elini kılıcının kırık kabzasına yasladı ve aynısını yapmaya çalıştı. Bir nefes alıp ellerinin un içinde olduğunu hayal etti ve başını batıya doğru çevirdi.

“Şunu görüyor musun?” diye sordu.

Naia kaşlarını çattı ama başını çevirip söylediği yere bakmadı. Gökyüzü açıktı ama batıdaki tepelerin üzerinde gri renkli bir pus yükseliyor, havayı karartıp bulanıklaştırıyordu.

“Duman bu,” dedi Elo, “kamp ateşlerinden geliyor.”

“Kralın ordusu,” dedi Naia. Elo onu başıyla onayladı.

“Düzenli, eğitilmiş ve maaş alan bir ordu. Bir amacı ve ona bağlılığı olan insanlar. Böylesi bir ordu büyüklüğü nedeniyle değil, disiplini sayesinde güçlüdür. Satranç tahtasındaki taşlar gibi birlikte hareket etmediğimi müddetçe hiçbir şey yapamayız.”

Naia koyu renkli gözleriyle bir süre dumanı izledi ve Elo'ya geri döndü. “İnsanlar satranç taşları değildir,” dedi. “Bu ne bir

oyun ne de biz askeriz. Hiçbir zaman seni ölüme kadar takip edecek sadık şövalyeler olmadık.”

“Sizi yoldan çıkarmadım,” dedi Elo.

“Ama her şey senin gelmenle başladı!”

“Ne yapmamı isterdin?” Ona dönüp yıpranmış ellerini iki yana açtı. “Öylece oturup ölümün gelmesini beklememi mi?”

Naia ona bir karşılık vermek için ağzını açtı ama çok geçmeden tekrar kapadı. Gözleri yaşlarla parıldıyordu. Elo’ya cevap vermedi. Veremezdi.

“Olmadığım biri gibi davrandığımı düşünme, Naia,” diye devam etti Elo. “İnsanları daha önce de ölüme sürükledim. Onları tekrar tekrar yuvalarından koparıp yok oluşun eşiğindeki şehirlere sürükledim. Bazıları korkuyordu...” Sözcükler boğazına düğümlendiğinde Naia gözlerini kapadı, yanaklarına bir damla yaş süzüldü. “Ama buna müsaade edemezdim. Görev yerlerini bir kez terk ederlerse parmaklarından birini kaybederlerdi. Aynı şeyi ikinci kez yaparlarsa ellerinden olurlardı. Bazılarını tanrılardan bile daha beter korkuttum ama bu sayede savaştılar. Nihayetinde kazandık. Ama kaybettiğimiz de oldu.”

Naia sanki onu ilk kez görüyormuş gibi bakıyordu. Daha nazik, daha anlayış dolu bir şeyler söyleyebilmeyi diledi ama Skedi burada değildi, Elo böyle biriydi. Kissen bunu anlamıştı ama Naia kendi kötü yanlarını görmeye alışkın değildi. Burası, insanların güç ve ölüm arzusundan bir savaş tanrısının doğduğu, yolların tanrısının kör dehşetini salarak insanları bunu kullanmaya zorladığı yerd.

“Peki her şey ne zaman sona erecek?” diye sordu en sonunda.

“Bilmiyorum,” dedi Elo dürüstçe. Acımasızca. “Yalnızca hiçbir şey yapmadan kralın bizi karanlığa sürüklemesine izin veremeyeceğimizi biliyorum.”

“Kaybettiğimiz onca şeyin hiçbir önemi yok mu?”

“Var tabii,” dedi Elo. “Kaybettiğimiz her şeyin önemi var. Ama bu bizi yapacaklarımızdan alıkoyamaz.”

Duvarın ötesinden bir çığlık duyuldu. Elo kafasını çevirdiğinde üzerlerine gelen bir ordu beklerken mavi ve altın renkli bir bayrak taşıyan atının surların dışındaki dağılmış pazar yerine doğru hızla ilerlediğini, mücevherlerle bezenmiş borusunu çalarak insanların etrafa kaçışmasına neden olduğunu gördü. Elo bu boruyu tanıyordu, savaş için halkı askere çağırırken o da aynısını çalmıştı. Arren ya burada olduğunu biliyordu ya da o zamanları tamamen unutmuştu. Elo hangisinin daha beter olduğuna karar veremedi.

Bir muhafız surların tepesine uzanan basamakları ikişer ikişer tırmandı. Cardra. “Kapıları kapatalım mı, komutanım?” diye sordu Elo’ya.

“Tek bir atlı,” dedi Elo. Hâlâ içeri girmek için kuyrukta bekleyen, midillilerini, atlarını, keçilerini ve domuzlarını peşlerinden sürükleyen bir sürü insan vardı. “Bırakın girsin.”

Adam kapıya ulaştığında Elo basamakları inmeye koyuldu, Naia da hemen arkasındaydı. Atlı, kralının renklerini gururla taşıyordu, sırmayla işlenmiş pelerininin altındaki cilalanmış zincir zırhı parıl parıldı. Hemen altındaysa ortasına altın iplikle işlenmiş kralın güneş arması, üzerinde de siyahla dikilmiş bir geyik başı yer alan parlak mavi bir tunik vardı.

Elo onu tanıyordu. Antoc. Daimi ordunun başına getirilerek Tiamh, Artemi ve Farne topraklarından gelenlere bir jest yapılmıştı. Arren’in ulak yerine bir komutan göndermesi ilginçti.

“Lesscia halkı!” diye bağırdı Antoc, hiç vakit kaybetmeden. Sesi surları aşıp meydanın dört bir yanında yankılandı. Belki de bu yüzden ordunun başına geçirilmişti, gür bir sesi vardı ve kullanmaktan hiç çekinmiyordu. İnsanlar ona kulak vermek için duraksadı.

“Kralımız ve kurtarıcımız, Güneşgetiren, batının yükselen ışığı, Yüce Aaren şan ve şerefini güneyin son incisi olan size sunuyor.”

“Güneşgetiren mi?” diye sordu Naia ağzını oynatarak Elo’ya.

“Bütün ihtişamıyla sokaklarınızdan gururla yürümek ve sizi kutsamak için geliyor.” Antoc etrafına bakındı ama maviler içinde kimseyi göremedi. “Şehrinizi... hayran olmaya ve onu belalardan kurtarmaya geliyor. Güneşgetirenimiz—”

“Güneşgetiren mi?” diye araya girdi Elo. Yine aynı şeyi mi yapıyordu? Arren kafayı yemiş olmalıydı. “Tanrıları kırıp geçiren adam şimdi kendini bir tanrı mı sanıyor, Antoc?”

Antoc atıyla geri çekildi ve bakışları Elo’yu bulana kadar duvarda gezindi. Onu görür görmez tanıdığına sesi değişti.

“İrisialı Elogast,” dedi, borusundaki mücevherlerle oynayarak. “Yüzlerce kişilik ordusuyla topraklarında zafer yürüyüşü yapan Blenraden’in kurtarıcısını mı sorguluyorsun?”

Alçakgönüllülükten zerre kadar nasibini almamıştı.

“Demek kendisine ‘Güneşgetiren’ diyor,” dedi Elo. Bu oyunu o da oynayabilirdi. “Şairane yanının hakkını vermem gerek. Kışından ışık çıkarıp çıkarmadığına baktın mı?”

Kapının çevresinden gülüşme sesleri yükseldi. Elo’nun muhafızlarından bazıları sanki haylazlık yaparken yakalanmışlar da başlarının belaya girip girmeyeceğinden emin olamıyormuş gibi tereddütlü ve süklüm püklüm görünüyordu.

Antoc bir şeyler homurdandı. Elo onun çabuk sinirlenen ve kendisine gülünmesinden hoşlanmayan biri olduğunu hatırladı. “Kim olduğunu sanıyorsun sen, Elogast?” diye çıkıştı. “Yalnızca iyi günde kralının yanında olan bir hainsin sadece. Ne idiği belirsiz bir döneksin. Kralın kendi topraklarına elini kolunu sallaya sallaya girmesine engel olabileceğini mi sanıyorsun?”

Elo yüzündeki gülümsemeyi bozmadan başını geriye attı. Oyun tahtasında başka bir taş daha onun tarafına geliyordu. Hamlesi ne olmalıydı?

“Ben yalnızca yuvam dediğim topraklar için kan dökmüş bir şövalyeyim,” dedi. “Fakat şimdi görüyorum ki tüm bunları, cilalanmaktan helak olmuş zırhıyla gelip Lesscia surlarında bo-

rusunu çalarak herkesin önünde diz çökmesini bekleyen kendini beğenmiş bir aptal için yapmışım.”

Toplanan kalabalık güldüğünde Anton'un yüzü öfkeyle doldu. “Ağzından çıkana dikkat etsen iyi edersin,” diye çıkılıp borusunu kaldırdı. “Kazanabileceğin savaflara gir, Elogast ya da kafanı fırınına sokmaya devam et.”

Elo sıırttı. “Hiç değilse oradan gelen ışık hoş kokuyor,” dedi, kalabalığı bir kez daha güldürerek. Ardından Yether muhafızlarına döndü. “Yakalayın şunu.”

Alçak sesle konuşsa da muhafızlar hazırda bekliyordu. İçlerinden iki tanesi öne atılıp Antoc'un atının dizginlerini kavradı.

“Dur!” diye bağırdı Antoc. “Altı yüz askerin komutanıyım ben. Hepinizi gebertirim!” Muhafızlar durmaya yeltenmediğinde kılıcına uzandı.

Elo elini kaldırdığında üzerinde bekleyen okçular yaylarını gerdi.

Antoc'un hiç değilse içgüdüğü olmalıydı ki başını kaldırıp okçuları gördüğünde şaşkınlıkla duraksadı. “Buna ihanet denir, sizi aptallar!”

Oklardan biri kılıcına isabet ettiğinde silahını düşürdü, ardından yanındaki muhafızlardan biri onu zincir zırhından tutup atının sırtından indirirken karşı koyarak, “Ben kralın komutanıyım,” diye söylendi. “Bana... el süremezsınız!”

“Elo,” dedi Naia, kolunu sıkıca kavrayarak. “Onu...”

“Öldürmeyeceğim,” dedi Elo, Antoc'un ellerinin bağlanmasını izlerken. “Ama biraz oynayacağım.”

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Skediceth

Skedi, kanalları aşırıp mürekkepçilerin bodrumuna ulaştırmayı başardıkları teknelerin üzerinden uçtu. Bodruma yanaştıklarında değerli metinleri zarar görmeyecek şekilde paketleyip gizli bölmelere yeniden yerleştirdiler ve üzerlerini Yatho'yla Telle'nin evinden aldıkları demir, briddite metalleri, alet edevatlar, tencereler, tavalar, yiyecekler ve tahıl gibi ıvır zıvırlarla doldular.

Bodrumun karanlığına dalıp ardından bir alakarga büyüklüğüne getirdiği bedeniyle aydınlık gündüz göğüne çıktığında kimse onu fark etmedi. Etraf ana baba günüydü. On yıldır ilk kez şehrin duvarları içinde yiyecek ve çiftlik hayvanları satışına müsaade edilmişti ve seyyar satıcılar kanalların üzerinden kıyıdaki müşterilere haykırıyordu. Sarılı askerlerin koruduğu kurutulmuş et ve tahıllarla dolu sandallar ve kitaplar, el yazmaları, sallanan bir sandalye, içi baharat dolu bir sandık gibi ıvır zıvırlarla dolup taşan diğer küçük tekneler telaşlı görünen aileler tarafından kanal boyunca yüzdürülüyordu. Her yer paniğin, belirsizliğin ve korkunun renklerine boyanmıştı.

Skedi bodruma dönüp Yatho'nun daha ağır ekipmanlarını kutulardan birine yerleştiren Inara'nın omuzuna kondu.

"Şunu keser misin?" dedi, kömür ve kok dolu çuvalları kaldırmaktan alnında boncuk boncuk ter birikmişti. Saçlarını yine

örmüştü ama tutamları hareket etmekten çözülmüştü bukleleri boynuna ve yüzüne dökülüyordu.

Skedi kanatlarını çırparak bir kez daha havalandı, nereye konacağından emin değildi. Kutulardan birinin kenarında karar kıldı. “Ne oldu?” diye sordu. Inara alışılmadık şekilde renklerini gizlemişti.

“Olan bir şey yok,” dedi kız.

Skedi sinirle kulaklarını salladı. “Kaçamak cevaplar da bir tür yalandır,” dedi.

Inara ona karşılık vermedi, bakışları mesafeliydi.

“Mürekkepçilerin tanrısıyla konuşuyorsun, değil mi?” diye sordu. Tanrının kaidesi sakindi ama Skedi varlığını hissedebiliyordu. Inara ona Makioron’la arasında geçen konuşmadan bahsettiğinde Skedi, diğer tanrılarla onun duymadığı şeyler konuşmasından hoşlanıp hoşlanmadığından emin olamamıştı. Inara bunu yapmayı ne zaman öğrenmişti?

“Çok üzgün,” dedi kız, ona dönüp kaşlarını çatarak. “En sadık müritlerinden biri öldü.”

Bana kızgın mısın? diye sordu Inara’nın zihnine. Bu sadece ikisi arasındaki özel bir konuşmaydı. Fakat Inara bakışlarını kaçırdı. Skedi birkaç dakika sonra kanatlarını açıp tekrar havalandı, teknelerin üzerinden geçip karanlık tünele doğru süzüldü. İçeri girilmesini engelleyen ve kanallara karışan çöplerin yükleme noktasına sürüklenmesini önleyen kapı hâlâ kapalıydı ama Skedi parmaklıkların arasından kolayca geçip güneşin altına çıktı. Kalabalık kanalların üzerinden uçarken fısıldadı; *beni göremiyorsunuz, beni göremiyorsunuz, beni göremiyorsunuz, beni göremiyorsunuz.* Fakat içten içe onu görmelerine izin vermek, beyaz yalanlar tanrısının aralarında olduğunu bilmelerini istiyordu.

Artık Inara’dan daha fazla uzaklaşabiliyordu. Solom’un bilekliğindeki boncuklar, Inara’nın düğmesinin de bağlı olduğu boynuzlarına çarpıp şingırdıyordu. Arşivcinin hediyesinin ısıltılı

enerjisini hissedebiliyordu. Her geçen saat kendini daha özgür, daha kendi gibi, Inara'yla birbirlerine denklermiş de hayatta kalmak için onun iyiliğine ve giderek tükenen sabrına muhtaç değilmiş gibi hissediyordu.

Soğuk bir rüzgârla çatıların daha yukarısına savrulduğunda saçakların altına geri dönerek herhangi bir bela emaresi bulmak için sokakları taradı. İnsan kalabalığının duygularının renkleri büyük ve pasparlaktı, kimin ne hissettiğini anlamak güçtü, herkes kafa karışıklığı ve muazzam bir endişeyle doluydu. Arşivciler. Bir araya toplanmış gergin gözlerle etrafa bakıyorlardı.

Skedi biraz daha alçarak bir oluğun üzerine kondu ve yanlarından geçip gitmelerini izledi. *Beni göremiyorsunuz, beni göremiyorsunuz, beni göre—*

“Mürekkepçiler de geceki vahşetin bir parçasıydı.” Skedi mahzende yalan söyledikleri adamın sesini hemen tanıdı. “Burası onların bölgesi.”

“Yanımızda tek bir silah bile yok, Betrom. Onları bulsak bile ne yapacağız ki?”

“Sadece diğerlerini bulup bir yere gitmelerine engel olmamız gerekiyor,” dedi yanlarındaki kadın.

Betrom onu başıyla onayladı. Tanrımetinlerini korumakta başarısız olması belli ki onu derinden sarsmıştı. “Kral şehre girmeyi başaracak ve onları idam edilmeleri için ona teslim edeceğiz. Hepsi şu Telle ve Solom’un başının altından çıkıyor.”

Skedi gergince kanatlarını çırdığında arşivcilerden biri kaşlarını çatarak bir hançer kadar keskin bakışlarını ona doğru çevirdi, şüphenin bordo rengiyle dolup taşıyordu. Betrom da baktığı tarafa döndü. Skedi boynuzlarını saklayarak oluğa doğru eğildi.

“Dikkatli olun,” dedi Betrom. “O metinlere bir tanrıdan yardım almadan ulaşmaları imkânsızdı.”

Beni göremiyorsun, beni göremiyorsun...

Neyse ki hızlıca yanından geçip gittiler ve diğerlerinin kutuları doldurduğu depolara doğru dönmediler. Şimdilik güvende olsalar da en ağırkanlı olanlarını bulmaları ne kadar sürecekti? Etraflarını sarıp bir yere kaçmalarını engellemek ne kadar zaman alacaktı?

Inara! diye seslendi kızın zihnine, sesindeki telaş dikkatini ona vermesine yetmişti. *Hemen gitmemiz gerek.*

KIRKINCI BÖLÜM

Arren

Sakre'den Lesscia'ya yaptığı yolculuk bir kutlama havasıyla geçiyor, uğradıkları her kasabadan çiçek ve şarap, av hayvanları ve tahıl gibi ona sunabilecekleri ne varsa toplayarak ilerliyorlardı. Elo'nun eski köyü Estfjor'dan geçtiklerinde, Arren kapısı hâlâ kilitli duran küçük fırına, baharın gelişiyle saçakların altına yuva yapmaya başlamış ebabillere bakmamaya çalışmıştı. Lesscia'ya uzanan yol boyunca miğferini bir an bile çıkarmadığından köylülerin hiçbiri onu tanımamıştı.

Önden bakıldığında kalabalık değillermiş gibi görünmek için yanlarda dört küçük gruba ayrılmış ordusunun geri kalanı güneşin altında parılıyordu. Lesscialıları hızlıca alt edemeyeceklerdi. Nezaketini korumalı ve gerçek gücünü saklı tutmalıydı.

Bilgi şehri, masmavi göğe tezat oluşturan beyaz bir gülün yaprakları gibi karşılarındaki bataklık arazinin üzerinde yükseliyordu. Arşivin bakır mavisi kubbesi ikinci bir gün doğumu gibi parlıyordu.

Hazır mısın? diye sordu Arren, Hestra'ya.

Tanrı bir an için sessiz kalsa da en sonunda, *Hazırım*, dedi. Sesi hâlâ başını zonklatacak kadar keskindi.

Arren gülümsedi. Zayıflığa, zaafllara, tereddüde yer yoktu.

Çok geçmeden surların dışındaki, beklediğinden daha sessiz pazar yerine ulaştılar. Etrafta neredeyse kimse yoktu, olanlar da ilerleyen ordusuna korku dolu gözlerle bakıyordu. Küçük evlerin çoğu boş görünüyordu. Arren bunu tuhaf buldu. İnsanların ona şarkılar söyleyerek kavalcılarla birlikte başına üşüşmesini ya da onlara yiyecekler ve tatlılar getirmesini beklemişti.

İlerideki kapılar kapalıydı ve surların üzerinde dalgalanan tek bir mavi bayrak görüyordu. Geri kalanlara sarı sancaklar çekilmişti.

Verdikleri mesaj açıktı: Yether kolay kolay ona boyun eğmeyecekti.

Ve Elogast Lesscia'ya gelmişti.

Bir önemi yoktu. Olmamalıydı. Elo başına bela olmaya devam edecekse, Arren ondan kurtulacaktı. Yine de Hseth'in göğsünde bıraktığı yanık yüzünden canının hâlâ yanıp yanmadığını merak etmeden duramıyordu. Hseth'in artık bir sorun teşkil etmediğini bildiğinden onu bağışlayacak mıydı? Ona rağmen Arren'in başardığı onca şeyle gurur duyacak mıydı? Yoksa ona kızacak mıydı?

"Kralım," dedi Komutan Risiah, atını yanına yanaştırarak. "Hava çok sıcak, miğferinizi Sakre'den beri çıkarmadınız. Sağlığınızdan endişe ediyorum."

"Sağlığım gayet iyi, endişen için teşekkür ederim, komutan," dedi Arren.

"Ama—"

"Güneşgetiren," dedi Komutan Peta, bir patırtıyla atını yanına sürdü. Sesi uyarı doluydu ama Arren onun görmesini istemediği şeyi çoktan fark etmişti.

Komutan Risiah, dikkatini bir kez olsun Arren'dan uzaklaştırıp önüne baktı ve kahkahasını bastırmaya çalışırken garip bir yutkunma sesi çıkardı.

Komutan Antoc şehrin kapalı kapılarının önünde, atının sırtında oturuyordu. Kırışmış saçlarla dolu başını sanki kim

olduğunu gizleyebilirmiş gibi öne eğmişti. Yüzü ve boynu domates gibi kızarmıştı ve bedeni parlak pelerinine sarınmış olmasına rağmen hâlâ titriyordu. Anadan üryan vaziyetteydi ve önündeki elleri atının eyerine bağlanmıştı. Taşıdığı Regna borusu Yether sarısı kurdelelerle boynuna bağlanmıştı ama bunun dışında herhangi bir yara almışa benzemiyordu.

Arren'in şahsi muhafızı bir kahkaha koyverince bedeni sarsıldı, ardından Komutan Antoc'u izleyen askerlerden fısıltılar yükselmeye başladı.

Antoc şehre giren ilk kişi olma onuruna erişmek istemiş, daha doğrusu bunu talep etmişti. En büyük ordunun liderinin şehir surlarında konuşacak ilk kişi olması gerektiğinde ısrarcı olmuş ama kendini aptal durumuna düşürmüştü. Orta yaşlı bu adam, Arren'in kazanmayı planladığı zafere hayalarıyla ket vurmuştu.

Arren boğazına yükselen hırıltıyı bastırmaya çalıştı. "Elo-gast," diye homurdandı.

Dostu soğukkanlı dış görüntüsünün ardında daima alaycı bir mizah anlayışı saklamıştı. Fakat bu, onun için bile çok aşağılık bir davranıştı. Arren'la alay etmek istemişti çünkü hiçbir şey bir liderin otoritesini küçük düşmekten daha hızlı alaşağı edemezdi. Ona, yaptığı onca şeye bir nebze bile saygısı yok muydu?

Eh, belki de bunu bir fırsat olarak görmeliydi. Elo'ya sandığı kadar zeki olmadığını ve Antoc'un düşündüğünün aksine önemsiz biri olduğunu gösterebilirdi.

"Acısına bir son verin," dedi, Peta'ya.

"Kralım?"

Arren kadına baktı. "En iyi okçularını hazırla. Acısına bir son verin," diye tekrarladı. "Hiçbir komutanımız kendini böylesine küçük düşürmemeliydi, sence de öyle değil mi?"

Peta duraksadı, ardından dudakları belli belirsiz bir gülümsemeyle kıvrıldı. Arren'in atlılarından birine öne çıkmasını işaret

etti. Komutanı emrini tekrarladığında askerin kaşları havalansa da söylediğini yapıp yayını çekti. İyi eğitilmiş olduğu aşikârdı, teli ağır ağır gerdi. Rüzgârı dinleyerek okunu yukarı, hafifçe yana doğru kaldırdı. Dört bir yanındaki askerler fısıldaşmaya devam ediyordu ama Arren kararından dönmeyecekti.

“Ateş!” diye bağırdı Peta.

Ok yaydan fırladı ve bir ıslık sesiyle terk edilmiş pazar yerinin üzerinden uçup atı bağlayan ipi kopararak hayvanı ürküttü. Antoc telaşla haykırdı ve atı şaha kalkıp boş kulübelere, masalara, çamaşır iplerine, çitlere çarparak özgürlüğüne doğru koşmaya başladığında ona çaresizce tutunmaya çalıştı. Sıkı tutunursa hayatta kalabilirdi.

Bir çamaşır ipine çarptığında daha fazla dayanamadı. At yana kaçıp koşmaya devam edince Antoc’u bataklık zeminde peşinden sürükledi. Pelerini yırtılmış, sırtı ve yanları kan revan içine kalmıştı. Ağzı ardına kadar açıktı. Davullar hâlâ çalışıyor olmasaydı belki çığlıklarını duyabilirdi.

Arren başını kaldırıp surlara baktı. Parlayan miğferlerden hangisinin Elo’ya ait olduğunu merak etti. Dostu şaşırmış mıydı? Deşete mi düşmüştü? Belki de korkmuştu.

“Kapılar açılmadı,” dedi Peta. Antoc’un kaderine bir an bile tereddüt etmeden razı olmuş, hatta hâlâ yerli yerinde duran altın renkli sadakatine bakılırsa onunla aynı fikirdeymiş gibi görünüyordu. “Ne yapmamızı istersiniz?”

Arren kadının onu göremeyeceğini bilse de gülümsedi. “Bekleyeceğiz,” dedi.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Kissen

Mahkûm arabasına tıkılmış olsa da hiç değilse yürümek zorunda değildi. Gece boyunca şehrin doğu yakasına sürüklenmiş, ara sıra mavili şövalyelerle kimsenin rengini taşımayan askerler arasında çıkan kavgalara denk geldiklerinde yanına birkaç kişiyi daha koymuşlardı. Kissen tıklık tıklım kafeste parmaklıklara yaslanmak zorunda kaldığında ve güneş gecenin karanlığını çatıların üzerinden kovmaya başladığında Reach'in yakınındaki daha geniş yollarda ilerlemeye başladılar. Önce terzilerin bölgesinden, sonra tüccarların ve kokuşmuş şehir duvarlarının dışında kalmayan bir avuç soylunun evlerinin önünden geçtiler. Nihayet kale duvarlarını çevreleyen bahçelere ulaştılar.

Kissen tam da o anda Faer'in onu düşürdüğü durumu bütün çıplaklığıyla gördü.

Bitki tarhları ve çalılıklar arasında koşuşturan zengin veletlerini görmeyi beklediği bahçe kamp ateşleri ve çadırlarla doluydu. Yeşillikler ayaklar altında ezilmekten perişan olmuştu ve düzenli aralıklarla konuşlandırılmış, uzun nöbetler yüzünden leş gibi ter kokan muhafızlar her yerdeydi. Bazılarının elinde hem mızrak hem yay olsa da çoğu okçuymuş gibi görünüyordu.

Görünüşe göre birileri bir ilke imza atıp kaleyi Regna Yolu'ndan kuşatmaya cesaret etmişti. Belli ki henüz başarılı olamamışlardı; surların tepesinden yanmış sancak parçaları ve halatı kesilmiş ya da koparılmış birden fazla tırmanma kancası sallanıyordu. Yine de Kissen buna kalkışarak gösterdikleri cesareti takdir etmeden edemedi.

Kafesteki herkes maviler içindeydi, kralın şövalyeleri ya da askerleriydi. İçlerinden ikisi eşek sudan gelinceye kadar dövülmüştü ama üçüncü asker, bir o yana bir bu yana kayan gözlerine bakılırsa, numara yapıyor gibiydi. Başlarında birkaç muhafız olsa da tıklım tıklım kafeste güç bela hareket edebildiklerinden görevlerini pek ciddiye almıyorlardı. Kissen, Doric'in verdiği pelerine minnettardı.

Kissen en yakınındaki adama, "Pısst," diye seslendi usulca. "Burada ne dönüyor böyle? Savaşın Lesscia'da çıktığını sanıyordum?"

"Lesscia mı?" diye mırıldandı adam. "Lesscia hiçbir şey."

"Kesin sesinizi," diye tısladı muhafızlardan biri, kınını parmaklıklara vurarak. Kissen kıstığı gözlerini adama dikti.

"İşemem lazım," dedi.

"Sal gitsin. Zaten leş gibi kokuyorsun."

"Domuz boku yıkanınca geçer gider," dedi Kissen. "Sen o suratından nasıl kurtulacaksın asıl?" Belden aşağı vuruyordu. Muhafızın kaşları çatıldı.

"Kapa çeneni yoksa ben kapatırım."

"Eyvah eyvah, çok korktum."

Şansını daha fazla zorlamadı, gerçi zorlasa da adamın parmaklıkların arasından ona ulaşması çok zor olurdu. Hep sorularına cevap bulmak hem de işemek için beklemesi gerekecekti.

Güneş tepeye ulaştığında iki asker etrafa emirler yağdırdı ve araba bir ata bağlanıp yeniden ilerlemeye başladı. Bu sefer o kadar da uzağa gitmiyorlardı. Kissen kuşatma altındaki kaleye bakmak için döndüğünde etrafındakilerden birkaç inilti ve

serzeniş yükseldi. Kral Lesscia'daysa neden kaleyi işgal etmeye çalışıyorlardı? Savunmak zorunda kalacakları dört duvardan başka kazançları olmazdı ki. Perişan hâldeki bahçelerin yanından geçerlerken kuşatma fikrinin kimin başının altından çıktığını merak etti. Çünkü gönderdiği askerlerin sadakatinin kime olduğunun pek de net değildi. Taş çatlasın bin kişilik küçük bir gruptan ibaretlerdi. Kral geri döndüğünde kıyamet kopacak ve kaybeden onlar olacaktı.

Araba, önünde bayraklar asılı, temiz ve usta bir elden çıktığı belli olan çadırın önünde durdu. Hiç değilse buradaki renklerin bir kısmını tanıyordu. Kırmızı ve sarı, şatafatları ve savaş düşkünlükleriyle bilinen Vittosklarındı. Morların Benninlere ait olduğunu düşündü ama Spurrisklerin de olabilirdi. Kalan yeşil ve gümüş renkli flamaları çıkaramasa da gözü bir yerden ısıırıyordu.

Kafesin parmaklıklarını çektiklerinde kapı açıldı.

“Çıkın dışarı ve yerde diz çökün.”

Yaralı numarası yapan adam ayağa fırlayıp kendini kapıya doğru attı ama muhafızlardan biri onu mavi pelerinininden yakalayıp diğerine fırlatınca suratına bir tokat yiyip yere savruldu. Başka bir asker Kissen'a uzanıp onu yakasından tuttu. Kissen eline bir tane patlatıp bacaklarını arabadan dışarı sarkıttı. Yamyuk metal bacağının parlaklığını ve sargılarını muhtemelen yeni fark ediyorlardı.

“Koltuk değneğimi aldınız,” dedi sert bir sesle. “Bana yardım eli uzatmayacak mısınız?”

İçlerinden biri kollarını tutup inmesine yardım etti. Elleri hâlâ bağlıydı ve biri onu itecek olsa omzunun çıkacağından emindi. Adam Kissen'ı ittiğinde ona direnmedi, dizlerinin çamura gömülmesine izin verdi. Yine de protezi dizini fena hâlde sürtündüğünde yüzünü buruşturdu. Diğer mahkûmlar da birbiri ardına yere fırlatıldı.

Yeşil ve gümüş renkli bir ceket giymiş, saçları omuzlarına gelen bir kadın çadırdan çıktı. Bakışlarını Kissen'in ve diğer mahkûmların üzerinde gezdirdi.

"İlginç biri var mı?" diye sordu, elleri bir çift ikiz hançerin üzerindeydi.

"Leydi için geldik," dedi Kissen'i tutuklayan adam.

"Leydi dinleniyor," diye karşılık verdi kadın. "Ne söyleyeceksen bana söyle."

Adam diklenecek gibi olsa da vazgeçti ve omuzlarını silkti. Kissen'in konuşmaya çalıştığı adamı göstererek, "Şu Farne Hanesi'nin oğlu," dedi. Kadın başını onaylarcasına salladı.

"Rehin alın," dedi ve başıyla yakınlarda bekleyen, onunla aynı renklere bürünmüş diğerlerine işaret verdi. Yanında geldiklerinde adam tekrar ayağa fırladı. Muhafızın hamlesini savuşturarak toplanan askerlerden son sürat kaçmaya başladı.

"Yakalayın şunu!" diye bağırdı kadın.

"Kral için!" diye avazı çıktığı kadar bağırdı kaçan adam. "Güneşgetiren. Güneşgetiren!"

Ötekinden daha uzun, ince yapılı başka bir kadın elinde yayla çadırdan çıktı ve nişan alıp okunu bıraktı. Atışı adamın sırtına isabet etti. Adam inleyerek yere yığıldı ve bir daha kalkmadı.

Kissen oku atan kadına dönerken titrek bir nefes aldı. Askerlerin hepsi birbiri ardına saygıyla önünde eğildi.

"Leydim."

"Leydim."

"Ulu liderimiz."

Uzun, dümdüz, siyah saçları omuzlarından kalçalarına kadar uzanan tek bir örgüyle toplanmıştı ve teni kahverenginin göz alıcı bir tonundaydı. Üzerinde beli sıkıca bağlanmış, derin yakalı bir tunik ve dökümlü, kolay hareket edebilmesi için yırtmaç açılmış bir etek vardı. Kissen altına giydiği pantolonu görebiliyordu. Bu hâliyle ne bir savaş meydanında ne de bir balo salonunda sırtırdı. Neredeyse simsiyah gözlerini birinin daha

kılını kıpırdatması için meydan okuyormuş gibi üzerlerine dikti. Kissen birden temiz pelerinine rağmen kıyafetlerinin kurumuş kan ve domuz pisliği lekeleriyle dolu olduğunu, muhtemelen haftalardır aynı şeyle dolaştığını fark etti.

“Kaçmaya yeltenecek başka biri var mı?” dedi, yayını indirirken. Kısa saçlı olan ağırbaşlılıkla geri çekildi.

Kissen sırtına bir tekme indiğinde ne olduğunu bile anlamadan öne doğru fırladı. Zedelenen yanağı yüzünden ağzına dolan kanı yere tükürdü.

“Şu kralın ulağı olduğunu söylüyor,” dedi adam.

Kadın az önce bir adamı gözlerinin önünde öldürmesinden zerre kadar etkilenmemiş Kissen’a baktı. “Sence de biraz sade giyinmemiş misin?” dedi. “Diğer kalelerden gelen birkaç ulak yakaladık. Bu seferki mesaj ne? Yanacak mıyız? Asılacak mıyız? Tuzlu toprak mı yoksa işkence mi?” Acı bir kahkaha attı. “Her bir uyarıyla ateşe yeni bir çıra atmış oluyorsunuz.”

Kissen kadının yüzünü bir yerden hatırlıyor gibiydi. Şekli ve çattığı kaşlarını gözü bir yerden ısıırıyordu.

“Kral’a bir mesaj getirdiğimi söyledim,” dedi Kissen düz bir sesle. “Yetkisi olan birine söyleyip yoluma gideceğim.”

“Kimdenmiş şu mesaj?”

Kissen’in sabrı taşıyordu; onu bir tanrının ulağı yapan kadere duyduğu öfkeyi bastırmaya çalıştı. “Nehir tanrısı Aan’dan.”

Herkes suspus olunca Kissen yüzünü buruşturdu. Bunun olacağını biliyordu. İşin içine tanrılar dâhil olduğunda herkes korkudan altına işerdi. Kadın gözlerini kıstı.

“Ne diyor?” diye sordu.

“Hepinizin toprağa bakmakla meşgul olduğunuzu ama asıl tehlikenin denizden geldiğini,” diye yanıtladı.

Diğerlerine dönmeden evvel kadının gözlerinden bir huzursuzluk geçti. “Onunla ben konuşurum,” dedi. “Rehineyi hücreye, diğerlerini de çukura atın. Şu cesedi de ortalıktan kaldırın.”

“Koltuk değneğimi istiyorum,” dedi Kissen. “Ellerimi de çözöverin.”

Kadın Kissen’a onu az da olsa eğlendiriyormuş gibi bir bakış attı. Göz alıcıydı, güçlü ama ağır başlıydı; Kissen ondan daha güzel birini gördüğünü sanmıyordu. Aan güzel kadınlara olan zaafı yüzünden onunla dalga geçmeyi severdi ama karşısındaki kadın topukları kıcına vura vura kaçan bir adamı gözünü kırpmadan öldürmüştü. Kissen onu da pekâlâ öldürebileceğinin farkındaydı.

“Öyle olsun,” dedi ve başını eğerek çadırına girdi.

Kissen bileklerindeki düğümün çekiştirildiğini ve kısa bir uğraşın ardından çözüldüğünü hissetti. Kısa saçlı muhafız ifadesiz yüzüyle onu kollarından tutup kaldırdı, ardından koltuk değneğini ona uzatan askerin elinden alıp çadırın içine sürükledi.

Çadırın öteki tarafı ılıktı, içinde kömür yanan küçük bir mangalla ısıtılıyordu. Hepsi neredeyse kül hâline gelmiş olsa da hâlâ sıcaktı. İçeride minderli üç büyük sandalye, ortalarında da üzeri mektuplarla dolu bir masa yer alıyordu. Köşede kısa süre önce yatıldığı belli olan küçük bir yatak ve yanına yaslanmış bir kılıç duruyordu. Kadın masanın başına geçmiş yüzündeki anlaşılmaz ifadeyle Kissen’ı inceliyordu.

“Ellerini uzat,” dedi muhafız, çıkardığı kelepçeleri sallayarak.

“Gerçekten mi?” dedi Kissen.

“Gerçekten,” diye yanıtladı kadın, muhafıza fırsat vermeden.

“Aptal değiliz, savaşmayı bilen birine benziyorsun.”

“Tutsak olmaktan hoşlanmıyorum.”

“Kimse hoşlanmaz.”

Kissen koltuk değneğine yaslanıp ellerini öne uzattı. Pimli bir kilitle bileklerinin üzerine sımsıkı kapanan kelepçenin metali soğuktu. Kadın onu izlerken bir şövalye gibi sırtı dik, dudaklarını sıkıca birbirine bastırmış vaziyette dikeliyordu. Zarif parmaklarını sandalyelerden birinin sırtına yaslamıştı,

teni çadırın içine süzülen güneş ışığında bronz gibi parlıyordu. Çadırın mahremiyetinde sert bakışları daha yumuşak, daha hüznünlü görünüyordu. Kissen bir kez olsun çenesini kapalı tutuyordu. Dili üç kat ağırlaşmış gibi hissediyordu ve yüzünün kızardığının farkındaydı.

“Ee?” dedi kadın. Kissen silkelenip kendine geldi ve sandalyelerden birine yönelip iç geçirerek oturdu. Hareketi üzerine kadın ve muhafızları yaylarını çekti. Sert bakışlar geri dönmüştü. Onu nereden tanıdığını hatırlayamamak sinirini bozuyordu.

“Adım Kissen, Blenraden ve Lesscia’dan gelen Talicialı bir tanrıkatiliyim.”

“Bir tanrıkatili neden tanrıların ulaklığını yapar ki?”

Kissen arkasına yaslandı. Kan revan içindeki askerlerle dip dibe geçirdiği gecenin ardından çadırın sıcaklığının ve temiz kokusunun tadını çıkarıyordu ama içinden bir ses bunun uzun sürmeyeceğini söylüyordu. Güneş doğmadan bir hücreye tıklmış olacaktı. En azından içeride bir yatak olmasını umuyordu. “Bir soylu neden kralın şehrini kuşatır ki?” diye karşılık verdi ona.

Kadın onu sakın sakın izlese de omuzlarında bir gerginlik vardı ve elindeki yayı daha sıkı kavramıştı.

“Bir şey söylemeden kiminle konuştuğumu bilmek isterim,” dedi Kissen, içeriye çöken uzun sessizliği bozarak. “Nezaket denilen şey budur, değil mi?”

Soylu kadın güldü. “Çadırıma girip yerime oturduğun –leş gibi koktuğunu da belirtmeden edemeyeceğim– yetmiyormuş gibi bir de adımı mı öğrenmek istiyorsun? Mesajını kime iletceğini zaten bilmen gerekmez mi?”

Aksanı, kendini ifade ediş tarzı bile tanıdık geliyordu.

“Tanrı kılıklı kaba bir piç kurusu beni gökten yanlış şehre indirdi,” dedi. “Burada ne döndüğüne, neden Lesscia yerine Sakre’de bir kuşatma olduğuna dair hiçbir fikrim yok ve ödüm bokuma karışıyor. Bana adını söyleyecek misin yoksa sırtıma

bir ok mu yiyeceğim? Çünkü cevabını hemen bilmeyi tercih ederim.”

Soylu kadının dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrılrsa da çabucak kayboldu. “Adım Leydi Lessa Craier. Bu kuşatma da tanrıların, hanemin ve kızımın intikamı.”

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

Elogast

Elo, Arren'in üzerindeki zırhın parıltısını kilometrelerce öteden görebiliyordu. Hâlini ilk fark ettiğinde alayla homurdanmıştı. Ne ihtişam ama! Tanıdığı, bildiği Arren sade ve basit biriydi fakat artık başına boynuzlar ve altın renkli ışık huzmeleriyle süslenmiş bir miğfer takıyordu. Daha da garibi, göğüs zırhının üzerine bir yarık açtırmış, etrafını altınlarla bezemişti. Belli ki Elo'nun onu ifşa etmeye niyetli olduğunu tahmin etmiş ve ne yaptığını, neye dönüştüğünü, tanrı ile bir olduğunu dünyaya kendisi göstermeye karar vermişti.

Dahası, dünya buna bayılmıştı. Ordusu, Elo'nun yerini alan Şövalye Komutanı Peta, hatta Tanrıların Komutanı Risiah bile hâlâ emrindeydi. Antoc'u anadan üryan soyup kapının önüne koyarak dostuna, bir anlığına bile olsa, hâlâ şatafatlı kıyafetler giyen bir zengin çocuğu olduğunu hatırlatacağını ummuştu.

Öyle olmalıydı. Fakat hızlı ve acımasız bir kararla kendi komutanının acısına son vermeyi seçmesi, Elo'nun beklediğinden daha akıllıca ve zalimce olmuştu. Elo, Antoc'un hâlâ hayatta olup olmadığını öğrenmek için Yether muhafızlarını onun peşinden göndermek istiyordu ama bu bir zayıflık göstergesi, yaptığı hatayı kabul etmek olurdu.

“Ne bekliyor?” diye sordu Naia gergin bir sesle. Tüm olan bitene rağmen duvardan ayrılmamıştı. Elo, bunu kendince olanları telafi etmeye çalışmak için yapıp yapmadığını merak etti.

“Bilmiyorum,” dedi. Ordu surların yaklaşık üç yüz adım ötesinde durmuş, farklı komutanlar önderliğinde damarlarda akan mavi kan gibi duvarların ardındaki evlerin aralarında kıvrılan yollara dağılmışlardı. “Belki müzakere istiyordur.”

Ancak hiçbir talepte bulunmamışlardı ve Elo’nun da buna niyeti yoktu. Elo, Arren’in hiç kendisi gibi davranmadığını düşünse de bunu kendine sakladı. Dostu nadiren sabırlı davranırdı, hele de avantaj elindeyken.

Naia aklından geçenleri okumuş gibi, “Belki de o, artık tanıdığın adam değildir,” dedi.

“Değil,” dedi Elo, atının üzerinde sakince oturmaya devam eden altın sarısı silüeti izlemeye devam ederken. Arren’in onu görüp göremediğini, diğerlerinin arasında onu seçip seçemediğini merak etti. Etrafına bakındı. Faroch planladıkları gibi yanında Yether’le dönmemişti. Bir şey onları geciktirmiş olmalıydı.

Ordu görüş alanlarına girer girmez yanlarına gelen Faroch’un sağkolu Necrin’e döndü. “Burada kal,” dedi. “Kapıya yaklaşacak olurlarsa uyarı atışı yapın. Kan dökülmeyecek.”

Adam yutkunup etrafına bakındı. Muhafızlardan bazıları duvarın üzerine eğilmiş, kafalarına ok yiyebileceklerinden bihaber aşağı bakıyordu. “Ya kapılara hücum ederlerse?” diye sordu.

Elo altın rengine bürünmüş krala –Güneşgetiren’e– bir bakış attı. “Girmelerine müsaade etmeyin,” dedi. “Hemen dönerim.”

Başamakları hızla inmeye başladı, Naia da hemen peşindeydi. “Nereye gidiyoruz?” diye sordu.

“Bakmam gereken bir şey var,” dedi Elo. Ardından kaşlarını çatıp ona döndü. “Gidiyoruz mu?”

Kapıdan uzaklaşıp eyerlenmiş, nalları yeni değiştirilmiş vaziyette onları bekleyen atlara doğru ilerlediler. Naia büyük olanın dizginlerini kavrayıp boynunu okşadı. “Ariam öldü,”

dedi. “Canovan... gitti. Beni geri mi çevireceksin?” Gözlerini onunkilere dikti. “Elinden isyandan geriye bir tek ben kaldım.”

Elo içini dolduran rahatlama hissine mâni olamadı ve ona karşı çıkmadığında Naia elindeki dizginleri ona uzattı.

“Arkana bineceğim,” dedi.

Elo ayağını üzengiye yaslayıp ata bindi, ardından Naia’yı yanına çekti. Kadın bir an için tereddüt etse de kollarını beline dolayıp zırhına sıkıca tutundu. Ona verdiği kendi zırhına.

Kestane renkli küheylan onu seçmelerine çok sevinmiş gibiydi, Elo’nun onu dürtmesine gerek kalmadan kalabalık sokaklarda tırıs tırıs ilerlemeye başladılar.

“Seni endişelendiren ne?” diye sordu Naia, büyük kanallardan birinin üzerindeki köprüyü aşip şehrin genişlemesiyle inşa edilmiş, daha ferah caddeler ve çöpleri Daes Nehri’ne taşıyan temiz su kanallarıyla dolu yeni mahalleye girdiklerinde.

“Endişeli olduğumu nerden çıkardın?” diye karşılık verdi Elo, atın taşları döven toynak sesleri kulaklarını dolduruyordu. Dörtnala koşmaları daha mı iyi olurdu? Hayır, bu paniğe neden olabilirdi.

“*Güneşgetiren*’i alt etmenin sandığından daha zor olacağını mı düşünüyorsun?”

“Onun gibi bir şey,” dedi.

Bahar çiçeklerinin taptaze kokularıyla dolu, özenle bakılan bahçelerden geçtiler. Etraf sakindi ve Elo, zırhının altında terleyen vücudu, teninde önceki geceden kalmış kan lekeleriyle hiç de buraya aitmiş gibi görünmüyordu. Dört bir yanındaki çiçeklere rağmen kanın leş kokusunu alabiliyordu.

Çok geçmeden Yether köşkünün devasa kapılarına ve mermer çeşmesine vardılar. Kapının önünde duran sarılar içindeki iki muhafız rahat görünüyordu.

Fakat bir gariplik vardı. Uzun yolun kiri tozu içinde kalmış bir midilli yalaktan su içiyordu.

Elo ve Naia atın sırtından inerken muhafızlardan biri eliyle onlara selam verdi.

“Komutan Elogast,” dedi biri, gözleri üzerindeki zırha takılmıştı. “İşleri birazdan bitecektir, Lesscia’nın Aslanı. Faroch’un gecikme için üzgün olduğuna eminim.”

“İçeride başka kim var?” diye sordu Elo, peş peşe sıraladığı ünvanları duymazdan gelerek. Faroch midilliye binmiyordu: Yether’in ahırında bir atı vardı. Hatta Elo hâlâ orada durduğunu bile görebiliyordu.

“Oğlu döndü,” dedi muhafız. “Onu dinlemeleri için yalvarmaya gelmiş. Sanırım özür diliyor. Ortalığı karıştırdığını duydum.”

Elo kaşlarını çattı ve yanından geçip kapıdan içeri girdi. Naia da onu takip etti.

“Şehre girmesi yasaklandı sanıyorum,” dedi. “Bütün muhafızlar...”

“Sığınmacıları daha az önce akın akın içeri alıyorduk,” dedi Elo. Takip edilmesi imkânsız kocaman bir insan kalabalığından bahsediyordu. Midilliler, çiftlik hayvanları, pelerinler ve eşyalarla dolu bir kalabalık. “Aralarına karışmış olmalı.”

Koridorun zemini güneş ışığının altında parılıyordu. Faroch çalışma odasının değil, öteki taraftaki kütüphanenin kapısında duruyordu. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu ve sıkıldığı yüzünden okunuyordu. Naia’yla içeri girdiklerinde başını kaldırdı, eli kılıcına gitse de kim olduklarını fark ettiğinde rahatladı. “Bir sorun mu var?” diye sordu.

Elo, “Kral bekliyor,” dediğinde Faroch’un yüzü gerildi. Bir ordunun gelişini beklemek ya da kralın şövalyelerini alaşağı etmek farklı, bundan sonra olacaklarla yüzleşmek farklı bir şeydi. “Muhafızların gergin. Yether’le oğlu nerede?” Mutfaktan gelen belli belirsiz tıkırtıları ve ateşi körükleyen bir hizmetçinin mırıldanarak söylediği şarkıyı duyabiliyordu. Her şey yolunda görünüyordu.

Faroch başını çevirerek kütüphanesinin kapısını işaret etti. “İçeride tartışıyorlardı,” dedi.

“Tartışıyorlardı mı?”

Faroch’un kaşları çatıldı. “Birkaç dakika önce sesleri–” Elo’nun yüzündeki ifadeyi görünce sözlerini yarım bıraktı.

“Kapıyı aç,” dedi Elo.

Faroch dudaklarını birbirine bastırıp doğruldu. “Haddini aşmamaya dikkat et, komutan,” dedi.

“Şu lanet kapıyı hemen aç, Faroch!”

Telaşının farkında olsa da tereddüt etti. Elo onu boş verip bir omuz atarak yanından geçti ve içeri daldı.

İçerisi yanan ateş yüzünden cehennem gibiydi ve dışarıdan gelen ışığı engellemek için çekilmiş perdeler yüzünden loştu.

Elo önce Beloris’i gördü. Bir sandalyeye oturmuş alevlere bakıyordu, boynu terden sıırılsıklamdı ve binici pelerinini oturduğu yerin sırtına atmıştı. İçeri daldıklarında dönüp onlara bakmadı, dirseklerini dizine dayamış vaziyette öylece durdu. Elleri kıpkırmızıydı.

“Tanrılar aşkına...” diye inledi Naia.

Lord Yether kendi kanının içinde yatıyordu. Boğazına bir hançer saplanmıştı ve bacakları kasılmaya devam ediyordu. Fıskırarak akmaya devam eden kana bakılırsa atardamara isabet etmiş olmalıydı.

Elo göz açıp kapayıncaya kadar aralarındaki mesafeyi kapayıp elini yaraya bastırdı. Ama biliyordu. İş işten geçtiğinin farkındaydı. Kan zemine, kilimlere, ateşe doğru yayılıyordu. Yether’in gözlerinin sadece akı kalmıştı, ağzı açılıp kapanıyordu ama tek bir ses bile çıkaramıyordu.

“Böylesi daha iyiydi,” dedi Beloris başını kaldırarak. Bakışları sakın, gözleri krala duyduğu kör inançla yanıyordu.

Bunu Arren yapmıştı. Elo bu kadar alçalabileceğini hayal bile etmemişti fakat bu yeni Arren kendi komutanını bir atın tepesinde acınası bir ölüme göndermişti. Ona karşı çıkan bir

haneyi yakıp kül etmişti. Bir evladın babasını hançerlemesinin lafı mı olurdu?

Beloris'in dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Güneşgetiren," diye fısıldadı.

"Bir şey yapsana, komutan!" diye bağırdı Naia, peşlerinden içeri giren Faroch'a. Adam sertçe yutkundu, eli kılıcının kanzasındaydı ama parmakları eklemleri donup kalmış gibi ardına kadar açılmıştı. Efendisi vârisinin hançeriyle can vermişti.

"Krala ihanetten halkça açık bir infazla ölmesinden iyidir," dedi Beloris, saçlarını geriye ittiğinde tutamlar babasının kanına bulandı. "Onu seven birinin eliyle can vermesi daha iyi oldu."

Elo söyleyecek bir şey bulamadı, kafasında düşünceler dört dönüyordu. Beloris kalabalığa karışmıştı. Aynısını yapan başka kaç kişi vardı? Elo bir yerinde bıçak ya da hançer saklayan kaç kişinin şehre girmesine izin vermişti? Silahlarını nereye soktuklarını kim bilebilirdi ki?

Ne yapacaktı? Ne yapmalıydı? Lord Yether kanıyla boğulmasına neden olan son nefeslerini verirken Beloris gözlerini onunkilere dikti.

"Komutan Faroch," dediğinde adam irkildi. "*Komutan Faroch*, sakın aptallık etme."

Faroch panikten donakaldı.

"Hücreye atılanlar serbest bırakılacak," dedi Beloris. "Middren şövalyeleri babamın mührüyle, benim mührümle özgür kalacak." Kan içindeki sol elini kaldırarak üzerine Yether kartalı oyulmuş yüzüğünü gösterdi. "Kapılar ardına kadar açılacak. Sen de bir hain olarak mı öleceksin yoksa Lesscia'nın sahte aslanı tarafından akli çelinenleri kurtaran bir kahraman mı olacaksın onun kararını vereceksin. Benden yana mısın yoksa babamı öldüren Sakreli Elogast'tan mı?"

Elo, Yether'i nazikçe yere bıraktı. Çoktan ölmüştü. Kalbi hâlâ atıyorsa bile çok sürmeyecekti. Kapiya en yakın duran Naia'ya döndü, dikkatini çekmeye çalıştı. Şimdi kaçarsa Beloris

onu unutabilirdi. Huzuru pamuk ipliğine bağlı şehrin üzerine büyük bir kaos çökmek üzereydi.

“Onu *sen* öldürdün,” dedi Naia, Elo’nun yapmaya çalıştığı şeyin farkında bile değildi. “Sen kendi kanını... kendi kanını öldürdün...”

“Ben mi?” dedi Beloris. “Babamı krala karşı kışkırtan, tanrının birini sokaklara salan ben değildim. Halkımı hainliğe teşvik etmedim. Onu ben öldürmedim.”

Faroch nihayet acıma dolu bakışlarını Elo’ya çevirdi. Lord Yether ölmüş, hükümdarlık yeni bir Yether’e geçmişti. Güneşgetiren oyunu kirli oynuyordu. Tahtadaki dengeler yine altüst olmuştu ve Elo en önemli üstünlüğünü kaybetmişti.

Böylesine sıcak bir bahar gününde gürül gürül yanan şömineye bakınca bir an için alevlerin arasında bir yüz gördüğünü sandı. Ocakların tanrısı Hestra’nın yüzünü. Onları izliyordu.

“Tutukla şunu, Komutan Faroch,” dedi Beloris. “Elini çabuk tut. Direnmeye kalkışmazlarsa muhafızlarını affedeceğim. Güneşgetiren seni ve aileni ödüllendirecektir. Sana söz veriyorum.”

Faroch gözlerini yumdu.

“Faroch, bunu yapamazsın,” dedi Naia. “Gerçeği herkesin bilmesi gerek.”

Gerçeğin hiçbir önemi yoktu. Mühim olan sadece hayatta kalmaktı. Ortada bir seçim falan yoktu. Koca bir şehir dururken Elo’yu seçmeyecekti. Her şeyini kaybetmiş bir adama karşı daha fazlasını kaybetmenin eşiğinde olan yüz muhafız. Elo savaşmalı mı yoksa kaçmalı mı bilmiyordu. Elini kılıcına götürdü. Beloris’i öldürmeli miydi? Bu ona intikamdan başka bir şey kazandırır mıydı?

Faroch parmaklarını kılıcının kabzasına doladı. Silahını çektiğinde kararını çoktan vermişti. “Komutan Elogast,” dedi boğuk bir sesle. “Lorduna ihanet ettin.”

Elo da kendi kılıcını çekti ama tereddüt etti. Ona *hâlâ komutan* diyordu. *İhanet*.

Faroch üzerine atıldığında Naia bir çığlık koyverdi. Fakat adam tıpkı Elo'nun Ariam'a gösterdiği gibi dizlerini hedef alıyordu. Elo geri çekildi, kılıcını Faroch'un kinin etrafına dolayıp ikisini de havaya kaldırdı. Komutan onunla göz göze geldi. Ağlıyordu. Gözleri kederle doluydu, ona yalvarıyor gibiydi.

Ihanet.

Elo omzunu Faroch'un göğsüne geçirip duvara doğru savrulmasına neden oldu.

"Hayır!" diye bağırdı Beloris, Faroch ciğerlerinden boşalan havayla yere yığılırken.

Aradığı fırsatı bulmuştu, Faroch'un ona verebileceği tek umut buydu. Elo kapıya doğru atıldı ve şoktan donakalmış Naia'nın elini tutarak onu peşinden sürükledi.

"Koş!"

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Inara

Tnara kanalları hiç bu kadar kalabalık görmemişti. Nehrin iki kıyısı da insan kaynıyordu. Herkes heyecanla dolup taşıyor, fısır fısır dedikodu yapıyor, bazıları kralın şövalyelerine had bildirdikleri için kutlama yaparken diğerleri bunun bedelini ödeyeceklerine dair bir şeyler mırıldanıyordu.

Hiç değilse Inara ve arşivciler üç tekneyle suda ilerlerken göze batmıyordu. Özellikle de hepsi sivil kıyafetler giymişken.

Yanlarından geçtikleri bir tüccar, “Dikkat etsenize, mankafalar!” diye bağırdı. Tahıl yüklü teknesi suyun yalnızca birkaç santim üstündeydi. Küreğini savurmasıyla kutulara su sıçratınca Telle yüzünü buruşturdu.

Yatho karısının yanına oturup tutmak için eline uzanırken diğer eliyle de ona işaret dilinde bir şeyler söyledi. Altına yıpranmış kadife bir tayt giymiş, boynuna mor bir şal bağlamış arşivci Ertha, şaşırtıcı derecede güçlü kollarıyla tekneyi ustalıkla yönlendiriyor, Cal de burun kısmında durmuş, elindeki sopayla diğer teknelerin mavnayı devirmesini engelliyordu. Inara ise omuzunda çantası, üzerinde yelege ve balmumu yünü pelerini, yanında Skedi’yle arkada oturuyordu. Yine kaçıyorlardı.

Bu Inara'ya doğru gelmiyordu. *Bunu yapmak istemiyorum*, dedi Skedi'ye. Küçük tanrı çantanın içine saklanmış, onları görünmezlik peleriniyle sarmalayan yalanlarını fısıldıyordu.

Yardımaımıza ihtiyaçları var, diye yanıtladı hızlıca, *onlara yardım etmeliyiz*.

Bana ihtiyaçları yok.

Evet. Başını çantadan çıkarıp ona baktı. *Bana ihtiyaçları var*.

Inara ellerini birbirine kenetledi ve boynuzlarından sarkan, düğmenin hemen yanındaki yeşil boncuklara baktı. Skedi gökyüzünden gelen ışıkla parıldayan sarı gözlerini kırıştırdı. Bir köprünün altından geçtiklerinde Cal ve Ertha çömelmek zorunda kaldı.

Aniden altına girdikleri gölge serindi, suyun yansıması taş kemerin ve onu ayakta tutan sütunların yüzeyinde desenler oluşturunuyordu. Kıpırdanan ışık en yakınlarındaki kemerin altında, su seviyesinin hemen üzerinde yer alan küçük bir mabedi ortaya çıkardı. Taşa oyulmuştu ve üzerinde ağzına kadar koyu renkli şarapla dolu bir ya da iki kadeh duruyordu. Mabete sanki defalarca zarar görmüş ve defalarca yeniden onarılmış gibi görünüyordu.

"Hangi kanaldayız?" diye sordu Inara, Yatho karısıyla sohbetine ara verip ona bir bakış attığında. Duygularının durulmasıyla artık ikisinin de renkleri taşlara yansıyan sudan daha parlaktı.

"Geniv Kanalı," dedi Yatho. "İşçilerden birinin adını vermişler."

Gül tanrısı ne demişti? Ona mabedi hâlâ ayakta olan bir kanallar tanrısı olduğunu söylemişti.

Inara kafasını dağıtmak için düşüncelerini tanrıya yöneltti. *Adın ne, Geniv Kanalı'nın tanrısı?*

Kim soruyor? diye cevap verdi tanrı, hiç vakit kaybetmeden.

Kemeri geçip yeniden gün ışığına çıkınca Cal ve Ertha doğruldu. Suyun genişlediği nehir limanına yaklaşıyorlardı.

Kalabalığın arasında onları tanıyan çıkmamıştı ama İnara tekneleri inceleyen birkaç gri cübbeli arşivci görmüştü.

“Bu şehri özleyeceğim,” dedi Cal, suyun içinden çıkan ayakların üzerinde yükselen büyük binalara bakarak. Küçük bir kayık sanki bu ânı bekliyormuş gibi büyük bir mavnaya çarpıp sekerek onlarınkine sürttü. Telle ayağa kalktı ve öfkeli bağırıışlara aldırmadan ayağıyla onu itti. Ertha elindeki sopayla teknenin küreklerini suya düşürdüğünde onları geri almakla uğraşmaya daldılar.

Birkaç sokak öteden bir çığlık ve Arnavut kaldırımları döven nal sesleri duyuldu. Hızla köprüye doğru ilerleyen bir at kalabalığı yararak kıyıda ki insanların etrafa kaçışmasına neden oldu. Binicisi boynunda sarı bir atkı, sırtında bir ok ve yay olan Yether muhafızlarından biriydi.

“İhanete uğradık!” diye bağırdı sesini duyan herkese. “Lord Yether öldü. Kral geliyor!” Dört nala koşmaya devam ederek sola döndü ve önlerindeki başka bir köprüden geçti. “Lesscia ihanete uğra—”

Bağırıışları yarıda kesildi. Suyun üzerinden hızla geçen bir ok öteki kıyıya ulaşmadan boğazına saplanmıştı. Adam yükselen çığlıklar eşliğinde atından düşüp kanala yuvarlandı. İnara çömelip etrafına bakınarak oku kimin attığını görmeye çalıştı. Ertha ve Cal de eğilmişti ama renkleri öfkenin moruna bürünmüş Solom diğer teknelerden birinin üzerinde dimdik duruyordu.

Oku yırtık pırtık mavi ve altın rengi kıyafetlerinin içindeki atlı iki şövalyeden biri atmıştı. Elo’nun yakaladığı şövalyelerdi bunlar. Kaçmış olmalıydılar. İçlerinden biri borusunu öttürdü.

“Sakin olun!” diye bağırdı öteki. Kanal bir an için sessizliğe gömüldü ve vurulan muhafızın atı şaşkınlıkla durdu. İnara, Telle ve Yatho’yla göz göze geldi. Oysa ki şimdiye kadar her şey yolunda gitmişti.

Konuşan şövalye sırtını dikleştirdi. “Yether Hanesi’ne ihanet edenler yaptıklarının bedelini tıpkı onun gibi ödeyecek,” dedi, sesi binaların duvarlarında yankılanıyordu. Yether Hanesi’ne ihanet edenler mi? Krala ihanet edenler demesi gerekmez miydi?

Yatho, ellerini korumacı bir tavırla kutulardan birinin üzerine koymuş Telle’ye işaret dilinde bir şeyler söylüyordu.

“Kralımız şehri varlığıyla onurlandırmaya geliyor,” diye ekledi şövalye. “Hazır olun.”

Şövalyenin sesini bir yerden tanıdığına emindi. Nerede duymuştu? Önemli bir yerde olmalıydı. Bağırışları dışında duyulan tek ses, düşen muhafızın suda yarattığı dalgaların tekneye çarpışıydı. Şövalye ona karşı çıkmaları için insanlara meydan okurmuşçasına etrafa bakındı. Birinin bunu yapmasını umuyordu.

Bir şey yapmamak, bir şey söylememek, sessiz kalmak daha iyi. Inara, Skedi’nin fısıltılarını duyabiliyordu ama hedefinde o değil, bir şey söylemek için yanıp tutuşan Solom vardı.

Skedi, adamın sesini tanıyorum, dedi Inara. *Elo’yu bulmamız gerek.*

Skedi ona cevap vermedi, dikkatini Solom’u sakın, hepsini görünmez tutmaya vermişti.

“Bu şehir bir kez daha huzur içinde yaşayacak,” dedi şövalye.

“Huzur mu?” diye çıkıştı Solom, Skedi’nin iradesini kırarak. Telle işaret dilinde ona sessiz olmasını söyledi ama adam, küçük tanrı gibi ona da kulak asmadı. Haklı öfkesi gözünü kör etmişti. “Kaçan bir adamı acımasızca öldürdün!”

Su kıpırdanmaya devam ediyordu. Muhafızın kanı kanala karışıyordu. Yanından az önce geçtikleri mabetteki tanrı onları dinliyordu.

Şövalye sinirlendi. “Krala ihanet eden bir haini öldürdük,” dedi. “Bir kelime daha edecek olursan senin de sonun aynı olacak!”

“Gel hadi, Deegan,” dedi öteki şövalye. “Vaktini önemsiz insanlarla heba etme. Kralın yolunu açmalıyız.”

Deegan.

Deegan'ın renkleri dikenli dallarında yeni açmış güller gibi kırmızının canlı bir tonundaydı, harlanmış alevler gibi titreşiyorlardı. Inara sesini nerede duyduğunu hatırlamıştı. Üzerinden bir ömür geçmiş gibiydi.

“Neyse ki iyi bir nişancısın, Deegan.”

“Nişancılığım kadının bağırmasını engellemedi ki. Okları alevlere tercih edecek kadar akli yokmuş.”

Nefes alıp verişlerinin bile duyulacağından korkarak saklandıkları ormandaki sesleri, saçlarına ve giysilerine sinmiş isin, yanan meyve bahçelerinin kokusunu hatırladı. Evine saldıran şövalyeler yaptıkları katliamı ve çıkardıkları yangını artlarında bırakırken böyle şakalaşmıştı. Parıldayan renkleriyle gülüşmüşlerdi.

Neyse ki iyi bir nişancısın, Deegan.

Ve bu adam onlardan biriydi.

“Bizler arşivciyiz,” dedi Solom bağırarak. “Burası bilginin şehri. Ne görüyorsak onu söyler, başımızı başka yöne çevirmeyiz.”

“Kapa çeneni, Solom,” diye tısladı Ertha. Yatho inleyip başını ellerinin arasına aldı.

“İşte oradalar!”

Inara başını sese doğru çevirdi. Gri cübbeli arşivciler kıyıya toplanmıştı.

İçlerinden biri, “Hepsini tutuklayın!” diye bağırdı, Solom’u işaret ederek. “Hırsızlar! Hem hırsız hem hainler!”

Deegan'ın yanındaki şövalye yayını çıkarınca ikisi de oklarını yerleştirip telleri sıkıca gerdi. Solom onlara ters ters bakarken kıyıdaki arşivcilerden biri, sanki hepsini tek başına yakalayabileceğini düşünüyormuş gibi teknelerin üzerinden atlamaya başladı. Bir diğeri de peşine takıldı. Inara'nın yakınlarındaki bir teknede duran iki adam ayağa kalkıp yumruklarını sıkarak kendilerini korumaya hazırlandı.

Inara da ayağa kalktı.

Inara ne yapıyorsun? diye sordu Skedi. *Eğil, saklan, kaç.*

Kanal. Tanrı. Inara sırtını dikleştirdi. *Bize yardım et,* diye seslendi.

Karşılığı olmadan kimseye yardım etmem, dedi kanalın tanrısı. *Adım Daefer. Tüccarlar ve tekneler bana dua eder. İyi şansları için bir bedel öder.*

Elbette, karşısında Skedi ya da Scian yoktu. Bu tanrı onunla pazarlık ediyordu. Deegan'ın attığı ok Solom'un omuzunu kıl payı ıskaladığında tekneler telaşla kaçışan insanlar yüzünden sallandı. Solom küreğini kaldırıp iki eliyle sıkıca kavradı, titriyordu.

Ne istiyorsun? diye sordu Inara, Daefer'e.

Kan ve şarap.

Inara yutkundü ve uzun örgüsünü sırtına attı. Şarabı yoktu ve Kissen bir tanrıya kanını vermesine karşı çıkardı. Annesi olsa ne yapardı? Inara cevabı bilmiyordu. Annesi ölmüştü. Karşısındaki adam onun öldürülmesinde rol oynamıştı.

Ne Kissen ne de annesi yanındaydı. Elo tehlikedeydi ve son görüştüklerinde birbirlerine öfke doluydular. Planı her neyse başarısız oluyordu ve Inara bir kez daha etrafında olan biten her şeye çaresizce seyirci kalıyordu.

İlk arşivci teknelerine ulaşınca Yatho karısını bir kenara çekti ve çekicini mide bulandırıcı bir çatırtı sesiyle davetsiz misafirin bacağına geçirdi. Arşivci suya düşerken acıyla haykırdı. Teknedeki adamlardan biri ona doğru hamle yapınca Solom etrafında dönüp küreği adamın suratına geçirdi. Deegan bir ok daha fırlattı ve bu seferki Solom'un koluna isabet etti. Diğer şövalye yayını Yatho'ya doğrulttu, Inara'yı bir tehdit olarak görmüyor olmalıydı.

Inara, lütfen, dedi Skedi. Telle ayağa kalktığını görmüş, ellerini delirmiş gibi sallayarak ona kaçmasını söylüyordu.

Hayır, Inara çaresiz değildi. Güçlüydü.

Sana kanımı vereceğim, dedi Inara, keskin bir şey, herhangi bir şey, bulmak için etrafına bakınırken. *Bizi koru.*

Solom, "Kralın kendini tanrı sanıyor!" diye bağırdığında Cal ona doğru atılıp kollarını yaşlı arşivciye doladı ve onları yakalamaya çalışan adama bir tekme attı. Teknenin derinliklerine savrulduğunda kafeslerindeki haberci kuşlar telaşla çırpınıp etrafı tüy içinde bıraktı. Başka bir ok genç adımın göğsünü kıl payı ıskalayıp önlerindeki kayıkta oturan başka birinin yanağına saplandı. Kadın acıyla inledi.

Kabul ediyorum, dedi kanalın tanrısı.

Inara elini ağzına götürüp gözlerini şövalye Deegan'a dikti. Adamın bakışları onunkileri buldu ama kim olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. İntikamı artık başlıyordu. Daha fazla beklemek yoktu.

"Craier Hanesi için!" diye bağırdığında adamın gözleri fal taşı gibi açıldı. Yayına bir ok daha geçirip doğruca onu hedef aldı. Skedi tehlikeli olmasına rağmen çantasından fırladı ve ne olduğunu, Inara'nın ne yapmaya çalıştığını idrak ettiğinde gözleri ardına kadar açıldı.

"Inara!" diye bağırdı. "Hayır!"

Inara bütün öfkesini toplayıp başparmağının dibini sertçe ısırdı. Bir yarılma sesinin ardından ağzı kanla doldu.

İşte kanım! diye haykırdı, elini teknenin kenarından suya uzatırken. Korkularının, umutlarının, öfkesinin renkleri de kanına karışmıştı. *Bizi zarar görmekten koru, şövalyeleri alaşağı et, hepimizi limana taşı.*

Hepsini bana ver! dedi Daefer. *Bana ver!*

Inara yumruğunu sıktı. Önce bir, sonra iki, üç damla düşüp suya karıştı.

Ah! Kanında ne çok zenginlik ve güç saklıymış! diye inledi kanalın tanrısı.

Su teknelerin etrafında kabarıp dalga dalga kıyıya ilerledi. Atlar şaha kalktı ve yeşil sudan oluşan bir duvar üzerlerine ge-

lince kulaklarını indirdi. Deegan, Inara ve Skedi'ye saldırmaya kalktı ama oku fırlayıp gitti.

Geniv Kanalı yeşil renkli çamur ve taş topraktan oluşan bir dalgayla kabardı. Üzerindeki diğer tekneleri bir kenara itti, can havliyle tahtalara, iplere ya da kendi giysilerine tutunan insanları etrafa savurdu. İkinci arşivci haykırarak suya düşerken Yatho'nun çekiciyle vurduğu diğer dalgaların arasında kayboldu.

Tekneleri yükselip merkeze doğru çekildi ve akıntıyla ilerlemeye başladı. Önlerine bir köprü çıktığında tanrı onları daha yükseğe kaldırdı. Inara bundan büyük zevk alıyormuş gibi kıkırdadığını duyar gibiydi.

Skedi, Inara'nın omzuna kondu, kürkü panikten diken dikendi. Cal çığlık atıyordu.

"Inara!" diye bağırdı Telle. Bir eliyle düşmüş Yatho'yu tutarken diğer eliyle ona, *Bunu sen mi yaptın?* diye sordu. Yatho yüzünü buruşturdu, tekne dalgaların üzerinde bir o yana bir bu yana savruldukça sırtı ağrıyordu.

Inara inkâr etmedi. Bunu kendi gücüyle yapmamış olsa da emri veren oydu.

Telle'nin beti benzi attı. *Durdur şunu!* Kıyıda çığlıklar yükseliyor, dalgalar tekneleri peşlerinden sürükleyip ya deviriyor ya da beşik gibi sallıyordu. Masum insanlar suyun derinliklerine çekiliyordu. *İnsanlar zarar görüyor.*

Inara başını iki yana salladı. *Hepinizi kurtarıyorum,* dedi.

Skedi hayretle kanatlarını çırpı. *Yaptığın hiç doğru değil,* dedi ve daha da hızlanmalarıyla ona tutunabilmek için pençelerini omuzuna geçirdi.

"Olanların hiçbiri doğru değil," diye çıkıştı Inara. Telle ona kafasından boynuzlar, ağzından sivri dişler çıkmış gibi bakıyordu. "Ben her şeyi düzeltene kadar da doğru olmayacaklar." Başını teknenin yanına çevirdi. "Daefer, beni kıyıya götür!"

Nasıl istersen, küçüğüm.

Skedi teknenin gövdesine atladı. “Ne yapıyorsun?” diye sordu. Kulaklarını başın yapıştırmış, Telle’ye doğru geri geri yürüyordu.

“Elo’yu bulacağım.”

Skedi başını iki yana salladı. “Yapamazsın. Seni buraya Elo gönderdi. Onu bulmak çok tehlikeli.”

“Neyin tehlikeli olduğuna ben karar veririm,” dedi Inara. “Ne yapacağımın kararını da öyle. O lanet kralın kazanmasına müsaade etmeyeceğim!”

“Kendi adına karar verilmesini istemiyorsun ama aynısını bana mı yapıyorsun?”

Inara gözünü çoktan karatmıştı. “Ya sen? Sen hiç benim adıma karar vermedin mi?”

Skedi kanatlarını çırpı. “Hatalıydım,” dedi yalvarırcasına. “Bu yaptığın da öyle değil mi?”

Inara bir adım geri çekildi. Su yanlarında yükseldi. Artık bir şekle bürünmüştü: uzun bacaklı, tüyleri darmadağınık ve pis bir köpek. Daefer.

“Burada kal o zaman,” diye fısıldadı Inara.

“Hayır... Ina, sen benim evimsin.”

“Ama sen benim evim değilsin.”

Skedi irkilip küçüldü. Inara ağzını hiç açmamış olmayı, sözlerini geri alabilmeyi dileyerek dilini ısırды. Bu gerçeği ona asla söylememeliydi.

Fakat iş işten geçmişti. “Artık adakların var. Sana inanan insanlar var,” dedi, çantasını alırken. Skedi’nin çantasını. “Bana ihtiyacın kalmadı.” Kalbi acıyla sızladı. Skedi onu korumuş, onun için yalan söylemiş, bütün çocukluğu boyunca yanından ayrılmamıştı. Daima yoldaşı, arkadaşı olmuştu.

Fakat Inara’nın kaybettiklerini geri getiremezdi. Hiçbir şey getiremezdi.

Inara ona sırtını dönüp Daefer’in sırtını oluşturan dalgaya bastı. Su ayağının altında sertleşmiş gibiydi.

“Inara!” diye bağırdı Skedi. “Yapma!”

Inara sıçrayınca su onu yakaladı ve kıyıya doğru sürüklemeye başladı.

Skedi havalanarak, “Inara!” diye bağırdı bir kez daha. “Geri dön!”

Kızın ayakları karaya bastı. Su gürültülüydü, küçük tanrının sesini bastıracağını umdu.

Inara, diye seslendi Skedi, bu kez doğruca zihnine konuşarak. *Lütfen. Beni bırakma.*

Inara sesini bir kenara itip zihnini ona kapatarak koşmaya başladı. Kabaran sudan, çığlıklardan, sebep olduğu her şeyden uzaklaşarak ara sokaklara girdi ve arkasına bakmadı.

Ina?

Skedi'nin fısıltıdan farksız sesini duymazdan gelip koşmaya devam etti.

Elo'yu bulması gerekiyordu. Elindeki şansı mahvetmişti ve Inara onu kurtarmak zorundaydı. Skedi'yla arasındaki bağın gerildiğini hissedebiliyordu. Ondan giderek uzaklaşıyordu. Kalbi sızlamaya devam etse de bu garip bir acıydı, buz gibi soğuktu. Aralarındaki bağ değişiyordu. Daha ne kadar gerilecekti? Şehrin yarısı kadar mı? Yoksa daha mı fazla?

Ya da çoktan kırılmış mıydı?

Ne olursa olsun Inara arkasına bakmayacaktı.

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Kissen

Lessa Craier yaşıyordu. Birinin Inara'ya annesinin hâlâ hayatta olduğunu söylemesi gerekiyordu. Bir de tam bir göt olduğunu.

Kissen, Inara'yla başlayıp Talicia'yla sona eren hikâyesini ona anlatmış ama Skediceth'le arasındaki bağlantı ya da garip güçleri gibi birkaç detayı kendine saklamıştı. Bunları ona nasıl söyleyeceğin bilmiyordu. Ancak Lessa, Blenraden'a, Arren'a, Hseth'e, Talicia'ya ve savaş hazırlıklarına dair anlattıklarını sakince dinlemiş, ifadesi Kissen'in her bir sözcüğüyle daha soğuk, daha donuk hâle gelmişti. Sözlerini bitirdiğinde de gözlerini haritalarına dikip kıpırdamadan oturmuştu. Muhafızların iyi bir eğitimden geçtiği belliydi, konuşmaları boyunca bir kez bile ağızlarını açmamışlardı. Sıra Craier malikânesinin yanına geldiğinde kılıçlarını o kadar sıkı kavramıştı ki kabzaları avuçlarında iz bırakmış olmalıydı.

Bir süre sonra başını kaldırıp, "Diğerlerini getirin," dedi. Muhafızlar onu başıyla onaylayıp çadırdan çıktı.

"Artık gidebilir miyim?" diye sordu Kissen.

"Hayır," dedi Lessa. "Selainne Vittosk ve esas vâris olan oğlu reşit olana kadar Graiis Hanesi'nin naipliğini üstlenen

Fergast Graiis davamda bana yoldaşlık ediyor. Bana anlattığın her şeyi onlara da anlatacaksın.”

“Anlatacak daha ne var ki?” diye sordu Kissen. “Kızın buraya beş gün uzaklıktaki, kendi kralının kuşatması altında olduğunu *bildiğin* şehirde.”

Lessa'nın söylediklerini anladığının tek kanıtı titreyen parmaklarıydı.

“Mesajımı ilettim,” dedi Kissen. “Evime dönüp *aileme* göz kulak olmam gerek.” Onu iğnelemeye çalışsa da Lessa Craier bunu fark etmişe benzemiyordu. Anlamıyor muydu? Neden bütün gayretiyle Lesscia'ya doğru koşmuyordu? Kissen sırf kızın güven olduğundan emin olmak pahasına Faer'in sırtına bir kez daha binmeyi bile kabul ederdi.

Lessa ise kılını bile kıpırdatmıyordu. “Sözlerine inanıp inanmadığıma henüz karar vermedim,” dedi. “Hanemin ve insanlarımin başına gelenleri gördüm. Daha önce de sahte umutlara kapıldım.”

“Ben yalancı değilim.”

“Ben de değilim ama bu kuşatmayı bırakıp gitmek beni tam da öyle biri yapar. Sadakatlerini ve hayatlarını bana emanet eden askerlere bundan daha fazlasını borçluyum. Onların yanında senin sözlerinin esamesi okunmaz.”

“Aptalsın o hâlde.”

“Haftalardır tanrılarla insanlar arasında sürüklendiğini söyleyen bir kadından daha mı aptalım? Üstelik elinde sözlerini kanıtlayacak kaliteli bir pelerini, felaket tellalı gibi birbiri ardına anlattığı hikâyeleri ve savaşı sona erdirme umudundan başka bir şeyi yokken?” Dudakları belli belirsiz kıvrılsa da yüzünde sıcaklık namına hiçbir şey yoktu.

Kissen dilini ısırıldı. Daha önce demir kadar sert ama sakın sakın konuşan ve ona laf yetiştirebilen hiçbir kadınla karşılaşmamıştı.

“Bahsettiğin şu şövalye,” diye devam etti, “Elogast. Onunla Blenraden’da tanışmıştım. Akıllı ve sivri dilli bir adamdı, iyi bir stratejistti. Kral ona ne kadar bağlıysa o da krala o kadar bağlıydı. Ona sırt çevirmesine şaşırdım.”

“Kralın göğsüne açtığı yarayı görsen şaşırmazdın.”

Lessa koyu renkli gözlerini onunkilere dikti. Tanrılar aşkına, güzelliği bir oyuncak bebeğinkinden çok farklıydı; yüzü ifadesizken hatları çok keskindi, neredeyse bir şahini andırıyordu. Fakat gülümsemek ya da kaşlarını çatmak gibi küçük bir mimik yaptığında Kissen dönen bir rüzgâr gülü tarafından hipnotize olmuş gibi kendini onu izlerken buluyordu.

Çadırın kapısı kıpırdandı ve içeri ağarmış açık sarı saçlı, iri yarı bir adamla metal yerine deri zırhlar kuşanmış, doğuluları andıran, açık tenli yaşlı bir kadın girdi. Göğsündeki deri ikisi yelken açmış, biri batan üç gemi motifiyle bezenmişti. Vittosk Hanesi, Talicia’nın en yakınındaki topraklara hükmederdi. Kadının yüzünde son derece memnuniyetsiz bir ifade vardı.

“Talicia’ya ne olmuş?” diye sordu, Kissen’in Fargast Graiis olduğunu düşündüğü adam. “Leydi Craier, Shield’ı ele geçirdik. Yarın akşam çökene kadar Reach’i ve Forge’u da almış olacağız. Dikkatimin dağıtılmasından hiç hoşlanmam.”

“Aynı fikirdeyim,” diye karşılık verdi Leydi Craier. “Yine de öğrendiğim her şeyi sizlerle paylaşacağıma söz verdim. Bu kadın Restish ve Talicia arasında kurulmuş bir ittifaktan söz ediyor. Bir istiladan.”

“Saçmalık,” dedi Selainne Vittosk. “Bu anlaşmamızı çiğnendiği anlamına gelir.”

“Benitte Dağları’nda ilerlemeye başladılar bile,” dedi Kissen. “Gözlerimle gördüm. Gemileri de biz konuşurken güneye ilerliyor.”

“Bir dağ seferi başarısızlığa mahkûmdur,” dedi Selainne. “Buna daha önce de kalkıştılar. Yollar ikmale müsaade etmeyecek kadar dar,” dedi alaycı bir sesle ve Kissen’i tepeden tırnağa

süzdü. “Talicia’yı da gemilerini de on yıllar önce mahvettik,” diye ekleyerek Lessa’ya döndü. Vittosk, Leydi Craier’in neredeyse iki katı yaşında olmalıydı ama ona saklamaya yeltenmediği bir hayranlıkla bakıyordu. “Yaşlı tanrıların sözünden başka kimseye kulak asmayan şişman tüccarlarından başka bir şeyleri kalmadı. Talicia yalancılar ve putperestlerle dolu çürümüş, küçücük bir ülke.” Dudakları donuk bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Bir Talicialıya hayatta güvenilmez.”

“Yine de Restish’le bir ittifak söz konusu olamaz mı?” dedi Fargast tereddütle. “Anlaşma Restish gemilerine Blenraden limanlarına vergisiz erişim sağlıyordu. Onu ilk çiğneyen bizdik.”

“Restish’in doğu kıyısıyla ilgili şikâyetlerinden haberdarım,” dedi Selainne, “benim topraklarıma seninkilerden daha yakınlar.” Graiis Hanesi kuzeybatının ortasında yer alıyordu, Restish’ten aralarında hiçbir ilişki olmayacak kadar uzaktaydı.

“Yalnızca sadakatlerinin açgözlülüklerinin gölgesinde kalacağını söylüyorum.”

Lessa ona bir bakış atınca Kissen aklından ne geçtiğini merak etti. İfadesinden hiçbir şey anlayamıyordu.

“Doğru söze ne denir?” dedi leydi. “Sadece bir mesaj iletmek için değil, bir şey istemek için de gelmiş. Kralın hayatını bağışlamamızı söylüyor.”

Lessa’nın içeri dönen muhafızı kollarını göğsünde kavuşturup alaycı bir ses çıkardı.

“Hanemi ve içindeki herkesi yakıp kül eden adamın hayatını bağışlayacakmışım,” dedi, masanın üzerine yasladığı ellerini yavaşça yumruk yaparak. “Benimle adil bir savaşta yüzleşme cesareti gösteremeyen kralı.”

Kissen işlerin istediği gibi gitmeyeceğinden şüphelenmeye başlıyordu.

“Kendini bir tanrı sanarak şehirlerinin üzerine yürüyen herifi,” diye devam etti ve güldü. “Sırf küçük tanrıların peşinde koşan

bir veiga öyle istiyor diye kuşatmayı çekip isyandan vazgeçmeli, intikamımızı ve hayatlarımızı onun ayaklarına sermeliyiz.”

“Kızını kurtaran bir veiga,” diye çıkıştı Kissen.

“Öyle yaptığını iddia ediyorsun. Gerçi bana kalırsa kuşatmamızın ortasında çıkagelip hem kanımdan biriyle ilişkin olduğunu hem de kendimi kralın insafına bırakmam gerektiğini söylemek kulağa oldukça şüpheli geliyor. Hem de neden? Halk tarafından sevildiği için mi? Görünüşe göre düşmanım farklı taktikler deniyor.”

Diğer iki soylu usulca gülüp gevşedi. “Hâlâ hayatta olan bir çocuğun olduğunu bilmiyordum,” dedi Fargast.

“Ben de öyle,” dedi Lessa, tepkisini ölçmek ister gibi gözlerini Kissen’den ayırmadan. “Lesscia düşecek,” dedi. “Böyle olacağını biliyorduk. Fargast, davamız için kendi kanından canından vazgeçerek Lesscia’ya bir Graiis yüzbaşısı gönderdin. Bu da bize bir fırsat yarattı.”

Kissen, Lessa’nın ne yaptığını anladı. Müttefikleriyle arasındaki ilişkiyi güçlendirmek, onlara danıştığını ama liderlerinin hâlâ kendisi olduğunu göstermek için onu kullanmıştı.

Eh, Kissen daha önce hiç dizlerinin üzerine çökmüş vaziyette azarlanmamıştı. Sandalyesinde arkasına yaslanıp kelepçelerini sol dizine dayayabilmek için bacaklarını ayırdı.

“Oynamak istediğin oyun bu mu, leydim?” dedi, sesi öfke doluydu. Muhafız tonundan rahatsız olduğunu belirten bir ses çıkarsa da Lessa elinin bir hareketiyle onu susturdu.

“İkna olmak için daha fazla gerçek mi istiyorsun?” diye devam etti. “Hemen hemen bir ay önce koruman altındaki bir köyü ona kanlarını adamaları için aç bırakan bir tanrının işini bitirmem için topraklarına gönderilmeme ne dersin?”

Lessa’nın kaşları seğirdi. Nihayet ondan bir tepki koparmayı başarmıştı! Temkinli bir tepki.

“Varlığıyla yatağımı onurlandıracak çok hoş bir kadınla meyhanede vakit öldürüyordum. Adı Rosalie’ydi. Ennetron’daki

halkını hatırlıyor musun? Bennite Dağları'nın yakınındaki ovalarda yaşıyorlar, Talicialılar harekete geçtiğinde onlara ne olacağını merak ediyorum.”

“İstediğin olmadı diye tehditlere mi başvuruyorsun, veiga?” dedi muhafız.

“Sadece bir hikâye anlatıyorum,” dedi Kissen, bakışlarını Lessa'dan ayırmadan. “Hanenin yandığı gece kızın onu sakladığın yerden kaçmıştı. Korkmuş küçük bir kız annesine bile söyleyemediği bir sırla neden bir tanrıkatiline gelsin ki?”

Lessa ayağa kalktı, Kissen'in ona anlattıklarının doğruluğundan şüphelenmeye başlamasıyla gözleri öfkeyle fal taşı gibi açıldı. “Ağzından çıkanlara dikkat et,” dedi alçak sesle.

O gece her şey farklı ilerleseydi ne olurdu? Kissen, Rosalie'yle yatıp gözlerini onun tatlı gülümsemesine açsaydı ya da Inara küçük tanrısıyla evde kalsaydı? Elo ekmek pişirmeye ve işlediği günahların bedelini sessiz sedasız ödemeye devam etseydi?

Inara yanıp kül olur, Elo kalbini kaybederdi ve Kissen hepsinden bihaber olurdu.

“Bir tanrı,” dedi Kissen usulca. Lessa'nın beti benzi gözle görülür şekilde attı. “Kendi evladını tanımıyor muydun, Lessa Craier? Ona bağlı bir tanrı olduğunu ve sana zarar verir diye bunu sakladığını bilmiyor muydun?”

Lessa ağzını açıp tekrar kapadı, bakışları Kissen'i yepyeni bir dikkatle izleyen diğerlerine kaydı. “Kapa çenenin,” diye çıkıştı Lessa.

“Eh,” dedi Kissen. “O ukala veledi yanıma alıp –bu arada rica ederim– onu evine geri götürdüm ama evinden de annesinden de geriye hiçbir şey kalmamıştı. Daha da beteri, kim olduğunu bilen kimse yoktu. Tanıdık geldi mi?”

Muhafız tısladı. Lessa ona birkaç adım yaklaşıp pelerinin yakasını kavradı ve öfkeyle onu sandalyesinden kaldırdı. Kissen nefes almakta zorlanıyordu ama karşısındaki kadından alabileceği tek tepkinin bu olduğunun farkındaydı.

“Ben de,” diye devam etti gözlerini Lessa’ya dikerek, “kızı kendi aileme götürdüm ve onu küçük tanrısından ayırmaya çalıştım ama sonra hâlâ hayatta olan annesini, *şehrimi* ve *çocuğunu* piç kurusunu bir kralın insafına bırakmış, kuşatmanın ortasında keyfine bakarken buldum.”

“Çeneni kapayacaksın!” diye bağırdı Lessa. Kissen zırhında bir çatlak bulmuştu.

“Yaşamasını *istediğin* piç kurusu kral,” dedi muhafız, kılıcını her an çekebilirmiş gibi görünüyordu.

“Onu sevdiğimi hiç söylemedim,” dedi Kissen tükürürcesine, başını yana çevirse de bakışları hâlâ Lessa’nın üzerindeydi.

Sorun yalnızca ona inanmaması değildi; anlattıklarının gerçek olma ihtimali ödünü koparıyordu.

Hayır, daha fazlası da vardı.

“Şu tanrı meselesi neyin nesi?” diye sordu Selainne. “Kızın...”

Lessa, Kissen’i sandalyesine geri bıraktı. “Safi palavra,” dedi telaşla, “bu yalanların onu kurtaracağını umuyor. Ağzından çıkan her sözcük saçmalık.” Selainne’e dönüp ona öyle sıcak bir gülümsemeyle baktı ki Kissen numara yaptığını şıp diye anladı. “Haklıydın, sana kulak vermeliydim. Bir Talicialıya asla güvenmeyeceksin.”

Selainne onu başıyla onayladı.

“Emin misin?” dedi Fargast.

“Ona bir bak,” dedi Lessa. Ses tonu, tavırları tamamen değişmişti. Saniyeler önce Kissen’in boğazına yapışmışken şimdi umursamazca omuzlarını silkiyordu. “Leş gibi kokuyor, tanrılardan ve istiladan bahsediyor. Sizi bunun için rahatsız etmemeliydim.” Fargast, Kissen’a bir bakış attı ve başını eğdi.

“Belki haklısındır,” dedi.

Kissen, Lessa’yı sarsmak, anlamasını sağlamak için Inara’nın o tanrıyla olan bağından bahsetmiş fakat bunu yaparak her şeyi inkâr etmesine neden olmuştu.

Bu da kızına dair bir şeyler bildiği anlamına gelirdi.

Kissen'in ağzından çıkan tek bir sözün bile doğru olduğunu itiraf edemezdi.

"Talia konusunda doğruyu söylüyorum," dedi, Kissen. "Yalan söylemek için bir nedenim var mı?"

"Kafayı yemiş olman dışında mı?" dedi Lessa gülerek. "Dikkatimizi dağıtmak ve kafamızı karıştırmak için elbette." Başıyla diğerlerini işaret etti. "Yarın için hazır mısınız?"

Kissen ayağa kalkmaya çalıştı

Lessa, ona bakmaya bile tenezzül etmeden, "Tarin," dediğinde muhafız Kissen'ı yerine itti.

"Ah, hem de nasıl," dedi Fargast, gözleri beklentiyle parıltıyordu. "Ya o ne olacak?"

"Onunla ben ilgileneneğim," dedi Lessa.

Selainne ve Fargast çadırdan çıktığında Kissen, Lessa ve muhafızı Tarin içeride yalnız kaldı.

"Onu öldürmeliyiz," dedi Tarin, ortalık sessizleştğinde. Lessa dudaklarını birbirine bastırdı.

"Hâlâ buradayım," diye homurdandı Kissen, gerçi bunu hatırlatmasının bir şeyi değiştireceğini sanmıyordu.

"Inara bana güvendi," dedi Lessa, onlardan ziyade kendi kendine konuşur gibiydi. "Bana güvenebileceğini bilirdi. İznim olmadan hayatta bir yere gitmezdi. Bana her şeyi anlatırdı."

"Kadife bir yelegi var," dedi Kissen. "Mavi renkli, düğmeleri büyükannenden kalmış."

"Kes şunu," dedi Lessa.

"Saçı da ten rengi de seninkinden daha açık ama buklelerini tıpkı senin gibi örüyor." Lessa'nın yüzünden acı dolu bir ifade geçti. "İyi bir okçu. Benden daha iyi. Neredeyse seninle boy ölçüşecek kadar. Ve... onu önemsiyorum. Çok önemsiyorum."

Lessa bir an için gözlerini kapadı, ardından Tarin'e döndü. "Daha fazla bilgi istiyorum. Reach düştükten sonra. Ama kimse ona yaklaşmayacak."

"Dilini kesin," dedi Tarin, "itiraflarını bir yere yazabilir."

Kissen'in midesi kasıldı.

"Yazmayı bilmediğimi düşünürsek," dedi temkinli bir tavırla, "bir süre beklemeniz gerekebilir." Ardından elinden gelen en iyi gülümsemeyi takınıp Lessa'ya baktı. "Tabii bir de bütün dünyayı dilimle yapabileceğim onca numaradan mahrum bırakmış olursun."

Lessa'nın yüzü belli belirsiz de olsa kızardığında Kissen kendiyle gurur duydu. Fakat kadın hemen kendine gelip omuzlarını dikleştirdi. "Söylediklerinde ufacık bir doğruluk payı bile varsa göğsü yanan kralın bizi savaşa sürüklemesine müsaade etmeyeceğim."

Tarin'e başıyla bir işaret verdiğinde kadın Kissen'in kelepçelerinden tutup ayağa kaldırdı. Kahretsin.

"Neden sormuyorsun?" dedi Kissen, muhafıza direnirken. "Sakladığı tanrıya dair hiçbir şey söylemedin. Neden adını bilmek istemiyorsun? Inara'dan başka mabedi yok, sence bu ne anlama geliyor?"

Lessa onu duymazdan gelip arkasını dönerek sert bakışlarını haritalara dikti. Tarin, Kissen'i çadırın kapısına doğru sürükledi. "Sessiz ol," dedi muhafız.

Hayır. Kissen'in kuşatmalarla kaybedecek vakti yoktu. Lessa, Inara'yı kurtarmayacaksa o kurtaracaktı. Onu da ailesini de. Kollarını kaldırıp Tarin'in kemerini kavradı ve bütün ağırlığını kullanarak onu omuzunun üzerinden fırlattı. Kadın homurdanarak yere serilince Kissen kapıya doğru atıldı ama Tarin bacağını tutup yere kapaklanmasına neden oldu.

Kissen karnına yediği bir tekmeyle yana savruldu. Lessa yatağının baş ucundaki kılıcı eline almıştı. Kissen acıyla yuvarlanırken eline geçen fırsatı değerlendirip botundaki son silahını—Osidisen'in hançerini—aldı.

Fakat çok yavaştı. Lessa üzerine çöküp dizini göğsüne yaslarlarken kılıcıyla Kissen'in hançerini savuşturdu. Üzerinde deri göğüs zırhı olmasaydı Lessa kaburgalarını kırabilirdi. Nefesi

kesilmiş, olduğu yerde kalakalmıştı. Yapabileceği hiçbir şey kalmamıştı.

Leydi Lassa kılıcını Kissen'in boğazına yaslayıp hafifçe bastırdı. Silahı tuhaftı, bir denizcininki gibi kıvrıktı. Kissen'in palasını andırıyordu. Bir Middren soylusuna yakışmasa da nasıl kullanılacağını iyi biliyormuş gibi görünüyordu.

"Hançerini bırak," dedi Lessa, "yoksa boğazını keserim." Eli titremiyordu bile. Sıska bir kadına göre güçlüydü, misk, kandil yağı ve biraz da is kokuyordu. Bütün vücut ağırlığını üzerine vererek Kissen'i hareketsiz kıldı.

Kissen ellerini kaldırıp hançerini bıraktı. Ya pes edecek ya da ölecekti. "Beyaz yalanlar tanrısıydı," dedi.

Boğazındaki kılıcın baskısı hafifledi. Lessa nefesini tuttu. "Skediceth," dedi şaşkınlıkla.

Tarin de ayağa kalkmıştı. Lessa üzerinden kalktığı anda muhafızı Kissen'i ağzına tıktığı bir tomar bezle ayağa kaldırdı. Kadın koltuk değneğini alıp hareketsiz kalması için ellerini arkasında kelepçelediğinde Kissen homurdandı.

Lessa kılıcının ucunu yere yaslamış vaziyette onları izledi, bakışları dalgındı.

"Biliyor muydunuz?" diye sordu Tarin.

Lessa onu başıyla onayladı. "Yusef'le seyahat ederdi. Hâlâ yaşıyor olabileceği... aklımın ucundan geçmemişti." Yutkundu. "Bunca zamandır burnumuzun dibinde miydi?"

Yusef. Güvenli sığınak tanrısı. Lessa ona doğru yaklaşıırken Kissen ağzındaki bezden kurtulmaya çalıştı ama nafileydi. Paniklediğinin farkındaydı ve çenesin tutup yüzünü kaldırarak göz göze gelmelerini sağladı.

"Kızımı biraz olsun umursuyorsan," dedi, "tanrıların ya da insanların yanında adını anmazsın."

Kissen en sonunda anlamıştı, kafasındaki şüphe artık kesinleşiyordu. Lessa Craier'in kızını neden herkesten sakladığını

anlıyordu. Ina'nın neden babası hakkında hiçbir şey bilmediğini.
Neden krala karşı çıktığını. Hepsi Inara'nın iyiliği içindi.
Çünkü Inara'nın babası bir tanrıydı.

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

Skediceth

Inara bir kez bile ardına dönüp bakmamıştı.

Skedi defalarca kez zihnine uzanmayı denemiş ama Inara onu içeri almamıştı. Ne tarafa gittiğini çıkaramıyordu ve dalgalar tekneyi kanalın aşağısına, limana doğru sürüklerken aralarındaki mesafe giderek açılıyordu. Kalpleri arasındaki bağlantı soluyordu.

Üç mavna da nehirdeki limana ulaşınca akıntının sürüklediği çöp yığınının arasında yavaşladı.

Inara gitmişti. Kissen'in pelerinini, kılıcını, yayını, Skedi'yi, her şeyini geride bırakmıştı.

"Inara," diye fısıldadı Skedi, gözleri şimdiden onun renklerini arıyordu.

Diğerleri kendilerine gelmeye çalışıyordu, etraflarına bakınıp kargaşadan uzakta, güvenli bir yerde olduklarından emin olmuşlardı. Telle kutuları kontrol ediyordu. Her şey yerli yerindeydi. Ertha, kolunu sıkıca tutan Solom'un teknesine atlarken Yatho inleyip kendini oturma yerlerinden birine bıraktı.

Skedi yanlış bir şey yapmamıştı. Bu insanlar onu tanıyordu. Bir kez olsun ona ihtiyaç duymuş, ona adaklar sunmuşlardı. Onu ve nazik yalanlarını istemişlerdi. Skedi bunun için vardı,

varlığının amacı buydu. Inara onu kan ve briddite, savaş ve intikam için terk etmişti.

Denizden gelen esintiyle boynuzlarındaki hediyeler şangırdadı. Bileziği ve Inara'nın düğmesi. İkisi de renkle dolup taşıyordu, biri bir yabancınn, diğeryse sevdiği bir kızın.

Aptal çocuk, diye bağırdı ona, öfke ve incinmişlikle. O bir tanrıydı. Bir beyaz yalanlar tanrısıydı, ne eksik ne de fazlaydı. Ait olduğu yer burasıydı. Inara onun ömrünün sadece küçücük bir parçasıydı.

Küçük kız birlikte geçirdikleri her an onu korumuştı. Çocukken bile onu saklamıştı. Onunla ilgilenilemek için elinden gelen her şeyi yapmış, onu kontrol etmeye çalıştıktan sonra bile Skedi'yi affetmeyi denemişti. Peki ya Skedi onu korumak için ne yapmıştı? Güvende olduğundan emin olmak için nelerden vazgeçmişti? Yalnızca bir çocuk olarak değil, Craier Hanesi'nin leydisi, kendi topraklarının vârisi ve halkının intimini alacak kişi olarak güvende tutmak için?

Vücudu küçücük oldu.

Bir hata yapmıştı.

Canı yandı.

Kalbindeki o keskin sızı göz açıp kapayıncaya kadar gitmişti. Ağlayabilse şuracıkta hıçkırıklara boğulurdu. Aralarındaki bağlantı hâlâ oradaydı.

Kaybolup gittiğini sanmış ama sonra onu tekrar hissetmişti, gerçi eskisi kadar güçlü değildi. Artık daha az sızlıyordu, daha çok onu mabedine, yuvasına bağlayan bir kanca gibiydi. Bunu ona Blenraden'da da söylemişti. Sadece ona ihtiyacı olduğunu. Inara istese de istemese de onun da Skedi'ye ihtiyacı vardı.

Doğrulup kanatlarını açtı.

“Peşinden mi gidiyorsun?” diye sordu Yatho.

Skedi irkilip ona döndü. Kissen'in ailesi onu izliyordu. Telle'nin yüzü sıkıntılıydı, Yatho ise bitkin görünüyordu.

“Onu bırakamam,” dedi Skedi.

Yatho onu başıyla onaylayıp Telle'ye işaret dilinde birkaç şey sötlledi. Kadın yutkunup başını iki yana salladı.

Hepimiz peşinden gitmeliyiz, dedi Telle.

Herkes kendi kaderini kendisi seçer, sevgilim, dedi Yatho. Kissen hep öyle yaptı, belli ki o da aynısını öğrenmiş. Bize burada ihtiyaçları var. Sana ihtiyaçları var.

Telle diğerlerine döndü, hâlâ şokun etkisindeydi ama hayattaydı. Yatho'nun eline uzandı ve birbirlerinin ellerini sıkıca tuttular. Renkleri birbirine karışıp tek bir hayat, tek bir ruh gibi uyum içinde kıpırdanıyordu.

Skedi kıpırdanıp kanatlarını kaldırdı. Onu nasıl bulacaktı? Kalbindeki çekme hissini mi takip edecekti? Gözlerini kapadı, kulakları seğirdi. Evet, belki öyle yapmalıydı. Onu hissediyordu.

"Bekle," dedi Telle.

Duraksayıp ona döndü. Cebinden bir şey çıkardı; taşıma ipi olan küçük, mühürlenmiş deri bir tüp. Parşömenleri korumak için kullanılırdı. "Bunu ona ver lütfen," dedi, tüpü Skedi'ye uzatarak.

İçi renkleriyle doluydu. Telle'nin duygularıyla: üzüntü, korku, huşu, şüphe. Hepsi de Inara içindi. Skedi başını eğdiğinde Telle tüpü boynuzlarından geçirdi. Onu taşıyabilmek için büyüdü ve havalanmak için kanatlarını ardına kadar açtı.

Göge yükseldi. Limandaki birkaç kişi onu görünce yüzleri şaşkınlıkla doldu. Gökyüzünü işaret edip şaşkın nefesler verdiler. Bir kuş, bir tavşan, bir geyik. Bir tanrı.

Skedi arşivcilerin zihnine bir düşünce seslendi. Telle ve Yatho'nun cesaretine ve sevgisine, Solom'un tutkusuna, Ertha'nın faydacılığına ve Cal'in gururna dair bir düşünce.

Sakin pes etmeyin, dedi, etraflarında bir daire çizip iradesinin küçük bir kısmını onlara bastırarak. Sakin pes etmeyin, başaracaksınız. Yazmaları kurtaracaksınız.

Bir beyaz yalan söylüyor olsa da buna ihtiyaçları vardı. Ertha, Solom'un ayağa kalkmasına yardım etti. Arşivci başını kaldırıp Skedi'ye baktı ve sağlam kolunu kaldırarak ona selam verdi.

"Sana bir mabet adayacağız, Skediceeth!" diye bağırdı.

Skedi umuda kapılmadı. Şehre yönelip nehirden esen rüzgârı ve kalbini takip etti.

Aşağıdaki renkler bir kaostan farksızdı. İnsanlar itişip kakışıyor, birbirlerine bağılıyor, etrafta koşuşturup övgüler yağıdırıyor, korkuyordu. Kimse kalabalığı kontrol altına alamıyordu. Havada uçuşan yumruklar ve bıçaklar, sarı, mavi ve altın tonları tarafından yutuluyordu. Kargaşanın çoğu batı kapısından arşiv binasına uzanan merkezdeki sokaklardaydı. Uzakta, kralın orduları masmavi bir deniz gibi üzerlerine geliyordu. Kapılar açıktı.

Skedi arşivin batısındaki daha dar caddelere, dolambaçlı sokaklara doğru alçaldı. Inara'nın buralarda bir yerlerde olduğuna emindi. Dikkatini insanlara verdi.

İşte oradaydı! Uzun saç örgüsü ve kararlı adımlarla yürüyordu. Renkleri pasparlaktı, annesini düşündüğünde beliren mor tonları, intikamın, hüznün ve kalp kırıklığının alevleri andıran tutuncu ve kırmızılılarıyla çevriliydi.

Kalbi onun için kırılıyordu.

Ina! diye seslendi ama sesini duyuramadı. Daha da alçalıp Inara'ya, evine yöneldi.

Skedi önünden uçup boynunda sallanan parşömen tüpüyle kızın geriye doğru tökezlemesine neden olacak kadar büyük bir hızla göğsüne çarptığında Inara tiz bir çığlık koyverdi. Birkaç kişi onlardan uzağa kaçtı.

"Skedi..." dedi Inara şaşkınlıkla.

"Hiçbir yere gitmiyorum!" dedi Skedi, çırpınarak ondan uzaklaşırken. "Hiçbir yere gitmiyorum. Yanındayım. Konuş benimle lütfen. Her şeye kendi başına karar verme. Lütfen bana tekrar güven."

Inara yaşlarla dolmuş, parıldayan kahverengi gözleriyle ona baktı. Çok geçmeden kollarını iki yana açınca Skedi boynuna uçtu ve kız onu göğsüne bastırdı.

“Özür dilerim,” dedi kürküne doğru. “Seni... seni kaybettiğimi sandım. Bir süredir öyle sanıyordum. Dün gece de her şey bitti sandım.”

“Beni kaybedemezsin,” dedi Skedi, boynuzlarını çenesine bastırarak. “Daima yuvam olacaksın. Ben de kendininkini bulmana yardım edeceğim.”

“Ama... hissedemedim. Seni hissedemedim.”

“Biliyorum,” dedi Skedi. “Biliyorum... ama hâlâ buradayım. İnan bana, bağımız hâlâ yerli yerinde.”

Inara onu bıraktı ve yüzünü ellerinin arasına gömdü. Yüzü tuzla kaplanmıştı, ağlıyor olmalıydı. Skedi yakınlardaki bir çıkıntıya konduğunda etraftaki birkaç kişi ona baktı. Inara boynunda asılı parşömeni fark etti.

“O ne?” diye sordum.

“Telle’den,” dedi Skedi. “Senin için.” Deri tüpü çıkarabilmesi için boynuzlarını eğdi. “Bir planın var mı?”

Taşları döven toynakların sesi duyuldu ve çok geçmeden yaya bir kadını kovalayan iki atlı yanlarından geçip gitti. Inara bir kapı aralığına saklanırken Skedi boyutlarını küçülttü. Kız elindeki parşömen tüpüne baktı ama açmak için hiçbir girişimde bulunmadı.

“Scian haklıydı,” dedi en sonunda. “Ne olduğumu ve neden henüz arşivlerde geçmediğimi biliyorum.” Başını yere eğdi, gözleri Skedi’nin boynuzundaki düğmeye takıldı. “Sanırım cevabı buldum. En azından bir kısmını.” Nefesini tuttu ve dudaklarından tek bir kelime döküldü: “Sığınak.”

Skedi’nin de annesinin de tanıdığı güvenli sığınak tanrısından bahsediyordu. Sadece onunla değil, diğer tanrılarla da konuşabiliyor, hatta bambaşka bir diyardaki kırık sandaletlerin güçsüz tanrısına bile seslenebiliyordu. Vahşi bir tanrının lanetini

kırmış ve sadece bir damla kanıyla neredeyse bütün şehri sular altında bırakmıştı. İnara yalnızca kutsanmış değildi, güçleri doğuştan geliyordu. Miras alınmıştı. Güvenli sığınak tanrısı insanlar için tehlikeden uzak yerler kurduysa İnara da tanrılar için güvenliği sağlayabilir miydi?

İnsanlar ve tanrılar birlikte bir yaşam kurabiliyor muydu?

Öyleyse bu başkaları da olduğu anlamına gelirdi.

Skedi bu düşünceyi kendine sakladı. Çözülmesi, değişmesi gereken çok şey vardı.

Fakat bunu kalbinde hissediyordu. “Sığınak,” diye fısıldadı. İnara gülümsedi, gözleri parıldıyordu.

“Bir fikrim var,” dedi.

KIRK ALTINCI BÖLÜM

Elogast

Kraliçe Yolu. Elo ve Naia başka nereye gideceklerini bilememişti. Eve dönseler Naia'nın ailesinin başını derde sokabilirlerdi. Belki çoktan sokmuşlardı.

“Burada uzun süre kalamayız,” dedi Naia, Canovan’la arasına olabildiğince mesafe koymaya çalışarak. “Kapıları ve limanları ele geçirmeleri uzun sürmez.”

“Hiçbir yere gitmiyorum,” dedi Elo.

Canovan boş ve soğuk şöminenin yanında oturuyordu. Masanın üzerine koyduğu yaralı eli ketenle sarılıydı. Bezin bir kısmı kırmızıya boyanmış olsa da kanaması durmuş gibi görünüyordu. Önünde boş bir içki şişesi, yarısı içilmiş başka bir şişe ve mekanizması kanatlarının arasında yer alan, parlak mücevherlerle işlenmiş tel işiyle yapılmış küçük bir kurmalı kuş duruyordu. Canovan'ın nasırlı ve güçlü ellerinde abes kaçacak kadar narin görünüyordu.

Han boştu ama Elo iki yandaki genelevlerden gelen gürültülü sevişme seslerini ve sarhoşların bağırışlarını duyabiliyordu. Görünüşe göre şehri çabucak terk etmeye yetecek parası olmayan bazıları son kuruşlarını biraz eğlenceye harcıyordu. Elo onları suçlamadı.

“Ne demek hiçbir yere gitmiyorum?” dedi Naia. “Her yerde sizi arayacaklar.” Naia, Elo’dan daha iyi bir insandı. Canovan’a bir şeyler fırlatmak için yanıp tutuşuyormuş gibi görünürken bile onu kurtarmaya çalışıyordu.

“Ben de hiçbir yere gitmiyorum,” diye mırıldandı hancı, kaşlarını çatarak. Teknik olarak onları içeri almamıştı ama girmelerine engel de olmamıştı.

“Ne yapmayı düşünüyorsunuz o hâlde?” diye sordu Naia.

“Yaralarımı sarmayı.” Bandajlı elini havaya kaldırdı. “Bir de şu lanet olası şövalyenin karım gibi ölmesini izlemeyi.” Bakışlarını bir kez daha kurmalı kuşa dikti. “Ariam’ın aptal bir dava uğruna ölüşünü izlediğim gibi. İsyacların peşinden gitmeye niyetim yok.”

“*Bal gibi* de peşlerinden gideceksin, inatçı keçi!” diye çıkıştı Naia.

Canovan kuşun kanatlarından birini Elo’yu şaşırtan bir şefkatle okşadı. Fena hâlde sarhoştı ve alkolün etkisiyle daha da acınası olup çıkmıştı. “Şövalyeye göz süzmek istiyorsan, seni tutmayayım,” dedi. “Hanımda oturacağım ve kralın adamları içeri girip beni daldığım hayallerden koparana kadar saklanacağım.”

“Yani intikamını birkaç şövalye ve zayıf bir disiplinle heba ederek yaşayacaksın,” dedi Elo. “İnadından öleceksin.”

Canovan ona donuk bir gülümsemeyle karşılık verdi, ardından sağlam eliyle önündeki şişelerden birini alıp Elo’ya fırlattı. “İstediğim dövüşü aldım, kendini beğenmiş, bok herif,” dedi, attığı şişe Elo’nun eğilmesiyle arkasındaki duvara çarparken. “Hepimiz aptallık edip kazanabileceğinizi sandınız ama esas savaş meydanı burası bile değil. Küçük bir detay. Hesaplı bir hamle.”

“Ne demek istiyorsun?” dedi Naia.

Canovan kıkırdadı, sesi boğazında yankılandı. “Bu küçük isyan hiçbir şey,” dedi. “Gerçek savaş kralın ordusunun Sakre’den ayrılmasıyla başladı. Yıllardır plan yapıyordu, eline bir

fırsat geçtiğinde de balıklama atladı.” Yere tükürdü. “Zahmet edip bize Reach’e ilerleyeceklerini söylediler. Geri çekilmemizi istediler. Geri çekilmemizi!” Başını basaya eğip alını kuşun gagasına yasladı. “Buna hakları varmış gibi.”

Elo gözlerini kırptırdı. Reach mi? Şarhoş, yas tutan bir adamın nefret dolu saçmalıklarını anlamlandırmaya çalışıyordu. “Sakre hiç düşmedi,” dedi. “Kral burada. Savaş *burada*.”

Canovan sırtıttı. “Lesscia yalnızca bir dikkat dağıtmadan ibaretti.” Gülümsemesi kayboldu ve başını tavana dikti. Yüzü suçlulukla buruşurken kuşu sıkıca kavrayıp göğsüne bastırdı. “Ariam bir hiç uğruna öldü ve yine yapayalnız kaldım.”

Elo bir nefes verdi. Kral bütün ordusunu da yanına alıp Sakre’yi terk etmişti. Orada olsa o da bu fırsatı kaçırmazdı. Peki bu fırsata balıklama atlayan kimdi? Kim bu cesareti göstermişti?

Naia, Canovan’a baktı. “Bir hiç uğrunaydı,” dedi, sesi öfkeden titriyordu. “Ve sen bunu *biliyor* muydun?”

“Sana söylesem ne yapacaktın ki?” diye homurdandı Canovan. “Hiçbir şey! Korkup kaçardın.”

“Yaşardık!” diye bağırdı Naia. “Ariam yaşardı. *Ben* elimi kana bulamamış hâlde yaşamaya devam ederdim! Ortılığı birbirine katmadan arşivleri korurduk. Nasıl...” Ellerini örgülerinin üzerinde gezdirdi. “Bunu nasıl düzeltebilirim? Her şey mahvoldu.”

Kapı çarparak açıldı. Elo kılıcını çekerek arkasını döndü, dövüşmeye hazırды.

Silahı neredeyse elinden düşecekti.

“Inara,” dedi şaşkınlıkla.

Saçları darmadığın olmuş, örgüsünden dört bir yana fırlamıştı. Çantası yanındaydı. Yine mavi yeleşini ve balmumu yününden pelerinini giymişti, Skedi de omuzundaydı. Arkasında da Kissen’in atı Bacak duruyordu.

“Gittiğini sanıyordum,” dedi.

“Ben de öldürüldüğünü,” dedi Inara, hana bir bakış atıp Canovan’la Naia’yı inceledi. Bakışları yeniden Elo’ya döndü. “Krala karşılık vereceğiz.”

Naia kulaklarına inanamıyormuş gibi homurdandı. Canovan ise kıstığı gözlerini Inara’ya dikti. Elo dövmelelerinden birinin kıpırdandığına yemin edebilirdi.

“Arren’in hedefinde arşiv var,” diye devam etti Inara. “Skedi kontrol etti. Şövalyeler şehrin içinden Cloche’a doğru bir yol açıyor. Doğruca oraya gidecek.”

Büyük şaşaasından ödün vermeyecekti elbette.

“Arşivler,” diye fısıldadı Naia. Silkelenip kendine geldi. “Kim bu kız?” Elo bir şey söylemeyince bir cevap alma umu- duyla Canovan’a döndü ancak hancı yalnızca omuzlarını silkti.

“Adım Inara Craier,” dedi Inara. Canovan ayağa kalktı, yaralı elini masaya çarptığında yüzünü buruşturdu. Naia şaşkınlıkla bir nefes verdi. “Ve,” diye devam etti Inara, “tıpkı şurada duran dostun gibi benim de tanrılarla aram iyidir.”

Canovan dudaklarını büktü ama sözlerine karşı çıkmadı.

Inara bakışlarını Elo’nunkilere kilitledi. Tanrılar mı? Çoğul mu? Bir şey mi öğrenmişti?

“Sen,” dedi Canovan. “Laneti bozan *sendin*. Sen de... benim gibisin.”

Elo da Inara da onu duymazdan geldi.

“Onları çağırabilirim,” dedi Inara, kendinden emin bir sesle, “bu şehirde kalan tanrılarının hepsini. Bize yardım edeceklerdir.”

Elo, Inara’nın gözlerinde Kissen’i görüyormuş gibi hissetti. Onun kendinden eminliğini, onun gücünü görür gibiydi. İki- sine de akıl sır erdiremiyordu ama ikincisi onu korkutuyordu. Canovan’ın gücüne ne kadar benziyordu? Ne kadar ileri git- mesine izin verecekti?

“Kalan tanrılarının hepsi küçük ve önemsiz,” dedi Canovan. “Kuyularda, kuytu köşelerde, gölgelerin arasında saklanıyorlar.

Hepsini gördüm. Ne yapacaklar ki, askerlerin ayak bileklerini mi ısıracaklar?”

“Yalnızca ilerleyişlerini yavaşlatmamız gerek,” dedi Skedi. “Sana bir şans vermek için, Elo... son bir şans.”

Ona yaklaşmak için. Arren’a. Kral Arren’a. Hayır, Güneşgetiren’e. Onunla kılıcını kullanarak yüzleşebilmesi için. Bunca zamanın, bunca uğraşın ardından –Elo onları kaç kez her şeyden uzak tutmaya çalışmış olursa olsun– onu hâlâ anlayanlar bir çocuk ve bir tanrıydı.

“Yeterli olmayacaktır, Elo,” dedi Naia, elini ona engel olmak istercesine önüne uzatarak. “Yakınına girmeyi başarsan bile ona dokunur dokunmaz öldürülürsün. O bir kral.”

Skedi, Inara’nın omuzuna oturup boynuzlarını kaldırdı. Üzerindeki boncuklardan biri ışığı yakalayıp parıldadı. Sesi Elo’nun zihnini yarıp acı verici bir tınıyla çınladı. *Denemezse sonsuza dek bunun pişmanlığıyla yaşayacak,* dedi.

“Hayır,” dedi Elo. Inara yutkundu ama Elo onunla konuşmuyordu. Sözleri Naia’yaydı. “O bir kral değil, bir tanrı.” Inara’ya döndüğünde küçük kız birden gözüne çok farklı göründü. Korumaya çalıştığı o çocuk olmadığını fark etti. “Ve bizler tanrıları öldürürüz.”

Kissen, Hseth’e doğru yürürken böyle demişti. Ölümüne giderken. Bunu onlar için, gelecek için, bu an için yapmıştı.

KIRK YEDİNCİ BÖLÜM

Inara

Bacak şehirden çıktığı için mutluydu; ahırda çok uzun süre kapalı kalmıştı. Inara onu sokaklarda yürüttü. Kısa kılıcı ve Kissen'in yayı teknelerde kalmıştı ama demirhanede unutulmuş bir hançer bulmuştu. Bae'nin elinden çıktığını düşünmüştü, üzeri Yatho'ya ait olamayacak kadar süslü görünen detaylı gravürlerle bezenmişti. Yatho'yu düşündüğü gibi rıhtımda bulacağını ve birlikte Daesmouth'a varacaklarını umuyordu.

Caddelerdeki kalabalık dağılmıştı, hâlâ etrafta gezinenler de Inara'yı umursamadan geçip gitmesine izin veriyordu. Güneşin batmasıyla uzayan gölgeler, kralın ne yapacağını görmek için şehir merkezine koşan ya da telaşla bulabildikleri ilk eve sığınan insanların etrafa dağılmış eşyalarıyla dolu boş kaldırımları ele geçirmişti. Çatılara vuran soluk, altın renkli ışık kralın zırhını andırıyor, alacakaranlığı ihtişamlı hâle getiriyordu.

Inara, Bacak'la cesaretinin el verdiği ölçüde şehir merkezine yaklaşırken sokaklardan is ve su kokusu sert bir esinti hâlinde geçti. Uzaktan gelen davul ve lavta seslerini duyabiliyordu. Kutlama seslerini.

Inara elindeki hançerin keskin olup olmadığını kontrol etmişti. Planı işe yaramalıydı. Elo ona güveniyordu ve... Inara onu bir daha göremeyecek olsa bile elinden geleni yaptığın-

dan emin olmak zorundaydı. Bunu ona bakışından, söylediği sözlerden anlamıştı. Kimseyi kaybetmek istemiyordu ama ya yapabileceği tek şey buysa? Kazanmalarına yardım edip yüreğini tekrar dağlamaksa?

Dizginlere asılıp Bacak'ı durdurdu. Uzun saç örgüsünü omzunun üzerine çekip eliyle ağırlığını ve kalınlığını hissetti. Annesinin örgüsüne pek benzemiyordu; çok dağınık ve çok kıvrıkcıktı. Ama Lessa bu modeli seviyordu ve Inara küçüklüğünden beri onu taklit edip kendisini annesi gibi hayal etmekten hoşlanmıştı. Onun kıyafetlerini giyer, oymuş gibi davranırdı.

Sonra Kissen çıkagelmişti. Inara'nın planlarını bilseydi ne düşünürdü? Ne söylerdi? Inara gözlerini kapadı. Kissen ölmüştü. Ne düşüneceğinin bir önemi yoktu.

Kissen'i, Elo'yu, annesini düşünüp durmayı bırakmalıydı. Bunu yapacaksa doğru düzgün yapmalıydı.

Önce bir deneme gerekliydi. Hançerin ucunu yüzünün yakınındaki bir tutam saça yasladı. Önce bir tanrıya seslenecekti. Mabedinden uzakta, olmaması gereken yerden duyduğu bir tanrıya. Fikrinin doğruluğundan emin olmalıydı.

Küçücük, bir fareyi andıran kırık sandaletlerin tanrısı Kelt'e uzandı. Bütün tanrıların mabetlerine bağlı olduğu gibi o da Blenraden'a bağlıydı ama sesi dağları ve nehirleri aşıp ona gelmişti.

Kelt. Gözlerini kapatıp ona tekrar seslendi ve saçından bir tutam kesti. Adağı buydu. Ona kendisini, annesine dair anılarını, çocukluk umutlarını sunuyordu. *Bana gel.*

Ona masumiyetinin, insanlığının bir kısmını adıyordu.

Önünde bir şey kıpırdandı. Bacak gergince kişnediğinde Inara gözlerini tekrar açtı.

Fareyi andıran tanrı, ahşaptan kırk dökük maskesiyle oracıkta duruyordu. Gece vakti yere düşen bir gölge gibi bir görünüp bir kayboluyordu.

Başarmıştı. Bir tanrı çağırmıştı.

Kelt, diye tekrarladı tanrı ve etrafına bakındı. *Kelt nerede?*
 “Lesscia,” diye yanıtladı Inara.

Skedi, diye seslendi küçük tanrısının zihnine. *Başardım.*

Elbette başardın, dedi Skedi. *Bu yüzden seninle güvendeyim.*

Çünkü sen sığınaksın.

Sığınak. Yusef. Annesi onu nasıl doğurmuştu? Neden doğurmuştu? Telle'nin gönderdiği parşömende ne vardı?

Lesscia mı? diye sordu, bu sözcüğü ilk kez duyuyormuş gibi. Başını kaldırıp ona baktı. *Düğmeli kız*, dedi. *Önce bir, şimdi iki adak.* Başını hafifçe yana eğdi. *Kelt'e inanıyor musun?*

“Evet, Kelt,” dedi Inara. “İnanıyorum ve kendime inanamam için yardımına ihtiyacım var.”

Kestiği saç tutamını uzattığında Kelt adağını kabul etti, kürkü heyecandan dalgalanıyordu. Maskesi parıldadı, çatlaklar biraz olsun kapandı. Tıpkı Skedi'ye adak sunduğunda olduğu gibiydi. Onu güçlendiriyordu.

Bir armağan, dedi. *Ben... bazen unutuyorum. Yani Kelt'in ne olduğunu.* Inara'ya baktı. *Ama seni hatırlıyorum, küçük kız.*

“Inara,” dedi. “Inara Craier.”

Inara Craier, diye tekrarladı adını yavaşça. *İhtiyacın olan tek şey bu mu?*

“Evet...” Inara daha fazlasını dilemek isterdi ama ondan ne isteyebilirdi ki? Yalnızca emin olmak istemişti. Bu denli uzak mesafedeki bir tanrıyı çağırabiliyorsa bulunduğu şehirde kim bilir neler yapabilirdi.

Patileriyle ona verdiği saç tutamını kavradı. *Seni izleyeceğim*, Inara, dedi. *Kelt sana göz kulak olacak.*

Inara gözlerinin dolduğunu hissetti. Kelt dileğine kulak verip yanına gelmişti. Orada olmamalıydı. Tanrı ilmine göre hepsi mabetlerine, mekânlarına, yuvalarına bağlıydı. Fakat Inara ilme karşı gelmişti ve iradesi yeterince güçlü, adağı yeterince iyi olursa hepsi ona gelebilirdi. Onlardan yardım isteyebilirdi. Hepsini kurtarabilirdi.

Tanrıları güçlendirmeye yetecek adaklar sunması gerekiyordu. Sevdiği ve kaybetme düşüncesinin bile ödünü kopardığı bir şey. Annesiyle arasındaki son bağ.

Inara derin bir nefes alıp hançerini saçlarının dibine dayadı.

Zihni güneşin son ışıklarıyla aydınlanan şehre uzandı, gül tanrısını, kanalların tanrısını, mürrekepçi tanrısını, aklına gelen her şeyin tanrısını düşündü. Scian'ı ve Lethen'i düşündü. Genç ve yaşlı tanrılara seslendi. Skediceth'i düşündü.

Bana yardım edin, diye geçirdi aklından. *Bu şehri koruyun. İnsanlarınızı koruyun.*

Düşünceleri ve iradesi önce Kissen'la, sonra Elo, Telle, Yatho ve diğer arşivcilerle yürüdüğü sokakları aştı. Hayatının en kötü zamanlarında onu korumuş şehri arşınladı.

Korumak istediği şehri.

“Özür dilerim,” diye fısıldadı. “Anne, Elo, Kissen. Özür dilerim.”

Bana yardım edin. Bize yardım edin.

Hançeriyle örgüsünü keserken ağlamamak için kendini zor tuttu. Her bir tutamı sırayla keserken saçları etrafa uçtu. Örgüsü elinde kalırken buklelerinin dağınık uçları Skedi'nin kanatları ya da annesinin şefkatli parmakları gibi boynunu, kulaklarını gıdıkladı.

Kestiği saçına baktı, avucunda ağırlığını tarttı. Çok kalın, çok ağırdı. Bir halat gibiydi. Fakat bir tanrının gözlerinin görebileceği renklerle dolup taşıdığına farkındaydı, bütün o sevgi, öfke, umut oradaydı. Bütün hayranlığı, duyduğu sevgi ve yaşadığı kayıplar saf beyaza karışan amaetist ve sitrin tonlarında parılıyordu.

İyi bir adak, dedi bir ses. Konuşan Skedi değil, Lethen'di.

Inara işini henüz bitirmemişti. Lethen kendi isteğiyle ona gelmişti.

Hayır. Kolları kendi açtığı izlerden kan içinde kalmış Canovan yanına yaklaştı. Yosunun ve gece vakti ürkütücü görünen

ormanların kokusu esintiyle yayılıyor, güneş binaların arasında kayboldukça koku daha da güçleniyordu.

“Bir şey yapmayacağını söylemiştin,” dedi Inara.

“O şövalye için yapmayacağım,” dedi hancı, ona bakarak. “Damarlarında tanrıkanı akıyor.”

Inara bir an için tereddüt etse de başını eğdi. İçinde bir yerlerde bunun doğru olduğunu biliyordu.

Canovan başıyla onayladı. “Benim gibi,” dedi. “Bana benzer sadece bir kişiyle tanışmıştım. Karım Caria. Bir demirci tanrısının torunuydu, metallere arası çok iyiydi.” Sesi çatallandı. “Onun için savaşıyorum. Yaptığım her şey onun için. Bizim için. Tanrısoylular için.”

Etrafındaki gölgeler uzadı, mürrekep karası bacaklar belirdi. Dişler ve parıl parıl gözlere dönüşen hayalet ışıklar ortaya çıktı. Bacak başını havaya kaldırdı, huzursuzlanıp yerinde tepinirken kulaklarını başına yasladı ama Inara dizginlerini sıkıca kavradı. Lethen’in iblisleri. Sekiz tanesi. Fakat bu kez Elo’nun safındaydılar. Inara’nın safında.

“Tanrısoylu,” diye mırıldandı Inara ve iradesini bütün şehrin üzerine bastırdı.

Bana gelin.

Elindeki örgüyü bıraktı. Adağı etrafa dağılıp rüzgâra kapıldı ve binalar boyunca sürüklenip kaldırım taşlarına, suya ve kanallara düştü. Inara, Aan’ın ne düşüneceğini merak etmeden duramadı, tanrının saçı hâlâ boynunda asılı olan şişedeydi. Nehir istediğinde Inara ona tek bir tel sunmuştu. Şimdiyse hepsini.

Bize yardım edin.

Çağrısına ilk yanıt veren mürrekepçi tanrısı oldu. Maira. Inara’nın bileğinde belirip kolun aşağı doğru uzandı.

Gözlerini kör et. İnançlarını sına.

Bacak’ın toynaklarına güller dollandı. Fiziksel bir formu olmayan Makioron hâlâ oradaydı, Inara’nın saçları dikenli saplarına dolanmıştı. Yolun kenarındaki kanaldan sular sızmaya,

kuyular taşmaya başladı. Kanalin köpeği Daefer, huysuzluğu ve pasparlak gözleriyle onlara katıldı. Simsiyah tüyleri yosunlarla kaplıydı.

Lethen ellerini kaldırdı ve Inara'nın saçlarını ılık huzmeleri gibi yakaladı. Feneri daha parlak yandı ve gölgeleri çoğaldı. Önce on altı sonra yirmi oldular

Daha fazla küçük tanrı saklandıkları yerlerden, gizli mabetlerinden çıktı. Döşemecilerin, çatlak taşların, dokumacıların ve renkli ipliklerin tanrıları.

"Orduları dağıtın," dedi Inara. "Savaşı krala götürün. Scian'ın şehrini kurtarın."

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

Skediceth

Kralın Cloche'a uzanan geçit töreni her tarafından sıkı korunuyordu. Zırhları akşam güneşinin altında parıldayan altın rengi ve maviler içindeki şövalyeler, son birkaç günde şehrinin defalarca kez el değiştirdiğini görmüş, artık kimin sözünü dinlemesi gerektiğini bile bilmeyen kalabalığı geride tutuyordu. Giysilerinin altındaki karmaşık ve düğüm düğüm renkleri bir kakafoniden farksızdı.

Skedi çatıdan çatıya uçarak alaya yaklaştı.

Bu karmaşık duygular, gerilim serbest kalmak istiyordu. Kutlamak, yok etmek istiyordu. Birinin iradesinin içeri sızıp kontrol ele almasına yeterdi. Güneşgetiren bunun kendi iradesi, kendi zaferi olmasını istiyordu. Karmaşaya sahip çıkıp onu dizginlemek istiyordu. Skedi onu anlayabiliyordu. Bir tanrı bunu isterdi.

İşte oradaydı. Kral, atının sırtında gururla ana caddede ilerliyordu. Siperliği indirilmiş miğferinden Skedi'ninkilere benzeyen altın boynuzlar yükseliyor, başının etrafındaki hoş haleyle çevreleniyordu. Göğüs zırhıysa garipti; derin bir yara almış gibi ortasından yarılmıştı. Skedi duraksayıp bir çatıya doğru alçaldı.

Kral bir tanrıdan aldığı kalbini gururla sergiliyordu. Kendi kurallarına ihanet ettiğini dünyaya duyurmasına rağmen insanlar onunla birlikte yürüyordu.

Bir esinti çıktı.

Skedi ışıkla dolu, koyu renkli bir saç teli gördü. Ardından Inara'nın fısıltısı duyuldu.

Bize yardım edin.

Başarmıştı. Skedi'nin kalbi onun için sızladı. Kürkünün kabardığını, tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Hava güçle doluydu. Kendi insanının, sığınağının gücüyle.

Havalanıp Inara'nın saç telini boynuzuyla yakaladı. Bu adak diğer tanrılar kadar onun içindi de.

Kralı durdurun. Güneşgetiren'i yok edin.

Skedi kızın dileğinin varlığının her bir zerresini doldurmasına, Inara'nın duygularının bedeninde dolaşmasına müsaade etti. Bunu, adağının enerjisini hissetmek onu heyecanlandırdı. Kanını şimdiye kadar hiç tatmadığı bir ışık ve sıcaklıkla doldurarak ona güç ve bir amaç veriyordu. Bu, şimdiye kadar hissettiği her şeyden daha iyiydi. Güç. Enfes, baş döndüren bir güç.

Tanrıların bu gibi adaklara neden bağımlı olduğunu artık anlıyordu.

Süzülmeye devam ederken çırpınıp kendine geldi ve düşüncelerini Inara'ya çevirdi. Onun isteğine, iradesine odaklandı. Nerede olduğunu biliyordu; yanında tanrılarla batıdaki sokaklarda ilerliyor, yollarını kesmek için arşivlere gidiyordu. Bedeni cesaret, kararlılık ve güçle dolup taşıyordu.

Skedi de cesur olabilirdi.

Çatıları aşıp bir serçe büyüklüğündeki vücuduyla birliğin üzerinde süzüldü.

Burada hiçbirinize ihtiyaç yok.

Beyaz bir yalan. Muhafızların, askerlerin, şövalyelerin miğferine dokunup hepsine yalanını aşıladı. Renkleri pelerinlerinin ve giysilerinin mavisi, zırhlarını süsleyen altın tonları gibi parlıyordu. Fakat uniformalarının altında bir farklılık vardı; kişiliklerinin, umutlarının ve hayallerinin tohumları orada saklıydı.

Burada istenmiyorsunuz.

Yalanını zihinlerine öyle usulca iliştiirdi ki hiçbirinin ruhu bile duymadı.

Kralın size ihtiyacı yok. Sizi kullanmak istiyor.

Bu bir beyaz yalan sayılır mıydı? Tek yapabileceği yalan söylemek miydi? Skedi artık bundan pek de emin olamıyordu. Tanrılar değişmezdi, değil mi? Gerçi mabetleri olmadan hayatta da kalamazlardı. Tanrılar küçük bir kızın seslenmesiyle çağırılmazdı.

Yeterince istenirse dünya değişebilirdi.

Burada olmamalısınız.

Askerlerin yürüyüşleri belli belirsiz yavaşladı. Az önce havada olan kılıçları alçalmaya başladı. Kavalcılardan biri yanlış notayı çaldı, davullardan biri tempoyu kaçırdı.

Skedi dikkatini pencerelere, sokaktaki insanlara çevirdi. Birkaç kişi ön kısımlara ulaşmayı başarmış, atların ayaklarına ezildiklerinde etrafa güzel kokular yayan biberiye ve kekik dalları atıyordu. Diğerleriyse sadece kalabalığı izliyordu.

Burası onun şehri değil, diye fısıldadı Skedi.

Yanlarından süzüldüğünde insanların renkleri dalgalandı. Inara'nın saçından, Solom'un adağından güç alarak yalanlarının dozunu arttırdı.

Onu burada istemiyorsunuz. Burası onun şehri değil. BURASI ONUN ŞEHİRİ DEĞİL.

İlk tepki bir çocuktan geldi. Açık pencerelerin birinden fırlattığı bozuk bir lahana kafasını kaldırmış bir askerin koluna çarptı. Alev alev yanan parlak mavi renkler şaşkınlıkla titreşti.

Sokakta duran yaşlı bir kaptan alçak sesle alayı yuhalamaya başladı, çok geçmeden birkaç kişi daha ona katıldı.

“Kralın huzurunda sessiz olun!” diye bağırdı şövalyelerden biri. Kral yaklaşıyordu.

Ne kralı? Şu burnu havada velet mi? Skedi onlara duymaya ihtiyaç duydukları şeyleri söyleyerek iradesini güçlendirdi. Al-

tından tacı başında parıldarken insanlar açlıktan ölüyor, ticaret duraksıyor.

Kalabalıktan biri bir şövalyeyi ittirdiğinde adam aynı şekilde karşılık verdi. Bir kavga patlak verdi ve biri davulculardan birini yere düşürdü. Ritim bozulsaydı da alay tek vücut gibi uyum içinde ilerlemeye devam etti.

Çok geçmeden ayakları suya girdi. Olmaması gerektiği hâlde önlerine bir kanal çıkmıştı. Kalabalıktan şaşkınlık nidaları yükseldi. Sadece bir değil bütün kanallardaki sular yataklarından taşarken izleyicilerden birkaçı yürüyen şövalyelerin önüne atladı. Hızla akan su patikalara, yollara taşıdı. İşgalcilerin kirli, kalın boylarının etrafından aktı.

Inara, işe yarıyor, dedi Skedi. Karşılık veriyorlar.

Alay kiremit satan bir atölyenin önünden geçerken su siyaha, kırmızıya, koyu sarıya sonra da pırıl pırıl pembeye döndü. Askerlerin yüzlerine sıçrayıp gözlerine kaçtı. Yılan formunda bir tanrı aralarına fırlayıp ayaklarının etrafından sürünerek renkleri üzerlerine sıçrattı. Üniformalarını sarıya, eflatuna, zümrüt rengine boyadı. Mavi dışında her renge.

Kalabalığın bir kısmı kaçmaya başlarken diğerleri tırmanan öfkeyi körükledi.

Burada istenmiyorsunuz. Buraya ait değilsiniz. Burada olmamalısınız.

Şehir sakinleri caddeyi dolduran dikkati dağılmış şövalyelerin arasından geçerek yola çıktı ve askerleri itip kakmaya başladı. Yürüyüşün nizamı bozuldu ve tören bir arbedeye dönüştü. Kaos giderek büyürken Skedi bıyıklarını uzatmış, güneş ışığının altında süzülüyordu. Düzendən, uyumdan, saygıdan eser kalmamıştı.

Çok geçmeden Skedi su boyunca uzanan gölgeler ve ışıklar gördü, burnu belli belirsiz bir yosun kokusuyla doldu.

Gölge iblisler ara sokakta tek başına, hafifçe topallayarak yürüyen, elinde baltalar taşıyan, dövmeli bir adamın yanında ilerliyordu.

Yolların Letheni'nin oğlu, yarı tanrı Canovan'ın yanında. Tanrının kendisi de arkasına düşen gölgesi gibi onunlaydı. Terk edilmişlik ve öfkeyle dolu bu hâliyle Elo'dan çok farklıydı. Fakat bunu iyi kullanıyordu.

Canovan ve gölgeleri ulumalar eşliğinde kralın ordusunu barajdan taştan bir su gibi yarararak ana caddeye daldı. Birkaç asker çılgınlıkla atarak üzerlerine gelen kâbuslarından fırlamış korkunç, ağzı sivri dişlerle dolu yaratıklardan kaçtı.

Burada hiçbirinize ihtiyaç yok, dedi Skedi, kargaşaya doğru. İstenmiyorsunuz. Hoş karşılanmıyorsunuz. Sevilmiyorsunuz.

Havada ıslığı andıran bir ses yankılandı. Skedi içgüdüsel olarak eğildi ve bir şeyden kıl payı kurtulduğunu fark edince tüylerinin diken diken olduğunu hissetti.

Bir ok.

Kralın yanındaki atlılar üzerine iki ok daha fırlattığında tekrar havalandı. Okların uçları gri briddite metalindendi.

Briddite onu öldürebilirdi.

Kral yukarı bakıyordu, halesi ve boynuzları geriye doğru yatmıştı.

Skedi oynadığı oyuna bir son verip çatılara sığınırken kiremitlere çaptı. Koşmaya başladı ve iki ok daha arka bacaklarının uçlarını yaktığında kendini bir sonraki ara sokağa attı.

Onu görmüşlerdi.

Dahası, bir tanrı olduğunu biliyor ve onun için hazırlanıyorlardı.

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

Elogast

Güllerin kokusu arşivin önündeki meydanı sarmıştı. Elo kemerin üzerindeki koyu kırmızı çiçeklerin arasına saklanmış bekliyordu ama etrafta pek fazla insan yoktu. Maviler içindeki iki şövalye, Elo'nun çatılara tırmanıp Inara'nın bahsettiği girişe süründüğünden bihaber vaziyette, atlarının sırtında etrafta dolaşıyordu. Elo kılıcını çekip diz çökmüştü, briddite ucu güllerin ötesindeki taşa değiyordu. Bekleyip nefeslendi.

Güneşgetiren'i öldürecekti. Olmayı arzuladığı, insanların zihinlerini, düşüncelerini, sevgilerini çarpıtma gücüne sahip tanrıya dönüşmeden, uğruna kan adanmasını istemeden önce kralı öldürecekti.

Elo elini göğsüne götürerek kendine Naia'nın zırhının altındaki yara izini hatırlattı.

Davul ve kavallar giderek yaklaşıyordu fakat sesleri artık bozuk ve ahenksizdi.

Güneşin son altın renkli ışıkları da kubbenin arkasında kaybolup geceye karışırken güllerin kokusu yazın ortasındalmış gibi arttı, yoğun ve baş döndürücü bir hâle geldi. Elo çok geçmeden nedenini anladı.

Kemerinden meydan duvarları boyunca uzanan dikenli çalılar, henüz çiçek açmamış diğerlerine doğru ilerliyordu. Dallar

ağır ağır, emin tavırlarla ilerliyor, duvarların arasına ve pencere pervazlarına dolanarak fayansları kaplıyordu. Elo aralarına dolmuş ince, kahverengi saç tellerini ikinci kez fark etti.

Inara. Bu onun işiydi.

Elo kılıcını kavradı ve başparmağını bir zamanlar aslan başının olduğu boş kabzanın üzerinde gezdirdi. Kissen bundan hiç hoşlanmazdı.

“Ne—” Meydandaki şövalyeler olan biteni fark edince çalılara daha net görebilmek için miğferlerinin siperliğini açtılar. Dallar duvarlara yayıldıkça tomurcuklanıp çiçekler açıyor, solup kan dolu su kabarcıkları gibi patlıyordu. Taşların üzeri kırmızı yapraklarla doluydu. Meydanı neredeyse tamamen sarmalamışlardı. Elo’nun altındaki kemer güllerden görünmüyordu.

“Sakin dokunmayın,” dedi içlerinden biri, yoldaşı atını duvara yaklaştırmaya paniğe kapılmıştı. Diğer kapılar da kalın dikenlerle kapanmaya başlamıştı. “Gidip kralı uyarın.”

“Ama—”

“Ben burada kalacağım.”

İkinci şövalye koşmaya başladığında etrafa taşlara vuran toynakların takırtıları yayıldı ve çalılar tarafından yutulmadan önce kemerlerden birinin altından geçti. Elo arkasındaki bitkilerin ona zarar vermeden kalınlaşıp sokak boyunca ilerlemesini izledi. Nefesini verdi. Savaşın ortasında tanrılarla ittifak kurmak yaptıkları en akıllıca ve en tehlikeli hamleydi. Her biri pazarlık yapmış ve bir adak almıştı; değerli bir sığır, bir at ve birkaç hayvan daha. Savaş tanrısı on iki at almış, sonra Arren ona sırt çevirdiğinde neredeyse hepsini mahvetmişti. Bu gül tanrısıysa Inara’nın bir tel saçıyla böylesi bir güç gösterisinde bulunuyordu.

Bir kıpırtı fark etti. Beyazlar içindeki insanlar. Elo arkasına baktı. Açık renkli cübbeler giymiş bir grup insan, çiçeklere bakıp fısıldaşarak kapanmadan hemen önce başka bir kapıdan meydana girdi. Elo iyice gizlendiğinden emin olsa da yerine

sindi. Bunlar arşivci miydi? Çıraklar mıydı? Hayır, hepsi cübbeli değildi. Paralarının satın alabildiği en açık renkli, düz ketenden pantolonlar ve tunikler giymiş, eşarplar takmışlardı.

İçlerinden birini tanıyordu. Naia.

Kadın meydana girerken duraksayıp ona doğru baktı. Temiz ve kolalı kıyafeti bembeyazdı, saçındaki gümüş telleri çıkarmıştı.

Elo derin bir nefes aldı. Naia onu görmüştü, bakışları zafer doluydu. Ne yapıyordu? Yaptıklarını telafi etmeye mi çalışıyordu? Yanında otuz, kırk kişi vardı, bazıları büyükanne ya da büyükbaba olacak kadar yaşlı, diğerleriye Inara kadardı.

Fakat yüzündeki ifade daha fazlasını söyler gibiydi. “*Ben böyle savaşırm,*” der gibi bakıyordu.

“Durun!” dedi meydanda kalan şövalye. “Buraya girmeniz yasak.”

Naia şövalyeyi duymazdan geldi. Yoldaşlarının üzerinde hiçbirisi silah, kalkan ya da zırh yoktu. Gergin ama kararlı görünüyordlardı. Naia onlara el ele tutuşup arşivin önünde uzun bir hat oluşturmaları için yönlendirdi. Elo birden beyaz cübbelerin neyi simgelediğini hatırladı; Scian’ın saldırıya uğrayıp öldürülmeden önce giydiği, sonrasında kire, kana bulanmış, tozla kararmış cübbelerdi bunlar. Beyaz onun masumiyetini, koyu griyse bilgeliğini temsil ediyordu.

Muhafız atından indi, kılıcı hâlâ elindeydi. “Hemen gitmeniz gerek,” diye bağırdı ve liderleri olduğu apaçık ortada olan Naia’ya doğru ilerledi.

Elo dişlerini sıktı. Naia geri adım atmayı reddediyordu. Elo savaşıyorsa o da savaşacaktı fakat bunu kendi, barışçıl yoluyla yapacaktı. Cesaretine hayranlık duysa da bu her şeyi mahvedebilirdi. Elo her an yardımına koşmaya hazır vaziyette kemerin üzerinde doğruldu.

“Bu bölge kralın yetksini altındadır,” dedi şövalye, kılıcını tehtitkâr bir tavırla sallayarak.

“Burası bizim şehrimiz,” diye karşılık verdi Naia, sesi mağrurdu. “İstedığımız yerde dururuz.”

“Arşivlere girme izniniz yok.”

“Arşivlere girmiyoruz.”

Meydanın bir ucundan ötekine kadar uzanan, sayısı artık elliyi, belki de altmışı bulmuş insan kuyruğu kollarıyla arşiv kapısının önüne barikat çekmişti. Meydanı çoktan doldurmuş güllerin yukarı doğru büyüyüp kalınşarak bir duvara dönüşmesini izliyorlardı. Elo başını öteki yana, şehre doğru çevirdiğinde karanlık gökyüzünün altında büyüyen görkemli bir çiçek denizinden başka bir şey göremedi.

Şövalye şaşırmıştı. “Hemen gidin yoksa sizi bizzat kovacağım.”

Naia diğerlerinin arasına girip yanındakilerin elini tuttu. “Hepimizi mi?” diye sordu. “Tek başına mı?” Göllere manidar bir bakış attı. “Dikenleri aşıp mı?”

Tedirgin şövalye yutkundu. “Ordu gelince—”

“O hâlde gelmelerini bekleyeceğiz.”

Elo kılıcını daha sıkı kavradı ve güllerle kırmızıya boyanmış meydanın ötesine baktı. Arren’in geçit törenini henüz göremese de seslerini duyabiliyordu. Davul sesleri kesilmişti.

Yerini çığlıklara bırakmıştı.

ELLİNCİ BÖLÜM

Kissen

Kissen bir evin bodrumuna kilitlenmişti. Etrafındaki üç ağaç ve kuş mührü basılmış varillere bakılırsa muhtemelen Craierlerin eviydi. Kelepçeleri başının üzerindeki kirişe zincirlendiğinden ayakları güç bela yere değiyordu ve pencereden süzülen alacakaranlığın loş ışığı dışında içerisi kapkaranlıktı. Yine de bu kadarı bile hançerinin ve koltuk değneğinin pek uzak sayılmayacak ama uzanması mümkün olmayan bir varilin üzerinde durduğunu görmesine yetiyordu. Belki de bunu onunla dalga geçmek için yapmışlardı.

Eh, hiç değilse dili hâlâ yerli yerindeydi. Telle'ye okuma yazma bilmemesinin nihayet bir işe yaradığı müjdesini verebileceğini umuyordu.

Kissen'i Reach'i ele geçirene kadar bekletmeyi planlıyorlardı. Bu ne kadar sürecekti? Galip geleceklerinden son derece emin görünüyorlardı. Lessa her ne planladıysa, Kissen'i korkutacak kadar kendinden emindi. Hiçbir şey bir planla intikam peşinde koşan, zeki bir kadından daha korkutucu olamazdı.

Fakat niyeti Reach'in duvarlarını aşmaktı. Tırmanma girişimlerinin başarısız olduğu ortadaydı. O hâlde Lessa neden kendinden bu kadar *emindi*?

Kissen iç geçirdi, verdiği nefes etrafındaki örümcek ağlarından bazılarının kıpırdanmasına neden oldu. Üç kez bağlandığı kırıktan kurtulmaya yeltenmiş ama başaramamıştı. Tarin ne yaptığını biliyordu ve bu, Kissen'in canını fena hâlde sıkıyordu. Terk edilmiş, dayak yemiş, dağların tepelerinde ve gökyüzünde sürüklenmişti. Hseth'e karşı kazandığı muazzam zafer bambaşka bir karmaşa doğurmuştu: ülkesi işgal edilmek üzereydi ve kimse uyarılarına inanmıyordu.

"Beni hâlâ izliyorsan, Osidisen," dedi sert bir sesle, "eminim sen de Aan da yanlış bir ulak seçtiğinizi anlamışsınızdır."

Elbette yaşlı tanrıdan bir cevap gelmedi. Onu bu mesafeden görebilecek kadar güçlüyse bile bir şey yapmak için bir tanrıkatilinin yakınmalarından daha fazlasına ihtiyacı vardı. Kissen kendine kızıp başını geriye attı. Ne zamandan beri tanrılardan yardım dileniyordu? Neden kendine acıyor, kurtarılmayı umuyordu? Bunlar hiç de onun yapacağı şeyler değildi.

Kissen kelepçelerin arasındaki ellerini çevirdi. Onları hareket ettirebiliyordu; bilek kısımları sıkı değildi. Küçük de olsa bir şansı vardı. Bunu yapabiliirdi ama canı yanacaktı.

Gerçi çocukken dişini kıracak kadar sert bir ipi koparmıştı. Acıya yabancı değildi. Her güne onunla uyanıyor, onunla yaşıyor, onunla uyuyordu. Tıpkı alıp verdiği nefes gibi daima onunlaydı. Onu kullanabilirdi.

Kissen kollarından güç alıp dizlerini kaldırdı. Karnı ağrıyordu, muhtemelen fena hâlde morarmıştı. Bacaklarını daha da yukarı kaldırınca vücudu titremeye başladı, ayaklarını bileklerini tutan kirişe yasladı. Ardından sol elini kelepçenin izin verdiği ölçüde aşağı kaydırды ve başparmak kemiğini metalin içine soktu.

Hızlıca iki nefes alıp tek seferde verdi. Sonra aynısını bir kez daha tekrarladı. Acıya aşinaydı. Acı onundu. Fakat bunu tek seferde bitirmek istiyordu. Haykırıp gücünü toplayarak bacaklarını ve vücudunu sağa yatırdı.

Midesi kırılan kemiğin çıtırtısı henüz hissetmeden bulanmaya başlamıştı. Ardından muazzam bir acı geldi.

Kirişten düşüp yanlamasına yere çakıldı ve sanki kendini koruyabilecekmiş gibi sol elinin üzerinde bir top hâline geldi. Önce üşüdüğünü, hemen ardından da sıcakladığını hissetti; çok sıcakladığını. Kan vücuduna hücum ederken safra boğazına yükseldi. Acıyla bağırmamak için dişlerini sıktı, eline bakmaya korkuyordu. Sonra bir nefes aldı. Aldı ve verdi. Eli yanıp kavruluyor gibiydi. Acı ilk anda hissettiği şiddetini kaybetmişti ama hâlâ için için sızlıyordu. Parmakları zonkluyordu.

Kissen bir nefes daha alıp eline göz attı. Kanıyordu ama çok da kötü sayılmazdı. Çoktan şişmişti ve daha da beter olacaktı. Başparmağı gevşekçe sarkıyordu, bu iyiye işaret olmalıydı. Kırılmaktan ziyade yerinden çıkmış olabilirdi.

Oturur vaziyete geçip yumruğunu kavradı, sonra eklemi tutup başparmağını kaldırırken yutkundu. Kandan rahatsız olmasa da gevşekçe sallanan et için aynısını söyleyemezdi. Parmağının ortasını tutup nazikçe çekti. Gariptir ki canı beklediği kadar yanmadı ve buna güvenerek daha sertçe çekip hafifçe büktü.

Bir sürtünme hissi ve ardından gelen çatırtıyla kemik yerine oturdu. Gözleri karardı ve acı dalgasının geçip gitmesini beklerken dişlerinin arasından tısladı. Acı ağır ağır kayboldu. Şişlik hareketlerini kısıtlıyor olsa da başparmağını hareket ettirebiliyordu.

Kelepçe sağ elinden sarmaya devam ediyordu ama levye ve çekicin halledemeyeceği bir şey değildi. Güçlkle ayağa kalkıp topallayarak varile ilerledi ve koltuk değneğiyle Osidisen'in hançerini aldı.

"Pekâlâ, yaşlı keçi. Sanırım diğer planımı denemem gerekecek."

Denize atılan o briddite kafesler geri çıkarılabilir miydi? Deniz tanrısı yeniden dileklere ve köpüklere dönüşene kadar yıllarını ıstırap içinde mi geçirecekti? Kissen kaç kez Osidisen'in

ölmesini dilediğini hatırlamasa da şimdi ona acımadan edemiyordu. Bu garip bir duyguydu, bir tanrıya –anne babasının ve kardeşlerinin her şeyden çok sevdiği ama onları kurtaramayacak kadar zayıf bir tanrıya– karşı böyle hissedebileceği aklının ucundan geçmemişti.

Bir de Inara vardı. Kissen gün gibi ortada olan gerçeği bunca zamandır görmezden geliyordu. Inara'nın yapabildiğini tanrılar bile yapamazdı.

Kissen bir an için tereddüt etti. Bu onun savaşı değildi. Daima kendi sorunlarıyla uğraşmış, üzerine düşeni yapmıştı. Olanlara sırtını çevirmeliydi. Toprakların parçalanacak olması neden umurundaydı ki? Sonuçlarıyla Telle ve Yatho'yla birlikte yüzleşebilirdi. Belki Inara da yanlarında olurdu. Küçük kızı deli annesinin onu bu hâle getirmek için yaptığı her şeyden kurtarabilirdi.

Fakat bunu yapamayacağını biliyordu. Denemeye devam etmeliydi çünkü ufuktaki savaşı kendi gözleriyle görmüştü. Bir şeyler yapmazsa daima daha fazlasını yapıp yapamayacağını, daha fazla insanı kurtarıp kurtaramayacağını, daha çok çabalayıp çabalayamayacağını düşünüp duracaktı. Hseth'e tapanların insanlara, tanıdıklarına, sevdiklerine, komşularına ve komşularının çocuklarına neler yapabileceğine birinci elden şahit olmuştu. Ya bu yeni Hseth eskisinden de beterse? Kaç çocuğun yanıp kül olacağını kim bilebilirdi ki?

Reach'te ne yapacaklarını bilmese de Kissen, iç savaş Hseth'in alevleri kadar hızla yayılmadan ve herkesi öldürüp küle çevirmeden şansını bir kez daha denemesi gerektiğini biliyordu.

Hançerini kolay erişebilmek için kuşağındaki bir ilmeğe geçirdi ve değneğini sol kolunun altına sıkıştırdı, eli acıyla zonklayınca yüzünü buruşturdu. Hâlâ sağlam parmaklarıyla ahşabı kavrayıp kapıya doğru yöneldi. Kolu çekip bir küfür savurdu. Kapı kilitliydi.

Lessa ve köpeği hiç de aptal değildi.

İçeride gök gürültüsünü andıran bir gümbürtü yankılandı, hemen ardından hava öyle şiddetle sarsıldı ki Kissen ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu, kulaklarının tıklandığını hissetti. Tavandan düşen tozlar üzerine yağdı. Örümcek ağları titreşti.

Bir gümbürtü daha geldi. Bu seferki daha yakındandı. Zemin hafifçe sallandığında Kissen sağlam eliyle kapı koluna tutundu.

Bu bir gök gürültüsü değildi. Alakası yoktu.

Üçüncü gümbürtü duyuldu. Birkaç saniye sonra yer tekrar sarsılınca variller devrilip birbirlerine çarparak etrafa dağıldı. Sarsıntı ve ses artarken Kissen kapının yanına çömeldi. Hava uğuldadı, Kissen bir çığlık koyverip elleriyle başını kapatmadan hemen önce toprak ve taşın kokusunu aldı. Öteki uçtaki bodrum duvarındaki keresteler yuvarlanan kayalarla birlikte içe doğru çöktü. Çamur, toprak ve taştan oluşan bir çığ çatı desteklerine ve varillere çarparak büyük bir gümbürtüyle hepsini paramparça etti.

Hava yavaş yavaş sakinledi. Kissen kendini toz ve çamurun yanı sıra ekşi ve keskin kokulu başka bir şeyle daha kaplanmış vaziyette buldu. Başını yukarı kaldırdı. Hava, solmaya yüz tutmuş güneş ışığı huzmeleriyle birlikte bodrumun parçalanmış duvarlarından içeri süzülüyordu. Basamakların üzerinde durduğu için hayatta kalmıştı: zemin yarılmış, odanın yarısını dolduran çamur ve taş varilleri paramparça etmişti. Kissen içlerinde konyak ya da şarap olduğunu düşünmüştü ama etraf siyah bir şeyle doluydu.

Kalbi tekledi. Bu tozun kokusunu biliyordu: kara barut tozu.

İçeriye bir fener bırakmamalarına şaşmamalıydı. Kissen bu tozu küçük briddite bombalarında kullanıyordu. Büyük hava veya ateş tanrıları için idealdi. Fakat bodrumdakiler bir gemiyi batırmaya yeterdi.

Ya da bir binayı yıkmaya.

Dahası, bunlar Lessa Craier'in kullanmadıkları, *yedek* bıraktıklarıydı. Bir soylu böyle muazzam miktarda kara barut tozunu nereden bulabilmişti?

"Lessa Craier," diye fısıldadı Kissen, "ne yaptın sen?"

ELLİ BİRİNCİ BÖLÜM

Arren

G eçit töreni yerel halkın ve tanrıların saldırısıyla bir kaosa dönüşmüş, mavi ve altın tonları sokakları ele geçirmişti. Arren, yanı başındaki kargaşanın icabına bakmaları için kendi komutanları ve generallerini görevlendirmiş, Risiah ve Peta'yla ilerlemeye devam etmişti. Üzerine yumurta, meyve, taş gibi şeyler atılsa da hiçbirisi ona isabet etmiyordu. Muhafızları ellerindeki kalkanları nasıl kullanacağını iyi biliyordu.

Tanrılar. Tanrıları bu işe karıştıran Elo'ydu. Arren öfkeyle yanıp tutuştu. Buna nasıl cüret ederdi? Hem bütün bunları tek başına nasıl yapmıştı?

Sokaklar suyla dolmuş, şövalyeleri dört bir yandan fırlayan dişli gölgeler, uçuşan mürekkepler ve çatlayan fayanslarla uğraşıyordu. Onların da ötesinde Lesscia halkı, ellerinde silah bile denemeyecek sopa ve mutfak bıçaklarıyla kılıçlı askerlere kafa tutmaya çalışan agrasif bir gurüha dönüşmüştü. Elleri lekeli mürekkepçiler dövüşecek birini bulmak için atların sırtına tırmanmaya çalışıyor, elinde iki balta taşıyan kaçığın teki önüne gelene saldırıyordu. Yether muhafızlarından birkaçı da Arren'in beklediğinin aksine dirayet gösterip kargaşaya karışmıştı.

Seni sandığın kadar sevmiyorlarmış, diye fısıldadı Hestra.

“Sevecekler,” diye tısladı Arren. Çok fazla kan dökülmeyeceğini ummuştı ama Elo’ya yaptıklarının bedelini göstermesi gerekiyordu.

Göreceğiz.

“Ateş!” diye bağırdı ordunun ön saflarındaki yüzbaşılardan biri.

Saflarını olabildiğince düzeltmişlerdi ve okçular önlerini açmaya çalışıyordu. Okların hedefi olan iki kadın çığlık attı.

“Ateş!”

Bu delilikti. Arren’in yok etmeye çalıştığı deliliğin ta kendisiydi.

Peki bütün bunlar yaşanırken Elo neredeydi? Beloris Yet-her değerini kanıtlamak üzere çaresizce şehrine döndüğünde Arren, dostunun kaçıp gitmeyeceğinden şüphelenmişti. İleride onu mu bekliyordu? Arren olacakları, Elo’nun yüzünü tekrar gördüğünde yaşayacaklarını hissedebilmek için kalbinin hâlâ atıyor olmasını diledi.

Niyetini belli etmesi gerekiyordu. Herkesin anladığından emin olmalıydı. Bütün tanrılar ölmeliydi. Sadece o halkının güvenliğini sağlayabilir, hepsini koruyabilirdi. Tanrılar zayıf, güvenilmez ve aptaltı. Tehlikeliydi.

Birkaç gece önce kulağına gelen söylentiler doğruysa nereden başlaması gerektiğini çok iyi biliyordu. Hatta emri çoktan vermişti.

Törenin ön saflarındakiler toplanıp durmuştu. Arkasında askerler hâlâ suyla boğuşuyor, kanallardaki yosunlar ve halatlar onları suyun altına sürüklerken çığlıklar atıyordu.

“Kokuyu alıyor musunuz?” diye sordu Risiah.

Arren başını iki yana salladı. Hiçbir koku almıyordu; duyuları hareketsizdi.

“Gül,” dedi Risiah.

Bir boru sesi duyuldu, mavi pelerinli bir muhafız atıyla yanlarına geliyordu. “Majesteleri!” Ter ve çamur içinde kalmıştı, alnında kan lekeleri vardı. “Arşive uzanan bütün girişler kapandı.”

“Nasıl *kapandı*?” dedi Peta.

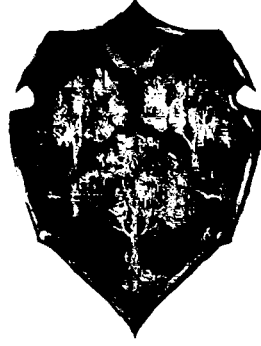
Arren önüne baktı. Caddede kan kırmızısı renginde, kalın ve giderek büyüyen çalılardan bir duvar oluşmuştu. Dikenleri ayı pençeleri kadar uzundu ve çiçekleri sokağa dökülüyordu.

Risiah. Bu onun göreviydi ve komutanı da bunun farkındaydı. Arren miğferli başını veigaya çevirdi.

“Tanrılarını alaşağı et,” diye emretti. “Gerekirse hepsini yakıp kül et.”

ELLİ İKİNCİ BÖLÜM

Inara

Tnara, Bacak'ı Cloche'a doğru sürdü. Lesscia'nın sokakları su altındaydı; akşamın karanlığında kanalla nehri ayırt etmek imkânsızdı. Suyun yüzeyinden uzanan ve artık hiçbir işe yaramayan köprüler sadece korkuluklarından ayırt edilebiliyordu, Bacak'ın yanından tekneler sürükleniyordu. Kapıların önüne içi kum dolu çuvallar yığılmış, pencereler suyun sızmasını engellemek için tahtalarla kapatılmıştı. Çaresiz aileler çocuklarını sırtlarına almış, pahalı mobilyalarını merdivenin üzerine çıkarmıştı. Bir arşivci üst kattaki penceresinde ağlayarak sırlı sıklam olmuş el yazmalarını güneşin son ışıklarının altına seriyordu.

Sağlam adımlarla ilerleyen Bacak, her hareketiyle etrafa parıldayan damlacıklar saçıyordu. Caddeleri kısmen yürüyerek kısmen de koşarak aşıyordu. Hemen arkalarından gelen iki gölge iblis onları koruyordu.

Çok geçmeden Inara, Craier kâhyasının yaz festivallerinde fenerlere doldurduğu yağ gibi yoğun ve tatlı bir gül kokusu aldı. Bu düşünce bir zamanlar onu rahatlasa da şimdi içindeki öfkeyi körüklemekten başka işe yaramıyordu.

Kokunun ardından kulakları kılıç sesleriyle doldu.

Bacak bir ara sokağa girdi, Inara ilerideki çalılıklar ve çiçeklerle dolu sokağı görebiliyordu. Makioron. Gücü şehrin dört bir köşesine yayılmıştı. Bir grup şövalye dallara saldırıyordu. Inara pelerinlerindeki sembolü tanı mıyordu; kralın her zamanki geyi ve güneş ışınlarından oluşan sembolünden farklıydı. İçlerinden ikisi ellerine yaprakları ve dalları yakmak için birer meşale almıştı, elleri ve yüzleri kan revan içindeydi. Diğerleriyse kılıçlarını kullanıyordu ve bitkilere her dokunuşlarında yapraklar kıvrılıyor, kabuklar buruşuyordu. Kılıçlar nihayet gülü kesmeyi başardığında dal ısırılmış bir yılan gibi geri çekildi.

Briddite. Inara o donuk gri renkli metali her yerde tanırdı. Bu insanlar tanrıkati liydi.

Fakat Makioron karşılık veriyordu. Kesilen her bir dalın yerini öncekinden daha göz alıcı, daha kalın daha fazla dikenli çalı alıyordu.

Inara bir an için dizginleri çekip atı durdurdu, ne yapacağından emin değildi. Askerlerin pelerinlerindeki sembol Kissen'in kâğıt ve deriden defterini dolduranın aynısıydı. Veigaların mührü, bir tanrının yok edildiğini gösteren işaret.

Gölge iblisler Inara'nın yanına geldi. Onun emrini bekliyorlardı.

Güllerle dolu koca bir dal çatırdayarak yere düştüğünde etrafa yüzlerce yaprak saçıldı.

"Durdurun onları!" diye bağırdı.

Gölge iblisler üzerlerine atılıp kemik dişlerini doğruca veiganın etine geçirdi. Bacak kişneyip geri çekilerek onlara katılmaya yanaşmadı. Görevi bu değildi.

"Hadi ama, Bacak," dedi Inara. "Savaş!" Ancak Bacak'ın buna hiç niyeti yoktu.

Inara! diye bağırdı Skedi.

Yanından geçen bir ok Inara'nın çenesini hafifçe sıyırdı. Kız yüzünü buruşturup etrafına bakındı. Çevresi sarılmıştı.

Arkasında kralın mavi ve altın renklerinde, kana bulanmış ve sudan sıırıslıklam olmuş üniformalı yayan şövalyelerinden bir nehir oluşmuştu. Daha geride, at sırtında başka bir grup daha duruyordu. İçlerinden birinin üzerinde altın renkli bir zırh, başındaysa geyik boynuzlu bir miğfer vardı.

Kral. Inara onunla göz göze geldiğini sandı ama emin olamıyordu. O kadar hareketsiz duruyordu ki.

Üzerlerine gelen bir sonraki ok Bacak'ın boynunu kıl payı ıskaladı. Veigayı vurmak istemediklerinden temkinli davranıyorlardı. Inara eğilip haykırdı. *Skedi*, diye bağırdı zihninden.

Çok uzaktayım!

Inara önce gölgeleri gördü, ardından da bir uluma duydu. Çok geçmeden bir yan sokaktan koşarak gelen Conovan'ı fark etti. Yanındaki dört gölge iblisle alayın ön saflarına hücum etti ve masmavi nehri kırmızıya boyadı.

Inara güllerin, veiganın ve askerlerin arasından kaçabileceği bir yol bulmak için etrafına bakındı. Ardından tanrıkatillerinden birinin cebincen bir şişe çıkarıp mantarını başparmağıyla açtığını gördü. İç i tohumlarla doluydu. Ancak bunlar sıradan tohumlar değildi. Hepsi duygularla, renklerle, capcanlı ve enfes yeşil tonlarıyla doluydu. Dualarla.

Bir yem. Inara, Kissen'in da bunları kullandığını görmüştü. Dualar bir tanrıyı baştan çıkarabilirdi.

"Hayır!" diye bağırdı Inara. *Yapma, Makioron.*

Fakat iş işten geçmişti. Makioron adağın cazibesine kapılınca hava kıpırdandı. Tanrı bir dalga gibi mabedinden şişeye doğru sürüklenirken güller birer birer açtı.

"Şimdi!" diye bağırdı şişeyi tutan tanrıkatili.

"Makioron!"

"Ateş!" diye bağırdı arkadan gelen bir ses.

Hem alay hem de veiga aynı anda bir dizi briddite uçlu ok ateşledi. İçlerinden biri Makioron'ın biçimsiz ruhuna saplandı ve onu parçalayarak tütsü külü ve tatlı bal likörü damlacıklarına

dönüştürdü. Öteki taraftaki Canovan sol omzuna ve karnına isabet eden oklar yüzünden acıyla bağırdı.

“Hayır...” diye fısıldadı Inara. Askerler üzerlerine iki ok daha fırlattı, biri Bacak’ın kışına, diğeryse sırtına saplandı. Üçüncüsüyse gölge iblislerden birine isabet edip yaratığın patlayarak yok olmasına neden oldu. Bacak şaha kalktı, Inara neredeyse sırtından fırlayacaktı ama kollarını hayvanın boynuna dolayıp elinden geldiğinde sıkı tutundu.

Makioron, diye seslendi, *geri dön!* Gözleri yaşardı. Bu doğru değildi. Olması gereken bu değildi. *Güllerin tanrısı, bana cevap ver!*

Güller kararıyordu. Kuruyup çatlayarak kayboluyordu. Canovan baltalarını bir kez daha döndürüp şövalyelerin üzerine atıldı. “Kaç, tanrısoylu!” diye bağırdı Inara’ya. “Kaç!”

Makioron ölmüştü. Göz açıp kapayınca kadar yok olmuştu. Geriye yalnızca kurumuş dikenler ve dallar kalmıştı. Meşalelerin aleviyle tutuşan dallarsa küle dönüyordu. Yoğun, pis kokulu dumanlar etrafı sarmıştı.

Canovan karnına bir balta uçlu mızrak indiğinde haykırdı ve başka bir darbeyi kıl payı savuşturdu. Etrafı illüzyonlarla, sayıları giderek artan gölge iblislerle çevriliydi, çoğu saldırıdan kaçsa da kaybediyordu.

“Kaç, küçük Craier! Hepimiz için hayatta kal!”

Inara ne nasıl kaçacağını ne de ona nasıl yardım edebileceğini biliyordu. Canovan bir sürü yara almıştı ve çok fazla kan kaybediyordu. Gölgeler etrafını sarmıştı, evlatlarını koruyorlardı. Çok geçmeden göğe yükseldiler, kararıp yoğunlaştılar. Inara gölgelerin arasında bir kadın gördü, Canovan’ı kollarında tutuyordu. Beyaz gözlerini Inara’ya dikmişti.

Bacak huysuzlanıp kişnedi. Kulakları kafasına yaslandı, derin, muazzam bir paniğin esiri olmuştu. Çok geçmeden dört nala koşmaya başladı. Bir ara sokağa dalıp başka bir sokağa

saparken Inara can havliyle sırtına tutundu ama simsiyah, sık çalılar her yerdeydi.

Makioron gitmişti. Canovan gitmişti. Güller yanıp kül oluyordu. Elo kralı bekliyordu.

Inara bütün tanrıları ölüme çağırmıştı.

ELLİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Skediceth

Duman daha da yoğunlaşmıştı. Skediceth, Inara'yı gözden kaybetmiş olsa da hissedebildiği sıkıntısı ona rehberlik ediyordu. Meydana uzanan her kapıya şövalyeler dikilmişti ve artık ölmüş güllerin arasından geçmeye çalışıyorlardı. Ancak Elo'nun saklandığı ilk giriş alevler içindeydi. Yanan dallardan yükselen alev çatılara kadar uzanıyor, meydanı ele geçiriyordu. Dikenlerin arasından geri geri ilerleyen askerlerden birinin üniforması tutuştuğunda panikle bağırdı. Gül tanrısı intikamını alıyordu.

Lessia önce sular altında kalmıştı; şimdi de alevler içindeydi.

Elo, aşağı in! Skedi şövalyeye seslendi, yakında alevlerin arasında kalacaktı. Arşive ulaşmak üzereler. Kral! Kral geliyor.

Skedi'nin takati kalmamıştı. Bacak'la Inara'nın peşinde koşuyordu. Nihayet duman bulutlarının arasından onları gördü. Dehşete düşmüş at sokaklarda dört nala koşarken Inara bouna yapışmış, ata çaresizce tutunmaya çalışıyordu. Bacak bir köşeyi dönüp başka bir mavi asker güruhunun içine girdiğinde panikledi ve ölü dallarla dolu başka bir sokağa saptı. Doğruca Cloche'a gidiyordu.

Hayır, o taraftan değil! diye bağırdı Skedi.

Beni dinlemiyor! diye sızlandı Inara. Bacak doğruca dikenlerin arasına girince hayvani renkleri korkunun kırmızısıyla parıldadı. Kapana kısılmış vaziyette umutsuzca çırpınırken karmaşık dalların daha da derinlerine gömüldü.

Skedi çalılarının arasına daldı. Dikenler kanatlarına battı, tüylerini yoldu, kuyruğundaki kürkü kopardı. Ancak yaraları hızla kapanıp eski hâline dönüyordu. Bacak'ın boynuna kondu ve iradesiyle hayvanı bir ağ gibi sarmaladı.

Korkacak bir şey yok, korkacak hiçbir şey yok.

Atın bir insaninkini aratmayacak kadar ani ve yoğun paniğini hissedebiliyordu. Kafası da karışıktı. Bir şeye özlem duyuyordu. Bir kokuya, güvenlik hissine. Kissen'a.

Geri dönüyor, Bacak. Geri dönüyor. Skedi kafasında Kissen'in canlı ve sağlıklı bir görüntüsünü canlandırıp onu Bacak'ın zihnine yönlendirdi. Kokusunu, saçlarını, ellerini düşündü. Sesinin tınısına odaklandı. Bacak'ın hatırlayabileceği her şeyi düşündü.

Bacak'ın çıkardığı sesler yürek burkan bir hâl alsa da korkudan kalkıştığı fevri hareketlerle kendine ve Inara'ya zarar vermeyecek kadar sakinledi.

Inara başını kaldırdı ve yaşlarla dolu gözleri Skedi'ninkileri buldu. Dikenler yüzünü ve boynunu çizmiş, elleri yara bere içinde kalmıştı.

"Makioron," diye fısıldadı. "Canovan..."

"Maira da," dedi Skedi, Canovan ve iblisleri umurunda bile değildi. "Mürekkep tanrısı. Krala saldırmaya kalkıştı."

Bir renk cümbüşü içinde ölmüştü.

"Hepsi benim yüzümden," dedi Inara usulca. Fena hâlde kanayan kolunu kavradı. Etrafına dolanmış ölü dallara baktı. "Onca yılın, onca duanın ardından... ölüp gitti."

İs kokusu giderek yoğunlaşıyordu. Etrafları bir duman bulutuyla sarmalanmıştı. Çok geçmeden arkalarından birbirine çarpan kılıçların ve ahşaba saplanan bir baltanın sesi duyuldu. Çalılar sarsıldı.

“Tanrı! Bir tanrı görüyorum!”

Skedi arkasına baktı. Şövalyeler gülleri keserek kendilerine yol açıyorlardı.

Inara korkuyla Bacak’a tutundu.

“Gitmemiz gerek,” dedi Skedi.

“Gidecek *hiçbir* yer yok,” diye fısıldadı Inara. Haklıydı. Etraflarında dallar ve duvarlardan başka bir şey yoktu.

Gözüne bir metal parıltısı takıldı. Kılıçlar yaklaşıyordu. Skedi askerleri bir yalanla kandırmaya çalıştı: *Dallar çok kalın. Geçmeniz mümkün değil, başka bir yoldan gidin.*

Şövalyeler bana mısın demedi. Gücünü çok fazla kullanmıştı. Çaresizce sıraladığı onca yalan, hissettiği onca duygu, onca korku yüzünden bitap düşmüştü.

“Kaç, Skedi,” dedi Inara. “Kendini kurtar. Bana zarar vermeyebilirler.”

“Seni bırakmayacağım.”

“Bırakmak zorundasın! Uçup gidebilirsin!”

Bunu yapabiliirdi. Cüssesini da büyütebilirdi. Ama gücü tükenmişti. “Bana bir adak sun,” dedi.

Inara ona bön bön baktı.

“Herhangi bir şey, ne olursa,” dedi Skedi. “Lütfen. Güven bana.”

Inara elini ona uzatı. Kanı dallara damlıyordu. “Bu yeterli mi?”

Skedi yutkundu. Kan. Zaten yaralanmış olsa da kanı onun hayatıydı, onun rengiydi. Küçük tanrı kanatlarını açtı. Bunu istiyordu. Ah, o gücü nasıl da istiyordu.

İstememesi gerektiğini bildiği hâlde.

Inara elini uzayıp alnına dokunarak kararı onun yerine verdi. Parmaklarıyla kürküne kırmızı, tehlikeli ve güçle dolup taşan bir leke bırakarak kanını ona sundu. Skedi adağının damarlarına karıştığını hissedebiliyordu. Yalan söylemek için değil, uçup gitmesi için.

Büyüdü. Bir tavşanın, bir köpeğin boyutlarını aştı. Bir yaban kedisi gibiydi. Büyümeye devam etti. Bir kurt kadar olmuştu. Tekrar dalların üzerine sıçrayıp kanatlarını açtı ve hâlâ tenlerini çizmeye devam eden dikenleri parçalarken hepsinin minik dişler gibi kanatlarını ısırıldığını hissetti. Şaha kalkarken Inara pençesine tutundu. Briddite başlı oklar yanından hızla geçip gitti, kürkünü sıyıranların bir buz yanığını andıran sızısını hissetse de çoğu karmakarışık dallara saplanmıştı.

“Sıkı tutun,” dedi Skedi.

“Bacak ne olacak?”

“Yanında biz yokken daha güvende olur.”

Inara, Skedi’ye doğru sıçrayıp kanadının üzerine tutundu ve kendini sırtına çekti. Tanrı başını kaldırıp boynuzları ve kanatlarıyla dalları parçaladı, daha yükseğe sıçrayabilmek için güçlü arka ayaklarını kullandı. Binaların tepesine tırmanıp uzayarak güçlenmiş kanatlarını ardına kadar açtı ve gece göğüne doğru yükseldi.

Duman dört bir yanlarını sarmıştı. Skedi kanatlarını bütün gücüyle çırparak daha da yükselmeye, hedefini bulabilecek birkaç şanslı okun menzilinden çıkmaya çalıştı ama her yer alevler içindeydi.

Gidecek hiçbir yer yok, dedi Skedi. Inara’yı güvenli bir yere götüreceğini sanırken onu da kendisini de apaçık bir hedef hâline getirmişti. Şimdiden büründüğü boyutu korumakta zorlandığını hissedebiliyordu. Adağı kestiği saçları kadar güçlü değildi.

Cloche, dedi Inara. *Arşivlere gidelim.*

Arşiv binası karanlıktı, pencerelerdeki ışıkların çoğu sönmüştü. Turkuaz ve altın renkli kubbe hâlâ parlıyordu ancak yükselen duman bulutunun gölgesinde kalmıştı.

Skedi küçülmeye başlamıştı bile. Kanatlarının yorgunluktan ağırlaştığını hissedebiliyordu.

Başka çaresi yoktu. Cloche’un kubbesindeki açıklıktan içeri daldı, geçen her saniye daha da küçülüyordu. Inara kürküne

sımsıkı tutundu. Giderek yaklaşıyorlardı. Üzerlerine yağın oklardan bir tanesi hedefini ıskalayıp arkalarından uçup gitti. Diğeriyse kanadını sıyırdığında Skedi acıyla haykırdı.

Nihayet kubbenin güvenliğine ulaştılar. Skedi en yakındaki balkona doğru uçtu, korkuluklara çaptığında Inara'yla yuvarlanarak yere düştüler.

Sonra her şey karanlığa gömüldü.

ELLİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Elogast

*K*ral geliyor!

Elo, Skedi ona seslenmeden önce de bunun farkındaydı. Güllerin solduğunu, dalların tutuşmasıyla bütün duvarı ele geçirmeye başlayan alevlerin titreyişini görmüştü. Güneşgetiren'i durdurmak mümkün değildi.

Arkada, Naia ve yanında getirdiği beyaz cübbeliler arşiv binasını çevrelemiş vaziyette durmaya devam ediyor, bazıları yangının büyümesini izlerken ağlıyordu. Önündeyse atını akkorların ve külün arasında ilerleten Güneşgetiren'in miğferini görebiliyordu.

Çevredeki binalara sığınmış insanlar akın akın sokağa dökülmeye başlamıştı. Niyetleri savaşmak değildi, yangının yayılmasını engellemek ve alevleri söndürmek için kanallardan taşan suyla evleri arasında bir zincir kurarak kovaları elden ele geçiriyorlardı.

"Mürekkebin ustası, gelgitin işaretçisi

Bilgileri saklayan

Kitapların koruyucusu."

Beyaz cübbeliler bir şarkı söylemeye başlamıştı, sesleri bağırان şövalyelerin gürültüsünü ve yangını söndürmeye çalışan şehir sakinlerinin serzenişlerini zar zor bastırıyordu. Elo yü-

zünü buruşturdu. Yakınındaki alevler dayanamayacağı kadar ısınmaya başlamıştı. Zırhı kızışıyor, göğsü sıcaklığın etkisiyle karıncalanıyordu. Etrafı ölü dallarla çevriliydi.

Bir bağırış duydu. Elo'dan pek de uzak sayılmayacak diğer girişlerden birini sarmalamış dalların arasından bir yaratık fırladı, benekli kanatları ardına kadar açılmıştı.

Hayır, bu bir yaratık değildi. Skediceth'ti. Bir aslan kadar büyümüş, kanatlarını alabildiğine açmıştı. Elo sırtına tutunmuş, saçları kısacık kesilmiş, kan revan içindeki Inara'yı görebiliyordu. Duman bulutunun üzerine yükselip Cloche'un kubbesinden içeri daldığında birkaç kişi onu işaret etti.

Çamur ve kan içindeki yirmi şövalye içeri girdikleri geçitteki son dalları da kesip meydana daldı. Yanlarında böğrüne ve sırtına oklar saplanmış, başını bir sağa bir sola sallayarak huysuzca kişneyen bir at vardı. Bacak.

"Kahretsin," diye tısladı Elo. Planı başarılı olduğunda Inara'nın kaçacağını ummuştı. Hiç değilse alevlerden uzaktı. Altında, pelerinleri veiga sembolleriyle bezenmiş, meydana zorla girmeyi başaran ikinci birliğin kılıçlarının parıltısı gözüne ilişti.

"Nehrin incisi

Güneyin yıldızı

Kaynaktan ağza

güzelliğin taşıyıcısı."

Tanrıkatilleri doğruca Naia ve beyaz cübbelilere doğru ilerledi, taşları döven botlarının sesi şarkılarını bastırıyordu.

"Kralın verdiği yetkiye dayanarak size buradan gitmenizi emrediyoruz!" diye bağırdı veigalar.

Cübbelilerin kollarını yakalamaya çalıştılar ama birbirlerine öyle sıkı tutunmuşlardı ki sırayı bozmayı reddettiler.

"Scian'ın yuvası, Scian'ın rahmi

Scian'ın bilgeliği. Scian'ın mezarı."

Naia'nın yoldaşları düzenlerini bozmadan şarkılarını söylemeye devam etti, gerçi artık daha çok avazları çıktığı kadar bağırıyor gibiydiler.

Elo'nun gözleri, boğazı ve ciğerleri duman bulutuyla yanınca öksürüp arkasına baktı. Alevler daha da yaklaşmıştı. Artık çok yakınındaydı. Gözleri yaşardı, eliyle ağzını kapadı. Aşağı sıçrayıp Arren'in işini bitirmeyi planladığı yer burasıydı.

Fakat alevlerden sağ çıkabilecek miydi?

Peki ya Naia, tanrıkatillerinden sağ kurtulabilecek miydi?

"Güneşgetiren'in emrine uyup buradan hemen gidin!"

Veigalardan biri kılıcını çekince Elo bir küfür savurdu. Ne istiyorlardı? Bu bir geçit töreninden daha fazlasıydı, bir tür görevdi, bir amacın peşinde olmalıydılar ve başarılı olmak için yapmaları gereken her şeyi yapmaya hazırlardı.

Tanrıkatili kılıcını savurunca beyaz cübbelilerden bir çığlık yükseldi, içlerinden birinin beli kanıyordu. Veigaların itiş kakışına dayanamayıp bir an için sırayı bozdular. Üçü, Naia sırayı yeniden oluşturarak kalanları itmeden aralarından geçip Inara'nın düştüğü arşiv binasına girmeyi başardı.

Güneşgetiren beklemek zorundaydı. Elo öylece ölmelerine göz yumamazdı.

Solmuş bir dalı kavrayıp aşağı sallandı ve komutanlık yaptığı zamanlarda ordularını savaşa çağırırken kullandığı sesle, "Durun! Middren aşkına durun!" diye bağırdı.

ELLİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Kissen

Dışarıda yıkım vardı. Reach'in doğu duvarları çökmüş, bahçelerin altına uzanan derin bir yarık açılmıştı. Yeraltı mezarları ve lağım boruları ortadaydı. Bahçeler bomboştur. Savaş orada değildi. Bütün gürültü yerle bir olmuş kaleden geliyordu.

Kissen sesi takip etti. Bulduğu metal bir çubukla kelepçelerin öteki tekini de kırdı ve kara barut kokan yıkılmış duvarların üzerinden atlayarak kralın evine girdi.

Etraf ceset doluydu. Kaleyi savunan muhafızların çoğu paramparçaydı ve yanından geçtiği ilk çeşme kırmızıya boyanmıştı. Kemerlerinin altında devam eden bir çatışma vardı fakat görünürde ne Lessa ne de diğer hanelerin başları vardı.

Nereye gitmişlerdi? Çamurdaki ayak izlerini takip edip kulelere tırmandığında cesetlerden başka bir şey bulamadı. Sayıları fazla olmasa da cansız bedenlere bakılırsa Reach'te beklediğinden daha fazla asker kalmıştı. O hâlde Lessa neden buradaydı? Reach'i ele geçirmek cesur bir hamleydi ama kralı yakalamadıkları ya da öldürmedikleri müddetçe bir işe yaramazdı. Dahası, Elo ne kadar güçlü, Inara ne kadar inatçı olursa olsun, Kissen bir orduyu nasıl yenebileceklerine akıl sır erdiremiyordu.

Bahçelere bakan bir balkonun köşesinden döndüğünde az kalsın arkasına bakmadan kaçan yüzü sivilceli, pantolonu korkudan ıslanmış maviler içindeki genç bir askere çarpıyordu. Genç adam tiz bir çığlık attı. Kissen koltuk değneğini savurdu. Sol eli acıyla sızlayınca yüzünü buruştursa da genç askerin kılıcını çekmesine fırsat vermeden doğruca göğüs kafesine vurdu. Nefesi kesilen çocuk iki büklüm oldu ve Kissen onu gömleğinin ensesinden yakalayıp sürükleyerek balkon korkuluklarının üzerine bastırdı.

“L-lütfen canımı yakma!” diye bağırdı. “Lütfen!”

Tıpkı öldürdüğü o çocuk gibi genç bir delikanlıydı. Kissen’a bakmak bile onu dehşete düşürüyordu. Gerçi yara bere, kan ve ter içindeki yüzü, morarmış ve kanayan elleri, sabrı tükenmiş hâliyle son derece korkutucu görünüyordu olmalıydı.

“İşgalcilerin nereye gittiğini söyle,” dedi.

Çocuk sızlandığında Kissen onu serçe sarstı. “Güneşgetiren’e ihanet etmektense ölürüm,” dedi, titreyen sesiyle.

“Sen...” Kissen gözlerini devirdi. “Tanrılar aşkına. Neden?”

Çocuk ağzını kapatıp onu inceledi.

“Bak, ben bir veigayım.” Yaşlı bir tanrının lanetinin yüzünde bıraktığı beyaz izi işaret etti. “Yardım etmek için geldim, anlamıyor musun? Senin kışını kurtarmak için buradayım. Şu Güneşgetirenini öldürmeden önce bana nereye gittiklerini söyle.”

ELLİ ALTINCI BÖLÜM

Inara

Inara gözlerini açtı, bütün vücudu sızlıyordu. Skedi de hemen Yanındaydı. Gözleri kapalıydı, bir fare büyüklüğüne dönmüştü ve hızlı nefesler alıp veriyordu. Bitap düşmüş, küçücük kalmıştı. Gücü solmuş, neredeyse tükenmişti. Küçük tanrıyı avucunun içine alıp onu göğsüne bastırdı.

Skedi, diye seslendi, başparmağıyla kürkünü okşayarak. *Skedi...*

Ne yapmıştı böyle? Tanrıları sırf kendilerini tüketsinler, yok olsunlar diye mi çağırmıştı? Gözleri yaşardı.

Skedi'nin kulakları seğirdi, boynuzlarındaki yeşil boncuklar parıldadı ve sarı gözlerinden birini açtı. *Bir şeyim yok*, dedi. *Yorgunum.*

Güvendesin.

Inara onu gömleğinin içine soktu ve diğer binalardan yükselen duman yüzünden öksürüp doğrularak aşağı göz attı. Yangını durdurmaya çalışan insanlar hasarı azarlatmak ve kıvılcımların etrafa sıçramasını önlemek için ıslak battaniyeler kullanıyor, çatılara delikler açarak alevleri kontrol altına almaya çabalıyordu.

Lethen! diye seslendi Inara. *Daefer. Kimse var mı?*

Kanal tanrısı sana cevap vermeyecek. Lethen sanki Inara'nın ona seslenmesini bekliyormuş gibi hemen cevap verdi. *Veigayı*

görünce o ıslak, küçük deliğine kaçtı. Gerçi artık cevap vermesi gereken başka dualar var, suyla ilgili dualar.

Peki ya Canovan?

Evladım da yapacağını yaptı. Cesurca savaştı. Sesi gurur dolu geliyordu. Onu ben taşıdım, ben doğurdum ama koruyamadım.

Inara gözlerini kırptırarak yaşları bastırmaya çalıştı ve Skedi'ye sıkıca sarıldı. Annesi onunla gurur duyar mıydı? Peki ya Kissen? Yoksa onsan korkarlar mıydı?

Şövalyeyi kurtardığına sevindim, dedi Lethen, bir süre sonra. Uzun zamandır bu kadar eğlenmemiştim.

Sesinin kaybolup gitmesiyle Inara yapayalnız kaldı.

Aşağıdan gelen bağırıışları ve çığlıkları, hemen ardından da avluda yankılanan ayak seslerini duyunca irkildi. Acıyla yüzünü butuşturarak ayağa kalktı ve korkuluklara ilerledi.

“Dikkatli ol, Inara,” diye fısıldadı Skedi.

Kız onu başıyla onaylayıp göğsüne bastırdı ve balkonun kenarına yanaştı. Güneşin batmasıyla aşağıdaki arşivler de karanlığa gömülmüştü. İncir ağaçlarının arasından yoğun, gri renkli dumanlar yükseliyordu.

Bir kıpırtı fark etti. Şövalyeler olduğunu düşündü. Hayır, bunlar veigaydı. Hem de üç tane.

Inara eğildi. Skedi'nin uçarak Cloche'a daldığını görmüş olmalıydılar. Ancak ne bir bağırıış ne de merdivenden gelen ayak sesleri duyuluyordu. Tanrıkatilleri onların peşinde değildi.

İçlerinden biri Cal'le önceki gece içeri sızdıkları kapıya ilerleyip kola asıldı. Kapı açılmadı, hâlâ içeriden kilitliydi.

“Geri çekilin,” dedi diğerlerinden biri. Omuzlarını silkip zırhını düzeltti, ardından bir boğa gibi eğilerek doğruca ahşaba doğru koştu.

Kapı omuz darbesinin etkisiyle çatlayıp içeri doğru parçalandı. Aşağı uzanan merdiven karanlıktı, veigalar duraksadı.

Çok geçmeden iki veiga daha koşarak avluya girdi ve her biri rahatlamının renkleriye dolup taşıtı. Yanlarında tuhaf

ekipmanlar, uzun sııklar ve metal zincirler taşıyorlardı; hepsi briddite cevherinin tonlarındaydı.

“Hazır mısınız?”

“İşini bitirin. Siz ikiniz burada kalın, bir tanrıyı hallederiz.”

Scian. O ve Skedi umurlarında değildi. Scian’ı öldüreceklerdi.

ELLİ YEDİNCİ BÖLÜM

Elogast

Elo şarkı söyleyen cübbelilerin yanına indi. Kanlı kılıçlı Eveigayı yakalayıp onu geriye itti. Adam tökezleyince Elo kendi silahını göğsüne saplayarak zırhını, etini ve kemiğini delip geçti.

“Elo!” diye bağırdı Naia. “Ne yapıyorsun sen?”

Elo hiddetle haykırıp kılıcını adamın göğsünden çıkardı ve arkasını dönüp diğer veiganın üzerine atıldı. Kılıcı kadının yanına, ardından omzuna ve göğsüne sapladığında onu diğerinin üzerine itti. İkisi de yere yığıldı.

“Elo, kes şunu!” diye bağırdı Naia, Elo yeniden ayağa kalkarken.

Şövalyelerden biri doğrulmaya yeltendi. “Sör Elogast?” diye sordu zorlukla ama Elo’da merhamet namına hiçbir şey kalmamıştı. Arren kimseye zerre kadar merhamet göstermiyordu. Kılıcını boynuna doğru savurup şövalyeden geriye kan içinde bir ceset bıraktı.

“Kes şunu!” diye haykırdı Naia. “Lütfen!”

“Kaçmalıydın!” diye karşılık verdi Elo, ona dönerek. İki beyaz cübbeli yere düşen yoldaşlarının yanına çökmüş hızlıca yaralarını sarıyordu.

“Bu *benim* kararım, Elo. Benim savaşıım.” Dudaklarını birbirine bastırdı. “Günahlarımı bağışlatma yolum.”

“Bu savaş değil, bir katliam olacak!”

“Biz de tıpkı senin gibi şehit olmaya hazırız.”

Elo ona ve yoldaşlarına baktı. Hepsi ağlıyor, titriyordu. Yine de şarkılarını, Scian’ın şarkısını söylemeye devam ediyorlardı. Aralarında Canovan’la savaşıp askerleri öldüren birkaç mürekkepçi olduğunu fark etti.

“Koruyucu tanrımız gibi,” diye fısıldadı Naia, “buraya ölmeye geldik.”

Elo kadının iki kolunu da kavradı, kılıcının kabzası beyaz cübbesini kırmızıya boyayınca Naia irkildi. “Ölmemelisin,” dedi. Onu anlıyordu ama bunu yapmasını istemiyordu. “İstedğin her şey olabilirsin, Naia. Her şeyi yapabilirsin! Arkana bakmadan git, bırak dökülen kan benim olsun. Benim suçum olsun. Benim utancım, benim ölümüm olsun!”

Naia başını iki yana salladı.

“Elogast!”

Elo başını çevirdi. Meydana atlar doluşmuştu. Törenleri mahvolmuş, görkemli üniformaları mürekkep ve çamur içinde kalmış, bitkin düşmüş bir grup asker atlarını sürükleyerek diğerlerine katılıyordu. Arkalarındaki binalar alevler içindeydi. Lesscialıların yürüyüşle harcayacak vakitleri yoktu, evlerini kurtarmak için canlarını dişlerine takıyorlardı.

Masmavi asker denizinin ortasındaki altın renkli bir parıltı duruyordu. Arbededen hiçbir leke almadan çıkmış zırhı alevlerin, pencere pervazlarındaki fenerlerin, şövalyelerinin ellerindeki meşalelerin ve göğsünde yanan akkorların ışığında parıldayan Arren, bembeyaz bir atın sırtında oturuyordu. Altınların ve siperliği kapalı miğferinin içine gizlenmiş hâliyle Elo onu neredeyse tanıyamayacaktı. Omuzlarının dik duruşunu, dik tuttuğu başını bütün çocukluğu boyunca görmemiş olsaydı onun Arren olduğundan bile emin olamazdı.

Hayır. O zaten Arren değildi. Güneşgetiren'di. Ölmesi gereken bir tanrıydı.

Fakat Elo onu öldürmek için son şansını da kaybetmişti. Elo'nun hatırladığı kadar kemerli burnu ve gri saçlarıyla Peta bir yanında, atı sarı mürekkeple lekelenmiş, ona gözlerini kırıpıştırarak bakan Risiah ise diğer yanındaydı.

Elo, Naia'yı bırakıp onlara döndü. "Bu insanların hiçbir suçu yok," dedi, bir adım öne çıkarak. "Bırak gitsinler."

"Krala karşı çıkan kimse masum değildir," dedi Peta, elindeki dizginleri daha sıkı kavrayarak. Meydanda yankılanan sesi diğerlerinin gürültüsünü bastırıyordu. "Kraliyete karşı tanrılarla iş birliği yapan kimse masum değildir."

"Yalnızca şehirlerini koruyorlar!" diye karşılık verdi Elo, onun sesi de dört bir yanda yankılandı. "Şehirlerini yoluna çıkan her şeyi ateşe veren bir zorbadan koruyorlar." Aralarında yirmi adım vardı ve Elo'nun yanında bir yay yoktu. Gerçi kılıçtaki hünerinin aksine iyi bir nişancı sayılmazdı.

Arren boynuzlarını eğdi. Tanrılar aşkına, elinde ölmekten kıl payı kurtulduğu savaş tanrısı Mertagh'a özenmişti. Bu hâli Elo'nun midesini bulandı.

"Peki kralınız bu arbedeyi ve şiddeti hak edecek ne yaptı?" diye sordu miğferinin ardından. Çatallı sesi garip ve soğuktu. Göğsündeki yarıktan alevler fışkırıyordu. "Buraya umutla, şarla, mantıklı bir amaçla geldim. Sokaklarınızı tanrılarla, iblislerle dolduran ben değilim."

Birkaç kişi her şeyi bırakmış onlara bakıyordu; cübbeliler şarkı söylemeyi kesmişti. Herkes onları dinliyordu. "Tek yaptığım senin için kalbimi vermektir," dedi ve elini göğsüne, zırhında alev alev yanan, incelikte açılmış yarığa götürdü. Elo karnından göğsündeki yaraya yayılan ve geçtiği her yeri karıncalandıran hafif bir sızı hissetti. "Ailemi, kanımı, canımı vermektir."

GÜNEŞGETİREN

Kral elini uzatıp sanki doğrudan onunla konuşuyormuş gibi sesini alçalttığında Elo bakışlarının üzerine kilitlendiğini hissetti.

“Ölümüm sevgine yeterli gelmedi mi?” diye sordu Güneşgetiren.

ELLİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Kissen

Kissen genç adamın gösterdiği yöne doğru ilerledi. Kuleyi tırmandı, bir köprünün üzerinden daha yüksek olana geçti ve aşağıda kanla lekelenmemiş başka bir çeşmenin bulunduğu açık avluya koşuşturdu. Balkonlardan diğer kaleleri görebiliyordu. Forge'un bayrak direği hâlâ boştu ancak Shield'da krala ait olmayan renklerde flamalar dalgalanıyordu. İçlerinden biri yeşil ve gümüş renkliydi. Craier Hanesi'nin bayrağı.

Nihayet birbirine çarpan kılıçların sesini duydu. Kissen köşeyi döndüğünde kendini bir koridorda buldu, tavanı sanki uzun zaman önce bir yangın çıkmış da o zamandan beri tam anlamıyla temizlenememiş gibi simsiyahtı.

Lessa, Tarin, Vittosk Hanesi'nden gelen kadın, Graiis ve Kissen'in tanımadığı iki hanenin renklerini kuşanmış muhafızlar biraz ilerisindeydi. Pirinçten yapılmış çift kapıların önünde Regna mavisi üniformalı on iki şövalyelik bir grupla savaşıyorlardı.

Neden buradaydılar? Neden bu kadar çok insan bir kule kapısını ve avluyu koruyordu?

İsyancılar kazanıyor gibiydi.

"Leydi Craier!" diye bağırdı Kissen. "Dur!"

Lessa dönüp ona baktı. "Sen nasıl..."

Bir şövalye dikkatinin dağılmasından faydalanıp uzun kılıcını ona doğru savurdu ancak Lessa hamlesini fark etmişti. Kendi silahını savurup kenara çekilerek son derece soğukkanlı bir tavırla kavisli kılıcını şövalyeninkinin sivri ucundan kabzasına, ardından da gözüne doğru kaydırıldı.

“Şimdi!” Salainne Vittosk hanesinden iki muhafızla, bir çocuk boylarında bir koçbaşı taşıyordu.

“Tarin...” diye seslendi Lessa.

“Hepsi burada!” diye karşılık verdi bir yandan dövüşen muhafız. “Geri çekilin!” diye emretti diğer askerlere. “Hepsini geri püskürtün! Yolu açın.”

Lessa etrafa kan sıçratarak kılıcını savaştığı şövalyenin başından çekti ve yüzündeki ölümcül ifadeyle Kissen’a doğru gelmeye başladı. Kissen’ın kanlı eline, şişmiş bileği ve başparmağına, koltuk değneğine baktı. Yanında elle tutulur bir silah olmadığını farkındaydı. Kissen delinin teki mi yoksa etkileyici bir savaşçı mı olduğuna karar vermeye çalıştığını tahmin edebiliyordu ve bunun için onu suçlayamazdı. Kendisi de hangisi olduğuna karar vermeye çalışıyordu.

“Neden buraya geldin?” diye sordu Lessa. Sanki Kissen dilini kesmekle tehdit ettiği birinden ziyade bir dostuymuş gibi konuşuyordu. Gerçekten şaşkına dönmüşe benziyordu. “Burası bir savaş meydanı. Kaçıp gidebilirdin.”

“Lütfen...” dedi Kissen. Sesi boğuktu. Kanlı elini göğsüne götürüp sesini elinden geldiğince yumuşatmaya çalıştı. Doğruca kadının gözlerinin içine baktı. Şaka ya da iğneleyici laflar yoktu. Dürüst olacaktı. “Lütfen, Leydi Craier.” Diğerleri koçbaşıyla hücumla geçip tosladıkları kapının menteşelerini sarsarken koltuk değneğini yere attı.

Ardından Osidisen’in hançerini çekti ve kabzasını Lessa’ya uzattı. Ardından dikkatlice diz çöktü. Her yanı sızlıyordu. Dizlerini yere yaslariken alıp verdiği nefesler boğazında düğümlendi.

Lessa gördüklerine inanamıyormuş gibi onu izledi, ardından kılıcını boynuna doğrulttu.

Koşbaşı pirince bir kez daha toslayınca bir gıcırtı yükseltti. Kapı daha fazla dayanamayacaktı.

Kissen ölümle daha önce de burun buruna gelmiş ve ondan korkmamıştı. Aldığı her nefesi babasının ona verdiği zamana borçluydu ve bir sonraki şey alacağı son nefesi olsa bile pişman olacağını hiç düşünmemişti. Ancak bu Lessa Craier'le tanışmasından önceydi ve şimdi sırf kadının donuk yüzünün yerini alan ifadelerini görmek için bile yaşamak isteyip istemeyeceğini merak ediyordu.

"Inara için geldim," dedi Kissen. "Bana inanmak zorundasın, yoksa çoktan gitmiş olurdum. Kızın için, onun geleceği için bana inanmak zorundasın. Hseth bu topraklara adım atacak olursa bir geleceği olmayacak."

Koşbaşı bir kez daha pirince çarptı. Kapı çatırdayarak yamuldu ve usul usul yanan odun dumanının tatlı kokusu içeri doldu.

Kapı bir darbe daha yediğinde sonuna kadar açıldı. Ardında üzerinde detaylı bir harita duran geniş bir masa ve yanan bir ocak vardı. İçinde hafifçe tüten, ocağın kendisi kadar büyük, dal ve yosunlardan oluşan bir kafes ya da koza benzeri bir şey duruyordu. Kissen dalların, alevlerin arasında bağdaş kurmuş oturan, gözleri kapalı, yakışıklı bir genç adam gördü. Kahverengi kıvrıkcık saçları bir taçla süslenmişti.

ELLİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Inara

Inara merdivenden koşarcasına inerken Skedi cebine girip Larşiv haritasında gördüklerini hatırlamaya çalıştı. Sekizinci kata iniş yapmışlardı ve Inara hızlı adımlarla yedinci, ardından altıncı katı geçip beşinci kata ulaşmıştı.

Koruma, müzik aletleri ve silah bölümü.

Inara açık bir kapıdan geçip doğruca arşiv odalarına ilerledi. Etrafları dünyanın dört bir yanından gelmiş yaylı çalgılar, arplar ve sitarlar, zither ve kemanlarla doluydu. Yanlış yere gelmişlerdi.

Skedi kendine gelmeye başlamıştı. Inara'nın cebinde kıpırdanıp başını bitkin bitkin dışarı çıkardı. Kulakları yorgunluktan düşmüş, sesi bir fısıltıdan ibaret çıkıyordu. "Ne arıyorsun?" diye sordu.

"Bir yay," diye fısıldadı Inara.

Aradıkları silah bir sonraki odadaydı. Garip şekilli kılıçlar, daireler, diskler, taştan, metalden ve bronzdan mızraklar camlı ahşap dolapların ardındaki masalara dizilmişti. Odalar kocamandı ve parşömenlerle dolu raflar bir labirentten farksızdı.

"Şurada," dedi Skedi, kulaklarını kıpırdatarak.

Inara başını çevirince tomarlarla dolu sıra sıra rafların arasında aradığı şeyi gördü: yaylar. Uzun yaylar, arbaletler ve av yayları sıra sıra dizilmişti. Her biri türüne uygunmuş gibi

görünen tellerle gerilmiş hâlde, iyi bakılmış gibi duruyordu. Yağlanmış ve kullanmaya hazırlardı. Aynı şekilde her biri birbirinden farklı oklar, uçlarındaki tüylere ve başlarına göre küçük, mükemmel bir yazıyla etiketlenmişti.

Dolabın sürgülü kapakları kilitli değildi. Inara birini kaydırıp eline gelen cüssesine uyacak ilk yayı kapıp esnekliğini test etti.

“Ne yapacaksın?” diye sordu Skedi.

“Bilmiyorum,” dedi Inara. “Scian’ı kurtaracağım.”

Skedi kulaklarını salladı. “Beş veigaya kafa mı tutacaksın?”

Kız kaşlarını çatı. Aldığı yay çok gevşekti. Vitrinin ardında güzel görünmesi için gerilmişti. Inara çene hizasını biraz geçen başka bir yayı aldı. Yayı gerdiğinde telinden garip sesler yükseldi.

“Sadece...” Inara duraksayıp ona baktı. “Sadece ona bir şans vermek istiyorum.” Zaten iki tanrının ve muhtemelen tanıdığı tek yarı tanrının ölümüne neden olmuştu ve bir diğerrinin daha ölmesine izin veremezdi.

Skedi iç geçirdi, kulaklarını bile kaldıramayacak kadar yorgundu.

Inara daha sonra alabildiği kadar ok alıp hepsini çantasına tıktı.

Geliyorum, Scian! diye geçirdi zihninden, düşüncesini merdivenden aşağı, taşların arasından ve tonozların altından tanrının mezarına göndererek.

Ancak Scian’dan gelen cevabı duymayı beklemiyordu.

Hayır, küçüğüm.

Etraflarındaki rafları dolduran kâğıtlar hışırdadı. Skedi’nin bıyıkları seğirdi.

Seni kurtaracağım. Inara merdivene dönerken yayına bir ok yerleştirdi. Veigaların dikkatini dağıtabilirdi. Onları üst kata, Scian’dan uzağa çekebilirdi. Skedi’yi saklayabilirdi. Bir şey... herhangi bir şey...

Hayır dedim.

Parşömenlerden biri raftan fırlayıp Inara'nın bileğine do-
landı. Kolunu kurtarmaya çalışınca başka bir tomar bu sefer
ayak bileğini sarmaladı. Ardından üçüncüsü, dördüncüsü geldi.
Defterler vücuduna çarptı, ahşap ve kâğıttan şeritler, deriler ve
parşömenler tanrılarının iradesiyle üzerine uçtu.

Kes şunu, dedi Inara. Beni bekle!

Koluna bir paşömen dolandı, kalın bir cilt dizine çarptı.
Skedi korkuyla Inara'nın cebine saklandı.

Dünyayı değiştirecek olan senin iraden değil, küçüğüm, dedi
Scian. *Tanrıların ömürlerinin bile bir sonu vardır.*

Inara karşılık vermek için kendi gücünü kullanmaya ça-
lıştı ama iradesini nasıl yönlendireceğini bilmiyordu. Tanrı'yı
mı hedef almalıydı? Ama Scian çok uzaktaydı. Kâğıtlara mı
odaklanmalıydı? Adı üstünde hepsi kâğıttı, tanrı değillerdi.
Durmayacaklardı. Üzerlerine ellerinden akan kan, yüzünden
damlayan ter ve gözyaşı bulaşan kâğıtları çekiştirdi. Çaldığı
yayı bile sarmalamışlardı, teli kullanılmaz hâldeydi.

Aşağıdan gelen tiz bir çığlık bütün arşivi sarstı. Çanlar çaldı,
kirişlerden tozlar yağdı. Kâğıtların gücü solup gitti, dökülen
yapraklar gibi usulca yere düştüler.

Özgür kalan Inara pahalı parşömenleri tekmeleyip tekrar
merdivene yöneldi. Önce dördüncü, sonra üçüncü kata indi.
Aşağıdaki kapıda duran kılıçlarını çekmiş, gözlerini yukarıdaki
kubbeye dikmiş iki muhafız gözüne ilişti.

Inara yayının teline dolanmış kâğıdı yırtıp okunu kurtardı
ve koşarken saldırmaya hazırlandı.

Ina, diye fısıldadı Skedi. Her şeyi yapamazsın.

Yaparım!

Scian yanlış bir şey yapmamıştı, ölmeyi hak etmiyordu.
Inara insanların onun için dua ettiğini, umutlarını ve sevgile-
rini hissettiğinde yüzünde beliren ifadeyi asla unutamayacaktı.
Unutamazdı.

Alt kata ulaştı. Bir cırpıda en üstteki basamağı çıkıp üzerindeki son kâğıt parçasından da kurtuldu. Altta bir balkon daha vardı, okunu oradan atacaktı. Yayının telini gergin tutuyordu. Yedi adım sonra hedefine ulaşacaktı. Dört, üç...

Sonra da birini vuracaktı.

Scian'ın çığığını duydu. Bu seferki girişlerdeki kuşların panikle uçuşmasına neden oldu.

Son bir adımı kalmıştı.

Ina'nın botlarının bağcığı kopuverdi. Düşerken dudaklarından kaçan nefesini hissetti ve Skedi'yi korumak için kollarını önüne uzattı. Omzunu ve başını çarparak taş basamakların üzerine yığıldı. Gözlerinin önünde parlak bir ışık belirdi, sonra siyaha, ardından da kırmızıya boyandı.

İnledi. Yüzü taşın üzerindeydi, başındaki yarık sızlıyordu. Kımıldamaya çalışınca yüzünü buruşturdu, görüşü bulanıklaştı. Elini başına götürdü. Parmakları kanla yapış yapış oldu.

Sana bir borcum vardı.

Duymayı beklediğı ses bu değildi. Başını kaldırıncsa safranın boğazına yükseldiğini hissetti ve iki adım ilerisinde yüzünde ahşaptan oyulmuş bir maske olan bir fare gördü.

Bedeninin yarısı gölgelerin arasında, yarısı soluk olsa da berrak gözleriyle ona bakıyordu.

“Kelt?” dedi Inara. “Neden...”

Ölme vaktin henüz gelmedi, yarımkan.

ALTMİŞİNCİ BÖLÜM

Elogast

Şövalye kralla karşı karşıyaydı ve kralın yanında okları vardı. Elo kılıcını kaldırdı.

“Elogast,” dedi Risiah. “Geri çekil.”

Şövalyeler birbiri ardına meydana akın ediyor, yaylarını Elo ve beyaz cübbelilere doğrultuyorlardı. Alaydan kopmamış davulcular bir ritim tutturmuştu. Şövalyeler de onlara katılıp tezahürata başlamıştı.

“Güneşgetiren. Güneşgetiren. Güneşgetiren.”

Elo, inatçı Naia’nın önüne geçti ve tıpkı onun gibi kımıldamadan durdu. Tek bir hareketle okları üzerlerine yağdırıp onu, akarasındaki kadını ve geri kalanların istedikleri kadarını öldürebilirlerdi. Şarkıcıların sesleri artan kalabalığın gürültüsünde kayboluyordu.

“Aslan,” diye fısıldadı Naia, ardından sesini yükseltip tekrarladı. “Lesscia’nın Aslanı!”

Diğerleri de ona katıldı. “Aslan,” diye bağurdılar. “As-lan. As-lan. Lesscia’nın As-la-nı.”

Arren başını eğdi, kendi çıkırtkanları en yüksek sesi çıkarmak için beyaz cübbelilerle yarışırken atının dizginlerini daha sıkı kavradı. Elo arkasına bakmaya cesaret edemedi. Gözlerini Güneşgetiren’e dikmiş, savaşması için ona meydan okuyordu.

Arren gururlu duruşuyla kıpırdamadan oturmuş, bir şey bekliyordu. Dört bir yanlarındaki alevler, tezahüratlar ve aralarındaki sessizlikle öylece duruyorlardı.

Elo yüzünü görebilmeyi diledi. İfadesi ona ne söylerdi? Ona baktığında hâlâ sevgi mi görürdü? Yoksa pişmanlık mı? Nefret? Sessiz bir yakarış?

Yoksa eski dostunun ifadesi de miğrefi kadar soğuk mu olurdu? Elo'nun bir kez daha ihanete uğramış hâli ve bütün çaresizliğiyle yanına onu kurtaracak bir Kissen olmadan karşısında durması umurunda olur muydu? Elo her bir zerresini, çektiği acıları, topallayarak geçirdiği her ânı arkadaşıyla yüzleşmeye ve ona yaptıklarının bedelini ödetmeye odaklamıştı. Öfkesi bir zamanlar ona duyduğu sadakat gibi alev alev yanıyordu.

Peki ya Elo onun gözünde bir hiçse? Yalnızca kurban etmeye çalıştığı bir adamdan ibaretse?

Onu umursamaması neden nefret etmesinden daha çok korkutuyordu?

Ama sanki bir meydanda buluşmuş iki sevgililermiş gibi elini ona uzatmıştı.

Elo telaşlı bir nefes sesi duydu, ardından meydanda toplanmış Lesscialılardan çığlıklar yükseldi. Elo başını çevirdi. Geçitten bir veiga çıktı. Hayır, iki, üç. Dört veiga. Aralarında Scian'ı sürüklüyorlardı.

Önceki gece sokaklarda gezinen bilgi tanrısı şimdi boynu briddite prangalarıyla bağlanmış hâldeydi. Tasmaından uzanan zincirler onu hareketsiz bırakan sııklara takılmıştı. Peçeleri yırtılmış, yaşlı ve yorgun yüzünü açığa çıkarmıştı. Hemen arkalarından kucak dolusu el yazması taşıyan iki veiga daha geliyordu.

“Hayır!” diye haykırdı Naia, oluşturdukları sırayı ilk kez bozarak. “Tanrı aşkına, lütfen!”

Veigalar sırtıkları çekip zincirleri sıkılaştırarak Scian'ı arşivin önündeki taşların üzerine çökmeye zorladılar. Risiah ve Peta atlarından indi ve Tanrıların Komutanı briddite kılıcını çekti.

Başka bir hayatta Elo da onların yanında olurdu. İki komutan geçip giderken duygularını bir yana bırakıp kafasını çalıştırdı. Yalnızca bir şansa ihtiyacı vardı.

“Bu karışmak isteyeceğin bir savaş değil, Elogast,” dedi Risiah, ona yaklaştığında. “Lütfen. İnan bana.”

“Hainle konuşma,” diye çıkıştı Peta, başı gururla kalkmış, eğri burnu nefretle kırışmıştı.

“Ne olduğunu biliyorsun, Risiah,” dedi Elo. “Kendini bir tanrı sanıyor.”

Komutan duraksadı. Manidar gözlerini ona dikti ama Elo ne demek istediğini anlamadı. En sonunda başını *biliyorum* dercesine salladı.

“O hâlde,” dedi Elo, “sana söyleyecek hiçbir şeyim yok.”

Peta kolunu kaldırıp bağırdı. “Güneşgetiren!”

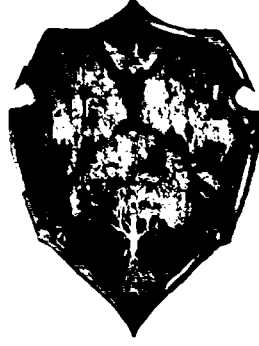
Şövalyeler ona uyup birbiri ardına daha yüksek sesle bağırdı, nihayet beyaz cübbelileri gölgede bırakmayı başarmışlardı. “Güneşgetiren! Güneşgetiren!”

Arren tazahürat tufanına ellerini kaldırarak karşılık verdi ve nihayet atından indi. Boynuzlu başını dimdik tutarak Scian'a değil, Elo'ya doğru yürümeye başladı.

Tek bir şans.

ALTMİŞ BİRİNCİ BÖLÜM

Inara

Çok geçti. Her zamanki gibi çok geç kalmıştı.

Inara bir kez daha merdiveni tökezleyerek çıkmaya başladı, kanı omzuna damlıyordu. Başı çatlamış bir yumurta gibiydi ama Scian meydana götürülürken o da kendini vitray pencerelerden birine sürüklemeyi başardı. Tozun içinde dizlerinin üstüne çökerken arkasındaki veigalar kurtaramadıkları her yazmayı yağmalıyordu. Elo elinde gevşekçe tuttuğu kılıcıyla yüzlerce okun önünde duruyordu.

Başarısız olmuşlardı.

Bir adam ve bir kadın Scian'a doğru yürüyordu. Pelerinindeki sembole bakılırsa adam bir veiga olmalıydı. Briddite kılıcını çekmişti, renkleri soluk olsa da onları görebiliyordu. Fakat ne olduklarını anlayamadı. Inara yayını kaldırdı.

Hedefini vurması çok zordu.

Skedi cebincen çıkıp pervaza süzüldü, artık bir tavşan boyutuna gelmiş, kulaklarını kaldırmayı başarmıştı.

"Daha zor hedefleri vurduğunu gördüm," dedi, ona cesaret vermeye çalışarak.

Inara'nın kalbi ona duyduğu sevgiyle dolup taşı ve çalıntı okunu yayına yerleştirdi. Okun başı çatallıydı, eti parçalamak için tasarlanmıştı. Bunu düşünmemeye çalıştı. Bunun yerine

nefes aldı, dumanın acı kokusunu duydu ve duruşunu rüzgâra göre değiştirdi. Teli geriye, daha geriye, kolunun uzanmayacağını düşündüğü kadar geriye çekti. Yutkundü, kısa saçları gözlerini gıdıklıyordu. Daha önce kimseyi öldürmemişti.

Briddite kılıçlı adam Scian'ın yanında durdu ve arkasındaki kâğıtlar tutuşturulurken ona baktı. Tanrı yüzünü buruşturdu ama başını eğip veiganın bakışlarına karşılık verdi.

Parıldayan kral, sanki onu karşılıyormuş gibi iki yana açtığı kollarıyla Elo'ya doğru ilerliyordu. Elo, kalbindeki sızının maviye karışmış rengiyle gümüş alevlerden bir sütun gibi kımıldamadan durdu. Sevgisi acısının gölgesinde kalıyordu.

Inara yayını çevirdi, omzunu indirip tüyü ağzına yasladı. Duman ona rüzgârın ne yönden estiğini göstermişti. Veigayı mı vuracaktı yoksa Arren'i mi?

Oku krala doğrulttuğunda, "Inara..." dedi Skedi endişeyle. Elo'nun kendisine dostana bir tavırla yaklaşan adamı öldürebileceğine inanıyor muydu? "Arren'i vurursan okçular Elogast'a saldıracak, Inara."

"Yalnızca tek bir gerçek güç var!" diye haykırdı kadın komutan, renkleri mavilerle sarmalanmış altın renkli bir bayrak gibi parıldıyordu. Ayağını kaldırıp Scian'ın boynundaki tasmayı tutan sıırıklardan birinin üzerine koydu. Tanrı sessizce eğildi, alını yere değdi. "Denizleri yalnızca bir kişi birleştirecek. Bir kral. Bir tanrı. Güneşgetiren!"

"Güneşgetiren!" Kalabalık ismi bütün gücüyle haykırdı, oklar hâlâ Elo'yu hedef almıştı. Veiga kılıcını daha yukarı kaldırdı, briddite ucu havayı yarıp geçti. Beyaz cübbeli şarkıcıların çoğu dizlerinin üzerine çökmüş dua ediyordu.

"Sadece aptallar geçmişlerini unuttur," dedi Scian. Sesi meydana yankılandı. *Sadece aptallar geçmişini unuttur.*

Elo yalnızca intikamını almak için bir şans istemişti. Inara sırf kendi hıncını çıkarmak için Elo'nun ölmesine izin verir

miydi? Kimse zarar verdiğini önemsemeden intikamının peşinde koşar mıydı?

Hayır. Bu onu Güneşgetiren'den bile daha beter yapardı.

Fakat atacağı ok başka birini kurtarabilirdi.

Inara döndü ve kılıcını indirmesine fırsat vermeden veigaya saldırdı. Oku adamın ensesine isabet etti ve yere yığılıp acıyla kıvrınmasına neden oldu. Renkleri şok ve acıyla parladı ama çok geçmeden hepsi solup gitti.

Kralın ordusundan şaşkınlık nidaları yükseldi. Dikkatlerini krallarından tanrıya çevirdiler.

Elo eline geçen fırsatı aralarındaki mesafeyi kapatarak değerlendirdi. Işıktaki parıldayan kılıcını kaldırıp savurarak Arren'a doğru indirdi. Kral kendi silahını çekerek Elo'nun saldırısını karşıladı, kılıçları çarpıştığında kolları ve bedenleri birbirine kenetlendi. O kadar yakındılar ki okçular tanrı-kralı vurmaktan korktuklarından saldırıya geçemiyordu.

Inara yayına farklı şekilli başka bir ok yerleştirirken gümüş saçlı kadının yere yığılmış veigaya gidip elindeki kılıcı aldığını gördü. Inara haykırarak bir ok daha ateşledi. Beklediğinden daha hızlı uçarak hedefini iskalayıp komutanın koluna saplandı ama onu durduracak kadar güçlü değildi.

Kılıcını indirmeyi başarmıştı.

Scian ölürken çıt çıkarmadı. Vücudu, peçeleri ve cübbesi bir parşömen gibi kıvrılıp buruştu. Beyazlar içindeki isyancılar darbeyi kalplerinde hissetmiş gibi acıyla haykırdı. Şehrin dört bir yanındaki insanların Scian Günü için kurdukları mabetler, ettikleri dualar, yaptıkları totemler çatlayıp ufalanmaya başladı. Tanrı toza dönüşüp rüzgâra karıştı.

Inara pencereden uzaklaştı, neredeyse yayını düşürecekti. İşe yaramamıştı. Scian'ı kurtaramamıştı. Bir adamı öldürmesine rağmen onu kurtaramamıştı.

“Elinden geleni yaptın,” dedi Skedi usulca, başını uzatıp burnunu kızın çenesine dayayarak. “Inara, elinden geleni yaptın.”

Şok boğazını sıkıp nefes almasına engel oluyordu. Bir tanrı daha gitmiş; asırlık hayatı bir hiçe dönüşmüştü. Inara elle tutulur hiçbir şey başaramadığına, bir şehir dolusu tanrıyı çağırmasına rağmen neredeyse hiçbir şeyi değiştiremediğine inanamıyordu. Dudaklarından bir hıçkırık döküldü, sonra bir tane daha. Fakat ağlayamayacak kadar şok içindeydi. Kalbi durmuş gibi hissediyordu.

Bir şey dikkatini çekti. Gözlerini kırpıştırıp doğruldu ve bakışlarını doğuya çevirdi. Ufutaki gökyüzü turuncu renkte parılıyordu ama güneşin doğmasına daha çok vardı.

“Skedi,” diye fısıldadı. “Bu ne?”

Skedi başını kaldırıncaya boynuzları kızın saçlarına takıldı. Ona endişeli bir bakış atıp baktığı yöne döndü. Kulaklarını kaldırdı. “Daesmouth,” dedi. “Yatho’yla Telle’nin gittiği yer.”

Inara parıltının ne olduğunu anladı.

Skedi de öyle.

“Yangın.”

ALTMİŞ İKİNCİ BÖLÜM

Elogast

Arren kollarını iki yana açmış vaziyette ona doğru geliyordu. “Bana geri dön, Elo,” dedi, sesi tıpkı Elo’nun hatırladığı gibiydi. Sanki beyaz atının sırtında emirler yağdıran bir tanrı-kral değil de onunla sırrını paylaşan bir dost gibi alçak sesle, belli belirsiz şakacı bir tavırla konuşuyordu. “Bu çılgınlığa bir son ver. Ait olduğun yere, benim yanıma dön.”

Elo temkinli, usulca bir hareketle Naia’yı arkasına çekti.

Sen, Arren’in sevdiği son şeysin ve o, seni kaybetmeyi seçti.

Bu affedilemezdi. Barışçıl bir tanrıyı müritlerinin önüne sürüklemiş, bir babayı oğluna öldürtmüştü, tarihi, aileleri, evleri yakıp kül etmişti. Dostluklarını, sevgilerini güç uğruna hiçe saymıştı. Hayır. Onu affetmeyecekti. Ne Güneşgetiren’i ne de Arren’i.

İkisi de Elo’nun sevgisini haketmiyordu.

Ardından son sürat gelen bir okun çıkardığı ıslık sesini ve onu takip eden çığlığı duydu. Ordu ve okçular panik, korku ve dağılan dikkatleriyle kıpırdandı. Risiah tanrıya ölümcül darbeyi indiremeden yukarıdan gelerek ensesine saplanan bir okla can vermişti.

Inara.

Arren'la arasında sadece üç adım vardı. Elo kılıcını kavrayıp hücumu geçti.

Arren hızlı ve kendinden emin bir tavırla kendi kılıcını kınından çekip Elo'nun hamlesini savuşturdu. Askerlerden onu uyarırcasına bağırışlar yükseldi ve bir ok az önce durduğu yerden geçip gitti ama çok geç kalmıştı. Dumanın, rüzgârın ve okların arasında birbirlerine kenetlenmiş hâle savaşıyorlardı.

Inara ona beklediği şansı vermişti.

Elo kılıcını indirip tekrar saldırabilmek için Arren'a doğru bir adım attı. Arren onu karşılayıp kılıçlarını birbirine kenetledi, güce güçle karşılık veriyordu. Tanıdığı, bildiği adam gibi dövüşüyordu. Ayak hareketleri kusursuzdu, hamleleri kıvrak ve kendinden emindi. Geri çekilip tekrar kenetlendiler, kılıçlarının metalleri birbirine sürtünüyordu.

Elo ne Scian'ın öldüğünü gördü ne de şarkıcıların kederli ağıtlarını duydu. Arren'la birlikte sanki alevlerin ve karanlık gökyüzünün altında tek başlarıymış gibi Arnavut kaldırımların üzerinde dans ediyorlardı.

Arren güldü. "İşte bu, Elo!" dedi. "Bu sensin işte! Gerçek hâlin, olman gereken kişi. Kan dökmeye, ordulara önderlik etmeye hazır. Blenraden Aslanım artık Lesscia'nın Aslanı olmuş!"

Elo kılıcını Arren'in kafasına doğru indirdiğinde kral bir saldırısını daha savuşturdu. Elo'nun ardı arkası kesilmeyen darbelerinin hepsini karşılıyordu. Arren hatırladığından daha güçlüydü, Elo'nun dirseklerini sızlatan saldırılarının hiçbirini hissetmiyor gibiydi.

"Hiçbir zaman senin olmadım," diye hırladı Elo. "Hepsini kendi isteğimle yaptım. Sana hizmet etmeyi ben seçtim. Sana sırtımı dönmeyi ben seçtim. Tıpkı *senin* bana ihanet etmeyi seçtiğin gibi."

"İhanet mi?" Arren bir sonraki saldırısını yana kaçarak savuşturdu, aralarına mesafe koymaya çalışırken adımları öfke doluydu. "Beni *bırakıp* gittin."

Elo ondan uzaklaşmasına müsaade edemezdi, aksi hâlde okların hedefi olurdu, Arren'in eline düşerdi.

Bunun olmasına bir daha asla izin vermeyekti.

Elo çevik adımlarla ona yaklaştı. Bu sefer Arren'in bacağını hedef almıştı ve kral ya dönüp saldırısını savuşturmak ya da mücadeleyi kaybetmek zorundaydı. Arren kılıcının ucunu kulak tırmalayan tiz bir sesle Elo'nunkine sürterek ikisini de silahlarını meydanın taşlarına indirmeye zorladı.

"Hseth beni kandırdı, Elogast," dedi Arren. "Bir kurban ihtiyacım olduğunu, bunun aramızdaki bütün bağları kopara-çağını ve... aramızdaki bu ilişki her neyse onu sonlandıracağını sandım. Ama ihtiyacım olan tek şey sevgiydi. Beni seviyorlar." Kılıcının kabzasını daha sıkı kavradı. "Sen de beni tekrar sevebilirsin."

Arren kılıcının ucunu taşların üzerinden çekip Elo'nunkini havaya kaldırarak duruşunu bozdu. Elo sol bacağını geriye attı ve Arren kılıcını çevirip doğruca yanına saldırdığında eğildi. Kılıç etrafa gümüş renkli kıvılcımlar saçarak göğüs zırhını sıyrıp geçti. Nefes nefese kalmıştı ama Arren bana mısın demiyordu. Hiç yorulmamışa benziyordu.

Elo doğrulup kılıcını önce geriye, sonra aşağı, ardından da yukarı doğru savurarak Arren'i savunmaya geçmeye zorladı. Askerlerden biri şansını denediğinde attığı ok Elo'nun ön kolunu sıyırdı.

"Durun!" diye bağırdı Peta, sesi dehşet dolu ve gergindi. "Krala zarar vermeyin!"

Meydanın taşları üzerinde danslarına devam ettiler. Arren, Elo'nun saldırılarından kaçmak için geri çekildi.

"Buna sevgi mi diyorsun sen?" dedi Elo. "Korku ve ateşe? Kan ve altına?"

Arren sinirle hırlayıp bir sonraki darbesini karşılayarak onu geriye itti.

“Sen olsan ne yapardın?” Güneşgetiren etraflarındaki yarısı yanmış binaları, güç bela kontrol altına alınmış alevleri gösterdi. “Topraklarının iç çatışmalar ve kargaşalara mahvolmasına izin mi verirdin? Bu benim olduğu kadar senin de suçun, Elogast.”

Sesindeki o dostane tınıs gitmiş, yerini öfke almıştı. Bildiği, aşına olduğu adama dönmüştü. Elo dişlerini sıktı ve Arren duruşunu değiştirip ağırlığını topuklarına vererek Elo’nun kılıcını ucundan yakalayıp yere çarptı. Hamlesinin acısı Elo’nun kolundan hâlâ iyileşmekte olan göğsüne yayıldı.

Yine de kendini toplayıp sağ elini kılıcının kabzasından çekti ve Arren’in miğferine bir yumruk indirdi. Kral tökezleyerek geri çekildi, miğferini düzeltmek için başına uzandı ve çabucak toparlandı. Elo’nun sonraki iki hamlesini savuşturup kılıcıyla onu yana eğilmeye zorladı ve zırhındaki boşluğu buldu. Doğruca plakaların üzerine oturmadığı omuz zırhıyla göğüs-lüğünün arasındaki açıklığa saldırdı. Kılıcının keskin ucu bir çırpıda etine saplandı.

Elo acıyla bir nefes verip geri çekildi. Arren’in çekip çıkardığı kılıcını kendisinininkiyle savurduğunda kanı etrafa sıçradı. Bir yaklaşıp bir uzaklaşarak birbirlerinin etrafında döndüler. Arren tekrar kaçmaya kalkışmadı. Artık buna yeltenmeyecek kadar öfkeliydi.

Elo bir açıklık gördü. İleri atıldı ve solundan saldıracakmış gibi yapıp sağını hedef alarak Arren’i gafil avladı. Kılıcını Arren’inkine arka arkaya üç kez indirdi, neredeyse savunmasını aşacaktı. Arren saldırılarını hissetmiyormuş gibi karşılık verdi. Fakat Elo zayıf noktasını çoktan bulmuştu; Arren dövüşmeye alışkın değildi. Henüz bir ikincil vârisken bildiği her numaraya başvurmuştu; şimdiyse Güneşgetiren’di ve kimse ona kafa tutmaya kalkışmıyordu.

Elo dışında kimse.

“Seni sevdim,” diye hırladı Elo, üzerine atılırken. Kolu hâlâ kanıyor, uyuşmaya başlıyordu. “Ölümün ve yıkımın ortasında

bile yanından ayrılmadım. Seni o tahta ben oturttum ama bunu dünyayı ezip geçmek için kullanmana seyirci kalmayacağım.”

Arren haykırarak öne atıldı. Zarafet ve güçle etrafında dönüp soluna ölümcül bir darbe indirmeye hazırlandı. Elo kenara kaçıp onu engelledi. Tekrar birbirlerine kenetlenip dansına tutuşarak kılıçlarıyla birbirilerine üstünlük kurmaya çalıştılar.

“Sevdin mi?” diye bağırdı kral, metalin sürtünme sesinin arasından. Artık bildiği Arren’a daha çok benziyordu. Fevri. Öfkeli. Tutkulu. “Beni uzaktan sevdin, Elogast. Dünya avuçlarımdan kayıp gittikçe sen de onunla gittin.”

Elo onu meydanın ortasına, açıklağa doğru sürüklüyordu. Boş bir oyun tahtasındaki iki taş gibiydiler.

“Giderek benden uzaklaştın,” diye devam etti Arren, sesi öfkeden çatallanıyordu, “beni yanımda kalacak kadar sevmeyi reddettin. Beni *hiç* benim seni sevdiğim gibi sevmedin.”

Artık oyun yoktu. Elo kararını çoktan vermişti. Arren’in yaptığı her şey sona erecekti. Elogast harekete geçti. Arren’in kılıcını bırakınca kral Elo’nun kafasına saldırdı, onu durdurmasını bekliyordu.

Fakat Elo eğildi. Kissen gibi dövüştü: savunmaya geçen dostuna doğru koştu ve omzundan aldığı güçle kılıcını göğsüne sapladı. Arren geriye tökezleyince Elo miğreni boynuzlarından kavrayıp Güneşgetiren’in kafasını dizine geçirerek o aptal siperliği göstermeyi reddettiği yüzüne çarptı ve onu geriye fırlattı.

Arren öfkeyle haykırıp kılıcını kaldırdı ve hiddetle indirdi.

Elo kenara çekildi ve saldırısını kol zırhıyla karşıladı. Darbe beklediğinden daha güçlüydü. Zırhını sıyırıp geçeceğini ummuştu ama kılıcı metal plakayı parçalayıp etine, kemiğine saplandı.

Fakat Elo da silahı da hazırды. Kılıcını doğruca Güneşgetiren’in göğsündeki boşluğa, tanrının kalbinin durduğu yarığa sapladı. Arren’in kalbinin ve dostluklarının öldüğü yere. Elo’nun kılıcının kenarları briddite kaplıydı, kalbi neyden olursa olsun onu yok etmeliydi.

Kılıcı kralın sırtına ilerleyip zırhını parçaladı. Metal onu delip geçerken Arren acıyla haykırdı. Meydana derin bir sessizlik çöktü, alevleri bastırmaya çalışan insanların uzaklardan gelen bağırışları dışında çıt çıkmıyordu.

Elo elinde dostunun, kralının göğsüne saplanmış kılıcıyla öylece durdu. Yaptığı şey karşısında dehşete düşmüştü. Artık sonunun üzerine yağın oklarla olmasa bile kırık kalbinden geleceğini biliyordu.

“Üzgünüm,” dedi Elo. Sesi çatallandı, boğazı düğümlendi. “İşler bu noktaya geldiği için üzgünüm.”

Arren boynuzlu başını kaldırdı.

“Hiç düşünmemiştim,” diye fısıldadı. “Bunu gerçekten yapacağını hiç düşünmemiştim.” Şaşırmışa benziyordu. “Gerçekten ölmemi mi istiyorsun?”

Elo titreyen ellerine rağmen kılıcını sıkıca tuttu. “Üç yıl önce öldün zaten,” dedi. “Tanıdığım adam... o sen değilsin.” Gözlerini kapadı. Sessizlik sağır ediciydi, kimse nefes bile almıyordu. “Şimdi üç yıl geç kalmış olsak da birlikte öleceğiz.”

Miğrefin ardındaki karanlık ona baktı ve Güneşgetiren bir kahkaha koyverdi. Meydan içi boş, duygusuz bir kıkırtıyla çınladı. Fırının içinden geçen rüzgârın uğultusunu andırıyordu.

“Hayır,” dedi Arren.

Elini kaldırıp Elo’nunkinin üzerine koydu.

Yanlış bir şey vardı. Hareketleri ölmek üzere olan bir adamın kiler gibi değildi. Elo artık onu öpebilecek kadar yakınındaydı ama hâlâ Arren’in nefes alıp verişlerini duyamıyordu. Sadece isin, bir ocaktan yükselen dumanın kokusunu alabiliyordu.

“Bugün değil.”

Arren diğer elini yüzünü gizleyen siperliğe götürüp açtı.

Etten kemikten değildi. Alevlerle parıldayan çalı çırpıdan ibaretti. Gözleri akkordan, ağzı ateşten bir yarıktı. Tutuşmuş çıralardan bir kukla gibiydi. Hestra’nın bir yaratığıydı. Arren değil, onun bir kopyasıydı.

“Bugün ben seni kurtaracağım,” dedi Arren’in sesi. “Bugün sıra bende.”

Elogast ona şaşkınlıkla bakarken Arren’in göğsündeki dallar büyüdü, alevler Elo’nun kılıcını ve ellerini yalayıp geçti. Çalı çırpılar ve yosunlar bedenini sararken dallar uzadı ve ikisi de yemyeşil ağaçlar, sarı renkli parlak ve sıcak bir ışıktan oluşan devasa bir kozayla sarmalandı. Arren’in gücüyle.

Elo.

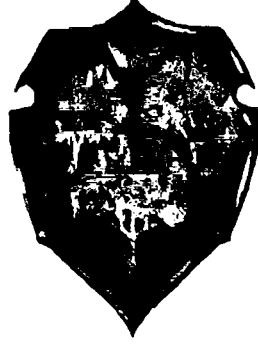
Skedi’nin sesi Elo’nun zihnine buzdan bir iğne gibi saplandı. Başını yukarı kaldırdı. Skedi bu kez kocaman olmuş, bir aslan boyutlarına gelmişti. Ağzı kan içindeydi. Sırtında Inara’yla gökyüzünden üzerlerine iniyordu.

Arren başını kaldırıp bakmadı. Bunun yerine kollarını Elo’ya açıp Skedi’yle Inara yanlarına konarken onu kucakladı.

Ardından Elo ateş, kül ve dumandan başka bir şey hissedemez oldu.

ALTMİŞ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Inara

Dünya yan döndü. Inara düştüğünü, aşağı doğru süzüldüğünü hatırlıyordu. Bir şeylerin ters gittiğini anlamaları gerekirdi, gökyüzü alevlerle aydınlanmıştı. Ama Arren, Elo'yu yosunlar, akkorlar, çalı çırpı ve çiralardan bir kozaya sarmış, Skedi ve Inara da içine düşmüştü.

Ardından karanlığa gömülmüşlerdi. Bir telaş hissi, ardından da bir ışık parıltısı gelmişti.

Skedi'nin yeniden küçücük olduğunu, onu kürk ve tüy yumağı hâliyle kollarının arasına aldığını gördü. Evdeki yatağındaki yorganların arasına dolanmıştı. Sıcaktı, çok sıcak. Boğazı yanıyordu. Yatak sertti. Her şey yanıyordu.

Hayır, yanmıyordu. Yoksa avazı çıktığı kadar bağılıyor olurdu. Alevlerin yakınındaydı ama yanmıyordu. Bir yatakta değil, yerde yatıyordu ve taşlar alevlerden ısınmıştı. Etrafında, dallar çatırdayıp parçalanıyor, acı kokulu hava içeri doluyordu.

Gözlerini açtı. Ölmüşler miydi? Skedi yaşıyor muydu? Hayır, ağzındaki külün buruk tadını alabiliyordu. Dünya çok gerçek, çok net, çok gürültülüydü.

Duvarları yanmaktan simsiyah olmuş bir ocağın içindeydi ve etrafındaki dumanlar kıvrımlı bir bacadan yukarı yükseli-

yordu. Taşların üzerine dallar, kökler, kumaş tiftikleri ve saman taneleri saçılmıştı. Birkaçı yanıyordu.

Yattığı yerden, pirinç kafesli kapıyı ve üzerinde bir sürahi su, bir bardak ve biraz ekmek duran geniş ahşap masanın yer aldığı geniş odanın bir kısmını görebiliyordu. Mürekkeple lekelenmiş, üzerine harfler ve küçük biblolar dağılmış büyük bir harita da vardı.

Elinde bir şey kıpırdandı. Skedi yeni doğmuş bir fare gibi küçük ve sessizdi. Ocağın içinde kıpırdanan başka bir şey daha vardı. Inara zırhlı, uzun uzuvlar ve Irisia aslanıyla bezenmiş bir göğüs zırhı gördü.

“Elo,” diye fısıldadı. Başarmıştı; kralı öldürmüştü. Inara kılıcıyla Arren’in göğsünü delip geçtiğini gözleriyle görmüştü. Şövalyesinin sol omzu ve kol zırhı kan içinde kalmıştı ama adını duymasıyla inledi. “Elogast.”

Elo’nun yanibaşında ona sıkıca sarılmış, kahverengi, kıvrıkcık saçlı, alnında bir taç olan genç bir adam vardı. Gözlerini açıp yavaşça kırptırdı ve doğruldu. Mavi gözleri parlak ve nazik, bakışları keskindi. Inara’yı gördüğünde kaşlarını çatıp Elo’ya daha sıkı sarıldı.

“Kimsin sen?” diye sordu, sanki upuzun bir uykudan yeni uyanmış gibi boğuk bir sesle. “Seni buraya biz getirmedik, değil mi?”

Inara’nın bakışları genç adamın göğsüne kaydı. Düğmeleri açık gömleğinin ardında, kaburgalarının arasında bir yarık vardı, yaralarla çevriliydi ama kanamıyordu. İçinde dallar ve alevden oluşan bir top yanıyordu.

Inara bir çığlık attı ve Skedi’yi daha sıkı tutarak geriye sıçradı. Kral zırhı olmadan farklı görünüyordu. Gençti. Masumdu.

Elo birden gözlerini açtı ve bakışları Arren’i buldu. Kral kemerinden bir hançer çıkarırken Elo sağlam koluyla bileğini yakaladı ve Inara’ya bir şey yapamadan kolunu geriye itti. Kral

ona karşı koymaya çalıştı; Inara ocaktan dışarı fırlayıp zemine düşerken o ve Elo üstünlük için birbiriyle didişiyordu.

Arren'in göğsünden fışkıran alevler Elo'nun tenini, yüzünü yaladı. Elo haykırdı, yaralı, yorgun ve şaşkındı. Arren ise bunu kendi lehine kullanmaya karar verdi. Şövalyenin yaralı omzunu kavradı ve hançerinin ucunu boynuna yaslayarak onu geri itti. Elo direnmeyi bıraktı, derin nefesler alıp veriyordu. Bakışları Inara'yı buldu, ardından hemen arkasına kaydığında gözleri fal taşı gibi açıldı.

Arren da aynı yere bakıyordu, renkleri titreşen mor tonlarıyla dolmuştu. "Nasıl..." dedi ve ifadesi sertleşti. Artık masum değil, zayıf, bitkin ve korkmuş görünüyordu. "Burada ne *bok* yiyorsun, Craier?"

Inara'yı kastetmiyordu. Kız başını çevirdiğinde, önünde ayaklarının dibinde bir koçbaşı duran, mücadeleden kan ter içinde kalmış askerlerle dolu, paramparça olmuş bir kapı gördü. Sarı ya da mavi değil, yeşil, kahverengi ve gri üniformalar giymişlerdi. Tarafsızlardı. Hemen önlerindeyse Lessa Craier duruyordu.

"Anne," dedi Inara, nefesi boğazında düğümlenirken.

Onun da arkasında berbat görünen başka bir ölü kadın duruyordu: Kissen.

"Ina?" dedi tanrıkatili, sesi boğuk ve çatallı çıkmıştı. Korkunç görünüyordu. Inara'nın hissettiğinden bile daha beterdi. Öte yandan Lessa Craier çektiği kanlı kılıcı ve her an saldırmaya hazır duruşuyla mükemmel görünüyordu. Annesinin uzun saçları kusursuz bir örgüyle toplanmış, tuniği Craier yeşili ve gümüşüyle, kuşlar ve yapraklarla bezenmişti. Üzerindeki deri göğüslüğü de malikânelerindeki cephanede sakladıklarının aynısıydı.

Yanıp kül olmuş malikânelerinde.

Kissen'in Inara'nın adını söylediğini duyunca Lessa dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. Onu tanımamasına şaşırmamalıydı, Inara evinden dışarı bir kez bile adım atmamış o naif kıza hiç benzemiyor olmalıydı. Annesinin renkleri saf paniğin beyazı,

ardından sevgi ya da rahatlamanın altın rengiyle doldu ve bir kez daha kaybolup gitti. Hepsi kabuğuna çekilip saklandı.

Kissen ona doğru gelmeye başladı. Veiga, Lessa'nın yanından geçip Inara ne olduğunu bile anlayamadan onu ateşten, Arren'in hançerinden uzaklaştırarak kollarının arasına aldı.

"Kissen," dedi Inara, temkinli bir sesle. Gerçekti. Her şeyiyle gerçekti. Hiçbir rüya bu kadar kötü kokamazdı. Inara içini dolduran rahatlamanın, dehşetin ve kederin etkisiyle kadının sırtına sıkıca tutundu.

"Sen... yaşıyorsun."

Ona bütün gücüyle sarıldı ve sanki vücuduyla onu dünyadan koruyabilecekmiş gibi Kissen'in ardına sakladı. Lessa yanlarına gelmedi, kılını bile kıpırdatmadı.

"Hem yaşıyorum hem de yoluma çıkan herkesin kıcını tekmeliyorum," dedi Kissen. "Kısmen. Özür dilerim, sana... sana dönmeye çalıştım."

"Kissen!" Elo'nun yüzü de renkleri de neşeyle doldu, bedeni taze pişmiş ekmeğin yumuşak tonları ve Kissen saçlarının kızıl rengiyle parılıyordu.

"Kes sesini," dedi Arren, tutuşunu sıkılaştırarak ama boğazına dayanmış hançer bile Elo'nun içini dolduran muazzam rahatlamaı bozamadı.

"Elogast," dedi Kissen, sesi kabaran duygularıyla boğuklaşmıştı. Bakışları hançer, Arren ve Elo arasında gidip geliyor, bir şeyler hesaplıyordu. Bunu bir şakayla örtbas etti, "Görünüşe göre başını yine belaya sokmuşsun."

Elo alaycı bir nefes verdi. "Bilmeliydim..." dedi, sesi yorgunluğun ve rahatlamanın etkisiyle çatallanmıştı. Sırıttı. "Ölemeyecek kadar inatçı olduğunu bilmeliydim."

"Ne oluyor burada?" diye sordu Arren. "Reach'e nasıl giriniz?"

Kissen, "Lanet olası bir dağı havaya uçurmaya yetecek kadar kara barut tozuyla," dediğinde Lessa boğazından bundan rahatsız olduğunu belirten bir ses çıkardı.

Arren kolunu sahiplenici bir tavırla Elo'ya doladı. "Hestra," diye tısladı, "bizi buradan götür."

Kralın kalbindeki alevler yükselse de hiçbir şey olmadı.

Inara her şeyi anlamaya başlıyor ya da öyle olduğunu sanıyordu: Arren'in bedeni Sakre'den hiç ayrılmamıştı. Başkentte kalmış ve yerine Blenraden'daki gibi, Hestra'nın yaptığı bir dal ve alev kuklası göndermişti. Hem kralın içinde hem de dışında var olmak, sonra da hepsini alevlerin içine gömüp Sakre'ye taşımak için gücünün ne kadarını harcamıştı?

Elo'nun başından beri kazanma şansı yoktu. Hiçbirinin Lesscia'daki kalbi ateşten, bedeni dallardan kral karşısında şansı olmamıştı.

Elo sağlam elini Arren'in hançerine götürerek, "Şimdi ne yapacaksın, Güneşgetiren?" diye sordu düz bir sesle. "Etrafına bir bak. Kaybettin."

"Dedi boynuna hançerimi dayadığım adam," diye karşılık verdi Arren. Sanki bakışlarıyla onu yok edebilecekmiş gibi gözlerini Leydi Craier'e dikti. "Burada olduğumu nereden biliyordun?" Zaman kazanmaya çalışıyor, belki de Hestra'nın onu tekrar kurtaracak kadar güç toplamasını bekliyordu.

Lessa'nın dudakları soğuk, sakin ve kendinden emin bir tavırla kıvrıldı. Inara'nın kendisiyle gurur duyduğunu görmek için ona bakmasına gerek yoktu. "Belki de," dedi, "bir tanrıkatilinin yanında tanrıcılık oynarken daha dikkatli olmalıydın."

Arren'in hançeri tutan eli biraz olsun gevşedi. "Risiah," diye tısladı.

Elo da boynundaki baskının azaldığını hissetmiş olmalıydı ki Arren'in elini yakaladı ve hançerini alıp onu silahsız bıraktı. Arren son avantajını da kaybetmesiyle bir küfür savurdu.

“Bastır, Elo!” diye bağırdı Inara, yenilgilerinin arasından filizlenen zafer tohumlarını hissedebiliyordu. Fakat bir an sonra Kissen bir haykırıyla öne atıldığında şaşkına döndü.

“Yapma!” Kissen, Elo’yu yakaladı ve hançeri indiremeden onu geriye çekti. Arren fırsattan yararlanıp ocaktan çıktı ve masasının arkasına geçip sürahi, harita ve diğer ıvır zıvırların arasına sığındı. Başka silahı yoktu; belli ki ihtiyacı olmasını beklemiyordu. Ellerini pirinç kafesli kapıların üzerine koydu. Ardında bir balkon, bir kaçış yolu olmalıydı.

“Dur!” diye bağırdı Lessa, ileri doğru atılarak.

Inara, kralın göğsündeki yarığın içinde onu ayakta tutan ocak tanrısının alevlerini görebiliyordu.

Alevler. Gökyüzündeki ateş. Gül tanrısının yanan dalları, bahçelerindeki, evindeki yangın. Küçücük kalmış, zayıf düşmüş, yaşadığının tek kanıtı kaybolup gitmemiş vücudu olan Skedi. Mabetsiz, çaresiz, kanun dışı küçük tanrısı.

Inara onu kendine bastırıp elini krala doğru uzattı.

Hayır, kralın tanrısına doğru.

İradesini üzerlerine yönlendirdi ve gücünün, öfkesinin her bir zerresini tanrının etrafına sardı, onu bağlayıp yerine mıhladı. Bağları sıkışlaştırdı.

Sakın kımıldama, dedi alevlere.

Arren’in göğsündeki tanrı kıpırdandı. Inara’nın iradesiyle solmadan önce şaşkınlıkla patlayan alevler, Arren’i kapıdan uzağa tökezletecek kadar güçlüydü.

Inara tanrıyı sımsıkı tuttu, onu gücüyle sarmaladı. Fakat Hestra ona karşı koyuyordu. Küçük ama yaşlıydı, Middren halkınca tanınıyordu ve iradesi azımsanamayacak kadar güçlüydü. Alevler harlanıp etrafa sıçradı, ardından parıldayıp giderek solmaya başlayınca Arren nefessiz kaldı. Fakat Inara’nın gücü onu hareket etmekten alıkoymuyordu. Masadan destek alarak dik duruyordu. Hâlini gören Inara gülümsemeden edemedi. Henüz bir tanrı değildi. Belki hiçbir zaman olmayacaktı.

“Ina,” dedi Kissen Elo’yu tutmaya devam ettiği yerden çaresizce. Küçük kızın ne yaptığını şıp diye anlamıştı. Artık Inara’nın ne olduğunu, neler yapabildiğini biliyor muydu? Peki ya Lessa? Olduğu yerden Güneşgetiren’i dizginlediğini görüyordu. Hepsi görüyordu. “Onu öldürme. Lütfen. Ona ihtiyacımız var.”

Onu öldürme mi? Çaresiz bir tanrıyı sadık müritlerinin önünde infaz eden adamı mı? Onu yersiz yurtsuz bırakan adamı mı?

“Evimi yakıp kül etti,” dedi Inara. “Lesscia’yı. Kitapları.” Scian’ı düşünmek bile ellerinin titremesine neden oluyordu, onu kurtarmak namına hiçbir şey yapamamıştı bile. “Şimdi de Daesmouth’u.”

“Daesmouth mu?” diye sordu Kissen.

“Skedi’yle gördük, gemilerini göndermiş olmalı.” Boğazının daraldığını hissederken iradesiyle tanrıyı daha da boğdu. Hestra kafese kapatılmış bir fare gibi Arren’in kaburgalarının arasında zıplıyor, güç bela ona karşı koymaya çalışıyordu. “Yatho ve Telle oraya gitmişti.”

“Bana neden engel oldun?” dedi Elo, Kissen’dan destek alıp zorlukla ayağa kalkarken. “Ina haklı, bir tanrı olmak istiyor.” Onu bırakıp bir adım geri çekildi. “*Sen* bir tanrıkatilisin.”

“İşte bu yüzden şu an öldürmemiz gereken tanrının o olmadığını söylediğimde bana kulak ver, fırıncı şövalye,” dedi Kissen bitkince.

Lessa onu uyarırcasına, “Inara,” dediğinde kız irkildi. “Kızım.” Hepsinin önünde ona kızım demişti. “Geri çekil. Buna bir son ver.”

Inara kaşlarını çattı ama durmadı. Odadaki, koridordaki herkes ne yaptığını görüyordu. Görmeliydiler de. Bir tanrının gücünü taşıyan Arren değil, oydu. Hepsinin başarısız olduğu mücadeleyi o kazanabilirdi. Ocakların tanrısını yeterince uzun süre tutarsa kralın öleceğinden emindi.

“Hiçbir yere gemi göndermedim,” dedi Arren. Hestra bütün enerjisini ve iradesini Inara’nınkine karşı mücadele etmek için kullandığından beti benzi atmıştı. Elo ona baktı, renkleri belirsizdi. “Daesmouth’ta hiçbir şey olmuyor, ufaklık.”

Renklerine bakılırsa yalan söylemiyordu. Korku ve öfkeyle parıldıyordu ama tonlarını solduran hiçbir aldatmaca belirtisi yoktu. Inara’nın iradesi bir an için tekleyince Hestra eline geçen fırsattan yararlandı.

Ocaklarınız soğuk, sevdikleriniz perişan, eviniz gitmiş... Sesi Inara’nın zihnini yarıp geçerken kalbi sözlerinin gerçekliğiyle ağırlaşır sızladı. İraden zayıf, geçmişin bozuk, geleceğin kayıp...

Hestra’nın Inara’nın iradesinden kurtulması Arren’in hiçbir işine yaramadı. Dizleri onu daha fazla taşıyamayınca yere yığıldı.

“Bana ne yapıyorsun?” dedi, güçlkle alıp verdiği nefeslerin arasında. Göğsünden yoğun, koyu renkli dumanlar yükseliyordu. Artık Güneşgetiren değildi, ışık solup gitmiş, geriye sadece kömür ve akkorlar kalmıştı. “Nesin sen?”

Inara dişlerini sıkıp Hestra’nın iradesine karşı koydu. “Yakıp küle çevirdiğin Craier Hanesi’nin kızıyım,” dedi. *Senin yakıtığın hanenin*, diye tekrarlardı, iradesiyle Hestra’ya hükmederek. “Hem tanrılarla birlikte hem de onlara karşı çarpıştım. Yarı sığınağım, beyaz yalanlar tanrısının koruyucusuyum.” *Yarı sığınak. Koruyucu*. Skedi’yi daha sıkı kavradı. “Sahip olmaya çalıştığın ama başaramadığın her şeyim.”

Sahip olmaya çalıştığın ama başaramadığın her şeyim.

Hestra bir kez daha kıpırdandı, bir kıvılcım ve buhar dalgasıyla sönmeye başladı. Kral inledi.

“Inara Craier,” dedi Lessa, korku dolu bir sesle kapının önünde durduğu yerden. O da yoldaşları da tereddürlü görünüyordu, beklemedikleri bu dinamik onları gafil avlamıştı ve annesinin emirlerini bekliyorlardı. “Lütfen. Buna bir son ver.”

“Inara,” dedi Kissen. Yeniden yanına gelip elini sırtına koydu. Dokunuşu güçlüydü ama onu geri çekilmeye zorlamadı. “Bunu yapmak istemiyorsun.”

“İstiyorum,” dedi Inara, başı dönüyordu. “Neden istemeyeyim ki?” Kral olacak, her şeyini defalarca kez elinden almış adam ateşle boğuluyordu. “Tanrıyı neden ondan koparıp almayayım?”

“Elo...” dedi Arren güçlkle. “Bana yardım et... lütfen.”

Elo yutkundu ama Arren’in hançerini tutan parmaklarını sıkıp olduğu yerde kaldı. Dostunun ölümünü çoktan kabullenmiş, sonunu kendi elleriyle getirmeye çalışmıştı. Yarım bıraktığı işi Inara’nın tamamlamasına müsaade ediyordu ve Arren da bunun farkındaydı. Gözlerindeki mücadele solup giderken Hestra’nın alevleri neredeyse kaybolmuştu. Bir tiftiğin ucunda yanan küçücük bir parıltıdan ibaret kalmıştı. Inara tanrıyı iradesiyle sıkıca kavradığında kralın dudakları morardı. Ne Canovan ve Lethen ne de o ve Skedi gibiydi. Tanrısının iradesiyle yaşıyordu ama Hestra’ya hükmeden Inara karşısında yapabileceği hiçbir şey yoktu. Duvara yaslandı ve öyle muazzam bir acıyla inledi ki Elo yüzünü buruşturdu.

Kissen, Inara’nın omuzunu sıktı. “Sana nedenini göstereceğim, Ina. Bunca zamandır neden sana dönmeye çalıştığımı göstereceğim. Onu öldürmeden önce bunu öğrenmeni istiyorum.” Kissen alevlerin ve çamurun içinde yuvarlanmış gibi görünüyordu; yanakları soğuktan yanıp soyulmuş, eli göğsüne yapışmış, bacağı yamulup kırılmıştı. “Seninleyim. Yemin ederim senin tarafındayım.”

“O kadına kulak asma, Inara,” dedi Lessa birdenbire hiddetle. “Kafayı yemiş. Tehlikeli biri. Tehlikeden uzak dur.”

Inara yutkundu. Annesi yaşıyordu, yanarak can vermemişti. Titriyordu. Bütün kalbiyle Lessa’nın kollarına koşup olan biten her şeyi ona anlatmak istiyordu. Ancak başından onca şey geçerken annesi yanında değildi. O sağlıklı ve hayattayken, ittifakının başındayken Inara terk edilmiş, bir başına bırakılmıştı.

Kissen birden bir küfür savurdu ve tanıştıklarından beri ilk kez renklerini özgür bıraktı. Bunu bilinçli yapmıştı, tedbiri elden bırakmadan. Elo'nunkilerden farklı olarak onun renkleri uçları gümüşle bezenmiş mavi tonlarındaydı; doğan güneşin pembesine boyanmış, yazlık otların yeşiliyle bezenmiş, sabah vaktindeki durgun bir denizi andırıyordu. Sakin ve umut doluydu, renkler ne kadar dürüst ve gerçek olabilirse o kadar dürüst ve gerçektir. Yoğundu. Çaresizdi.

Ardından kurumuş kanın kırmızısı ve buzun, karın beyazı, Makioron'un dalları gibi diğerlerinin arasına karıştı. Suçluluk ve utanç. Inara renklerinin rüzgârlı havada ağaç tepelerindeki yapraklar gibi titremelerinden bunu kolayca anlayabiliyordu. Daha da derinlerde dik başlı, inatçı sarının parlayan metal ve sıcacık alevler gibi yanıp söndüğünü fark etti. Korkusu kalbinin en derinlerinde saklıydı.

"Lütfen," dedi Kissen. Sivri kısmından tuttuğu hançer öteki elindeydi. Üzeri yanıp sönen gümüş, gri taşlarla bezeliydi. "Aan'ın armağanı hâlâ yanında mı?"

Inara şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. "E-evet."

Renklerinde bir titreşme, herhangi bir yalan ya da kandırmaca yoktu. Kissen duygularını özgür bırakarak tanrılara, dünyaya, kendine en savunmasız yanını açmıştı.

"Inara Craier," dedi Lessa sertçe. "Onu değil, beni dinle."

Inara onu duymazdan geldi. "Al," dedi Kissen'a. "Şişe boynumda."

"Inara?" Lessa'nın sesi hem bir soru hem de bir azar gibiydi. Onlara doğru bir adım attı ancak Elo, onu ve Kissen'i korumak için önlerine geçip çaldığı hançerini kaldırdı. Şövalyesi, koruyucusu da ondan yanaydı.

"Geri çekil, anne," dedi Inara ve Lessa olduğu yerde duraksadı. Inara ona dönüp bakmadı bile. "Senin yasını tuttum," dedi sadece.

Kissen kızın boynuna uzanıp armağanı avucuna aldı. Çekip çıkarmak yerine şişeyi parçaladı ve parmaklarını diğer elindeki hançerin üzerine kapadı. Kırılan cam ve etini kesen çelikle tanrıkatilinin kanı renkleriyle birlikte akmaya başladı. Deniz yeşili, buz, alev ve korku. Kanındaki renkler. Bir adak.

“Talia’nın su tanrıları,” dedi, “ona gördüklerinizi gösterin.”

Kissen bir tanrıya adak sunmuştu.

Masanın üzerindeki sürahi kırıldı ve su ikiye bölünerek akmaya başladı. Sel gibi haritaya akın ederken bir kısmı dağlara, bir kısmı denizlere yöneldi. Elo başını çevirip suyun bir orduya, küçük taburlardan oluşan uzun bir sıraya dönüşmesini izledi. Bennite Dağları’nın üzerinden Middren’e gidiyorlardı.

Denize yönelen diğer su, Talicia ve Restich kıyılarından yola çıkan gemilere dönüştü, Blenraden’in üzerinden akıp Daesmouth’ta durdu. Alevleri gördüğü yerde. Mürekkep kararıp suya karıştı. Daha da kuzeye, daha da batıya doğru akarken harita boyunca özenle yerleştirilmiş küçük bibloları da beraberinde götürdü.

Her şeyi devirip peşine taktı.

Ateş tanrısının müritleri bu yıl bitmeden Middren’i ve bu topraklardaki bütün tanrıları yok edecek.

Inara bu sesi tanıyordu. Aan konuşuyordu. Nehir tanrısının güçlü sesinin zihinlerine işlemesiyle herkes yüzünü buruşturdu. Arren yalan söylememişti. Daesmouth’u o yakmamıştı. Birbirleriyle savaşmaya o kadar dalmışlardı ki kimse hiçbir şey fark etmemişti.

Kralı kurtar, ufaklık. Inara tanrının nefesinin kulağını gıdıkladığını hissetti. *Ölümü hiçbir şeyin çözümü olmayacak.*

Inara nefret ettiği, göğüs kafesine sıkışmış tanrısıyla yerde ölümün eşiğinde kıvranan, tamamen onun insafına kalmış adama baktı. Kissen ona hiç yalan söylememiş, ondan sebepsiz yere bir şey istememişti. Terk edilmiş, yapayalnız zamanlarında ona yardım etmek için yanında kalmıştı.

Inara –Aan ya da annesi için değil, sadece Kissen’in hatırasına– Hestra’yı bıraktı ve Arren’in göğsünde yeniden parıldamasını izledi. Kral derin bir nefes aldı, ciğerleri oksijenle dolarken öksürdü.

“Restish bize ihanet etti,” dedi Lessa’nın yanındaki, ayaklarının dibinde koçbaşı olan yaşlı kadın. Aan’ın iradesi her nasılsa hepsini Kissen’inki kadar muazzam bir dehşetle doldurmuştu. “Talia, Daemouth’a ilerlemeye başladıysa...” Lessa’ya döndü. “Önce doğudan vuracaklar demektir. Benim topraklarıma saldıracaklar. Gönderecekleri bir haberci kuşun bize ulaşması günler sürer.”

“Talia müttefikimdi,” dedi Arren hırıltılı sesiyle. Yeniden doğrulup sanki bir tavsiye bekliyormuş gibi Elo’ya baktı. “Tanrıları Hseth öldü, onunla doğrudan pazarlık yapmıştım. Talia’nın bir ordusu yok.”

“Sana yalan söyledi,” dedi Kissen. “Seni hayatta tutan o tanrı da öyle.” Kendisinden, her şeyden, bütün dünyadan tiksiniyormuş gibi görünüyordu. Önce kanayan ellerine, arından da Inara’ya baktı. Renklerini yine saklamıştı ama Inara altın dişini gösteren yamuk gülümsemesinden ne demek istediğini anlamıştı. Ona teşekkür ediyordu.

Planını devralacaklarını bilmiyordum, dedi Hestra öfkeyle, alevleri elini göğsüne götüren Arren’in tenini yalıyordu. Sözleri kralın yüzüne yeniden renk getirdi. Öfke yanaklarını kızartıp onu hayatla doldurdu. *O olmadan durmaları, belirsizliğe düşmeleri gerekirdi.*

“Tıpkı senin gibi,” diye tısladı Arren, kızıl kahverengi öfkesinin uçları altın ve kırmızı tonlarıyla kıpırdandı. “Önce onun, şimdi de benim yaptıklarımın faydalandın.”

Beni çağırmaları gerekirdi. Hseth bana kalplerini açacaklarını söylemişti.

“İkimizi de kullandı,” dedi Arren. Bakışlarını haritanın ortasında yer alan lekelenmiş düzlüklere, Craier topraklarına

bakan Lessa'ya çevirdi. Yalnızca Inara'yı değil, evini, halkını, bütün savunmasını da terk etmişti. Ardından Arren gözlerini kendisinininkine çok benzeyen kırmızı ve altın tonlarında parıldayan Elo'ya dikti.^

Inara bunların en derin korkularının, kâbuslarının ve savaşın dehşetinin renkleri olduğunu biliyordu.*

SON SÖZ

Bahar selleri ve karıyla birlikte gelen istilacılarla ayağa kalkmış Bennite köyleri alevler içindeydi.

Blenraden'in yıkılan duvarlarındaki mavi bayraklar indirilmiş, beyaz ve kırmızının yerini üzerleri çan sembolüyle süslenmiş flamalar almış, hâkimiyet yanan esirlerle pekiştirilmişti. Daesmouth'un doğu kuleleri gafil avlanıp yakılmıştı.

Yükselen her alev bir adaktı. Her adak kandan ve kemikten, sığırlardan, duvarlardan ve evlerden bir kurbandı.

Ateşlerin arasından kahkahaya benzer bir sesi geliyordu. Kulağa, düşen imparatorluklar ve bir kazıkta yakılan kemiklerin çıtırtısı gibi gelen kahkahalar.

Askerler harabe hâline gelmiş, üzerlerinden dumanlar yükselen yeni ekilmiş tarlalarında çocukların kafataslarını sunarak çıkardıkları yangını izliyordu.

"Hseth, Hseth, Hseth."

Ardından alevlerin bir kısmı girdap hâlini aldı. Ne rüzgârın yarattığı hortumların ne de dağdan gelen esintilerin işiydi bu. Bir askerin pelerini gibi dönüp bir savaş zırhı gibi sertleştiler. Etrafı günün son ışıkları gibi aydınlatarak göğe yükseldiler.

Aralarında dans eden bir kadın vardı. Kaburgaları bembeyazdı, ayaklarıyla küle dönmüş toprağı dövüyordu.

Üstelik göğsünün içinde çoktan atmaya başlamış bir kalp taşıyordu. Briddite, kan ve alevden oluşan bir kalp.

TEŞEKKÜRLER

Nereden başlasam bilemiyorum. Üç yıl önce, yedi yılı aşkın bir süre boyunca yediğim redlerin ardından, neredeyse yazmayı bırakmaya karar vermiştim ama şimdi ikinci kitabımın teşekkür kısmını yazıyorum.

Öncelikle Eileen ve Ben'e, aileme ve dostlarıma destekleri, sevgileri ve benimle duydukları gurur için teşekkür etmek istiyorum. Bana kendi kendime edindiğim korkularımı yenmeyi öğrettiğiniz için teşekkür ederim. Kardeşlerim Joshua, Felix ve Genevieve'e bana verdikleri ilham, gösterdikleri mukavemet ve parlak zekâları için teşekkür ederim. Siz olmasaydınız bugün olduğum kişi olamazdım.

Ali, sonu gelmez muazzam tutkun, zekân, sabrın ve desteğin için teşekkür ederim. Beni cesaretlendirip ayaklarımın yere basmasını sağladın. Seni seviyorum.

Tanrıkatili'ni seven ve okurlara ulaşmasına sağlayan kahramanlarıma, kitapçılara ve kütüphanecilere teşekkür ederim. Bu üçlemeyi küçük bir dalgadan tsunamiye dönüştürdünüz. Bana kucak açtığınız ve zaman ayırdığınız için teşekkür ederim.

Mushens Entertainment Ekibi'ne teşekkür ederim. Harika bir lider, etkileyici bir güç ve bir efsane olan Juliet Mushens, her şeyi idare etmen ve etkileyici sakinliğin için teşekkür ederim. Liza Deblock, Alba Parnau, Catriona Fida, Kiya Evans, *Tanrıkatili*'ni bütün dünyaya yaydıkları için teşekkür ederim.

Biricik beyaz atlı şövalyem Jane Johnsan'a en içten teşekkürlerimi sunuyorum. Sonu gelmez tutkun, becerilerin ve enerjine şaşıyorum. Sen olmasaydın *Güneşgetiren* böyle bir kitap olmazdı.

Tom Roberts, böylesine yetenekli ve becerikli bir sanatçıyla çalışabildiğim için hâlâ heyecanlanıyorum ve sana arkadaşım diyebildiğim için çok şanslıyım. Sözcüklere hayat veriyor, hepsini güzellikle sarmalıyorsun.

Birleşik Krallık ve ABD'deki HarperVoyage ekiplerine teşekkür ederim. Julia Elliot, Deanna Bailey, Jes Lysons, kitaplarımı Kuzey Amerika'da piyasaya sürmek için çalışabileceğim daha iyi bir ekip hayal edemezdin. Harikasınız ve sonsuza dek size sadık kalacağım. Rachel Winterbottom, Natasha Bardon, Susanna Peden, Sian Richefond, El Slater, Chloe Gough ve diğerleri, sizlerle bir yıl daha çalışabilmek muazzam bir ayrıcalık. Yaptığınız her şey ve bu üçlemeyi hayata geçirdiğiniz için teşekkür ederim.

Hem yeni hem de artık benden kurtalamayacak arkadaşlarıma teşekkür ederim. Memleketimden, okuldan ve üniversiteden arkadaşlarıma, İskoçya'daki ve güneydeki ahbablarıma, aile fertlerimin kendi ailelerine. Her biriniz muziplik ve büyü dolusunuz. Birkaç kişiyi saymam gerekirse: Saara El-Arifi, Kate Dylan, C L Clark, Tasha Suri, Samantha Shannon, L R Lam, Elizabeth May, A Y Chao, Kat Dunn, Catriona Silvey, Ian Green, Elvin Hames Mensah. Bana her gün ilham veriyorsunuz.

Son olarak, edindiğim bu ailenin bir parçası hâline gelen okurlarıma teşekkür ederim. Umarım bu kitabı beğenirsiniz. Umarım bundan sonra olacaklar için hazırsınızdır.

